

নগাঁও ছোৱালী কলেজ আলোচনী

চৰৈতি

২০২৩-২০২৪ বৰ্ষ

তত্ত্বাবধায়ক

ড° মনোজ কুমাৰ চুতীয়া

প্ৰাচুৰ্য বৰা

সম্পাদিকা

তৃষ্ণা কৌৰ

Charaiweti

The Annual Magazine of Nowgong Girls' College, Edited by Trishna Kour, Guided by Dr. Manuj Kumar Chutia, Prachurjya Borah and published by Dr. Kulen Chandra Das, Principal, Nowgong Girls' College, Nagaon, Assam.

নগাঁও ছোৱালী কলেজ আলোচনী
২০২৩-২৪ বৰ্ষ

সম্পাদনা সমিতি :

সভাপতি	: ড° কুলেন চন্দ্ৰ দাস, অধ্যক্ষ, E-mail : kulenldas@gmail.com
উপদেষ্টা	: মৰমী গায়ন, E-mail : moromig.49@gmail.com
তত্ত্বাবধায়ক	: ড° মনোজ কুমাৰ চুতীয়া, E-mail : manojchutia@gmail.com প্রাচুৰ্য বৰা, E-mail : prachurjyapborah@gmail.com
সম্পাদিকা	: তৃষণ কৌৰ, E-mail : trishnakour08@gmail.com
শিক্ষক সদস্য	: প্রার্থনা হাজৰিকা প্রার্থনা বুঢ়াগোহাঁই বেচ' বেঞ্জামিন টেৰণ লোপামুদ্ৰা গোস্বামী
ছাত্ৰী সদস্য	: সংগীতা শইকীয়া বিমলী কলিতা
প্রকাশক	: অধ্যক্ষ, নগাঁও ছোৱালী কলেজ
প্রচ্ছদ শিল্পকৰ্ম	: অৰ্পিতা দেব
শিল্পসজ্জা	: হেমন্ত কুমাৰ বৰা, অনামিকা বৰা
অক্ষৰ বিন্যাস	: বিভাৰাণী বৰা, গীতামণি শইকীয়া, সত্ৰেত কাকতি
মুদ্ৰণ	: বিৰিখ, লাওখোৱা পথ, মাজৰ আটী চাৰিআলি, নগাঁও, অসম দূৰভাষ : ৮৭৫৩৯ ৭০৮৭৮

ঘোষণা : আলোচনীত প্রকাশিত লেখনিসমূহ মৌলিক বুলিয়ে প্রকাশ কৰা হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত কিবা
বিসংগতি থাকিলে তাৰ বাবে সম্পাদনা সমিতি জগৰীয়া নহয়।

Charaiweti

উৎসৰ্গ

নাৰী সবলীকৰণৰ ক্ষেত্ৰত অৱদান
আগবঢ়োৱা প্ৰতিজন অসমীয়াৰ সোঁৱৰণত...

Rupak Sarmah

Member,
Assam Legislative Assembly
60 No. Nagaon-Batadraba LAC

Residence

Guwahati : MLA Hostel
Qtr. No.E-3 , Dispur, Ghy-6
Nagaon : P.S. Road, Amolapatty, Nagaon-782003

শুভেচ্ছাবাণী

মধ্য অসমৰ একমাত্ৰ কন্যা মহাবিদ্যালয় 'নগাঁও ছোৱালী কলেজ'। ১৯৬২ চনৰ ১২ ছেপ্তেম্বৰত শিক্ষাবিদ মহেশ চন্দ্ৰ দেৱগোস্বামীদেৱৰ প্ৰচেষ্টাত জন্ম লাভ কৰা এই মহাবিদ্যালয়খনিয়ে প্ৰতিষ্ঠাকালৰে পৰা নাৰীশিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট অনুপ্ৰেৰণা যোগাই আহিছে। মহাবিদ্যালয়খনিৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'চৰৈৰেতি' প্ৰকাশ কৰিবলৈ প্ৰস্তুতি চলোৱা বুলি জানিবলৈ পাই মই নথৈ আনন্দিত হৈছোঁ। আলোচনীখনিত মহাবিদ্যালয়খনিৰ গৌৰৱময় ইতিহাসৰ লগতে সাম্প্ৰতিক সময়ৰ পৰিৱেশ আৰু জাতীয় জীৱনৰ গৌৰৱময় ৰূপটো প্ৰতিফলিত হওক। আলোচনীত প্ৰকাশ পাবলগীয়া লিখনিসমূহে বৰ্তমান সমাজৰ প্ৰতিজন পঢ়ুৱৈক এক সুন্দৰ চিন্তাধাৰাৰ সমল যোগোৱাৰ উপৰি ৰাইজৰ মনোগ্ৰাহী হৈ প্ৰকাশ পাব বুলি আশা ৰাখিছোঁ।

'চৰৈৰেতি' আলোচনীখন সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ হৈ প্ৰকাশ হওক, তাৰ বাবে মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা যাচিলোঁ আৰু আলোচনীখন প্ৰকাশৰ লগত জড়িত সকলোটিলৈকে মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন যাচিলোঁ।

ৰূপক শৰ্মা

(ৰূপক শৰ্মা)

বিধায়ক

৮৬ নং নগাঁও সদৰ বিধান সভা সমষ্টি

মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতিৰ একাষাৰ

মধ্য অসমৰ নগাঁও জিলাৰ মাজ মজিয়াৰ কলঙৰ পাৰৰ এখন অগ্ৰণী শিক্ষানুষ্ঠান নগাঁও ছোৱালী কলেজ। এইখন কলেজে জন্মলগ্নে পৰা শিক্ষাৰ উৎকৰ্ষ সাধনৰ লগতে গুণগত শিক্ষা প্ৰদানৰ বাবে নিৰলস প্ৰয়াস চলাই অহাটো আশাপ্ৰদ দিশ। কলেজখনে নগাঁও জিলাৰ লগতে কাষৰীয়া জিলাসমূহতো স্ত্ৰীশিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত উল্লেখনীয় ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। প্ৰকাশ কৰিবলৈ প্ৰস্তুতি চলোৱা কলেজৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰত ছাত্ৰীসকলৰ সৃষ্টিশীল সুপ্ত সাহিত্য প্ৰতিভা প্ৰকাশ পাইছে। ফুল ফুলিলেহে ফল ধৰে। আশা ৰাখিছোঁ আলোচনীৰ পাতত প্ৰস্ফুটিত হোৱা ছাত্ৰীসকলৰ সাহিত্য প্ৰতিভাই পূৰ্ণতা লাভি ফলত পৰিণত হওক, তেওঁলোক একোগৰাকী সু-সাহিত্যিক হিচাপে পৰিচিত হওক, তেওঁলোকৰ সাহিত্যই নৱ প্ৰজন্মক বাট দেখুৱাওক, নতুন নতুন সৃজনীশীল সাহিত্য ৰচনাত প্ৰেৰণা যোগাওক। কোনে জানে কলেজৰ আলোচনীৰ পাতত প্ৰথম লেখা ছাত্ৰীগৰাকী ভৱিষ্যতে ভাষা-সাহিত্যৰ সাধক নহ'বগৈ পাৰে।

আশা ৰাখিছোঁ- আলোচনীখনিয়ে সকলো শ্ৰেণীৰ পাঠকৰ ব্যাপক সমাদৰ লাভ কৰিব। আলোচনীখনি সৰ্বাংগসুন্দৰভাৱে প্ৰকাশ হওক তাৰ কামনা কৰাৰ লগতে ইয়াৰ প্ৰকাশ আঁৰত থকা প্ৰতিগৰাকী ব্যক্তিক অভিনন্দন আৰু শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা সদায় থাকিব।

‘জয়তু নগাঁও ছোৱালী কলেজ’

তোমেশ্বৰ নাথ

(ড° তোমেশ্বৰ নাথ)

সভাপতি

পৰিচালনা সমিতি

নগাঁও ছোৱালী কলেজ

অধ্যক্ষৰ একাষাৰ

নগাঁও ছোৱালী মহাবিদ্যালয় হৈছে মধ্য অসমৰ ছোৱালী শিক্ষাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ। উচ্চ শিক্ষা লাভৰ অৰ্থে আমাৰ ইয়ালৈ ঘাইকৈ নগাঁও, মৰিগাঁও, কাৰ্বি আংলং আৰু ডিমা হাচাওৰ পৰা ছাত্ৰী আহে। অৱশ্যে অসমৰ অইন জিলাৰ পৰাও কিছুসংখ্যক ছাত্ৰী আমাৰ ইয়ালৈ অধ্যয়নৰ বাবে আহে। মন কৰিবলগীয়া কথাটো হ'ল যে জাতি-ধৰ্ম-ভাষা নিৰ্বিশেষে পঢ়িবলৈ অহা এই ছাত্ৰীসকলৰ ভালেসংখ্যক কিন্তু নিম্ন বিত্তীয় অৱস্থাৰ পৰা অহা। দৰিদ্ৰ সীমাৰেখাৰ তলৰ বৰ্গৰ পৰা অহা। তৎসত্ত্বেও সীমিত সা-সুবিধাৰ মাজতো আমাৰ ছাত্ৰীসকলে বিভিন্ন সময়ত সমাজৰ বিভিন্ন স্থানত প্ৰতিষ্ঠিত হ'বলৈ সক্ষম হৈ আহিছে। ইয়াৰ কৃতিত্ব পূৰামাত্ৰাই ছাত্ৰী আৰু আমাৰ সন্মানীয় শিক্ষকসকলৰ। মই এই ছেগতে ছাত্ৰীসকলক অভিনন্দন আৰু মহিলা শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত নিৰন্তৰভাৱে আগবঢ়োৱা এই সেৱাৰ বাবে মোৰ সহকৰ্মীসকলৰ শলাগ লৈছোঁ।

স্বামী বিবেকানন্দই কৈছিল, “Educate your women first and leave them to themselves, then they will tell you what reforms are needed.” সেইবাবেই চাইগৈ এইটো কোৱা হয় educating a girl child means educating a family। আমি সকলোৱে মহিলা শিক্ষাৰ মহত্ব বুজি উঠিছোঁ যেন লাগে। সমাজত অসূয়া/অপ্ৰীতি বিয়পোৱাৰ বিপৰীতে আমি যদি জাতি ধৰ্মৰ উৰ্ধ্বলৈ গৈ মহিলা শিক্ষাৰ প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰৰ কামত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰোঁ, আমাৰ সমাজখনৰ আৰ্থ-সামাজিক বিকাশৰ ভেটি অত্যন্ত সবল আৰু সফল হ'ব বুলি মই আন্তৰিকভাৱে বিশ্বাস কৰোঁ।

আমি সৌভাগ্যৱান যে এইধৰণৰ এক মহান সেৱাত ব্ৰতী হোৱাৰ সুবিধা লাভ কৰিছোঁ। আমি গৌৰৱান্বিত বোধ কৰোঁ এই কথা ভাবি যে এক সুকীয়া বৌদ্ধিক ঐতিহ্য বহনকাৰী নগাঁও ছোৱালী মহাবিদ্যালয়ত আমি অধ্যাপনা কৰাৰ সুবিধা লাভ কৰিছোঁ। নৱ্য উদাৰ অৰ্থনৈতিক নীতিৰ ফলশ্ৰুতিত ভাৰতবৰ্ষত এফালে যিদৰে প্ৰাচুৰ্যৰ পয়োভৰ ঘটছে অন্যহাতে দৰিদ্ৰতায়ো সমানেই সমাজৰ এক শ্ৰেণী লোকক টেটুচেপা দি ধৰিছে। সেইবাবে বিশ্ববিশ্ৰুত ভাৰতীয় অৰ্থনীতিবিদ, অৰ্থনীতিৰ নোবেল পুৰস্কাৰ বিজেতা ড° অমৰ্ত্য সেনে ভাৰতীয় অৰ্থনীতিক Part california and part sub-saharan Africa বুলি অভিহিত কৰিছিল। দুখৰ কথাটো হ'ল আজিও সেই অৱস্থাৰ বিশেষ পৰিৱৰ্তন হোৱা দেখা নাই। কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাৰ ব্যৱহাৰিক প্ৰয়োগৰ ফলত নিয়োগৰ সুবিধা টুটি অহাৰ ফলস্বৰূপে আমাৰ দেশৰ উচ্চ শিক্ষিত অধিকাংশ লোকেই Underemployment ৰ বলি হ'বলগীয়া হৈছে। দুবেলা দুমুঠি খাদ্য আহৰণৰ তাগিদাত সক্ষম ডেকাশক্তিয়ে নতুন কিবা এটা চিন্তা কৰাৰ, তেওঁলোকৰ সক্ষমতা আৰু উদ্ভাৱনী শক্তি হেৰুৱাই পেলাইছে। ইয়াৰ ফলত আমি সৰ্গৌৰৱে ঘোষণা কৰা demographic dividend ৰ অপচয় হোৱা যেন ধাৰণা হোৱাৰ লগতে দেশৰ বিকাশে ইঙ্গিত হাৰ আহৰণত ব্যৰ্থ হৈছে বুলি সমালোচিত হৈছে। এনে পৰিস্থিতিত আমি কথাবোৰ কিছু নতুনকৈ চিন্তা কৰাৰ প্ৰয়োজন হৈছে।

এনে এক সন্ধিক্ষণতে সঠিকভাৱে দেশে লাভ কৰিছে এক নতুন শিক্ষানীতি। প্ৰত্যাহ্বানমূলক এই নতুন শিক্ষানীতিৰ আধাৰত আমিও আমাৰ কলেজত যোৱা বছৰৰ পৰা কিছু নতুন চিন্তা-চৰ্চাৰ পথ মুকলি কৰাৰ অভিলাসী আঁচনি গ্ৰহণ কৰিছোঁ। ভোগবাদে গ্ৰাস কৰি অনা এই কুটিল সময়ত সামগ্ৰিকভাৱে আমি আমাৰ ছাত্ৰীসকলৰ শৈক্ষিক, বৌদ্ধিক, শাৰীৰিক আৰু মানসিক বিকাশৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় এক পৰিৱেশ সৃষ্টিৰ প্ৰয়াস কৰিছোঁ। আমাৰ শিক্ষকসকলে নিষ্ঠাসহকাৰে এই দায়িত্ব পালন কৰা আমি প্ৰত্যক্ষ কৰিছোঁ। আশা কৰোঁ ছাত্ৰীসকলেও এই নতুন পৰিৱেশৰ সম্পূৰ্ণ সুবিধা আদায় কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব।

এইখিনিতে এটা বক্ষণশীল পৰিয়ালৰ পৰা আহি বিখ্যাত হোৱা সেথু ৰামস্বামী নামৰ মহিলা এগৰাকীৰ কথা উল্লেখ কৰিব বিচাৰিছোঁ। প্ৰৌঢ়া মহিলাগৰাকীয়ে লিখি উলিওৱা 'Bride at Ten, Mother at Fifteen' নামৰ বহু পঠিত আত্মজীৱনীখনত তেওঁৰ জীৱন সংগ্ৰামৰ কথা লিখিছে। ১০ বছৰ বয়সত বিয়া হৈ ১৫ বছৰ বয়সত প্ৰথম সন্তানৰ মাতৃ হৈ ২৯ বছৰ বয়সত ছয় নম্বৰ গৰাকী কন্যা সন্তান জন্ম দিয়া এই গৰাকী মহিলাই জীৱনৰ বিভিন্ন ঘাত-প্ৰতিঘাত নেওচি ৭৮ বছৰ বয়সত এম.এ. পাছ কৰি এক নজিৰ স্থাপন কৰি থৈছে। এক বক্ষণশীল পৰিয়ালৰ পৰা আহি জীৱনৰ সকলো প্ৰতিকূল পৰিৱেশ নেওচি নিজৰ ইঙ্গিত লক্ষ্যক কিদৰে তেওঁ হস্তগত কৰিছিল এই কিতাপখন হৈছে সেই ঘটনাৰ এক নাটকীয় বৰ্ণনা। গতিকে কিবা এটা কৰাৰ তীব্ৰ বাসনাক সদায় সাৰ পানী দি লালন-পালন কৰা অত্যন্ত প্ৰয়োজন। মই ভাবো বৰ্ধিত ভোগবাদৰ তীব্ৰ আকৰ্ষণ নেওচি আমাৰ ছাত্ৰীসকলে এক শৈক্ষিক উৎকৰ্ষ সাধন কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'ব।

নিৰন্তৰভাৱে লিঙ্গ সমতা আৰু মহিলা সবলীকৰণৰ শ্লোগান আওৰাই থকা আমাৰ সমাজখনত মহিলা তথা ছাত্ৰীসকলে সদায়েই এক বৈষম্যৰ সন্মুখীন হৈ আহিছে। পুৰুষৰ কামনা-বাসনাৰ বলি হৈ আহিছে। অতি সম্প্ৰতি কলিকতাৰ আৰ.জি. কৰ হস্পিতালৰ ঘটনা বা শিৱসাগৰ আৰু ধিঙৰ ঘটনা এই নিৰ্যাতনৰ এক জ্বলন্ত উদাহৰণ। ফলস্বৰূপে মহিলা সবলীকৰণ যেন ক'ৰবাত এক শ্লোগানেই হৈ ৰৈ গৈছে। এনেকুৱা এটা পৰিস্থিতিত আমাৰ নিচিনা উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠানৰ এটা গধুৰ আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা আছে। 'চৰৈৱেতি' প্ৰকাশৰ যোগেদি আংশিকভাৱে এই দায়িত্ব পালনৰ চেষ্টা আমি কৰি আহিছোঁ। ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ 'চৰৈৱেতি'খনে 'উৎস মাতৃভাষা'ৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত ৰাজ্যিক পৰ্যায়ত অসমৰ বিভিন্ন কলেজ আৰু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মাজত হোৱা আলোচনী প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ আলোচনী হিচাপে নিৰ্বাচিত হোৱাটো আমাৰ বাবে, কলেজ পৰিয়ালৰ বাবে নিশ্চয়কৈ এক আশাৰ বতৰা।

সেই উৎসাহকে সাৰথি কৰি ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ 'চৰৈৱেতি'খন প্ৰকাশৰ যো-জা চলিছে। মই এই ছেগতে সম্পাদনা সমিতিৰ সমূহ সদস্যক বিশেষকৈ সম্পাদিকা শ্ৰীতৃষণ কৌৰ আৰু তত্ত্বাৱধায়ক শিক্ষকদ্বয় যথাক্ৰমে ড° মনোজ কুমাৰ চুতীয়া আৰু শ্ৰীপ্ৰাচ্য বৰাক বিশেষভাৱে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। নগাঁও ছোৱালী কলেজত 'চৰৈৱেতি'খন বৌদ্ধিক চৰ্চাৰ কেন্দ্ৰবিন্দু হৈ উঠক — তাৰেই কামনা কৰিছোঁ।

জয়তু নগাঁও ছোৱালী কলেজ।

(ড° কুলেন চন্দ্ৰ দাস)

অধ্যক্ষ

নগাঁও ছোৱালী কলেজ

উপাধ্যক্ষাৰ একাষাৰ

মধ্য অসমস্থিত নগাঁও ছোৱালী কলেজ নাৰীশিক্ষা প্ৰসাৰৰ এক ঐতিহ্যমণ্ডিত শিক্ষানুষ্ঠান। ১৯৬২ চনৰ ১২ ছেপ্তেম্বৰ মাহত শিক্ষাবিদ ড° মহেশ চন্দ্ৰ দেৱগোস্বামীদেৱৰ প্ৰচেষ্টাত জন্ম লাভ কৰা মহাবিদ্যালয়খনিয়ে নাৰী শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট অনুপ্ৰেৰণা যোগাই আহিছে। জয়জয়তে যিসকল মহান ব্যক্তিয়ে নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ বুন্যাদ গঢ়ি থৈ গ'ল, তেখেতসকললৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছোঁ। নগাঁও ছোৱালী কলেজে ইতিমধ্যে তেৰাশ্টিটা বসন্ত অতিক্ৰম কৰিলে। প্ৰতিষ্ঠাকালৰে পৰা কলেজখনে নাৰীশিক্ষাক উচ্চস্তৰলৈ লৈ যোৱাৰ অহৰহ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে। এই দিশৰ পৰা আমাৰ কাৰ্যকালত কলেজখনে যথেষ্ট সফলতা অৰ্জন কৰা দেখিবলৈ পাইছোঁ। যথেষ্ট সংখ্যক ছাত্ৰীয়েই সফলতাৰে উত্তীৰ্ণ হৈ জীৱনত বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত নিজকে প্ৰতিষ্ঠিত কৰি স্বাৱলম্বীভাৱে আগুৱাবলৈ সক্ষম হৈছে।

কলেজ আলোচনী হৈছে এটা শিক্ষানুষ্ঠানৰ বৌদ্ধিক জ্ঞান বিকাশৰ একমাত্ৰ মাধ্যম। শিক্ষাৰ্থীসকলৰ সুপ্ত জ্ঞান তথা মানসিক উপলক্ষিৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত সহায় কৰে প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাসমূহে। আমাৰ কলেজতো ছাত্ৰীসকলৰ সৃজনীশীল প্ৰতিভা বিকাশৰ বাবে প্ৰতি বৰ্ষতে একোখন মুখপত্ৰ আলোচনী প্ৰকাশৰ ব্যৱস্থা কৰি আহিছে। কলেজৰ শিক্ষক-শিক্ষায়ত্ৰীসকলেও এই ক্ষেত্ৰত উদগনি যোগাই আহিছে। ছাত্ৰীসকলে যাতে শৈক্ষিক মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক সকলো দিশতে আগুৱাই গৈ এগৰাকী সুনাগৰিক হিচাপে সমাজত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰে, সেয়ে হ'ল শিক্ষাব্ৰতী শিক্ষাক্ৰমৰ পাঠদানৰ উপৰি অনুসন্ধিৎসু আৰু বুদ্ধিমত্তা আহৰণৰ বাবে এটা পৰিৱেশ বৰ্তাই ৰখাৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব দি অহা হৈছে।

ছাত্ৰীসকলৰ সুপ্ত প্ৰতিভা প্ৰকাশৰ মাধ্যম হিচাপে বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ “চৰৈৱেতি” (যাৰ অৰ্থ হ'ল আগবাঢ়ি যোৱা) সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ হোৱাৰ কামনা কৰিলোঁ। কলেজৰ প্ৰতিভাসম্পন্ন আমাৰ শিক্ষকসকলৰ তত্ত্বাৱধানত ছাত্ৰীসকলৰ বৌদ্ধিক মানসিক বিকাশৰ অধিক সচেপ্ত হৈ নগাঁও ছোৱালীকলেজৰ মুখপত্ৰখনিয়ে পূৰ্ণাঙ্গ ৰূপ লাভ কৰক, তাৰ বাবে আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।।

“জয়তু নগাঁও ছোৱালী কলেজ”

মৰমী গায়ন
উপাধ্যক্ষ
নগাঁও ছোৱালী কলেজ

তত্ত্বাবধায়কদ্বয়ৰ একাষাৰ

নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ আলোচনী 'চৰৈৱেতি' প্ৰতিবছৰে প্ৰকাশ পাই থকাটো কলেজখনৰ বাবে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু সুখৰ খবৰ। আলোচনীখনেই হৈছে ছাত্ৰীসকলৰ বিভিন্ন চিন্তা-চৰ্চা, সৃষ্টি আৰু আনন্দ প্ৰকাশৰ এক মাধ্যম। আলোচনীখন প্ৰকাশৰ বাবে এইবাৰৰ সম্পাদিকাই দায়িত্ব লোৱাৰ পিছৰে পৰা যাৱতীয় কামবোৰ কৰিবলৈ তৎপৰতা দেখি ভাল পাইছিলোঁ। কিন্তু সম্পাদিকাই যেনেভাৱে আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰি উলিয়াব লাগিছিল, তেনেভাৱে নিশ্চয় পৰা নাই। সম্পাদিকাই ছাত্ৰীসকলৰ পৰা লেখনি বিচাৰি জননী দিয়াৰ উপৰি লগ ধৰি ছাত্ৰীসকলক লিখিবলৈ কৈছিল। একেদৰে কলেজৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলোকে অনুৰোধ জনায়ো কোনো সঁহাৰি নোপোৱাত আলোচনীখনৰ সম্পাদনাত পলম হোৱাৰ লগতে সম্পাদিকাই হতাশ হোৱা বুলি কৈছিল। এনেবোৰ অসুবিধা সত্ত্বেও আলোচনীখন ছপা হৈ ওলাল।

'চৰৈৱেতি'ৰ তত্ত্বাবধায়কৰূপে দায়িত্ব দি আলোচনীখন প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত সকলো প্ৰকাশৰ সহায়-সহযোগিতা আৰু উৎসাহিত কৰাৰ বাবে সন্মানীয় অধ্যক্ষ মহোদয় ড° কুলেন চন্দ্ৰ দাসক কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। আলোচনীখন প্ৰকাশৰ পথত বিভিন্ন ধৰণেৰে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা ড° বিশ্বজিৎ দাস, ড° সঞ্চিতা বৰা, প্ৰাৰ্থনা হাজৰিকা, প্ৰাৰ্থনা বুঢ়াগোহাঁই, বেচ' বেঞ্জামিন টেবন, লোপামুদ্ৰা গোস্বামী, ছাত্ৰী একতা সভাৰ সংগীতা শইকীয়া, পূজা গগৈ, বিৰিখৰ স্বত্বাধিকাৰ হেমন্ত কুমাৰ বৰা আৰু তেওঁৰ সহযোগীসকললৈ আমাৰ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

"Even Homer sometimes nods" ইয়াৰ অসমীয়া ৰূপান্তৰ হৈছে : "হস্তীৰো পিছলে পাও, সজ্জনৰো বুৰে নাও।" আলোচনীখনৰ তত্ত্বাবধায়কৰ দায়িত্ব পালন কৰোঁতে, আমাৰ হয়তো বহুত ঠাইত নাও বুৰিছে। ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ 'চৰৈৱেতি'খনে 'উৎস মাতৃভাষা'ৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত ৰাজ্যিক পৰ্যায়ত অসমৰ বিভিন্ন কলেজ আৰু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মাজত হোৱা আলোচনী প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ আলোচনী হিচাপে নিৰ্বাচিত হোৱাৰ পৰা এই বৰ্ষৰ আলোচনীখনত স্বাভাৱিকতে অধিক গুৰুত্ব সহকাৰে, উন্নত মানৰ লেখনিৰ জৰিয়তে প্ৰকাশৰ চেষ্টা কৰা হৈছে। যদিও কিছু ক্ষেত্ৰত বৈ যোৱা ভুল-ত্রুটিসমূহৰ বাবে আমি দুঃখিত। বিশেষকৈ সংস্কৃত আৰু হিন্দী ভাষাৰ লেখনিবোৰৰ মাজত শব্দৰ মুদ্ৰণত দেখা পোৱা ত্ৰুটিবোৰ আমাৰ বাবে অবাঞ্ছনীয়। 'চৰৈৱেতি'ত সংস্কৃত ভাষাৰ লেখনি ছপোৱাৰ সিদ্ধান্ত আৰু ইয়াক আগন্তুক পৰ্যায়ত অধিক ক্ষিপ্ৰতাৰে কাৰ্যক্ষম কৰিলে, পৰৱৰ্তীকালত কলেজ আলোচনীখনে এক নতুন দিশ লাভ কৰিব বুলি আমাৰ বিশ্বাস।

সৰ্বমুঠ পাঁচটা ভাষাত লিখা লেখনিসমূহক বহুবাৰ চালি-জাৰি চোৱাৰ পাছতো, শব্দগত সাল-সলনিসমূহৰ বাবে থাকি যোৱা ভুলবোৰ পঢ়ুৱৈ সমাজে অনুধাৱন কৰাৰ লগতে আলোচনীখনৰ ইতিবাচক দিশসমূহ আঁকোৱালি ল'ব বুলি আমি আশা ৰাখিছোঁ।

জয়তু নগাঁও ছোৱালী মহাবিদ্যালয়।

ড° মনোজ কুমাৰ চুতীয়া
প্ৰাচুৰ্য বৰা

সম্পাদকীয়

‘এই পুণ্যভূমি আৰু জ্ঞানৰ আলয় বস্তিৰ
তীৰ্থ মহামিলনৰ’

জয় জয়তে মধ্য অসমত অৱস্থিত নাৰী শিক্ষাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ হিচাপে গঢ় লৈ উঠা নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ প্ৰতিষ্ঠাপক স্বৰ্গীয় মহেশচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামীদেৱৰ লগতে কলেজখনৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত দেহ-মন-প্ৰাণ উছৰ্গা কৰাৰ লগতে তেজক পানী কৰি পৰিশ্ৰম কৰি কলেজখন প্ৰতিষ্ঠা কৰা সেইসকল লোকৰ মাজৰ যিসকল ইতিমধ্যে স্বৰ্গীয় তেওঁলোকৰ বিদেহ আত্মাৰ নামত একাঁজলি অশ্ৰু-অঞ্জলি নিবেদন কৰাৰ লগতে যিসকল শ্ৰদ্ধাভাজন এতিয়াও জীৱিত তেওঁলোকৰ সু-স্বাস্থ্য আৰু দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলোঁ।

‘নাৰী শিক্ষাৰ কথাৰে’

অতীতৰ কথালৈ মনত পেলাব গ’লে মনত আহে এটাই প্ৰশ্ন মাথোঁ যে নাৰীশিক্ষাৰ কোনো মূল্যই নাই। নাৰীশিক্ষাৰ ওপৰত সেই সময়ত গুৰুত্বই নাছিল মাথোঁ পুৰুষে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি শিক্ষিত হ’ব লাগে আৰু মহিলাৰ দায়িত্ব ঘৰ, সংসাৰ চলোৱা। এয়াই আছিল সেই সময়ৰ নাৰীৰ মৰ্যাদা। সেই অতীতৰ পৰা বৰ্তমানত নাৰীশিক্ষাৰ বহুত পৰিৱৰ্তন হ’ল আৰু এতিয়া পুৰুষৰ শিক্ষাৰ সমানে নাৰীশিক্ষাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া হৈছে। বৰ্তমান সময়ত নাৰীশিক্ষাই এক প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে।

বৰ্তমান আমি জ্ঞাত নাৰীশিক্ষাই পুৰুষৰ সমানে প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে কিন্তু নাৰীয়ে পুৰুষৰ সমানে সুৰক্ষা আৰু নিৰাপত্তা তেনেদৰে লাভ কৰিছে নাই। লাভ কৰিব পৰা নাই। বৰ্তমান সময়ত এনেকুৱা সমস্যা হৈ পৰিছে যে দিনতে ঘৰৰ পৰা ওলাই যাবলৈ প্ৰতিগৰাকী নাৰীয়ে চিন্তা কৰিব লগা হৈছে কিয়নো বৰ্তমান সময়ত নাৰীৰ ওপৰত হোৱা অত্যাচাৰৰ বাবে। অলপতে হৈ যোৱা কলিকতাৰ ঘটনাই নাৰীসমাজক বাককৈ দুখিত কৰিছে। অকল যে কলিকতাতই এনে ঘটনা সেয়া নহয় অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত এনেকুৱা ধৰণৰ নাৰীৰ ওপৰত চলোৱা অত্যাচাৰৰ কথা শুনিবলৈ দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। আশা কৰোঁ, যেনেদৰে নাৰীশিক্ষাই প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে তেনেদৰে সমানে যাতে নাৰীয়ে সুৰক্ষা পাব পাওক। মুক্তভাৱে যাতে পুৰুষৰ দৰে নাৰীও স্বাধীনভাৱে ঘূৰিব পাৰে।

চৰৈৱেতিৰ বাবে একাষাৰ,

বৰ্তমান সময়ত আলোচনীৰ ভূমিকা অপৰিসীম। চৰৈৱেতি হৈছে আমাৰ নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ আলোচনীখনৰ নাম। সাহিত্য আৰু শিক্ষা দুয়োটা এটা মুদ্ৰাৰ ইপিঠি-সিপিঠি বুলি ক’ব পাৰি। শিক্ষাই যিদৰে জ্ঞান দিয়ে সাহিত্যয়ো জ্ঞানৰ পৰিধি বৃদ্ধি কৰে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লেখন দক্ষতা বিকশিত কৰাৰ প্ৰথম স্তৰটোৱেই হ’ল মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন। এই আলোচনীখনত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰীৰ পৰা আদিকে ধৰি শিক্ষকবৃন্দ সকলোৱে নিজৰ সাহিত্যিক প্ৰতিভা বিকাশ কৰিবলৈ সুবিধা পায়। ভাষা, সাহিত্য, কলা, বিজ্ঞান, খেল-ধেমালি সম্পৰ্কীয় তথ্য-পাতিৰে সমৃদ্ধ সুন্দৰ ৰূপেৰে প্ৰতিবছৰে এখন আলোচনীৰ জন্ম হয়, যিখনে ছাত্ৰীসকলৰ লগতে শিক্ষক-কৰ্মচাৰীবৃন্দৰ সৃষ্টিশীলতাক গতিশীলতাৰ আবিৰ্ভে সুশোভিত কৰে। প্ৰতি বছৰৰ দৰে এইবছৰো মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী ‘চৰৈৱেতি ২০২৩-২৪’ খন প্ৰকাশ কৰাৰ দিশে আগবাঢ়িলোঁ। সম্পাদিকা হিচাপে মই মোৰ কৰণীয় কৰ্মখিনি সুচাৰুৰূপে পালন কৰিলোঁ। আলোচনীখনৰ প্ৰকাশৰ বাবে সকলো ধৰণৰ সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধাৰ ড° কুলেন চন্দ্ৰ দাস ছাৰক এই ছেগতে অশেষ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ছাৰে প্ৰতিটো কামত মোক ভালদৰে বুজাই দিহা-পৰামৰ্শ দিছিল, তাৰ বাবে ধন্যবাদ অধ্যক্ষ মহোদয়। আলোচনীৰ তত্ত্বাৱধায়ক ক্ৰমে ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যাপক প্ৰাচুৰ্য বৰা ছাৰ আৰু শিক্ষা বিভাগৰ অধ্যাপক ড° মনোজ কুমাৰ চুতীয়া ছাৰৰ সু-দিহা-পৰামৰ্শ লাভ কৰিছিলোঁ। এই সুযোগতে তেওঁলোকলৈয়ো সশ্ৰদ্ধ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে মোক সহায় কৰা, উৎসাহ দিয়া অসমীয়া বিভাগৰ অধ্যাপক ড° বিপুল মালাকাৰ ছাৰলৈয়ো ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ আৰু আলোচনীখনৰ প্ৰকাশ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সহায় কৰা প্ৰতিগৰাকী অধ্যাপক-অধ্যাপিকালৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ এই লিখলিৰ জৰিয়তে।

মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন আপোনাৰ ওচৰত নিৱেদিছোঁ। লিখনীসমূহত হোৱা ভুল-ত্রুটিৰ বাবে আপোনাৰ ওচৰত ক্ষমা ভিক্ষা মাগিছোঁ।

শেষত, নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ সাহিত্যৰ ভঁৰাল আৰু চহকী হওক তাৰে কামনা কৰিলোঁ। আশা কৰোঁ, সকলোৱেই এই বছৰৰ ‘চৰৈৱেতি ২০২৩-২৪’খন সহদয়ৰে আঁকোৱালি ল’ব।

জয়তু নগাঁও ছোৱালী কলেজ।

তৃষা কৌৰ

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদিকা

পুৰণি আলোচনীৰ পাতৰ পৰা :

নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ সংক্ষিপ্ত ইতিবৃত্ত ▶ মহেশচন্দ্ৰ দেৱগোস্বামী
গল্পকাৰৰ চোতালত এখণ্ডেক ॥ সাক্ষাৎকাৰ : মহিম বৰা ৮
ব্যতিক্ৰম ▶ মণিকুন্তলা ভট্টাচাৰ্য ১০

সাক্ষাৎকাৰ :

সাক্ষাৎকাৰ : নমিতা ভট্টাচাৰ্য ▶ অনুলেখক : ভাগ্যশ্ৰী ভাগৱতী ১২
গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক অৰুণা পটঙ্গীয়া কলিতাৰ সৈতে অন্তৰংগ আলাপ ১৭
বিশিষ্ট গল্পকাৰ বসন্ত শেনচোৱাৰ সৈতে কথোপকথন ২৮

পুঁচীদুহ

প্ৰবন্ধ শিতান :

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটকত গীতৰ বৈভৱ ▶ মৰমী গায়ন ৩৭
শঙ্কৰদেৱৰ অনুপম সৃষ্টি অক্ষীয়া নাটক ▶ প্ৰাৰ্থনা হাজৰিকা ৪২
ফুলৰ উপত্যকাত ▶ লীনা বৰা হাজৰী ৪৬
ভাৰতৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামত অসমৰ অৱদান ▶ চুমী বৰা ৫১
ছাত্ৰ দিৱস ▶ ঋতজা চক্ৰৱৰ্তী ৫৪
কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা : আশীৰ্বাদ নে অভিশাপ ▶ কৰবী দেৱী ৫৬
শান্তিৰ বাবে পানী ▶ ঋতজা চক্ৰৱৰ্তী ৫৮
কাঠফুলা খেতিৰ উদ্যোগীকৰণৰ সন্দৰ্ভত কৰ্মশালা ▶ হীনা আহমেদ ৬০
ৰাজি গেৰা ▶ চাইনচালী থডিচেন ৬২

কবিতা শিতান

মন ময়ূৰী ▶ শ্যামলিমা বৰ্মন ৬৬
দুটা কবিতা ▶ তানিশা বনিক ৬৬
দেউতা ▶ অৰ্চনা ফাংচপী ৬৭
প্ৰদীপ ▶ কৰবী দেৱী ৬৭
সূৰ্য্য বেলিকা ▶ পম্পী হাজৰিকা ৬৭
লিমাৰিক ▶ কৰবী দেৱী ৬৮
ভাল লগাবোৰ ভয় লাগে আজি কালি ▶ দীপা বৰা ৬৮

শঙ্কৰ গুৰুলৈ আহ্বান ▶ বাণু বৰা ৬৯
আকাশ ▶ মনালিছা হাজৰিকা ৬৯
আধা লিখা এখন চিঠি ▶ জয়ন্তী বৰা ৬৯
কিবা জানো মূল্য থাকিব? ▶ জুৰিস্মিতা বৰা ৭০
কাহিনীবোৰৰো কাহিনী থাকে ▶ মিনাক্ষী হীৰা ৬১
প্ৰয়াস ▶ গীতা ৰাজখোৱা ৭২
এখণ্ডক নিজৰ বাবে, নিজক বিচাৰি ▶ মিনাক্ষী হীৰা ৭২

অনুবাদ কবিতা

কাণ্ডাৰী হাঁচিয়াৰ ▶ মূল : কাজী নজৰুল।। অনুবাদ : ড° জয়ন্তী সাহা ৭৩
তুমি যদি আসতে ▶ মূল : হীৰেন ভট্টাচাৰ্য।। অনুবাদ : ৰঞ্জয় সাহা ৭৩

গল্প

বৈমাতৃক ▶ ড° মিতালী গোস্বামী ৭৬
জীৱনৰ সিপাৰে ▶ পাখী বৰা ৭৮
ব্যাধি ▶ তৃষণজ্যোতি শইকীয়া ৮১
আশাৰ বালিঘৰ ▶ পম্পী হাজৰিকা ৮৩
ছবি ▶ জুৰিস্মিতা বৰা ৮৪
বিপদৰ বন্ধু ▶ অনিশা বনিক ৮৬
সপোন আৰু লক্ষ্যৰ সঠিকতা বিচাৰি ▶ ঋতজা চক্ৰৱৰ্তী ৮৭
লীলাৱতী ▶ গীতা ৰাজখোৱা ৮৮
নীলা খামৰ চিঠি ▶ কৰবী দেৱী ৯০

ইংৰাজী শিতান :

The Legacy of Bell Metal in Sarthebari: Empowering Women Artisans and Health Issues
▶ **Dr. Namita Kalita** 93
The Journey from 'feminine self' to 'female self' in Kamala Das' My Story
▶ **Dr. Neetu Kumari Gupta** 96
Othello: Remaking in Adaptation ▶ **Dr Mridula Kashyap** 102
Exploring Purushartha : The Goal of Human Life ▶ **Dr. Manashi Bora** 104
A Geographer's Odyssey ▶ **Dr. Zina Moni Shandilya & Sneha Borkataki** 1109
Pandemic Adventures: A Tale of Thrill and Illusion ▶ **Neeraj Borah** 112
COP-28: A Critical Retrospection ▶ **Ashish Saikia** 114
A Heartwarming Visit to Nabaprabhat Children's Home
▶ **Dhirangaka Bora** 116
From Crisis to Innovation: The Development of Lithium-Ion Batteries
▶ **Dr. Pankaj Kalita** 118
Bio pigments of Life - Porphyrin ▶ **Dr. Hemanta Kalita** 120
Killing Giants and Dragons: David and Goliath ▶ **Recho Benjamin Teron** 122
Women in Mathematics: Breaking Stereotypes in India ▶ **Dr. Anjana Begum** 124

Antibiotics: Miracle Cure or Hidden Threat? A Balanced Perspective on Their Utilization

► **Sanghamitra Buragohain** 126

Emotional Intelligence of Secondary School ► **Arpita Dev** 129

Chemistry of addiction : How substances hijack the brain ► **Shruti Mahanta** 132

The Future of Green Chemistry : Reducing Environmental Impact

► **Subhana Shara Hassan** 133

Chemistry in medicine from lab to life ► **Sehmin Afruza Ahmed** 134

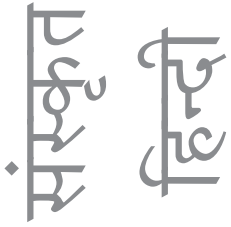
Ornamental fishes of Assam: A living jewel ► **Panchali Biswas & Laiwman Basumatary** 135

Another Woman's Victory Work: Tomb of Sand/Ret Samadhi ► **Nishita Deka** 137

The Mathematics Behind Popular Trends ► **Nitesh Bothra** 138

My Chemical Friend ► **Movmita Borah** 140

Elements in Harmony ► **Mahjujah Tusneem** 140

Facts on Chemistry ► **Moumita Borah** 140

संस्कृत शितान :

दक्षिणपूर्वदेशाना रामकथा ► **सुश्री भाग्यश्री भागवती** 142

भारतस्य सांस्कृतिक-आध्यात्मिकक्षेत्रेषु संस्कृतभाषायाः महत्त्वम् ► **अङ्कुरिमा देवी** 143

योगस्य महत्त्वम्: एकम् अध्ययनम् ► **सुश्री दिक्षिता देवी** 144

कौटिलीय अर्थशास्त्रम् ► **चयनिका बरठाकुर, प्रिया दास** 145

महापुरुष श्रीमन्तशंकरदेवस्य संस्कृतसहित्ये अवदानम् ► **तितिक्षा मधुकल्य** 146

महाकविः कालिदास ► **जेचमिन बरदलै** 147

हिन्दी शितान

भारत के स्वाधीनता संग्राम में असम का अवदान ► **लिकुमा साहा** 147

'सिक्का बदल गया' कहानी में भारत-पाक विभाजन का चित्रण ► **मिलि तिवारी** 148

अंधेर नगरी नाटक: एक समीक्षा ► **पूर्णिमा टेरनपि** 151

'आपका बंटी' उपन्यास में बाल मनोविज्ञान ► **नंदिनी वार्मा** 152

इस बार मोहब्बत हो जायेगी क्या? ► **पूजा शर्मा** 154

छात्री एकता सभा, २०२०-२१ र विषयवर्गीयासकलर प्रतिवेदन

सभापतिर एकाषार ► १५७

उप-सभापतिर एकाषार ► १५८

Report of General Secretary ► १७०

- সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদিকা প্ৰতিবেদন ▶ ১৬৩
সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন ▶ ১৬৪
সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন ▶ ১৬৬
ক্ৰীড়া সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন ▶ ১৭০
সংগীত সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন ▶ ১৭৩
তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন ▶ ১৭৫
সমাজসেৱা সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন ▶ ১৭৭
ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন ▶ ১৭৯

নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ সংক্ষিপ্ত ইতিবৃত্ত

মহেশচন্দ্ৰ দেৱগোস্বামী

নগাঁৱত ছোৱালীবিলাকৰ কাৰণে এখন পৃথক কলেজৰ প্ৰয়োজনটো যোৱা ১৯৫৯ চনৰ এপ্ৰিল মাহতে অনুভৱ কৰা হৈছিল, আৰু সেইমৰ্মে 'Nowgong Women's College' নামকৰণেৰে নগাঁও ছোৱালী স্কুল প্ৰাঙ্গণত দৰাচলতে ১৯৫৯ চনতে এই অনুষ্ঠানৰ পত্তন হয়। কিন্তু ১৯৬০ চনৰ জুন মাহত অনুষ্ঠানটোৰ প্ৰতিষ্ঠাতা সম্পাদক ডাঃ ললিত কুমাৰ বৰুৱাৰ পৰলোক ঘটাত অনুষ্ঠানটোৰ প্ৰভূত ক্ষতি হ'ল আৰু তাৰ পৰৱৰ্তী বছৰতে অনুষ্ঠানটো বিলুপ্ত হ'ল।

১৯৬২ চনৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনৰ পাছত

নগাঁৱত ছোৱালী কলেজ এখনৰ কথাটোৱে পুনৰ ভূমুকি মাৰিলে

৫-৯-৬২ তাৰিখে বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষই প্ৰথম অধ্যক্ষ স্বৰূপে নিযুক্ত হোৱাৰ লগে লগে ছাত্ৰীৰ নামভৰ্তি আৰম্ভ হ'ল আৰু প্ৰাক্-বিশ্ববিদ্যালয়ত ৪২ গৰাকী আৰু প্ৰথম বাৰ্ষিক বি.এ. শ্ৰেণীত ২২ গৰাকী ছাত্ৰীৰে ১২-৯-৬২ তাৰিখৰ পৰা শিক্ষাদান কাৰ্য আৰম্ভ হ'ল। ২০-৯-৬২ তাৰিখে নগাঁও কলেজ প্ৰাঙ্গণত তেতিয়াৰ অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী বিমলা প্ৰসাদ চলিহা ডাঙৰীয়াই আনুষ্ঠানিকভাৱে কলেজখনৰ দ্বাৰ উদ্‌ঘাটন কৰে।

আৰু জিলাৰ উপায়ুক্তৰ কাৰ্যালয়ত সেই বছৰে জুন মাহত অনানুষ্ঠানিক আলোচনা এটাৰ মাজেদি এখন কৰ্ণধাৰ সমিতি (Steering Committee) গঠিত হ'ল। সমিতিৰ হৈ এটি সঁজাতী দলে তেতিয়াৰ শিক্ষামন্ত্ৰী শ্ৰীদেৱকান্ত বৰুৱাক সাক্ষাৎ কৰাত মন্ত্ৰীগৰাকীয়ে সকলো প্ৰকাৰে উৎসাহ আৰু সহায় আগবঢ়োৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিলে। কৰ্ণধাৰ সমিতিয়ে অনতিপলমে প্ৰাক্-বিশ্ববিদ্যালয় আৰু প্ৰথম বাৰ্ষিক স্নাতক শ্ৰেণী আৰম্ভ কৰাৰ সিদ্ধান্ত ল'লে।

যথেষ্ট উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ মাজেদি

শিক্ষক নিয়োগ কৰা হ'ল আৰু নগাঁও কলেজৰ কেইবাজনো অধ্যাপকে

স্বচ্ছাই অবৈতনিকভাৱে তেখেতসকলৰ সেৱা এই অনুষ্ঠানলৈ আগবঢ়ালে। ৫-৯-৬২ তাৰিখে বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষই প্ৰথম অধ্যক্ষ স্বৰূপে নিযুক্ত হোৱাৰ লগে লগে ছাত্ৰীৰ নামভৰ্তি আৰম্ভ হ'ল আৰু প্ৰাক্-বিশ্ববিদ্যালয়ত ৪২ গৰাকী আৰু প্ৰথম বাৰ্ষিক বি এ শ্ৰেণীত ২২ গৰাকী ছাত্ৰীৰে ১২-৯-৬২ তাৰিখৰ পৰা শিক্ষাদান কাৰ্য আৰম্ভ হ'ল। ২০-৯-৬২ তাৰিখে নগাঁও কলেজ প্ৰাঙ্গণত তেতিয়াৰ অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী বিমলা প্ৰসাদ চলিহা ডাঙৰীয়াই আনুষ্ঠানিকভাৱে কলেজখনৰ দ্বাৰ উদঘাটন কৰে। কলেজৰ বৰ্তমানৰ ঠাইডোখৰ পৰিদৰ্শন কৰি তেখেতে সম্ভাৱ্য বানৰ পৰা ঠাইডোখৰ ৰক্ষা কৰিবৰ কাৰণে মথাউৰি আৰু খাল বিভাগক বৰ্তমানৰ মথাউৰিটো বান্ধিবলৈ উপদেশ দিয়ে।

পোনতে চহৰৰ বিশিষ্ট ব্যৱসায়ী লালচান্দ টোডীৰ ৪ লাখ টকীয়া কলেজ-ভৱন নিৰ্মাণৰ চুক্তি এখন পঞ্জীবদ্ধ হোৱাৰ উপৰি টোডীয়ে ছাত্ৰী-নিৰাসৰ বাবে ৫০,০০০ আৰু গ্ৰন্থাগাৰৰ বাবে ২৫,০০০ টকা দান দিয়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে। আশা আৰু প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়াৰ ৪ বছৰৰ পাছত লালচান্দ টোডীয়ে কলেজ-ভৱন নিৰ্মাণত তেখেতৰ অক্ষমতা প্ৰকাশ কৰাত কলেজ সমিতি সঙ্কটাপন্ন হ'ল।

টোডী নিজৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰ পৰা হঠাৎ আঁতৰি যোৱাৰ বাবে কলেজ সমিতিয়ে ২৩-১২-৬৬ তাৰিখে বৰ্তমান ঠাইত কলেজ ভৱন নিৰ্মাণ কৰাৰ ঐতিহাসিক সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰি 'নগাঁও গাৰ্লছ কলেজ' নামেৰে অনুষ্ঠানৰ নতুন নামকৰণ কৰে। তেতিয়াৰ শিক্ষামন্ত্ৰী শ্ৰীদেৱকান্ত বৰুৱাই কলেজ-ভৱনৰ বাবে ৫০,০০০ আৰু গ্ৰন্থাগাৰৰ বাবে ১০,০০০ টকাৰ এটি মঞ্জুৰি আগবঢ়ায়।

ইতিমধ্যে কলেজ কৰ্তৃপক্ষই আমোলাপট্টিত অৱস্থিত ৰেডক্ৰছ ভৱন ভাড়াত লোৱাত শ্ৰেণীসমূহ তালৈ স্থানান্তৰিত হয়। ছাত্ৰীৰ প্ৰথম দলটো ১৯৬৫ চনত স্নাতক হয়। ২৪ গৰাকী ছাত্ৰীৰ ভিতৰত ১৫ গৰাকী উত্তীৰ্ণ হোৱাত উত্তীৰ্ণৰ হাৰ বিশ্ববিদ্যালয় আৰু স্থানীয় কলেজ কেইখনৰ হাৰতকৈ উচ্চ আছিল। এই কথাই শিক্ষকসকলক তথা ৰাইজক অনুপ্ৰেৰণা যোগালে।

কেইগৰাকীমান ছাত্ৰী তেতিয়ালৈকে স্থানীয় ছোৱালী স্কুলৰ ছাত্ৰী-নিৰাসত আছিল; কিন্তু ছাত্ৰী-নিৰাসৰ আসনৰ চাহিদা ইমানেই বৃদ্ধি হ'ল যে ৬০ গৰাকী ছাত্ৰীক ৰাখিবৰ বাবে দুটা ঘৰ ভাড়াত ল'ব লগা হ'ল।

কলেজ সমিতিয়ে বৰ্তমান ঠাইত নিজা ভৱন নিৰ্মাণৰ আঁচনি গ্ৰহণ কৰাত এই ভৱনৰ সৃষ্টি হ'ল আৰু ১-৬-৬৮ তাৰিখে শ্ৰেণীসমূহ ইয়ালৈ স্থানান্তৰ কৰি ৰেডক্ৰছ ভৱনটো ছাত্ৰী-নিৰাসলৈ ৰূপান্তৰিত কৰা হ'ল।

১৯৬৮ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহৰ এটা পষেকত কলেজৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে এটকীয়া দানকে ধৰি চলোৱা অৰ্থ সংগ্ৰহ

অভিযানত বাৰ হাজাৰ টকা সংগৃহীত হয়। 'শ্ৰীকৃষ্ণ টকীজ' প্ৰতিষ্ঠানৰ যোগেদি 'ৰাম ঔৰ শ্যাম' কথাছবি প্ৰদৰ্শনেৰেও বাৰ হাজাৰ টকা সংগৃহীত হয় আৰু এই অৰ্থেৰে ১-৭-৬৮ তাৰিখৰ পৰা শ্ৰেণীসমূহ বহুৱাবৰ বাবে বৰ্তমানৰ কোঠাবোৰ অস্থায়ীভাৱে নিৰ্মিত হয়।*

কলেজখন ঘাটি মঞ্জুৰি অৱস্থাৰ অধীনলৈ আনিবলৈ বহুবাৰ সঁজাতী দল গৈ ব্যৰ্থ হোৱাৰ পাছত কলেজৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে তেতিয়াৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী চলিহা ডাঙৰীয়াক ৩১-১-৬৭ তাৰিখে নগাঁও চাৰ্কিট হাউচত সাক্ষাৎ কৰে আৰু শিক্ষাধিকাৰক কৈ তেখেতে অৱশেষত কলেজখনক ১-৭-৬৬ তাৰিখৰ পৰা ঘাটি মঞ্জুৰি দান কৰে। তেতিয়ালৈকে কলেজখনে তদৰ্থ মঞ্জুৰি এটি লাভ কৰি আছিল। চলিহা ডাঙৰীয়াৰ ওচৰত আমি অশেষ কৃতজ্ঞ।

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ে ১৯৬৬ চনলৈকে কলেজখনক কেৱল বাৰ্ষিক সম্বন্ধীকৰণহে (affiliation) দি আছিল আৰু '৬৬ চনত ত্ৰৈবাৰ্ষিক সম্বন্ধীকৰণ মঞ্জুৰ কৰাত কলেজখন বিশ্ববিদ্যালয় মঞ্জুৰি আয়োগৰ ২ (চ) ধাৰাৰ অধীনলৈ আহে আৰু কলেজখনে বিশ্ববিদ্যালয় মঞ্জুৰি আয়োগৰ অনুদান বিচৰাৰ যোগ্যতা লাভ কৰে।

সকলোবোৰ চৰ্ত পূৰণ কৰা সত্ত্বেও স্থায়ী ভৱনৰ অভাৱত বিশ্ববিদ্যালয়ে কলেজখনক এতিয়া বাৰ্ষিক সম্বন্ধীকৰণহে মঞ্জুৰ কৰি আছে। আচৰিত কথা, বিশ্ববিদ্যালয়ে বছৰি ৩০০ টকাকৈ মাচুল লয় আৰু বাৰ্ষিক সম্বন্ধীকৰণহে দিয়ে।* কলেজৰ কোনো ধৰণৰ উন্নতিৰ বাবে একোকে নকৰে। অন্ততঃ আজি ঠুঠৰ বছৰে আমি কিবা কৰাতো দেখা নাই।*

পূৰ্ণাঙ্গ ছাত্ৰী-নিৰাস এটাৰ অভাৱ আৰম্ভণিৰে পৰা অনুভৱ কৰি অহা হৈছিল। বহুতো অভাৱ আৰু অসুবিধাৰ মাজত ৬০ গৰাকী ছাত্ৰীক ভাড়াঘৰত ৰখাৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। বিশ্ববিদ্যালয় মঞ্জুৰি আয়োগ আৰু ৰাজ্য চৰকাৰক ছাত্ৰী-নিৰাস নিৰ্মাণৰ খৰচৰ বাবে আবেদন জনোৱা হ'ল, আঁচনিও দাখিল কৰা হ'ল। মঞ্জুৰি আয়োগৰ সভাপতি ড° ডি এছ কোঠাৰীক ১৯৬৭ চনৰ অক্টোবৰতে বৰ্তমানৰ* অধ্যক্ষই ছাত্ৰীসকলৰ দল এটাৰে সৈতে সাক্ষাৎ কৰে আৰু তেখেতে মঞ্জুৰি দিয়াৰ আশ্বাস দিয়ে। বিশ্ববিদ্যালয় মঞ্জুৰি আয়োগৰ ওচৰত আঁচনি দাখিল কৰাত ১৯৬৯ চনৰ অক্টোবৰত ১,৫০,০০০ টকাৰ মঞ্জুৰি ছাত্ৰী-নিৰাস নিৰ্মাণৰ বাবে পোৱা হয়। ৰাজ্যিক চৰকাৰকো বাবে বাবে অনুৰোধ জনোৱা হয়। বহু বছৰৰ মূৰত অলপ অলপকৈ সেই মঞ্জুৰি দিয়েগৈ।

এই কলেজত ভৰ্তি হোৱা ৯৮% ভাগ ছাত্ৰীয়েই মাধ্যমিক শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত তৃতীয় বিভাগত উত্তীৰ্ণ হোৱা; অথচ শিক্ষাৰ

ক্ষেত্ৰত কলেজখনে সংশ্লিষ্ট সকলোকে আৰম্ভণিৰে পৰা সন্তোষ দি আহিছে। তাৰ বাবে কলেজৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল ধন্যবাদৰ্হ। অনাৰ্হ বিষয়তো এই কলেজৰ ছাত্ৰীয়ে ১৯৬৯, ১৯৭৩ আৰু ১৯৭৪ চনত ৰাজনীতি বিজ্ঞানত আৰু ১৯৭০ আৰু ১৯৭২ চনত^৩ অসমীয়া বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভিতৰত সৰ্বোচ্চ স্থান লাভ কৰিছে।

এই ছোৱালী কলেজত 'গৃহ বিজ্ঞান' খুলিবৰ কাৰণে যত্ন কৰা হৈছিল। শিক্ষামন্ত্ৰীক এই বিষয়ে কলেজ কৰ্তৃপক্ষৰ পৰা এটা সঁজাভী দলে ৬-৭-৭০ তাৰিখে লগ ধৰাৰ পিছ বছৰত খুলিবৰ কাৰণে শিক্ষামন্ত্ৰীয়ে আশ্বাস দিছিল। বহু যত্নৰ মূৰত চিলাই কল, গৰম কাপোৰ বোৱা যন্ত্ৰ কেইটামানো কিনা হৈছিল। দুখৰ বিষয়, মহিলা বৰ্ষ আৰু আন্তৰ্জাতিক মহিলা দশক পাৰ হোৱা সত্ত্বেও আমি গাৰ্লছ কলেজে একো নাপালোঁ। উপযুক্ত আৰ্থিক সাহায্য নোপোৱাৰ কাৰণেই এতিয়ালৈকে Home Science খুলিব পৰা হোৱা নাই আৰু ধাৰ মাৰিবৰ বাবে যন্ত্ৰ-পাতিখিনিও বিক্ৰীহে কৰা হ'ল।^৭

আপোনাসকলে শুনি সুখী হ'ব যে কংগ্ৰেছ সভাপতি শ্ৰীদেৱকান্ত বৰুৱাৰ উদ্যোগত আমাৰ কলেজলৈ বোম্বাই স্বাধীনতা দিৱস ৰূপালী জয়ন্তী সমিতিৰ তৰফৰ পৰা এক লাখ টকাৰ (শ্বহীদ ভোগেশ্বৰী ফুকননীৰ নামত এটি ছাত্ৰীবাস নিৰ্মাণৰ কাৰণে) আৰ্থিক সাহায্য পোৱা হৈছিল। সেই সাহায্যৰেই ফল এই 'শ্বহীদ ভোগেশ্বৰী ফুকননী' ছাত্ৰী-নিবাস। সি এতিয়াও অসম্পূৰ্ণ হৈ ৰৈছে।^৮

সম্প্ৰতি আমাৰ কলেজৰ অভাৱ-অভিযোগ অলেখ। ছাত্ৰীসকলে ১৯৬৮ চনতে তৈয়াৰী চালি ঘৰতেই পঢ়া-শুনা কৰি আছে।^৯ পুথিভঁৰাল ঘৰৰ অসুবিধাৰ কাৰণে ছাত্ৰীসকলক পঢ়াৰ সুবিধা দিব পৰা নাই। ইয়াৰ বাহিৰেও ছাত্ৰীসকলৰ কাৰণে জিৰণি কোঠা, ছাত্ৰী একতা সভাৰ কোঠা আদিৰ অভাৱত বহুতো অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈ আছে।

আমি আশা কৰোঁ, বিশ্ববিদ্যালয়ে অকল মাতুলখিনি লোৱাতে ক্ষান্ত নাথাকি কলেজখন কেনেকৈ সৰ্বাংগসুন্দৰ হ'ব পাৰে, কলেজখনে কেনেকৈ আৰ্থিক অনুদান পাব পাৰে, অধ্যাপক-অধ্যাপিকাৰ অভাৱ কেনেকৈ পূৰণ কৰিব পাৰে, তালৈকো চাব। নহ'লে, বছৰি "অমুকটো নাই গতিকে তোমালোকৰ এফিলিয়েচন নহ'ল" এনে কৰি থাকিলেই হ'বনে?

আমি আগৰ দৰে এইবাৰো আশা ৰাখিছোঁ, কলেজৰ ঘৰ-বাৰী, বিভিন্ন অভাৱ-অভিযোগ সহায়ৰ ৰাইজৰ সহযোগিতাত অচিৰে আঁতৰিব।

নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ প্ৰতিষ্ঠাপক আৰু প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত গোস্বামী ডাঙৰীয়াৰ এই লেখাটো উনাশী চনৰে। স্বাস্থ্যজনিত কাৰণত তেখেতে নতুনকৈ লিখিব নোৱাৰা বাবে ইয়াকে আমি পুনৰ

মুদ্ৰণ কৰিছোঁ। — সম্পাদক

- ১) বৰ্তমানৰ পাঁচোটা কোঠাযুক্ত ১০০×৩৬/ আয়তনৰ প্ৰশাসনীয় ভৱন। — সম্পাদক
- ২) দুখৰ কথা যে কলেজখনৰ সেই অস্থায়ী ব্যৱস্থাৰ সম্পূৰ্ণ অৱসান এতিয়াও ঘটা নাই। — সম্পাদক
- ৩) গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত সমপৰ্যায়ৰ সকলো কলেজে পোৱা দৰে এই কলেজেও এতিয়া ১৯৮৯ চনলৈকে সম্বন্ধীকৰণ লাভ কৰিছে। স্থায়ী সম্বন্ধীকৰণ পাবৰ বাবে কলেজখনে যাৱতীয় সকলোবোৰ চৰ্ত পূৰণ কৰিছে আৰু গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়েও এই ক্ষেত্ৰত বিহিত ব্যৱস্থা লৈছে। — সম্পাদক
- ৪) কলেজখনৰ বিদ্যাৱতনিক দিশত বিশ্ববিদ্যালয়ে কৰিবলগীয়াখিনি যোৱা বছৰ কেইটাত কৰিছে। — সম্পাদক
- ৫) উনৈছ শ উনাশী চনৰ। — সম্পাদক
- ৬) ১৯৭৯ চনতো। — সম্পাদক
- ৭) 'হোম চায়েঞ্চ' বিষয়টো প্ৰৱৰ্তন কৰিবৰ বাবে বৰ্তমানৰ কলেজ পৰিচালনা সমিতিয়ে পুনৰ চিন্তা কৰিছে। — সম্পাদক
- ৮) অসম ৰাজ্যিক লটাৰী পুঁজিৰ পৰা ১৯৮৫ চনত পোৱা এক লাখ টকাৰ অনুদানেৰে উক্ত ছাত্ৰী-নিবাস বৰ্তমান সম্পূৰ্ণ হৈ উঠিল। — সম্পাদক
- ৯) চালি-ঘৰৰ উপৰি ১০০×৩০/ আকাৰৰ সভাঘৰ এটাতো শ্ৰেণীসমূহ বহে। সম্পদ-পুঁজি (Resource Fund)ৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত লটাৰীযোগে সংগ্ৰহ কৰা ধনেৰে দুটা কোঠাযুক্ত ৭০×২৫/ আকাৰৰ ঘৰটোতো বৰ্তমান পাঠদান কাৰ্য চলে। ষষ্ঠ পৰিকল্পনাত বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ পৰা লাভ কৰা মঞ্জুৰি আৰু ৰাজ্যিক চৰকাৰৰ পৰা পোৱা তুল্যাংশ (Matching Share)ৰ সহায়ত, লগতে কলেজৰ সম্পদ-পুঁজিৰ পৰা আগবঢ়োৱা ধনেৰে এটা তিনি খলপীয়া ঘৰৰ মাটি-খলপটো সম্পূৰ্ণ হ'ল। বৰ্তমান বছৰত অসম ৰাজ্যিক লটাৰীৰ পৰা পোৱা একলাখ টকা, ৰাজ্যিক চৰকাৰৰ পৰা পোৱা পঞ্চাছ হাজাৰ টকা আৰু কলেজ পুঁজিৰ টকাৰে উক্ত ঘৰৰ প্ৰথম খলপটো সম্পূৰ্ণ হৈছে। — সম্পাদক

সম্পাদিকাৰ টোকা : নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ ইতিহাস সম্পৰ্কে পৰিচয় কৰাৰ উদ্দেশ্যে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ শ্ৰীমহেশ চন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী ছাৰৰ ১৯৭৯ চনত প্ৰকাশ হোৱা এই প্ৰবন্ধটি পুনৰবাৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হ'ল।

গল্পকাৰৰ চোতালত এখণ্ডেক

॥ আমাৰ প্ৰশ্ন : উত্তৰ ॥

(বিংশ শতিকাৰ 'অভিনৱ সৃষ্টি' চুটিগল্পৰ ইতিহাসলৈ অসমীয়া চুটিগল্পৰো অৱদান আছে। অসমীয়া চুটিগল্পকাৰসকলৰ গল্প-ৰচনাৰ আঁৰৰ কিছু কথা জনাৰ মানসেৰে আমি কেইজনমান প্ৰথিতযশা গল্পকাৰৰ কাষ চাপিছিলোঁ। এৰাব নোৱৰা কাৰণৰ বাবে দুজনমানে সঁহাৰি জনাব নোৱাৰিলে যদিও মহিম বৰাৰ সঁহাৰি লাভৰ সৌভাগ্য আমাৰ হ'ল। তেওঁলৈ আমাৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। — সম্পাদিকা, ১৯৮৬-৮৭)

আমাৰ প্ৰশ্ন :

- ১ নং প্ৰশ্ন : আপুনি কেতিয়া গল্প লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল? গল্পকাৰ বা লেখক হ'ম বুলি আপুনি ভাবিছিলনে?
- ২ নং প্ৰশ্ন : আপোনাৰ গল্পৰ কাহিনীভাগ নিৰ্বাচিতনে? গল্প এটা লিখিবলৈ লোৱাৰ সময়তেই ইয়াৰ পৰিণতি আপুনি কল্পনা কৰি লয় নে কাহিনীয়ে বিস্তাৰ লাভ কৰাৰ লগে লগে আপোনা-আপুনি পৰিণতিৰ ফালে আগবাঢ়ে?
- ৩ নং প্ৰশ্ন : আপুনি উপন্যাসো ৰচনা কৰিছে। অকল গল্প লিখাতেই ক্ষান্ত নাথাকি উপন্যাস লিখিবলৈ লোৱাৰ কিবা উদ্দেশ্য আছে নেকি? এই দুবিধ গদ্য-ৰচনাৰ মাজত কেনে ধৰণৰ সুবিধা বা অসুবিধা আপুনি অনুভৱ কৰে?
- ৪ নং প্ৰশ্ন : আপোনাৰ গল্পত পশ্চিমীয়া সাহিত্য তথা মনস্তত্ত্বমূলক ধ্যান-ধাৰণাৰ প্ৰভাৱ পৰিছে বুলি আপুনি ভাবে নেকি?
- ৫ নং প্ৰশ্ন : গল্পকাৰ বা লেখক হিচাপে সমাজৰ পৰা পোৱা স্বীকৃতি বা পুৰস্কাৰে আপোনাক সৃষ্টিশীল ৰচনাৰ বাবে অনুপ্রাণিত কৰিছেনে?
- ৬ নং প্ৰশ্ন : লেখক হিচাপে আপুনি কাৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ?
- ৭ নং প্ৰশ্ন : অসমীয়া গল্প-সাহিত্যত ভৱিষ্যৎ সম্পৰ্কে আপোনাৰ ধাৰণা কি? নবীন গল্পকাৰসকলৰ ভিতৰত কাৰ গল্প আপোনাৰ ভাল লাগে আৰু কিয় ভাল লাগে?
- ৮ নং প্ৰশ্ন : অসমৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ সংগ্ৰামে অসমৰ জাতীয় জীৱনলৈ কঢ়িয়াই অনা পৰিৱৰ্তন তথা চেতনাস্ৰোতৰ ওপৰত আলোকপাত কৰি লিখা ৰসবোধসম্পন্ন গল্প বা উপন্যাস অসমীয়া পঢ়ুৱৈয়ে এতিয়াও লাভ কৰা নাই। এই দিশটোৰ প্ৰতি লেখকসকলৰ উদাসীনতা ইমান প্ৰকট হৈ ধৰা দিছে কিয়?
- ৯ নং প্ৰশ্ন : আপোনাৰ গল্পকাৰ জীৱনৰ শ্ৰেষ্ঠ গল্পটো লিখা হ'ল বুলি আপুনি সন্তুষ্টি লভিছেনে?
- ১০ নং প্ৰশ্ন : সাহিত্যচৰ্চাৰ ক্ষেত্ৰত আপুনি কাৰ প্ৰেৰণা লাভ কৰিছে?

আমাৰ প্ৰশ্নসমূহৰ উত্তৰ

শ্ৰীমহিম বৰা :

- ১) তেতিয়াৰ সপ্তমমানত পঢ়োঁতে হাতেলিখা আলোচনী 'মলয়া'ত 'হাভানাৰ চুৰট' নামৰ এটা গল্প প্ৰকাশিত হৈছিল। বঙলা আলোচনী এখনত এঠাইত হঠাৎ পঢ়িবলৈ পোৱা তেনে নামৰ গল্পৰ ছাঁত। মূল উল্লেখ কৰা হৈছিল। তথাপি মোৰ লিখাৰ ধৰণটো, শব্দৰ ব্যৱহাৰ শিক্ষকসকলে (কলিয়াবৰ হাইস্কুল) প্ৰশংসা কৰাত উৎসাহিত হৈছিলোঁ। গল্পকাৰ হ'ম বুলি ভাবিছিলোঁ। সৰুতেই 'আৱাহন' আদিৰ গল্পত আমাৰ চাৰিওফালৰ ... জীৱনবোৰ নেদেখি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলোঁ ডাঙৰ হ'লে এই মানুহবোৰৰ সুখ-দুখ ভৰা জীৱনৰ প্ৰকাশক গল্প লিখিম। অৱশ্যে ভবামতে কাম নহ'ল। বয়সৰ লগে লগে জ্ঞান হ'ল। বুজিলোঁ বেয়া গল্প এটা লিখাও সহজ নহয়।
- ২) কেনেকৈ প্লট এটা মনলৈ আহে, কেনেকৈ বুকুত মুহূৰ্ত এটাই খুন্দা দিয়ে, মোৰ নিজৰ কাৰণেই সেইটো ৰহস্য হৈয়ে থাকিল। অৱশ্যে মন আৰু হৃদয় মুকলি কৰি ৰাখিব লাগিব সকলো সময়তেই কাৰণ কোনটো মুহূৰ্তই, কেতিয়া দাগ কাটি যাব কোনেও ক'ব নোৱাৰে। একোটা ঘটনাই বহুদিনলৈ যেতিয়া অস্তৰ তোলপাৰ লগাই থাকিব, তেতিয়া তাক ৰূপায়িত কৰাৰ প্ৰবল বাসনা জন্মে— তাৰ বাবে আৱশ্যকীয় আনুষঙ্গিক কামবোৰ (চৰিত্ৰ, পৰিস্থিতি,

পৰিৱেশ, চিত্ৰণ, ৰূপায়ণ ইত্যাদি) সজ্ঞানে কৰিব লাগে। তাৰ পিছত এদিন কলম লৈ বহিব লাগে। মোৰ কাৰণে এই কাম সহজ নহয়। গল্পৰ প্লট এটা ধাৰণা কৰি তাক বাহিৰত পূৰ্ণ ৰূপত ফুটাই তোলালৈকে এইখিনি সময় মোৰ কাৰণে জঘন্য। একো ভাল নালাগে। সকলো সময়তে মন-মেজাজ খিটখিটীয়া হয়, অতি স্পৰ্শকাতৰ হৈ পৰে বাহিৰৰ একো কথা বা কামত মন নবহে। সেই কাৰণে মোৰ গল্পৰ সংখ্যা কম। বহুত প্লট মনতে লীন হৈ গৈছে। সতেজতা হেৰুৱা প্লটৰ পৰা সতেজ গল্পৰ সৃষ্টি নহয়। ঘৰুৱা আৰু সামাজিক পৰিৱেশ যদি সম্পূৰ্ণ Conducive নহয় — তেন্তে সৃষ্টি অসম্ভৱ। নিম্ন মধ্যবিত্ত শিক্ষকৰ পাৰিবাৰিক জীৱনত এশ-একুৰি সমস্যা সাধাৰণতে থাকেই, মোৰ ক্ষেত্ৰত এনে সমস্যাৰ জুৰুৰি আচৰিত ধৰণৰ।

খুলমূলকৈ গল্পটোৰ গঢ় এটা মনত ঠিক কৰা হয় যদিও লিখাৰ সময়ত সেই সকলো পাহৰা হয়। গল্পই নিজে পৰিণতিলৈ আগবাঢ়ে।

৩) গল্প আৰু উপন্যাস দুটা সুকীয়া কলাৰূপ। উপন্যাসত ধৈৰ্য আৰু আহৰিৰ প্ৰশ্ন প্ৰধান। বিচিত্ৰ আৰু ব্যাপক অভিজ্ঞতা লাগিবই। গল্পত জীৱনৰ এটা চকল মাত্ৰ স্বয়ংসম্পূৰ্ণ ৰূপত কাটি অনা হয়; উপন্যাসত সম্পূৰ্ণ জীৱনটোকে তুলি ধৰিব লাগিব।

মোৰ অভিজ্ঞতাৰ পথাৰখন তেনেই সীমাবদ্ধ (অসমীয়া লিখকৰো। সেইকাৰণে বহুত ৰচনা নীৰস, নিস্তেজ।) মই উপন্যাস লিখিব পৰা নাই— ‘হেৰোৱা দিগন্তৰ মায়’, ‘পুতলাঘৰ’ দুখন উপন্যাসিকাহে। এখন নতুন উপন্যাস যোৱা ১৫/২০ বছৰে ছপাখানাত থাকিল— প্ৰকাশকে উলিয়াব নোৱাৰিলে।

৪) পশ্চিমীয়া সাহিত্যৰ প্ৰভাৱতে আধুনিক ভাৰতীয় সাহিত্যৰ সৃষ্টি। পশ্চিমীয়া সাহিত্যৰ বিষয়ে কম-বেছি জানি নল’লে বৰ্তমানৰ সাহিত্য-সাধনা অসম্ভৱ। আনহাতে ঐতিহ্য-চেতনা নাথাকিলেও অকল বাহিৰৰ প্ৰভাৱৰ সহায়ত সতেজ-সৰল সৃষ্টি অসম্ভৱ।

‘মনস্তত্ত্বমূলক ধ্যান-ধাৰণা’ প্ৰতিজন লিখকৰ কিয় — আজিৰ সমাজৰ প্ৰতিজন লোকৰেই থকা উচিত — আৰু ‘ফ্ৰয়েড’, ‘য়ুং’ নপঢ়াকৈয়ে সহজ জ্ঞানেৰেই থাকিব লাগিব। নহ’লে ব্যৱহাৰিক জীৱনত পদে পদে সংকট আহিব। লিখকসকলে কিছু কথা পঢ়ি লোৱা উচিত — কিন্তু লিখাৰ সময়ত সেইখিনি পাহৰি থকাই ভাল বুলি ভাবোঁ।

৫) ‘স্বীকৃতি’ নাপালে কোনো শিল্পী-শিপিনীয়ে আগবাঢ়িবলৈ উৎসাহ নাপায়। কিন্তু গভীৰ আত্মবিশ্বাসীসকলে বাহিৰৰ প্ৰশংসা নিন্দালৈ কাণ নিদি সৃষ্টিৰ বাটত অকলশৰে আগবাঢ়ে। অষ্টা মাদ্ৰেই অকলশৰীয়া — প্ৰতিজনেই যতীন দুৰৰা। আনকি নিজৰ পত্নী বা প্ৰেমিকাও (পতি বা প্ৰেমিক) তেওঁৰ পৰা দুৰত। মই প্ৰথম বয়সত স্বীকৃতি, মানে প্ৰশংসাৰ কাৰণে বেছি লালায়িত আছিলোঁ — সেইটো লিখক-লিখিকাৰ কাৰণে ক্ষতিকাৰ বুলি ভাবোঁ। বাঁটা-বাহনে শিল্পীক উৎসাহিত কৰে আৰু কিছু আৰ্থিক সকাহ দিয়ে।

স্বীকৃতিয়ে প্ৰেৰণা অৱশ্যে দিব পাৰে, পুৰস্কাৰে উৎসাহহে দিয়ে। ‘প্ৰেৰণা’ কেনেকৈ আহে সিয়ো মোৰ কাৰণে অন্য এক ৰহস্য।

৬) জীৱনৰ প্ৰতি। জীৱন বুলিলেই সকলোকে সামৰা হয়। কিন্তু কোনো ৰাজনৈতিক মতাদৰ্শৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ হ’লে সৃষ্টিৰ সীমা ঠেকাই অনা হয় বুলি মোৰ ধাৰণা।

৭) ব্যক্তিগত বা জাতীয় জীৱনৰ ভৱিষ্যতে গঢ় লয় বৰ্তমানৰ কাৰ্যাৱলীৰ ওপৰত। সেই কাৰণে আমি সদায় বৰ্তমানৰ সামান্য মুহূৰ্ত এটাকো অনাদৰ কৰিব নালাগিব। যদি সমাজে সুবিধা দিয়ে তেন্তে কেইজনমান সম্ভাৱনাপূৰ্ণ লিখক-লিখিকা চকুত পৰিছে যি আমাৰ ভৱিষ্যৎ সমৃদ্ধ কৰিব বুলি আশা। কোনোজনৰ ভাল লাগে, কিয় ভাল লাগে উত্তৰ দীঘলীয়া হ’ব।

৮) যোৱা আন্দোলনৰ ওপৰত দুই-একে লিখিছে। এই দিশত লিখকসকল উদাসীন নহয়, বৰং বেছিকৈ জড়িত (involve)। আন্দোলন শেষ হোৱা, টো মাৰ যাওঁতে সময় ল’ব। ই এক ভয়াবহ অধ্যায় আৰু অতি স্পৰ্শকাতৰো। ইয়াৰ ওপৰত গল্প-উপন্যাস লিখা সহজ কাম নহয়।

‘চেতনাস্ৰোতৰ ওপৰত আলোকপাত কৰা’ — ইত্যাদি এই বাক্যাংশটো মূল প্ৰশ্নৰ আৰু বাক্যৰ লগত এঠা লগাই দিয়াৰ ফলত খেলি-মেলিৰ সৃষ্টি হৈছে। প্ৰশ্নটোৱেও যথার্থতা হেৰুৱাইছে। ‘ৰসবোধসম্পন্ন’ বিশেষণটোও অলাগতিয়াল। ‘চেতনা-স্ৰোত’ বোলোঁতে যদি stream of consciousness বুজোৱা হৈছে, তেন্তে সি এক সুকীয়া আলোচনাৰ বিষয়।

৯) কোনো অষ্টায়ে নিজৰ সৃষ্টিক লৈ কেতিয়াও আত্মসন্তুষ্টি লাভ কৰিব নোৱাৰে বুলিয়েই মই ভাবোঁ। মোৰ শ্ৰেষ্ঠ গল্পটো লিখিব নোৱাৰিলোঁ আৰু নোৱাৰিমো। প্ৰিয় গল্প-কবিতা আছে। সেই নামৰ গল্প সংকলন এখন (‘মোৰ প্ৰিয় গল্প’) ওলাইছে।

১০) এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ প্ৰসংগক্ৰমে দিয়া হৈছে। ‘প্ৰেৰণা’ অতি আকস্মিকভাৱে আহে। ক’ৰ পৰা কেনেকৈ আহে আঙুলি দি দেখুৱাবলৈ টান। খুন্দাটো কিন্তু ভিতৰৰ, তাৰ বেদনাটো নিজৰ। প্ৰসংসা-বাঁটা আদিয়ে বেছি আগবঢ়াব নোৱাৰে।

মই উঠি অহাসকলক বেছি ভাল পাওঁ, তেওঁলোকৰ সঙ্গ-সুখ বিচাৰোঁ কিন্তু শিক্ষক হোৱাৰ কাৰণে তেওঁলোকক ঘনিষ্ঠভাৱে পোৱা টান হ’ল।

সম্পাদিকাৰ টোকা : কবিতাৰাণী দাসৰ সম্পাদনাত প্ৰকাশিত নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ ৰূপালী জয়ন্তী বৰ্ষ সংখ্যাৰ আলোচনীৰ ‘সাক্ষাৎকাৰৰ বিশেষ শিতানত’ অন্তৰ্ভুক্ত হৈছিল ‘গল্পকাৰৰ চোতালত এখন্তেক’ এই সাক্ষাৎকাৰ। শ্ৰীযোগেন দাস, শ্ৰীলক্ষ্মীনন্দন বৰা আৰু শ্ৰীমহিম বৰাৰ লগত হোৱা সাক্ষাৎকাৰৰ ভিতৰত কেৱল শ্ৰীমহিম বৰাৰ সাক্ষাৎকাৰহে পুনৰাবৃত্তি কৰা হ’ল।

ব্যতিক্রম

মণিকুন্তলা ভট্টাচার্য

স্নাতক ১ম বাৰ্ষিক

কিবা এটা বিচাৰিছোঁ। দুহাতমান আঁতৰত দেখিছোঁও। হাত মেলি দিওঁ। ঢুকি নাপাওঁ। কিজানি দুয়োটা হাত মেলি দিলেও ঢুকি নাপাম। দুয়োটা হাত জোৰা লগাই মেলি দিলে হয়তো ঢুকি পাম। কিন্তু ইম্প্ৰচিবল্। মোৰ দুভৰি বৈ থকা ঠাইতে আঠাৰে লিপটি খাই পৰিছে। আৰু মোৰ উশাহ? উশাহটোও মই ভীষণ সন্তৰ্পণে লৈছোঁ। যেন কোনোবাই শুনিব।

মোৰ কাষৰ চকীখন শূন্য। এসোপা অদৃশ্য বতাহ আলফুলে সারাটি বেতৰ আৰামী চকীখন মোৰ কাষত বাধ্য ল'ৰাৰ দৰে নিঃশব্দে স্থিৰ হৈ আছে। মই নিঃশব্দে প্ৰিয়। সেয়ে মই বিচাৰি থকা বস্তুটো মই নিঃশব্দেই বিচাৰোঁ। বাকযুদ্ধ তাৰে — ৰুদ্ৰশ্বাসেৰে। মই যে কি! আঃ ইমান মধুৰ মই! জনগণৰ ব্যতিক্রম। ব্যতিক্রম। শব্দটো মোৰ ভাল লাগে। আপোনপেটীয়াৰ দৰে শব্দটো কেৱল মই মোৰেই কৰি ল'ব খোজোঁ। হয়তো সফল হৈছোঁও।

জন্মৰ পৰাই মোৰ বুকত নতুন মদাৰ কলিয়াইছিল। নিঃশব্দেৰে বিদ্রোহী হৈ পৰিছিলোঁ মই। অমৃতসৰৰ পৰা অসম পাইছিলোঁহি এডাল দীঘল বেণী, বতাহত ওফন্দা চুৰিদাৰ আৰু এটা হীৰা খটোৱা নাকফুলি পিন্ধি এজনী সৰল ছোৱালীৰ জনপ্ৰিয়তাৰে।

অসমত দুচকু টেলেকা হৈ ৰ'ল। অশান্ত অসম অথচ অসম শান্ত। মোৰ বুকুৰ মদাৰ কলি দুটাৰ এটা পাহি মেলি মধুৰ সন্মোহিনী হৈ পৰিল। বৈপ্লৱিক ভাবধাৰাত অসম অশান্ত। অথচ অসম কিজানি বিশ্বৰ এখনি শান্ত দেশ। একমাত্ৰ শান্ত দেশ। ইমান নিৰ্মল। ইমান শীতল। সাঁচাই অ-সম। মই নিৰ্বাক হৈ ৰ'লোঁ। মোৰ দুভৰি অসমতে আঠাৰে লিপটি খাই পৰিল। মই অমৃতসৰৰ পিনে ভয়াৰ্ত চাৰনিৰে চাবলৈ ধৰিলোঁ। কিজানি মোৰ জন্মভূমিখনে মোক অসমৰ পৰা আঁজুৰি লৈ যায়। মোৰ ভাব হ'বলৈ ধৰিলে— মোৰ জন্ম যদিও অমৃতসৰত, মোৰ স্বৰ্গগত মা কিজানি অসমতে গৰ্ভৱতী হৈছিল। যাৰ বাবে ময়ো হ'লোঁ অ-সম। অন্যৰ্থত ব্যতিক্রম। জনগণৰ ব্যতিক্রম। ক্ৰমে ক্ৰমে মোৰ মনত এই ভাবটো দৃঢ় হ'বলৈ ধৰিলে। আনকি সহকৰ্মী অসমীয়াসকলৰ সন্মুখত মই “মোৰ মা অসমতে গৰ্ভৱতী হৈছিল” বুলি ক'বলৈও কুণ্ঠাবোধ নকৰা হ'লোঁ।

মোৰ ২৫ নম্বৰৰ উপন্যাস “গৰ্ভধাৰণ আৰু প্ৰসৱ”খনো অসমৰ পটভূমিতে ৰচনা কৰিলোঁ ডেৰ বছৰজুৰি। য'ত ব্যাখ্যা কৰিছিলোঁ মোৰ মৃত মাৰ গৰ্ভধাৰণ আৰু প্ৰসৱৰ ফলত মোৰ ওপৰত পৰা প্ৰভাৱসমূহ আৰু মাৰ্কণ্ডেয় পুৰাণৰ এখিলা পাত,

শচীপতিৰ সন্তা-পঞ্চপাণ্ডৱত। উপন্যাসখনে অসমত যথেষ্ট আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰিলে। মই অসমবাসীৰ বাবে আকৰ্ষণীয় হৈ পৰিলোঁ। মই সঁচাই তৃপ্তা পৃথিৱীৰ একমাত্ৰ তৃপ্তা লিখিকা। সহকৰ্মী আদিত্যৰ আগত মই মোৰ মনোভাব প্ৰকাশ কৰিছিলোঁ। তেওঁক কৈছিলোঁ— মই অসমক প্ৰাণভৰি ভাল পাওঁ। ইমান ভাল পাওঁ যে অসমৰ হকে প্ৰাণত্যাগ কৰিবলৈও মই প্ৰস্তুত। মোৰ কথা আদিত্যই অবাক হৈ শুনিছিল কৈছিল—

ঃ তুমি পাৰিবা। আচ্ছা তুমি লভিতাৰ বিষয়ে পঢ়িছা ?

ঃ।

ঃ নাই পঢ়া নিশ্চয়। হয়তো তুমি মোৰ কথাৰ মাজত লভিতা ৱৰ্ডটো বুজি পোৱা নাই। বাৰু কাইলৈ কিতাপ এখন দিম, পঢ়িবা।

পিছদিনা পঢ়িছিলোঁ। লভিতাৰ প্ৰত্যয়দীপ্ত সাহসত মই অনুপ্ৰাণিত হৈছিলোঁ। ক্ৰমে আদিত্যৰ বাবে মোৰ বুকুৰ আনপাহ মদাৰৰ পাহি মেল খাই উঠিল। আদিত্য মোৰ অন্তৰৰ অংগ। আদিত্য মোৰ সকলো লিখনৰ অৰ্থ। আদিত্য মোৰ আদৰ্শ। মই যেন সঁচাই আদিত্যৰ প্ৰেমত পৰিলোঁ — একাত্ম উপলব্ধিৰে। ...

আদিত্যৰ সাহসেৰে অহিংস বৰ্ণাংগনত মই বিদেশীনী অসমৰ হকে জঁপিয়াই পৰিলোঁ। আদিত্য সঁচাই আদিত্য। ইমান নম্ৰ সাহসী। ইমান জ্ঞানী অগ্নিপিত্ত।

পঞ্চম দিনা আদিত্য গুলীচানাত নিহত হ'ল। আৰু মই? মই এটা চকু আৰু সোঁহাতখন হেৰুৱাই ঘূৰিয়া হ'লোঁ। ধৰ্মপ্ৰাণ অসমীয়া প্ৰেমিকা জীৱীসকলৰ দৰে মই কান্দিব পৰা নাছিলোঁ আৰু আজিও পৰা নাই।

মোৰ জন্মৰ প্ৰসৰ বেদনাতে মোৰ মা স্বৰ্গী হৈছিল। তাৰ পিছত মোক পালন কৰিবৰ বাবে দেউতাই দ্বিতীয় বিবাহ কৰাইছিল যদিও নৱবিবাহিতা পত্নীক লৈ কৰ্মস্থলীলৈ গুচি যায়। মই নিঃশব্দে বোবা হৈ পৰি ব'লোঁ খ্ৰীষ্টীয় মিছনেৰী হস্পিতালত। জন্মৰে পৰা মই কেৱল নৈঃশব্দকে পালোঁ। এটি নিষ্পাপ শিশুৱে জন্মৰে পৰা জন্মদাতাৰ পৰা এষাৰ প্ৰাপ্য মাত নাপালোঁ। মোৰ কিন্তু এইবোৰ ভাবি কেতিয়াও দুখ নালাগে। দেউতাই মাথোন টকাহে পঠাইছিল আৰু সেইটকাৰেই মই ধৰ্মীয় অনুষ্ঠানটিতেই পালিতা হ'লোঁ। বুজন হ'লোঁ। ডাঙৰ হ'লোঁ। দায়িত্বশীলা হ'লোঁ।

জীৱনত কোনো ব্যক্তিৰে স'তে মোৰ অন্তৰংগতা গঢ়ি নুঠিল। মই কাকো মোৰ মনোভাব জনাব নুখুজিছিলোঁ। মই ভাল পাইছিলোঁ কেৱল নিঃশব্দতা।

অসমৰ কৰ্মক্ষেত্ৰৰ সুবাসত মই আদিত্যৰ প্ৰেমৰ সান্নিধ্য পালোঁ। মই জীৱনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে মমতাৰ সোৱাদ পালোঁ। আদিত্যৰ কৌতুহলত মই কথা দিছিলোঁ ক'ম বুলি, কিহৰ বাবে মই ইমান নিৰৰ। কিয় নিঃশব্দতা ভাল পাওঁ। নাই, ক'বলৈ নাপালোঁ। আদিত্য গুচি গ'ল। দুদিন সৰৱতাৰ পিছতে পুনৰ নিৰৱতা। নিঃশব্দতা। কেৱল নিঃশব্দতা। জীৱনত জিকি জিকি মাজতে হাৰি গ'লোঁ। নিঃশব্দতাৰেই মই মানুহৰ মমতাৰ ওচৰত জিকি আহিছিলোঁ জন্মৰ পৰাই। কিন্তু আকস্মিকভাৱে মমতাৰ ওচৰত হাৰি গ'লোঁ। আদিত্যৰ মমতাৰ সোৱাদ পাইহে মই অনুভৱ কৰিব পাৰিছিলোঁ মমতা কি? ধৰ্মীয় অনুষ্ঠানটিত মোৰ জীৱন বাধ্যবাধকতাৰেহে অতিবাহিত হৈছিল। এতিয়া পুনৰ নৈঃশব্দ। আদিত্যৰ পৰা মমতা শিকিলোঁ কিন্তু তেওঁক তাৰ শিকলিৰে বান্ধি ৰাখিব নোৱাৰিলোঁ। গ'ল। সকলো গ'ল। খৰাং জীৱনত পোৱা একাঁজলি মমতা খৰাঙতে শুকাই গ'ল। পুনৰ খৰাং। আজি ব্যৱসায়ী পিতৃৰ পৰা অনুৰোধ ভৰা এখনি চিঠি পাইছোঁ। দেউতাই সম্পত্তিৰ লোভ দেখুৱাই (!) এখন ডাক্তৰলৈ তেওঁৰ পঙ্গু জীয়েকক বিয়া দিয়াৰ সিদ্ধান্ত লৈছে। কিন্তু ইম্পচিবল।

মই এই জীৱনটো নৈঃশব্দৰে পূৰ্ণ হৈ থকাকে বিচাৰোঁ। নিৰৱতা ভঙাৰ সৰৱতা হ'ব পাৰে একমাত্ৰ আদিত্য। মই সৰৱতা বিচাৰোঁ। কিন্তু একমাত্ৰ আদিত্যৰ পৰাহে। আৰু সেই সৰৱতাইনি উপযাচি আহিছে এজন অচিনাকিৰ পৰা। সেই সৰৱতাইনি ল'ব খুজিও মই ল'ব নোৱাৰোঁ। কাৰণ তেওঁ আদিত্য নহয়। বিচাৰি থকা বস্তুটো পাইছোঁও, অথব ল'ব নোৱাৰোঁ। মাত্ৰ দুহাত দূৰ। সেই দুহাত দূৰত্ব অতিক্ৰম কৰিব মই নোৱাৰোঁ। মোৰ দুভৰি অসমতে আঠাৰে লিপিত খাই ব'ল। সদায় আদিত্য বহা বেতৰ আৰামী চকীখনত নিঃশব্দতাৰে বতাহজাক বহি আছে। এখন শূন্য চকীত।

আঃ মই সঁচাই ব্যতিক্ৰম। নিঃশব্দতাপূৰ্ণ মমতাবিহীন এজনী নাৰী। বাঁওহাতখনৰেই লিখাৰ অভ্যাস কৰিছোঁ। কিন্তু হাত জঠৰ। পুনৰ নিঃশব্দতা!

সম্পাদিকাৰ টোকা : নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰী মণিকুন্তলা ভট্টাচাৰ্য বৰ্তমান অসমীয়া সাহিত্যৰ এগৰাকী আগশাৰীৰ গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক। ছাত্ৰী অৱস্থাতে নিজৰ প্ৰতিভাৰে সু-চানেকি দিয়া ভট্টাচাৰ্য আছিল ১৯৮৫-৮৬ চনৰ নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ আলোচনী সম্পাদিকা। 'ব্যতিক্ৰম' ১৯৮৫ চনৰ কলেজ সপ্তাহত প্ৰথম পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত গল্প। তেখেতৰ প্ৰতিভা আৰু গল্পৰ বিষয়ে পৰিচয় কৰা উদ্দেশ্যে এই গল্পটো পুনৰ প্ৰকাশ কৰা হ'ল।

সাক্ষাৎকাৰ : নমিতা ভট্টাচাৰ্য

(এই মাহৰ অতিথি অনুষ্ঠানৰ বাণীবদ্ধ ৰূপৰ পৰা লিখিত)

অনুলেখক : ভাগ্যশ্ৰী ভাগৱতী

সংস্কৃত বিভাগ, স্নাতক পঞ্চম বার্ষিক

সত্তৰ আশী দশকত অসমীয়া সংগীতজগতৰ প্ৰত্যক্ষ সান্নিধ্যলৈ অহা নমিতা ভট্টাচাৰ্য্য অসম তথা ভাৰতৰে এগৰাকী বিশিষ্ট কণ্ঠশিল্পী। ১৯৭৫ চনত মুক্তি লাভ কৰা অসমীয়া চলচ্চিত্ৰ তৰামাইত তেওঁ পোনপ্ৰথমবাৰৰ বাবে নেপথ্য কণ্ঠশিল্পী হিচাপে সমাদৰ লাভ কৰে। আলি ঢাকি পৰ শালিকী, লাজ লাজ লাজ, সুধিছা তোমালৈ কিমান মৰম, আলফুলীয়া কপৌফুল, কিনো মৰমৰ জৰী ইত্যাদিকে ধৰি ভালেমান জনপ্ৰিয় সংগীতত কণ্ঠদান কৰা নমিতা ভট্টাচাৰ্য্যই ২০২১ বৰ্ষত অসম চৰকাৰে প্ৰদান কৰা 'শিল্পী বঁটা' লাভ কৰে।

লোপামুদ্ৰা গোস্বামী : বাইদেউ আপুনি সংগীতৰ জগতখনৰ লগত কেনেকৈ জড়িত হ'ল আৰু আনুষ্ঠানিক বা অনানুষ্ঠানিক সংগীতৰ শিক্ষা আপুনি সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত ক'ৰ ক'ৰ পৰা গ্ৰহণ কৰিছিল?

নমিতা ভট্টাচাৰ্য্য : মোৰ মাতৃৰ ঘৰখন সাংস্কৃতিক দিশত খুব আগৰণুৱা আছিল আৰু আমি গুৱাহাটীত থকাৰ কাৰণে মাহঁতৰ ঘৰখনৰ পৰিৱেশটো মই খুব বেছি পাইছিলোঁ। কিয়নো মই ঘৰৰ ডাঙৰ ছোৱালী আছিলোঁ আৰু দেউতা অভিভাৱক হিচাপে চাকৰিত ব্যস্ত থকা কাৰণে মোৰ যিকোনো কথাতো মামাহঁতে মোক গাইড কৰিছিল। মোৰ ককা আছিল শিশুপ্ৰাণ নবীন শৰ্মা। তেখেতে শিশুসকলক এটা সংগীত

ব্যায়াম কৰাইছিল। গধূলি গধূলি গোটেই শিশুবিলাকক নদীৰ পাৰত লৈ শাৰীৰিক চৰ্চা কৰাইছিল আৰু সেই শাৰীৰিক চৰ্চাবিলাক কৰোঁতে কিছুমান গান গাইছিল আৰু সেই গানবোৰ আমাৰ তেতিয়াই কণ্ঠস্থ হৈ গৈছিল। কিয়নো তেতিয়া আমাৰ স্কুল বন্ধ থাকে। আমি এমাহ মাহাহঁতৰ ঘৰত কটাওঁ এইবোৰ কথা শিকিবৰ কাৰণে। গধূলি কিন্তু আমাৰ ঘৰত গান-বাজনা চলিবই। তেতিয়া টি ভি নাছিল আৰু ৰেডিঅ'ত খুব গান শুনিছিলোঁ। ৰেডিঅ' তেতিয়া ইমান শুনিবলৈ দিয়া নাছিল যদিও আমাৰ চৰ্চা তেনেকৈয়ে হৈছিল যেতিয়া গধূলি সময়ত ককাই আমাক হাৰমনিয়াম বজাই বজাই বিভিন্ন ধৰণৰ গান শিকাইছিল। তেতিয়াৰ গানবোৰ কেনেকুৱা আছিল জানা? সেই গীতবোৰত অকণমান বেঙ্গলী গানবোৰৰ প্ৰাধান্য আছিল যেনে—

আহা বন্ধু মিলি জুলি

পূজোঁ আহা হিয়া খুলি

জনমভূমিৰ কমল চৰণ

নমো হেঁপাহেৰে।

আজি পুষ্পমালা পিন্ধাও আহা

আমি উলাহেৰে

আৰু এটা আছিল—
বহাগী লুইতৰ বিথ্ৰালী সঁত
বাই কি সোনৰ ভূৰ
জিলমিল পানীৰে আহিলা নামি
সপোন সখীটি মোৰ...

আৰু বহুত ধৰণৰ এনেকুৱা গান—
ব'ল ব'ল ব'ল অ ব'ল
ফুলাই বুকু উচ্ছ্বসিত
এটা গান আছে—
' Merrily, Merrily,
Merrily, Merrily.
life is but a dream'

তাৰ পৰা ভাঙনি কৰি ককাই এইবোৰ ল'ৰা ছোৱালীক শিকাইছিল লগতে শাৰীৰিক শিক্ষা দিছিল, যাতে ল'ৰা-ছোৱালীয়ে নাচিবও পাৰে গাবও পাৰে। সেয়াই মোৰ প্ৰথম আৰম্ভণি আছিল। বহুতকৈ ককাই শিকাইছিল, কিন্তু মোৰ গানৰ প্ৰতি আগ্ৰহটো দেখা পাই ককাই মোক এজন ঘৰুৱা শিক্ষকৰ ব্যৱস্থা কৰাই দিছিল।

মোৰ মাজু মামাজন ডক্টৰেট। তেওঁ এতিয়া আমাৰ মাজত নাই। তেওঁৰ বন্ধু এজন আছিল, তেওঁ Central School ত চাকৰি কৰিছিল আৰু তেওঁৰ নামটো আছিল ভূপেন দাস। মৰমতে তেওঁক সকলোৱে 'ভূপা' বুলি মাতিছিল। এতিয়া তেখেতো আমাৰ মাজত নাই। তেওঁয়ে মোৰ ছাৰ আছিল। মামাই মোক এটা তানপুৰাও কিনি দিছিল। মই তানপুৰাৰ বিষয়ো একোৱেই নাজানো, আনকি থিয় কৰাবলৈও নাজানো, তাত তাঁৰ কেইডাল আছে তাকো নাজানো। সেই ছাৰেই গোটেইখিনি কৰি মেলি শিকায়। তেতিয়া মই ক্লাছ ফ'ৰত (৪) আছিলোঁ। ছাৰে ক্লাছ ফ'ৰৰ পৰাই মোক তানপুৰা বজাবলৈ শিকায় আৰু সেই ভূপা ছাৰ আছিল বৰপেটাৰ। তেওঁ মোক বিভিন্ন ধৰণৰ বৰগীত, লোকগীত শিকাইছিল। লোকসংগীত যিটো তেওঁৰ পৰা মই প্ৰথম শিকিছিলোঁ আৰু ভজনৰ লগতে Classical ও তেওঁ মোক শিকাইছিল। গতিকে এয়াই হৈছিল মোৰ আৰম্ভণি। তেনেকৈয়ে শেষৰ পিনলৈ বিভিন্ন ধৰণৰ মানুহ লগ পালোঁ। তেখেতসকলৰ লগত কাম কৰিও শিকিবৰ চেষ্টা কৰিলোঁ।

মৃদুলা কাশ্যপ : আপোনাৰ জনপ্ৰিয় গীতসমূহ ঘাইকৈ ৰোমাণ্টিক ভাবধাৰৰ যেন অনুমান হয়। আপোনাৰ সময়ৰ পৰা বৰ্তমান সময়লৈকে ৰোমাণ্টিক গীতৰ ধাৰাটো যেনে সুৰ শব্দ আৰু Composition ৰ ফালৰ পৰা আপুনি কেনেকৈ বিবেচনা কৰিব?

নমিতা ভট্টাচাৰ্য্য : মই ৰোমাণ্টিক গীতবোৰ ছবিত গাইছিলোঁ। বেছিভাগ ছবিত কি হয় Hero-Heroine ৰ এটা ৰোমাণ্টিক গীত থাকিবই। এটা কিয় তিনিটাও আছে। কোনোবা কোনোবা ছবিত। ৭০ দশকত মই যিমানবোৰ গীত গাইছিলোঁ সেই গীতবোৰত Female Voice, Male Voice দুজনেই থাকে। সেইবোৰ গাবৰ বাবে সংগীতশিল্পী কেইবাজনো নাথাকে। গতিকে এখন ছবিত দুটা-তিনিটাকৈ গান হ'লেও মই গাব লগা হৈছে। তাত কেতিয়াবা এজন গোসাঁইক প্ৰণাম কৰি ভক্তি গীত গাইছোঁ। মই Duet আৰু Romantic গীত ঘাইকৈ বেছি গাইছোঁ আৰু সেইবোৰ মই ছবিৰ কাৰণে গাইছিলোঁ। ছবিত কি হয় এটা কাহিনী থাকে, সেই কাহিনীটোৰ লগত খাপ খুৱাই গীতটো লিখিব, গীতত সুৰ দিব। আমাক বুজায় Music Director জনে যে এনেকৈ এনেকৈ গাব লাগিব আৰু তেওঁলোকৰ হৈ আমি সেই ভাবটো ফুটাই গীতটো গাব লগীয়া হয়। সেয়া Romantic গীতেই হওক বা যি গীতেই নহওক। কিন্তু অন্য ক্ষেত্ৰত যেতিয়া মই Romantic গীত গাবলগীয়া হয় তেতিয়াতো মই বেলেগৰ এইখিনি সহায় নাপাওঁ, তেতিয়া নিজেই নিজেই ভাবটো ফুটাই গাব লগা হয়।

মৃদুলা কাশ্যপ : বাইদেউ আপোনাৰ Romantic গীতসমূহৰ পৰা এটি যদি গীত আমাৰ মাজত আপুনি গুণগুণাই আমি নথৈ আনন্দিত হ'ম।

নমিতা ভট্টাচাৰ্য্য : মই গোৱাৰ ভিতৰত বহুত ৰোমাণ্টিক গীত আছে। মই আশ্ৰয় চিনেমাখনত গাইছিলোঁ এটি বৰ ৰোমাণ্টিক গীত—'সুধিছা তোমালৈ কিমাননো মৰম'। সেই গীতটো অকণমান গুণগুণাইছোঁ। এই ক্ষেত্ৰত এটা অভিজ্ঞতা ব্যক্ত কৰিব বিচাৰিছোঁ। দ্বীপেন বৰুৱা মোতকৈ বহুত ওখ মানুহ। মই তেওঁৰ সৈতে গালে মাইকটো ঢুকি নাপাওঁ আৰু তেতিয়া এটা মাইকেই দিয়ে। তেতিয়া Recording ৰ System টো আজিৰ যুগৰ নিচিনাও নাছিল। আমি তেতিয়া চব live কৰিছিলোঁ। music একেলগে বাজিব। ডাঙৰ ডাঙৰ আইনাৰ ৰুম আছিল, আমি এটা আইনাৰ ৰুমত থাকোঁ মিউজিচিয়ানবোৰ অন্য এটা আইনাৰ ৰুমত থাকে। Music Director আমাৰ লগতেই থাকে। তেতিয়া প্ৰথম Recording 'তৰামাই' Recording খনৰ কাম আছিল। তাতে Romantic গীত গাওঁ। তাত সকলো বিহুসুৰীয়া গীতেই আছে আৰু এই 'সুধিছোঁ তোমালৈ কিমান মৰম' এইটো এটা Romantic Duet আছিল। তাৰ পিছতে গাইছিলোঁ 'সোণমাই'খনত আকৌ এটা গান গাইছিলোঁ 'Duet' বিদ্যা ৰাও আৰু 'বিশ্বজিৎ' বুলি এজন আছিল। তেওঁৰ লগত গাইছিলোঁ এইটো—

চকুত চকু পৰিলে মিছিকিয়াই হাঁহিলা
কিনো জুয়ে পুৰিছে গা

জ্বলিলে যি জুই নুমাৰ নাজানে
নালাগিলে বুকুৰে বা
চকুত চকু পৰিলে মিচিকিয়াই হাঁহিলা...

তাৰ পিছত এনেকৈয়ে—

জোনালী যদি তুমি
মোৰ জোনাকী পোহৰৰ
সোণালী টো হোৱা
মোৰ জোনাকী পোহৰৰ মোৰ জোনাকী পোহৰৰ...

মৃদুলা বৰুৱাৰ লগত গাইছিলোঁ ‘মৰমী’ ছবিখনত

নাই হোৱা শেষ
নাই। শেষ হোৱা
বহু কথা নাই হোৱা কোৱা
নাই শেষ হোৱা।

যেতিয়া ছবিখন চাবলৈ মাতে, তেতিয়া দেখি অনুভৱ হৈছিল বোলে ইচ বাম! এওঁলোকে Acting কৰিছে (বিভূতি ভট্টাচাৰ্য, মৃদুলা বৰুৱা) আৰু অলপ ভালকৈ গাব পাৰিলোঁহেঁতেন নেকি? এনেকুৱা ধৰণৰ যিখিনি খুব popular নহয়, মই সেইখিনি গীতহে ইয়াত তুমি অনুৰোধ কৰা বাবে গাইছোঁ। popular আছেই অৰ্থাৎ বেছি বজা গানবোৰ।

লোপামুদ্ৰা গোস্বামী : বাইদেউ আপুনি সৰুৰে পৰাই নিজকে গায়িকা ৰূপতে চাব বিচাৰিছিল নে অৱসৰকালীন অভিব্যক্তি হিচাপে সংগীতক ৰাখিছিল?

নমিতা ভট্টাচাৰ্য : আচলতে মই ক’লোঁৱেই যে ককাই যেতিয়া মোক গীতবোৰ শিকাইছিল, সদায় হাৰমনিয়ামটোৰ আগত আগে আগে লেপেটাকাৰে ময়ে বহোঁ বুলি কওঁ। মই তেতিয়া নাজানিছিলোঁ। মায়ে কয়— “তয়ে আগে-ভাগে দৌৰি গৈ বহ। সেইকাৰণে দেউতাৰে বৰ ভাল পাইছিল তোক” আৰু মোক সেইকাৰণেই দেখা পাই মোৰ মামা (ড° প্ৰদীপ শৰ্মা) তেওঁ বেছি যত্ন লৈছিল। যে মানে এই গান গাব গতিকে Teacher ধৰাই দিছিল ঘৰত আৰু সেই পৰিৱেশটোত যেতিয়া মই সোমাইছিলোঁ তেতিয়া Automatically সংগীতৰ প্ৰতি মোৰ এটা দুৰ্বলতা আহি গৈছিল। সৰু গীত গাই মই খুব ভাল পাইছিলোঁ। বেছিভাগ গীত মই শুনিছিলোঁ। মই খুব গীত শুনিছিলোঁ। মোক মানে ভাত-পানী একো দিব নালাগে, একো খাবলৈ দিব নালাগে, মই যেন ৰেডিঅ’টোৰ কাষতে বহি থাকিম। তেতিয়াতো এটাই মাধ্যম আছিল ৰেডিঅ’, গতিকে ৰেডিঅ’ত মই খুব গীত শুনিছিলোঁ। মই ভবা নাছিলোঁ সংগীতৰ লাইনেৰে যোৱা কথা। কিয়নো মই খেলি খুব ভাল পাইছিলোঁ। বিশেষকৈ মই কি ভাল পাইছিলোঁ জানা? তোমালোকে হাঁহিবা। টাংগুটি বুলি এটা খেল আছিল। সেইটো খেলি

মই খুব ভাল পাইছিলোঁ আৰু মোৰ ছোৱালী বন্ধুতকৈ ল’ৰা বন্ধু বহুত বেছি আছিল এই টাংগুটিৰ কাৰণে। কাৰণ ছোৱালী কোনো এই খেলবিধ খেলিবলৈ নাহে।

সেই টাংগুটিয়ে মোৰ জীৱনৰ পিছলৈ কাল হ’ল। কিয়নো মোৰ সৰু মামাজনে এদিন ৰ’দত বহি তেল মালিচ কৰি আছে, হাতে-ভৰিয়ে। মই খেলিলোঁ টাংগুটি, পৰিলগৈ সেইডাল তাৰ আঁঠুত। সি এনেকুৱা দুখ পালে! পাই লৈ সি বহুত সময় একো কৰিবই পৰা নাছিল। মই কথা বিষম দেখি তাৰ পৰা ফিল্মাই লৰ মাৰিলোঁ। ইয়াৰ উপৰি কুট কুট খেলিছিলোঁ। তাৰ পিছত ৰছী টনা-টনি খেলিছিলোঁ। তাৰ তাত মই প্ৰাইজ পামে কোনোবাই পাওক নাপাওক। মই খেলি খুব ভাল পাইছিলোঁ। কিন্তু মই জীৱনত কেতিয়াও ভবা নাছিলোঁ যে মই আজি এই নমিতা ভট্টাচাৰ্য হৈ তোমালোকৰ কলেজখনলৈ আহিম। এইবাৰ মই ভবা নাছিলোঁ। ভগৱানৰ লীলা, ভগৱানে ভাল পাইছে। এটা বিচাৰ কৰিছে। তেনেকৈয়ে গাই আছোঁ আৰু এতিয়ালৈ! **মৃদুলা কাশ্যপ** : Playback Singer হিচাপে আপুনি ‘তৰামাই’ বোল ছবিখনতে প্ৰথম কণ্ঠ দান কৰিছিল আৰু সেই সময়ৰ অভিজ্ঞতাৰ লগতে দ্বীপেন বৰুৱাদেৱৰ লগত সহশিল্পী হিচাপে যি গীত পৰিৱেশন কৰিছিল, তাৰ অভিজ্ঞতা বিষয়ে আমাক কিছু কৈছে। তাৰে এটা গান যদি আপুনি গুণগুণাই ...

নমিতা ভট্টাচাৰ্য—

সুধিছা তোমালৈ কিমাননো মৰম

মই মৰমৰ সুগভীৰলৈ

ব’হাগৰ বতৰা হৈ

ব’হাগৰ বতৰা হৈ...

লোপামুদ্ৰা গোস্বামী : বাইদেউ সংগীত শিকোঁতে কোনোবোৰ কথালৈ মন কৰিব লাগে? লোক সংগীত হওক বা শাস্ত্ৰীয় সংগীত, যেতিয়া আমি অভ্যাস কৰিলে এগৰাকী কণ্ঠশিল্পীৰ তেওঁৰ স্বৰলিপি সম্বন্ধে সম্পূৰ্ণ ধাৰণা গঢ় লয়?

নমিতা ভট্টাচাৰ্য : তাৰ কাৰণে মই এটা কথাই কওঁ ‘একাগ্ৰতা’। একাগ্ৰতাৰ খুব প্ৰয়োজন আৰু ধৈৰ্য। ধৈৰ্য আৰু একাগ্ৰতা দুইটা লাগিব। ন’হলে Classical শিকিব নোৱাৰে আৰু Classical শিকিলেহে যিকোনো ধৰণৰ গান গাব পাৰিব। আমাৰ গান বা বাদ্য যন্ত্ৰ সকলোতে ৭টা স্বৰ থাকে। গোটেই স্বৰকেইটাৰ দখলটো যেতিয়া মনলৈ আহিব তেওঁ কেতিয়াও বেয়া একো কাম কৰিব নোৱাৰে মানে সেই কামখিনি নূতাই হওক বাদ্যই হওক বা গীতেই হওক কেতিয়াও গাব নোৱাৰে। যিখিনি আমাৰ স্বৰ থাকে সেই স্বৰখিনিৰ দখলটো খুব সুন্দৰকৈ আয়ত্ত কৰিব লাগে। সেইটো কিন্তু সেই সৰুতে শিকিলেহে হ’ব দেই। ডাঙৰত নহ’ব। কাৰণ ডাঙৰ হ’লে আমাৰ বয়সৰ লগে লগে ৰ কিছু তাৰতম্য

ঘটে। গতিকে দখলটো আনিবলৈ স্বৰ সাধনা কৰিবই লাগিব আৰু উপযুক্ত শিক্ষকৰ ওচৰত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবই লাগিব, গান এনেয়ে নহয়।

লোপামুদ্ৰা গোস্বামী : আকৌ তানপুৰা, হাৰমনিয়াম, তবলাৰ পৰা আহি Electric Guitar, Keyboard, Drum পালেহি আৰু তাৰ পাছত এতিয়া Track ত Music বজাই আপোনাৰ এই ক্ষেত্ৰত মতামত কি?

নমিতা ভট্টাচাৰ্য : আচলতে এই ৭টা স্বৰেই সকলো খেলা কৰি আছে। সা ৰে গা মা পা ধা নি এই ৭টা স্বৰ। ৭টা গৈ ১২ টা হয় তাতে কোমল স্বৰ আছে। তাত ৰে কোমল, গা কোমল, ধা কোমল নি কোমল মাটো হয় তীব্ৰ মা কৰি মা বুলিও কয়। গতিকে এইকেইটা স্বৰ লাগি আমাৰ সমূহ স্বৰ হয়। আমাৰ ২টা স্বৰ বাদ্যযন্ত্ৰটো থাকে। সকলোতে সেই স্বৰসমূহ, ই গানৰো সেই নৃত্যতো সেয়াই খেলা। স্বৰ নহ'লে নৃত্য ক'ৰ পৰা হ'ব। গতিকে সকলোতেই স্বৰৰ ক্ৰমটো লাগিব, সাধনাটোও লাগিব। এইক্ষেত্ৰত আশীৰ্বাদো লাগিব।

ড° মৃদুলা কাশ্যপ : সংগীতৰ জগতখন Music Industry লৈ পৰিৱৰ্তন হোৱা আমি দেখা পাইছোঁ। এই ক্ষেত্ৰত মই দুটা প্ৰশ্ন আপোনালৈ উত্থাপন কৰিব বিচাৰিছোঁ। প্ৰথমটো হ'ল—১) Music Industry টো উন্নীত কৰণ কৰা শক্তি নাইবা ক্ষমতা যদি আপোনাৰ হাতত জ্ঞাপন কৰা হয় আপুনি কেনেধৰণে পদক্ষেপ ল'ব? আৰু দ্বিতীয় প্ৰশ্নটো মই লোপামুদ্ৰাৰ প্ৰশ্নটোৰ লগত সংগতি ৰাখি কৰিব বিচাৰিছোঁ এই যে যিটো পৰিক্ৰমা, পৰিৱৰ্তন যেনে Tabla, হাৰমনিয়াম, তানপুৰা তাৰ পিছত আহিলে তবলা Electric Guitar, Keyboard, Drum set আৰু এতিয়া বৰ্তমান Track

য'ত কোনো ধৰণৰ বাদ্যযন্ত্ৰীৰ প্ৰয়োজন নাই এই পৰিৱৰ্তনটো হোৱাৰ ফলত বাদ্যযন্ত্ৰী সকলৰ জীৱিকাৰ ওপৰত কেনেধৰণৰ প্ৰভাৱ পৰে। তেওঁলোকৰ জীৱিকালৈ ভাবুকিৰ সৃষ্টি হৈছে নেকি? এই ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ মন্তব্য কি?

নমিতা ভট্টাচাৰ্য—সময়ৰ লগে লগে বহুত কথাত আমি নতুনক আদৰি ল'ব লগা হৈছে। নতুনক আদৰি নল'লে আমাৰ উন্নতি নহয় গতিকে ল'বই লাগিব। পুৰণিকো কিন্তু পাহৰিব নোৱাৰি। প্ৰধান Instrument হৈছে হাৰমনিয়াম তাৰ কাৰণে তবলা Rhythm ৰ কাৰণে হৈছে গীতাৰ (Guitar) গতিকে মই ভাবো Industry ৰ উন্নতি কৰিবৰ কাৰণে যিখিনিয়ে এই সংগীতৰ লগত জড়িত হৈ আছে সেই ব্যক্তিসকলে এই পৰম্পৰাক ধৰি ৰাখিবৰ কাৰণে সুস্থভাৱে তেওঁলোকে শিক্ষাটো লৈছেনে নাই তাৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে ধৰি ৰাখিব পাৰিব নহ'লেটো নোৱাৰিব। গতিকে মোক যদি কোনোবাই এই দায়িত্ব দিয়ে তেন্তে মই সৰু-সৰু ল'ৰা-ছোৱালীখিনিক প্ৰথমতে সেই শিক্ষাখিনি দিম যাতে ভৱিষ্যতে তেওঁলোকক সেইদিশেৰে সক্ৰিয়, সুস্থভাৱে লৈ যাব পাৰো সেইখিনিত আগবাঢ়াই তেওঁলোকক নিবলৈ মই চেষ্টা কৰিম। ইয়াৰ লগতে আমাক প্ৰাণায়মৰ প্ৰয়োজন। আমাৰ যিটো থাকে ইয়াক সুস্থভাৱে ৰাখিবলৈ বহুতো প্ৰাণায়ম কৰিব লাগিব। যদি সকলোৱে ভাৰি পেলাই ল'ৰা-ছোৱালীখিনিক গোটাই ভালকৈ সুস্থ এটা পৰিৱেশত সংগীতৰ শিক্ষা দিব পাৰে, তেন্তে ৰ টো বহুত ওপৰলৈ যাব বুলি মই ভাবো এইক্ষেত্ৰত বিলাকৰ বাকী মতামত কি সেইটো মই নাজানো।

লোপামুদ্ৰা গোস্বামী : আজি আমাৰ ইয়াতে আমাৰ ছাত্ৰীসকল উপস্থিত আছে আৰু উদীয়মান কণ্ঠশিল্পী সকলো আমাৰ ইয়াতে উপস্থিত আছে। তেওঁলোকে আপোনাক অনুভৱ কৰি তেওঁলোকৰ হয়তো সপোনো নতুনকৈ পোখা মেলিছে আৰু তেওঁলোকৰ বহুতো ছাত্ৰীয়ে হয়তো আজি আপোনাক দেখি আপোনাৰ নিচিনাই হ'বলৈ মন মেলিছে। গতিকে তেওঁলোকক উদ্দেশ্যি আপুনি তেওঁ কিবা মাৰ্গদৰ্শন কৰিব নেকি? কেনেকুৱা ধৰণৰ পন্থাৰে আগবাঢ়িলে তেওঁলোকে সফলতৰ বাটেৰে আগবাঢ়িব পাৰিব?

নমিতা ভট্টাচাৰ্য : বিশ্বাস, একগ্ৰতা, ধৈৰ্য্য, কষ্ট এই গোট্টেই কেইটা থাকিলে যি কোনো ক্ষেত্ৰতে আগবাঢ়িব পাৰিব। তোমালোক ওলোৱা নতুন প্ৰজন্মৰ ল'ৰা-ছোৱালী। খুব ভাল লাগিব। মই গান শুনিম তোমালোকৰ দেই! আৰু এটা কথাই লওঁ যেতিয়া প্ৰশ্নটো কৰিছে। তোমালোক শাস্ত্ৰীয় সংগীত শিকিছা গ'ম পোৱা কেনেকৈ ৰেৰাজ কৰিব লাগে কেনেকৈ ৰেৰাজ বন্ধ কৰি দিলে তাৰ পৰৱৰ্তী অভ্যাসৰ কষ্ট অথলে যায়। যদি তুমি ৩০ দিন ৰেৰাজ কৰিছা নহয়, ১৫ দিন ৰেৰাজ নকৰিবাচোন চব এনেই যায়, কষ্টখিনি এনেই যাব। গতিকে

ৰেৰাজ যদি সদায় কৰিছা, হয়তো কেতিয়াবা ২০ মিনিটৰ ঠাইত ১০ মিনিট হ'ব পাৰে কিন্তু কৰিবা আৰু এটা কাম সদায় কৰিবা অনুলোম বিলোৰা সদায় কৰো। যাব কাৰণে মই উশাহ লোৱাত কোনোদিন আজিলৈকে কষ্ট পোৱা নাই। অকল গানৰ বা নাচৰ বা বাদ্যযন্ত্ৰৰ নহয় দেই, পঢ়া-শুনাতো এইটোৱে বহুত কাম দিয়ে।

লোপামুদ্ৰা গোস্বামী : বাইদেউ আগলৈও আমাৰ লোকসংগীতক বিশ্বৰ দৰবাৰত বা বিশ্বৰ প্ৰেক্ষাপটত আগবঢ়াই নিবলৈ আপোনাৰ দৰে শিল্পীসকলে কিবা নতুন পৰিকল্পনা হাতত লৈছে নে?

নমিতা ভট্টাচাৰ্য : কোনে কি লৈছে মই নাজানো। আমাৰ বেছিভাগ শিল্পীয়ে কিছুমান আমাৰ যিখিনি সমপৰ্যায়ৰ আছিল কোনোবা বেমাৰী হৈছে কোনোবাৰ ঘৰুৱাভাৱে অশাস্তি হৈছে কাৰোবাৰ গীত গাবলৈ নাপাই অশাস্তি হৈছে গতিকে সেই পৰ্যায়ৰ কথা ভাবিছেনে নাই সেইটো কথা মই নাজানো। কিন্তু মই সেই পৰ্যায়লৈ যাব পাৰিছোঁনে নাই নাজানো। মই কেইগৰাকীমান student গোটাই লৈছোঁ, লৈ তাহাঁতক অকণমান কিছু শিকোৱাৰ এটা প্ৰয়াস কৰিছোঁ। যিমানখিনি সমল মই পাৰোঁ সিহঁতক দিছোঁ, দিবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ, তেওঁলোক আগবাঢ়ি যাবৰ কাৰণে। গতিকে, মই নমৰাৰ দিনলৈকে অলপ হ'লেও যদি তেওঁলোকৰ প্ৰগতি দেখোঁ তেন্তে ভাল পাম।

মৃদুলা কাশ্যপ : আপুনি যিমানবোৰ গীতিকাৰৰ গীত গাইছে তাৰ ভিতৰত কোনজন গীতিকাৰৰ ব্যক্তিত্বই আপোনাক সবাতোকৈ বেছি প্ৰভাৱিত কৰিছে আৰু কিয়?

নমিতা ভট্টাচাৰ্য : মই যিকেইজন গীতিকাৰৰ আজিলৈকে গীত গাইছোঁ, ধৰা— কেশৱ মহন্ত, নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ গীত, উৎপল দত্ত, হেমন্ত দত্ত ইত্যাদি লোকসকলৰ গীতো মই ছবিত গাইছোঁ। কীৰ্তিকমল ভূঞাৰ গীত গাইছোঁ। কিন্তু মই এইটো কোৱা নাই যে কেশৱ মহন্তৰ গীতেই শ্ৰেষ্ঠ, নিৰ্মলপ্ৰভা বাইদেউৰ গীতেই শ্ৰেষ্ঠ। কিন্তু মোৰ হাতত যিকেইটা গীত পৰিছে, সেইকেইটা পঢ়ি বা সেইকেইটাৰ গীতৰ লগত সুৰৰ কথাখিনি ইমান সুন্দৰ মিল আছে আয়ত্ব কৰিবলৈ বহুতো সুবিধা পাইছোঁ। সেইকাৰণেই তেওঁলোকক মই শ্ৰেষ্ঠ বুলি ভাবোঁ।

মৃদুলা কাশ্যপ : বাইদেউ তেনে এগৰাকী নমস্য গীতিকাৰৰ গীত যদি আজি আপুনি আমাৰ মঞ্চত পৰিৱেশন কৰে ভাল লাগিব।

নমিতা ভট্টাচাৰ্য : স্নেহবন্ধন last cinema, সেইখনতো মই গাইছিলোঁ। তাত হেমন্ত দত্তই লিখা গান গাইছিলোঁ যেনে—

কিনো ভয়তে আছা এনেকে/নিমাতে গোমোঠা হৈ
মনে মনে নো কিনো পাঙিছা/ কিয়নো নিদিয়াকৈ

এইটো জিতুল সোণোৱালৰ লগত মই গাইছিলোঁ Duet ত। এই কথাখিনিও ধুনীয়া ছবিখনৰ লগত মিলাই কৰিছে। সেইটো ধুনীয়া গান আৰু কামালে যিটো কৰিছে—

গুণ গুণ গুণ গুণ গানে গানে / গুণ গুণ গুণ গুণ মনে মনে
গুণ গুণ গুণ গুণ অনৰাগ / গুণ গুণ প্ৰাণে প্ৰাণে....

ঠিক তেনেকৈ তাত আৰু এটা গান আছিল—

সাত সাগৰৰ সিপাৰতে /নীলিম নীলা আকাশতে

উজলিছে কোন/ কপালতে অঁকা মোৰ সেন্দূৰীয়া বোল..

নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ, কেশৱ মহন্ত, কীৰ্তিকমল ভূঞা— এই

লোকসকলৰ ব্যক্তিত্বই এটা প্ৰতিক্ৰিয়াৰ সৃষ্টি কৰিছিল আমাৰ মনত।

লোপামুদ্ৰা গোস্বামী : বাইদেউ, আহি থকা দিনতো পুৰণি গীতৰ নিচিনাই মনপৰশা কিবা নতুন গীতো আহিব নেকি? আমি আপোনাৰ এটি নতুন গীত শুনি আজিৰ অনুষ্ঠানটোৰ সামৰণি মাৰিব খুজিছোঁ।

নমিতা ভট্টাচাৰ্য : এগৰাকী মাতৃক লৈ, মাকে ছোৱালীজনীক সৰুতে কি কি কৰাইছিল, কি কাৰণে তাই এতিয়াও মাকৰ কথা ভাবি থাকে তেনেকুৱা এটা গান লিখা হৈছে আৰু সেই গানটোত দুটামান লাইন মই অকণমান গাই আজিৰ অনুষ্ঠানটো মই শেষ কৰিম। গানটো বৰ্তমানো সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই। সেই গীতটো এনেধৰণৰ—

আইলৈ মনতে পৰে

ভিজা ভিজা দুচকুৰে

চকুলো সৰে

মিঠা মাতে আমনি কৰে

আইলৈ মনতে পৰে

শেৱালি সুলভ শৰততে

তোমাৰ বিহাৰ আঁচলতে

তুলিছিলোঁ ফুল শাবদী পুৱা

দোকমোকালিতে

আইলৈ মনতে পৰে...

লোপামুদ্ৰা গোস্বামী—আচলতে বাইদেউ কণ্ঠ ইমান শুৱলা যে বাইদেউৰ কথাই হওক বা গীতেই হওক শুনিলে শুনি থাকিবৰ মন যায়। তথাপি সময়ৰ তাগিদা অনুসৰি আমি ইয়াতে আমাৰ ধুনীয়া অনুষ্ঠানটোৰ সামৰণি মাৰিব খুজিছোঁ। বাইদেউলৈ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সম্পাদিকাৰ টোকা : ২০২৪ চনৰ মে মাহত নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ এই মাহৰ অতিথি শীৰ্ষক অনুষ্ঠানত যোগদান কৰা নমিতা ভট্টাচাৰ্যৰ সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ কৰিছিল কলেজৰ সংস্কৃত বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা লোপামুদ্ৰা গোস্বামী আৰু ইংৰাজী বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপক ড° মৃদুলা কাশ্যপে। এই লেখাটোত তাৰে কিছু অংশ তুলি ধৰা হ'ল।

গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক অৰুপা পটঙ্গীয়া কলিতাৰ সৈতে অন্তৰংগ আলাপ

- নগাঁও ছোৱালী কলেজ (ন.ছো.ক.) : আপোনাৰ গল্পসমূহ পঢ়িলে এনে লাগে যেন প্ৰতিটো গল্পৰ আঙ্গিক নিৰ্ণয় কৰে মৰ্মবস্ত্ৰে। আপোনাৰ লেখনিয়ে পাঠকক যন্ত্ৰণা দিয়ে আৰু দকৈ ভবায়ো তোলে। এনে একোটা লেখনিক গল্প হিচাপে ৰচনা কৰিবলৈ আপুনি নিজকে কেনেদৰে প্ৰস্তুত কৰে? কাৰণ পৰিৱৰ্তিত ৰূপত আপোনাৰ গল্পসমূহে একোখন উপন্যাসৰ ৰূপ লোৱাৰ অৱকাশো আমি পঢ়ুৱৈ হিচাপে উপলব্ধি কৰোঁ।
- ■ তুমি ঠিকেই কৈছ। মোৰ আচলতে প্ৰতিটো গল্পৰ আঙ্গিক নিৰ্ণয় কৰে মৰ্মবস্ত্ৰে (Content determined the form)। যিটো পাঠকৰ কথা তুমি জনালা যে মোৰ লেখাই পাঠকক যন্ত্ৰণা দিয়ে আৰু দকৈ ভবাই তোলে। কথাষাৰ শুনি মই উপকৃত হৈছোঁ, ভাল লাগিছে। আচলতে পাঠকসকল আছে বাবে মই আছোঁ। গতিকে পাঠকে ভাল পালে মোৰ আনন্দ লাগে। গল্পৰ মই প্ৰথমতে মৰ্মবস্ত্ৰ ঠিক কৰোঁ। তাৰ পিছতহে মই কেনেকৈ লিখিম সেইটো ঠিক কৰোঁ। উদাহৰণ দিওঁ, মোৰ এখন উপন্যাসিকা আছে—‘মোৱাধৰা পথাৰৰ মাণিকী-মধুৰী’। ‘মোৱাধৰা পথাৰৰ মাণিকী মধুৰী’ত মই এজনী একেবাৰে অশিক্ষিত বড়ো ছোৱালীৰ কথা লিখিছোঁ। তাইৰ কথা কেনেকৈ লিখিম। তাইৰ জীৱনৰ যি বিশাল যন্ত্ৰণা, তাই যি দুখ, সেইসময়ত উগ্ৰপন্থাই আনি দিয়া তাই জীৱনৰ ছিন্ন-

মৰিয়ম আষ্টিন অথবা হীৰা বৰুৱা অৰুপা পটঙ্গীয়া কলিতা

ভিন্ন ৰূপ। এই কথাখিনি লিখিবলৈ গৈ মই ভাবিছিলোঁ কেনেকৈ লিখিম। তাই অনাক্ষৰী, তাই মাত্ৰ তাঁত বব পাৰে, ঘৰখন ভালকৈ থয়, তাঁতত ধুনীয়া ধুনীয়া তাই চানেকি তোলে। কিন্তু এই ছোৱালীজনীৰ কথা মই কেনেকৈ লিখিম। মই বহুদিন বৈছে আঙ্গিকটো বিচাৰি। পাছত মই বড়ো Folk Tale বা পুৰাকথা, বড়োৰ গোটেই যিমান Oral literature (মৌখিক সাহিত্য) আছে গোটেইখিনি মই পঢ়িলোঁ। বড়োৰ কাহিনী, তেওঁলোকৰ সাধুকথা, তেওঁলোকৰ গীত-মাত, তেওঁলোকৰ বাদ্য, তেওঁলোকৰ তাঁতশাল— এইখিনি মই ভালকৈ পঢ়িছোঁ। পঢ়াৰ পিছতহে মই কিন্তু এই ছোৱালীজনীৰ চৰিত্ৰটো আনিছোঁ মাইনা। কেৱল মই পুৰাকথা, বড়োসকলৰ গীত-মাত, বড়োসকলৰ সাধু তাৰ মাজেদিয়েই মই এই ছোৱালীজনীক তুলি ধৰিলোঁ। এনেধৰণে মই প্ৰায়বিলাক গল্পতে content বা মৰ্মবস্তুটো প্ৰথমতে ঠিক কৰি কেনেকৈ ক'ম তাৰ পিছত ঠিক কৰোঁ। এতিয়া ধৰোঁ মোৰ 'দুৰ্গী' উপন্যাসখন। 'দুৰ্গী'

উপন্যাসখনত মই এগৰাকী চাহ শ্ৰমিকৰ কথা লিখিছোঁ। তাই অনাক্ষৰী। তাইৰ কথা মই কেনেকৈ ক'ম। এজনী খুব সংস্কৃতিবান, শিক্ষিত ছোৱালীৰ মনন আৰু এই 'দুৰ্গী'ৰ মনন একেবাৰে বেলেগ হ'ব। তাই জীয়েকৰ লগত যিটো সম্পৰ্ক মই কেৱল সাঁথৰৰে গাঠিছোঁ। গতিকে এইধৰণে মই মৌখিক সাহিত্যৰ সহায় লৈ 'দুৰ্গী'ক তুলি ধৰিছোঁ। তেনেকৈ কেতিয়াবা মই চিনেমা লৈছোঁ—'কুৰোশ্বোৱাৰ সপোন'। কেতিয়াবা মই 'সুখৰ' এখন ছবি লৈছোঁ, কেতিয়াবা এটা পুৰাকথা লৈছোঁ। এইধৰণে বেলেগ বেলেগ বস্তু লৈ মই আঙ্গিক নিৰ্ণয় কৰিছোঁ আৰু এনেধৰণে মই নিজকে প্ৰস্তুত কৰোঁ। আজি এটা কথা কওঁ— মই এটা গল্প লিখাৰ আগতে যিমান পাৰোঁ, সিমান পঢ়া-শুনা কৰিবলৈ যত্ন কৰোঁ। ঘপহকৈ মই এটা গল্প লিখি নিদিওঁ।

আপুনি যিটো কথা কৈছে যে পৰিৱৰ্তিত ৰূপত আপোনাৰ গল্পসমূহে উপন্যাসৰ ৰূপ ল'বৰ অৱকাশ থাকে বুলি কৈছে। আচলতে এটা কথা যে এতিয়াতো উপন্যাস, গল্প সকলো একাকাৰ হৈ গ'ল—Fiction, Fiction বুলিয়েই সামৰি আনে। কিন্তু এটা কথা কিছুমান বস্তু মই গল্পত সামৰিব পাৰোঁ। তথাপি কিছুমান বস্তু মোৰ গল্পৰ চাৰিসীমাৰ বাহিৰ হৈ যায়। দুৰ্গী ভূমিজৰ কথা মইতো আৰু গল্পৰে সামৰিব নোৱাৰোঁ, 'অয়নাস্ত'ৰ বীণাৰ কাহিনী গল্পৰে ক'ব নোৱাৰোঁ। ঠিক সেইধৰণে যেতিয়া দেখো যে মই ক'ব নোৱাৰোঁ, গল্পৰে বান্ধিব নোৱাৰোঁ, তেতিয়া মই উপন্যাসলৈ গুচি যাওঁ। প্ৰথমছোৱাত যেতিয়া মই লিখিছিলোঁ তেতিয়া গল্প, উপন্যাসৰ পাৰ্থক্যটো সিমান ভালকৈ বুজা নাছিল কাৰণ মই বহুত সৰু কালৰ পৰাই লিখিছিলোঁ। কেতিয়াবা মোৰ গল্প একোটা উপন্যাসৰ সাৰাংশ হৈ থাকে। লাহে লাহে সেইটো মই Differentiate কৰিছোঁ আৰু এতিয়াতো Fiction বুলিয়েই কয়। মূল কথাটো এইটো, যেতিয়া দেখো যে মই সৰু লেখাৰে বান্ধিব পাৰিছোঁ, তেতিয়া লিখো আৰু যেতিয়া নোৱাৰোঁ তেতিয়া উপন্যাসলৈ গুচি গৈছোঁ।

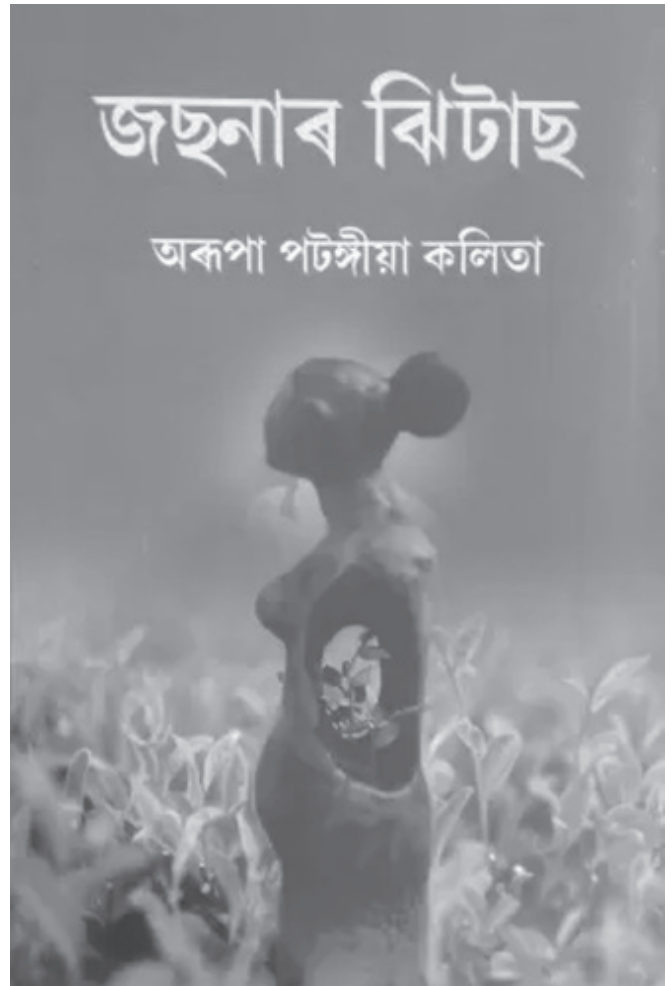
- **ন.ছোক. :** আপোনাৰ 'ফেলানী' উপন্যাসখনৰ চৰিত্ৰসমূহৰ অৱস্থান সমাজৰ প্ৰান্তত। যন্ত্ৰণাক্লিষ্ট জীৱন অতিবাহিত কৰা তথা সমাজৰ কেন্দ্ৰক উপেক্ষা কৰি প্ৰান্তীয় পৰিচয়ৰ নিজৰ অস্তিত্ব জাহিৰ কৰাৰ এক সাহসী পদক্ষেপ আপুনি চৰিত্ৰসমূহৰ যোগেদি প্ৰকাশ কৰিলে। এইধৰণৰ নিৰ্মাণশৈলীতে আপুনি পাঠকসমাজক সমাজখনৰেই এটা সামগ্ৰিক চৰিত্ৰ উপলব্ধি কৰাব বিচাৰে নেকি?

■ ■ এই যে মোৰ ‘ফেলানী’ উপন্যাসখন মই লিখিলোঁ তাৰ চৰিত্ৰবোৰৰ অৱস্থান প্ৰাস্তত, এই কাহিনীৰ দৰে। নদীৰ যেনেকৈ, নদীৰ লোকালয়ৰ পৰা আঁতৰত, নদীৰ পাৰে পাৰে যেনেকৈ কঁহুৰা বন গজে ফেলানীহঁতো তেনেকৈ বাচি থাকে। সিহঁতৰ জীৱনটো যন্ত্ৰণাক্লিষ্ট বুলি কৈছে—হয় যন্ত্ৰণাক্লিষ্ট আৰু সমাজে উপেক্ষা কৰে যিখন মূল সমাজ, সেইখন সমাজে এই মানুখিনিক উপেক্ষা কৰে আৰু কি কৰে পাতলিলৈ পঠায় দিয়ে, শেষত থাকে। প্ৰাস্তত এই মানুখিনি থাকে আৰু ‘ফেলানী’ত দেখোঁ যে যদিও প্ৰাস্তত থাকে মানুখিলাকে কিন্তু প্ৰাস্তীয় পৰিচয়ৰে নিজৰ অস্তিত্ব তেওঁলোকে ঘোষণা কৰি আছে। তেওঁলোক কিন্তু হাৰি যোৱা নাই। মই প্ৰায় ছয়-সাত বছৰ এই চৰিত্ৰবোৰ অনুধাৱন কৰিছোঁ। একেদিনাই লিখা নাই। সেইখিনি সময়ত আগৰণুৱা আন্দোলন চলিছিল আৰু খুব তল-ওপৰ হৈছিল সমাজখন। মই এই চৰিত্ৰবোৰ চাইছিলোঁ। এই গোটেই চৰিত্ৰবোৰ আচলতে মোৰ চিনাকি। প্ৰত্যেকজনী মানুহ মই দেখিছোঁ আৰু সিহঁতক মই চাই আছিলোঁ। মোৰ ওচৰলৈ আহে সিহঁত আৰু মই সিহঁতক চাই আছিলোঁ। এনেকৈ চাই থাকোঁতে থাকোঁতে বহু কেইজনী মানুহ মৰি থাকিল। নোৱাৰিলে সেই সময়ত ধাক্কাটো চম্ভালিব। বহু কেইজনী মৰিলে আৰু সেই মানুহকেইজনীক লৈয়ে মই আচলতে এই উপন্যাসখন ‘ফেলানী’ লিখিছিলোঁ। এটা কথা মই যেতিয়া সিহঁতক অধ্যয়ন কৰিছিলোঁ। ছোৱালী মানুহকেইজনীৰ এটা কথা চাইছিলোঁ—মানুখিনিৰ মাজত কিযে এটা শক্তি, ভয়ংকৰ এটা শক্তি। সেই শক্তিটো আচলতে মই কাহিনীৰ উ পত্ৰমেৰে ফেলানীত দেখুৱাইছোঁ। মই বিচাৰোঁ পাঠকসমাজে এই চৰিত্ৰবোৰ উপলব্ধি কৰক। কাৰণ এই চৰিত্ৰবোৰ সাধাৰণতে পাঠকসমূহে নেদেখে। মই নাৰীকেন্দ্ৰিক বাস্তৱতাৰ কথা ক’বলৈ গ’লে এই ‘ফেলানী’ত যিবোৰ চৰিত্ৰ আছে, সেই চৰিত্ৰবোৰৰ কথা মই ভাবোঁ যে আগতে কোনেও পোৱা নাই।

■ **ন.ছো.ক. :** সাহিত্য জীৱনৰ বাবে বুলি আপোনাৰ দৃঢ় বিশ্বাস। তদুপৰি বক্তব্যৰ দ্বিধাহীনতা আপোনাৰ প্ৰতিটো গল্পত লক্ষ্য কৰা যায়। এক বিশেষ আদৰ্শবাদত থকা অবিচল বিশ্বাসে আপোনাৰ গল্পৰ এই বলিষ্ঠ দিশটো কৰ্ষণ কৰাত সহায় কৰিছে নেকি ?

■ ■ এটা ভাল প্ৰশ্ন এইটো। হয়, আদৰ্শবাদত অবিচল বিশ্বাস এটা নাথাকিলে মই লেখাখিনি ভালকৈ আঙুৱাই নিব

নোৱাৰিলোঁহেঁতেন। মই এটা দৰ্শনত বিশ্বাস কৰোঁ। মোৰ এটা দৃষ্টিভংগী আছে। বহু গল্প মই লিখিছোঁ আৰু প্ৰত্যেকটো গল্পত কিন্তু মোৰ এটা আদৰ্শ আছে। কিন্তু সাহিত্যতো আৰু কিছুমান Document নহয়, Documentation নহয়—সাহিত্য আচলতে এক কলা, এক শিল্প। গতিকে যেতিয়া মই আদৰ্শ এটা আগত ৰাখোঁ, তেতিয়া কিন্তু মই এই ‘অয়নাস্ত’ উপন্যাসখনত বহু নাৰী চৰিত্ৰৰ কথা লিখিছোঁ বা মহানন্দ বৰুৱাৰ পত্নীৰ কথা লিখিছোঁ। তেনেকৈ কিছুমান চৰিত্ৰ লিখিছোঁ, যি চৰিত্ৰবোৰ আচলতে একেবাৰে যাক ক’ব পাৰি বন্দীত্ব নোহোৱা নাৰী—মই তেওঁলোকক তুলি আনিছোঁ। এই চৰিত্ৰবোৰ তুলি আনোতে মই এক বিশেষ আদৰ্শৰ দৃষ্টিভংগীৰে চালি-জাৰি চাবলৈ শিকিছোঁ। যদি মোৰ এই আদৰ্শৰ নাথাকিলহেঁতেন মই ‘ফেলানী’ৰ চৰিত্ৰবোৰো বিশ্লেষণ কৰিব নোৱাৰোঁ, ‘অয়নাস্ত’ৰো নোৱাৰোঁ বা দুৰ্গী ভূমিজৰো নোৱাৰোঁ। গতিকে এইটো হয় এটা আদৰ্শবাদত মোৰ এটা

অবিচল বিশ্বাস আছে কাৰণে মই এই গল্পবিলাকত এইধৰণে চাবলৈ শিকিছোঁ। আচলতে এই আদৰ্শটো মোৰ আন্ধাৰ হাবি এখনৰ একুৰা জুই দৰে, একুৰা জোঁৰৰ দৰে। মই জোঁৰ এটা যেতিয়াই লগাই দিওঁ, গোটেই হাবিখন প্ৰস্ফুটিত হৈ যায় আৰু পোহৰ হৈ যায়।

■ **ন.ছো.ক. :** অসমীয়া সমাজজীৱনক কোবাই যোৱা সকলো গুৰুত্বপূৰ্ণ ৰাজনৈতিক, সামাজিক আৰু অৰ্থনৈতিক সমস্যাক আপুনি গল্পৰ বিষয় কৰিছে। তেনে কোনো সমস্যা দেখিলেই বা আপোনাৰ অভিজ্ঞতালৈ আহিলেই গল্প বা উপন্যাস এখন লিখাৰ তাড়না তাৎক্ষণিকভাৱে অনুভৱ কৰে নেকি? যে তাক মনৰ ভিতৰতে নিৰ্মাণ কৰি কৰি শেষ কৰাৰ পিছতহে লিখিবলৈ লয়।

■ ■ আমাৰ অসমীয়া লেখকসকলে যি এক ভয়ানক বাস্তৱৰ মুখামুখি হৈছে, খুব কম ভাষাৰ লেখক-লেখিকাহে হ'ব লগা হৈছে। আমি যি অসম আন্দোলন দেখিলোঁ, তাৰ পিছত আলফা, তাৰ পিছত ছালফা আৰু বড়ো আন্দোলন—এই গোটেই আন্দোলনবোৰৰ মাজত যি এক আমি অসমীয়া সমাজজীৱন কোবাই যোৱা ঘটনা কিছুমান দেখিলোঁ, সেই ঘটনাবোৰৰ লৈয়েই আচলতে মোৰ সৃষ্টিসত্তা জীপ লৈ উঠিছে। মই আচলতে ভাবোঁ যে সাহিত্য সমাজজীৱনৰ অংগ। ই এটা সামাজিক কৰ্ম। মানুহক লৈহে মোৰ সাহিত্য। গতিকে মানুহৰ কথা যেতিয়া মই ক'বলৈ যাওঁ, তেতিয়া সমাজজীৱন কোবাই যোৱা সকলো গুৰুত্বপূৰ্ণ ৰাজনৈতিক, সামাজিক আৰু অৰ্থনৈতিক সমস্যা মই ল'বলৈ লাগিব। 'আই' নামৰ মোৰ এটা গল্প আছে। গল্পটিত এগৰাকী মানসিক ভাৰসাম্য হেৰুৱা মানুহক তেওঁৰ পুতেকৰ Dead Body টো Identify কৰিবলৈ কোৱা হৈছে। তাই একো বুজা নাই। গুলী খাই মৰা সেই বড়ো আন্দোলনৰ সেইখিনি সময়ৰ ঘটনা। সেই মানুহজনীৰ 'আই' গল্পটো লিখিবলৈ যাওঁতে মই কিন্তু পিছফালে থকা ঘটনাবোৰ তুলি আনিছোঁ আৰু এটা কথা মোৰ এগৰাকী ছাত্ৰী, তাইৰ ভৰি এটা লেঙেৰা আছিল, তাই এযোৰ জোতা পিন্ধি আহে কিন্তু বৰ মনৰ জোৰ আছিল তাইৰ। তাই মাৰাখন মাৰে একেবাৰে কাজিৰঙালৈকে। সেই কঠিন মনৰ ছোৱালীজনীৰ বোমা বিস্ফোৰণত মৃত্যু হ'ল। সেই চৰিত্ৰবোৰ তুলি আনোঁতে মই আচলতে তাৰ পিছফালৰ ৰাজনৈতিক, সামাজিক আৰু অৰ্থনৈতিক সকলো কথা চালি-জাৰি চাইহে লিখিবলৈ বহোঁ আৰু মনৰ ভিতৰত

নিৰ্মাণ কৰি থাকে মানে নিজে নিজে নিৰ্মাণ হৈ থাকে। আচলতে মই দুখন পৃথিৱীত বাস কৰোঁ। এখন পৃথিৱীত মানুহে মোক দেখি থাকে কিন্তু মোৰ ভিতৰত আৰু এখন পৃথিৱী থাকে। সেইখন পৃথিৱীত মোৰ এই চৰিত্ৰবোৰ থাকে। মই কওঁ 'ফেলানী' চৰিত্ৰবোৰৰ মই গা গোন্ধও পাওঁ, মই চুই চাওঁ সিহঁতক। গোটেই চৰিত্ৰবোৰ মোৰ ভিতৰত থাকে। দুখন পৃথিৱীত মই মানুহজনী বিচৰণ কৰি থাকোঁ। এই চৰিত্ৰবোৰ মই মনৰ মাজত নিৰ্মাণ কৰোঁ আৰু গল্প বা উপন্যাসলৈ লৈ আনোঁ। প্ৰথমতে বাস্তৱৰ পৰাই হয়, বাস্তৱৰ পৰা মই ভিতৰলৈ আনি আত্মস্থ কৰোঁ আৰু আত্মস্থ কৰাৰ পিছত মই গোটেই চৰিত্ৰবোৰ আকৌ নতুনকৈ জন্ম দিওঁ। নতুনকৈ জন্ম দিয়াখিনি শেষ হয় আকৌ হিল-দল ভাঙি চৰিত্ৰ আহে। মই জানো— মোৰ আৰু ৰক্ষা নাই, মই লিখিবই লাগিব। কাৰণ কিছুমান চৰিত্ৰ শেষ হয় আকৌ কিছুমান আহে। গতিকে এনেধৰণে মই গল্পবিলাক ভিতৰত নিৰ্মাণ কৰি তাৰ পিছত লিখিবলৈ বহোঁ।

■ **ন.ছো.ক. :** নাৰীবাদী লেখিকা বুলি আপুনি নিজকে চিনাকি দিব নিবিচাৰে কিন্তু নাৰীৰ মানৱ অধিকাৰ প্ৰসঙ্গত আপোনাৰ গল্পই আলোড়ন সৃষ্টি কৰিব পাৰিছে বুলি আমাৰ বিশ্বাস। এই ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ 'পাছ চোতালৰ কথকতা', 'টিলাটোৰ ইপাৰে সিপাৰে' আদি গল্পলৈ আঙুলিয়াব পাৰি। নাৰীৰ প্ৰতি সমাজৰ বৈষম্যমূলক আচৰণে আপোনাক ব্যথিত কৰে। সাহিত্যৰ দ্বাৰা লিংগ বৈষম্য দূৰীকৰণত কিমান সফল হ'ব পৰা যাব বুলি আপুনি ভাবে?

■ ■ এইটো সহজ কথা। মই নাৰী বাবে নাৰী কথা লিখোঁ। যদি বাগানৰ শ্ৰমিক হ'লোঁহে তেনে বাগানৰ শ্ৰমিকৰ কথা লিখিলোঁহে তেনে। যদি লিখিলোহে তেনে। সেইধৰণে মই নাৰী কথাই লিখি যাওঁ। কিন্তু নাৰী চৰিত্ৰ এটাৰ মাজেদি মই আচলতে গোটেই সমাজখন চাবলৈ যত্ন কৰোঁ। মোৰ সহজ হয়। নাৰীৰ মাজেদি চাবলৈ কথাবোৰ মোৰ সহজ হয়। গুপ্তহত্যাৰ কথা অৰুণিমাৰ স্বদেশত লিখিছোঁ—অৰুণিমাৰ যি সমাজ বাস্তৱ, অৰুণিমাৰ জীৱন, তাইৰ মন, তাইৰ সন্তান-স্বামীৰ প্ৰতি ভালপোৱা, তাইৰ মন, তাইৰ সন্তান-স্বামীৰ প্ৰতি ভালপোৱা, তাই ঘৰ এখনৰ প্ৰতি যি ভালপোৱা মই নাৰী হিচাপে সেইখিনি উপলব্ধি কৰিব পাৰোঁ। গতিকে মই গুপ্তহত্যাৰ ভাঙি-ছিঙি নিয়া অৰুণিমাৰ ঘৰখনৰ কথা মই খুব ভালদৰে উপলব্ধি কৰিব পাৰোঁ। সেইকাৰণে মই এই যে গুপ্তহত্যাৰ প্ৰেক্ষাপটত 'অৰুণিমা

স্বদেশ’ লিখিছিলোঁ। সেইধৰণে মই ‘পাছ চোতালৰ কথকতা’ও লিখিছোঁ নাৰীৰ পুষ্পিতা হোৱাৰ পিছৰ যিখিনি কথা সেইখিনি লিখিছোঁ। ‘টিলাটো ইপাৰে-সিপাৰে’ এইটো মই হায়দৰাবাদৰ আমেৰিকান ৰিচাৰ্চ চেণ্টাৰত যেতিয়া পঢ়ি আছিলোঁ Scholarship এটা পাইছিলোঁ পালবাৰ্গৰ ওপৰত গৱেষণা কৰিবলৈ, তেতিয়া যাওঁতেই মই টিলাটোৰ ইপাৰে সিপাৰে এই ছবিবোৰ দেখা পাইছিলোঁ। এইবিলাকত নাৰীৰ প্ৰতি সমাজৰ বৈষম্যমূলক আচৰণ মই তুলি আনিছোঁ। কিন্তু ভালকৈ চালে দেখা যায় ইয়াৰ পিছফালে এখন ৰুগ্ন সমাজ থাকে। মই এই সমাজখনকো তুলি আনিছোঁ আৰু স্থিতাৱস্থাৰ বিৰুদ্ধে মই প্ৰতিবাদ কৰিছোঁ।

সাহিত্যৰ দ্বাৰা বৈষম্যৰ দূৰীকৰণ একেদিনাই নহয়। সাহিত্যৰ যি প্ৰভাৱ, সেই প্ৰভাৱ আচলতে সুদূৰপ্ৰসাৰী। এদিনত নেদেখি। তলে তলে ই ভাঙি যায়, কথাবোৰে প্ৰভাৱ পেলাই—ওপৰত কোনেও নেদেখে। ঠিক যেন আমাৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীখন। ওপৰত টো নাই মিহি কিন্তু তলে তলে এটা প্ৰচণ্ড সোঁত। এটা কথা কওঁ এই যে White House ত অ’বামা সোমাল, অ’বামাৰ পত্নী মিছেল সোমাল। মিছেল অ’বামা ইহঁততো সম্পূৰ্ণ কৃষ্ণগঙ্গী। মিছেল সম্পূৰ্ণ কৃষ্ণগঙ্গী নাৰী আৰু অ’বামাৰ ককাক দাস আছিল। তথাপিও তেওঁলোক White House ত সোমালগৈ। এইটো ডাঙৰ কথা। এই White Houseত যে অ’বামা আৰু মিছেল সোমালগৈ, তাৰ পিছফালে বাৰু এক সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী নাই নে? Eli Choker, Toni Morrison, Langston Hughes এওঁলোকে যি সাহিত্য সৃষ্টি কৰিলে, এই সাহিত্যৰ প্ৰভাৱ নাই বুলি ক’ব পাৰোঁ নে আমি? নোৱাৰোঁ। কিন্তু ই ওপৰত নেদেখি। তলে তলে ই প্ৰভাৱ পেলায়। নিশ্চয় এইবোৰ কথা তুলি আনিবলৈ সৰ্বদা চেষ্টা কৰিছোঁ। এনেকৈ তুলি আনোতেই মই ভাবিছোঁ লিংগ বৈষম্য দূৰীকৰণত কিছু হ’লেও সহায় কৰিব।

- **ন.ছো.ক. :** আপোনাৰ লিখনি বিভিন্ন ভাষালৈ অনুবাদ হৈছে আৰু আপুনিও অইন ভাষাৰ পৰা অসমীয়া ভাষালৈ অনুবাদ কৰিছে। Toni Morrison ৰ বিখ্যাত উপন্যাস আপুনি অসমীয়া অনুবাদ কৰিছে। অনুবাদৰ বেলিকা কোনবোৰ কথাই প্ৰাধান্য পায় বা পোৱা উচিত। আপুনি Toni Morrison ৰ অইন কিতাপ নলৈ The Blust Eye খনেই বা কিয় বাচি ল’লে?

- **আচলতে মই সাহিত্যৰ ছাত্ৰী, সাহিত্যৰ অধ্যাপিকা। বহুদিন**

ল’ৰা-ছোৱালীক পঢ়ালোঁ। গতিকে কিছু কিতাপ হ’লেও পঢ়িছোঁ আৰু কিছুমান কিতাপে খুবকৈ চুই যায়। তাৰ ভিতৰত এখন আছিল The Blust Eye। The Blust Eye ত নাৰী জীৱনৰ এটা ডাঙৰ কথা ইয়াত দেখাইছে যে নাৰীৰ মনত সুমুৱাই দিয়া সৌন্দৰ্য সম্পৰ্কৰ ধাৰণা। ইয়াত পিকলা নামৰ ছোৱালীজনীয়ে কাৰ দৃষ্টিৰে তাই নিজক চাইছে, তাই বগাসকলৰ দৃষ্টিৰে নিজক চাইছে। তাই বগাসকলৰ দৃষ্টিৰে চাই তাই কুৰুপা। তাইৰ নীলা চকু এহাল বিচাৰিছে। কাৰণ বগা মানুহৰ নীলা চকু থাকে আৰু শেষফালে এই পিকলা নামৰ ছোৱালীজনী একেবাৰে মানসিকভাৱে বাধাগ্ৰস্ত হৈ পৰিছে, ভাগি পৰিছে মানুহজনী। তাই আৰু একো নাই শেষৰফালে। Toni Morrison য়ে এই পিকলাৰ যোগেদি নাৰীৰ আৰোপিত সৌন্দৰ্যৰ ধাৰণা সম্পৰ্কে এটা বৰ ডাঙৰ প্ৰশ্ন তুলিছে। এই কিতাপখন Toni Morrison ৰ প্ৰথম কিতাপ আৰু কিতাপখনৰ যিটো আঙ্গিক, সেই আঙ্গিকটো মোৰ খুব ভাল লাগিলে। গোহাঁই ছাৰৰ ‘পদাতিক’ত তেওঁলোকে উলিয়াম বুলি ক’লে, সেইকাৰণে তাত ছোৱা ছোৱাকৈ উলিয়াইছোঁ। বহুদিনৰ পিছত সেইখন মোৰ প্ৰকাশ হৈছে। কাৰণ আমি ঢুকি নাপাওঁগৈ তাৰ পৰা অনুমতি আনিবলৈ। বাহিৰত থকা ল’ৰাছৰ ভাস্কৰ দত্তবৰুৱাই অনুমতিটো আনি দিলে। সেইকাৰণেই মই আচলতে The Blust Eye খন বাচিছিলোঁ।

মই কিছুমান গল্পও অনুবাদ কৰিছোঁ, সৰু ল’ৰা-ছোৱালীৰ কাৰণে চীন দেশৰ গল্প, ৰাছিয়াৰ গল্প—এইবিলাক অনুবাদ কৰিছোঁ। অনুবাদ এটা বৰ ডাঙৰ কথা, অনুবাদ দৰকাৰ। অনুবাদৰ বেলিকা কোনবোৰ কথাই প্ৰাধান্য পাব লাগে বুলি ভাবোঁতে—মই ভাবোঁ যে কিতাপ নিৰ্বাচন। অনুবাদ বহুত কৰিব পাৰি কিন্তু কোনখন কিতাপ অনুবাদ কৰিছে, সেই নিৰ্বাচনটো বৰ ডাঙৰ কথা। আমাৰ বহুত কিতাপ আছে, যিবোৰ আমি অসমীয়া অনুবাদ কৰাটো নিতান্তই বৰ জৰুৰী।

- **ন.ছো.ক. :** ভাৰতৰ স্বাধীনতালৈ আগহেৰে বাট চাই থকা শ্ৰমিক জনগোষ্ঠী শোষণ-নিপেষণৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছে, আপোনাৰ সদ্য প্ৰকাশিত উপন্যাস ‘জছনাৰ ঝিটাছ’ৰ কেন্দ্ৰীয় চৰিত্ৰ দুৰ্গী ভূমিজে। কিন্তু স্বাধীনতাৰ পূৰ্বৰ আৰু স্বাধীনোত্তৰ কালত তেওঁলোকৰ জীৱনত কেনেধৰণৰ পৰিৱৰ্তন আহিল বুলি আপুনি লক্ষ্য কৰিছে? কিয়নো দুৰ্গীৰ

পঞ্চম প্ৰজন্মৰ জুলিয়েও অৱহলিত জীৱন এটাহে কটাব
লগা হৈছে?

- ■ মই এই উপন্যাসখন যেতিয়া লিখিবলৈ লৈছিলোঁ ‘জছনাৰ
ঝিটাছ’, দুৰ্গী ভূমিজ নামৰ এটা চৰিত্ৰ আছে। তেনেই
সাধাৰণ মানুহ এজনী। তাই কথা মই যেতিয়া লিখিবলৈ
গ’লোঁ—একো নাই, এটা শব্দও নাই দুৰ্গী ভূমিজ সম্পৰ্কে।
কিন্তু ফ্ৰেজাৰ কথা, চাহাবৰ কথা লিখিবলৈ যাওঁতে মই বহু
বস্তু পালোঁ—চাহাবে কি খায়, কি পিন্ধে, কি চাবোন লয়,
কি টুথপেষ্ট লয় মই সমস্ত বস্তু পালোঁ, আৰ্কাইভত পালোঁ,
বিভিন্ন ঠাইত পালোঁ। এতিয়া চাহাবৰ কথা কোনোবাই
সুধিলে মই ঘণ্টা পিছত ঘণ্টা কৈ যাব পাৰিম। কিন্তু দুৰ্গীৰ
কথা যে লিখিবলৈ গ’লোঁ একোৱেই নাই। অথচ এই দুৰ্গী
মানুহজনীক আমাৰ স্বাধীনতা যুঁজত তাইক গুলীয়াই
মাৰিছিল। তাইক চাহাবে বন্ধিতা কৰি এৰি থৈ গুচি
গৈছিল। অতি দুখৰ জীৱন তাইৰ। আনকি মহাত্মা গান্ধীয়ে
যেতিয়া আমাৰ অসমলৈ আহিছিল। তেওঁ এই (দুৰ্ভগীয়া)
ল’ৰা-ছোৱালীবোৰ দেখি বৰ দুখ কৰি কৈছিল—আমাৰ
নাৰীক এই বগা চাহাবসকলে এনেকৈ ব্যৱহাৰ কৰিছে।
মহাত্মা গান্ধীৰ সেই কথাষাৰ আমি কিন্তু কেতিয়াও
নাপাহৰো, ক’তো নাই। আমি মহাত্মা গান্ধীৰ কেৱল
অসমীয়া মানুহে তাঁতশালত সপোন ৰচিছে—সেই
কথাবোৰহে গম পাওঁ। এই (দুৰ্ভগীয়া) ল’ৰা-ছোৱালীৰ
কথা যে মহাত্মা গান্ধীয়ে কৈছিল, দুখ কৰিছিল; সেই কথা
আমি গম নাপাওঁ। গতিকে দুৰ্গী ভূমিজ হৈছে এটা চৰিত্ৰ,
যিটো চৰিত্ৰ বোকাৰ মাজত সোমাই আছিলে; ঢাক খাই
আছিল, তাক লুকাই থোৱা হৈছিল। মই দৃঢ় পদক্ষেপ
লৈছিলোঁ, মন বান্ধি লৈছিলোঁ যে মই দুৰ্গী ভূমিজৰ
চৰিত্ৰটো তুলি আনিম। এইটো আচলতে তেওঁলোকৰ
বড়োৰ মাইনাৰ ক্ষেত্ৰত যেনেদৰে লৈছিলোঁ, দুৰ্গীৰ
ক্ষেত্ৰতো মই চাহ বাগিচাৰ শ্ৰমিকসকলৰ সাঁথৰ, সাধু,
তেওঁলোকৰ Folk literature, গান এই সকলোবোৰ
গোটাই লৈ দুৰ্গীক সৃষ্টি কৰিলোঁ। তেওঁলোকৰ সেইখিনি
সময়ৰ যিটো শোষণ, অলপ হ’লেও আগতকৈ ভাল হৈছে
নহয় বুলি মই নকওঁ, কিন্তু একেই আছে।

অলপতে, বেছি দিন হোৱা নাই কেইবছৰমান আগতে এটা
ডাঙৰ ট্ৰেজেদি হৈছিল। বিষাক্ত মদ খাই বহুত মানুহ
মৰিছিল। তাত যোৰহাটৰ এক দম্পতী—দেৱব্ৰত শৰ্মা
আৰু সান্ত্বনা শৰ্মাই পানী বটল বিলাবলৈ গৈছিল। যাওঁতে

দেখিছে যে দুটা ল’ৰা-ছোৱালী তাতে বহি আছে।
তেওঁলোকে সুধিলে—তহঁতে কি কৰিছ? সিহঁতে ক’লে যে
সিহঁতৰ মাক-দেউতাক চুলাই খাই পলাই গ’ল। সিহঁতৰ
একোৱেই নাই খাবলৈ। ককাঁলত কাপোৰ এটুকুৰা বান্ধি
দুইটা পৰি আছে তাতে। কেউফালে মৰা শ। দেৱব্ৰত শৰ্মা
আৰু সান্ত্বনা শৰ্মাই তাৰ পৰাই সিহঁত দুটাক তুলি আনিলে।
‘সপোন’ আৰু ‘হেঁপাহ’ নাম দি, দুইটা তেওঁলোকৰ ঘৰত
ডাঙৰ হৈছে। গতিকে এইটো তেওঁলোকে দেখা ঘটনা। চাহ
শ্ৰমিকসকলৰ মাজত কিছু পৰিৱৰ্তন আহিছে। কিন্তু এই
আগৰ শোষণ মই বদলিছে বুলি নাভাবোঁ। সেইকাৰণে
দুৰ্গীৰ পঞ্চম প্ৰজন্মৰ যিজনী ছোৱালী ‘জুলি’—তাই কিন্তু
আছে এতিয়া। মই লগ পাই আহিছোঁ। আমাৰ টংলাৰ ঘৰৰ
ওচৰত এখন বাগান আছে আঠাৰীঘাট বুলি। সেই
বাগানখনত এতিয়া দুৰ্গী ভূমিজ যে থকা বাগানৰ লাইনটো
আছে। বাগানে আচলতে সময় মাৰিবলৈ নিদিয়তো। মৰি
যায় আমাৰ চহৰৰ সময়, বুৰঞ্জী মৰে, গুৱাহাটীতো কথাই
নাই—পোন্ধৰ দিনৰ মাজতে গোটেইখন সলনি হৈ যায়।
কিন্তু চাহ বাগিচাই গোটেই বাস্তৱটো ধৰি ৰাখে। ফ্ৰেজাৰৰ
সেই যে চিৰিয়েদি উঠি যায়, সেই বঙলাটো এতিয়াও আছে
তাতে। সুন্দৰ হৈ আছে। চাহ বাগিচাই ধৰি ৰাখিছে আৰু
হস্পিতালখন আছে তাতে। দুৰ্গী থকা সেই কুলী লাইনটো
আছে আৰু সেই ছোৱালীজনী যে জুলি, পঞ্চম প্ৰজন্মৰ
জুলি, তাইক এহাল খুব প্ৰগতিশীল উচ্চ চিন্তাৰ মানুহে তুলি
ল’লে। মই ছোৱালীজনীক চাই আহিছোঁ। তাইক মই এদিন
লগ ধৰিবলৈ গৈছিলোঁ। ওখ-পাখৰ, বহল কান্ধৰ, বগা-নীলা
চকুৰ ছোৱালী এজনী ‘জুলি’। জুলিক যেতিয়া তেওঁলোকে
তুলি আনিছিলে—জুলিৰ গাত ফটা কাপোৰ এটুকুৰা ওলমি
আছে, তাত তাইৰ কোনো নাই। ভাতৰ মাৰ খাই ডাঙৰ
হৈছে। তেওঁলোকে এবাৰ মোক কৈছে—তাই পঢ়া-শুনাত
বৰ ভাল নহয়। কিহৰ কাৰণে তাই সৰুতে পুষ্টি নাপালে।
তাই বাপেকো নাই, কোনো নাই তাইৰ, সকলো মৰি গ’ল।
অনাথ তাই এতিয়া। তাইক এওঁলোকে তুলি আনি ৰাখিছে
আৰু তাই ডাঙৰ হৈছে তাতে। গতিকে এই ছোৱালীজনী
এটা প্ৰতীক আচলতে। এই শোষিত জনগোষ্ঠীটোৰ এটা
জনগোষ্ঠীৰ কাহিনী মই ক’বলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ। কিমান দূৰ
সফল হৈছোঁ মই নাজানো, মই চেষ্টা কৰিছোঁ। মইতো চাহ
বাগানৰ ছোৱালী নহয়। যিমান পাৰোঁ সিমান মই চাহ
বাগানৰ ভিতৰত সোমাবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ। এই শোষিত

জনগোষ্ঠীটোক মই তুলি আনিবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ।

- **ন.ছো.ক. :** সততে এটা অভিযোগ শুনা যায় যে অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয়সমূহক পৰিকল্পিতভাৱে ধ্বংসৰ মুখলৈ আগবঢ়াই দিয়া হৈছে। এগৰাকী শিক্ষক হিচাপে আপুনি শিক্ষানুষ্ঠান এখনৰ শৈক্ষিক পৰিৱেশৰ উন্নয়ন সাধন কৰিবলৈ কি ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰাৰ পোষকতা কৰিব?
- ■ এইটো বৰ সততে শুনা অভিযোগ। কিন্তু এইটো সত্য যে অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয়সমূহ পৰিকল্পিতভাৱে ধ্বংসৰ মুখলৈ লৈ যোৱা হৈছে। যদি একোৱেই নাথাকে কেনেকৈ পৰিকল্পনা কৰিছিল। আনকি সৰু সৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ, সিহঁতে তেতিয়া পায়খানা-প্ৰস্ৰাৱ কৰিব, ইমান Control নাথাকে। কিন্তু সিহঁতে পায়খানা-প্ৰস্ৰাৱ কৰিবলৈ এটা ঠাই নাই, খাবলৈ পানী এটোপা নাই—এইবোৰ আমাৰ চৰকাৰী স্কুল। কোনেনো এনেকুৱা স্কুলত পঢ়াবলৈ দিব। আমি দিল্লীত দেখিছোঁ চৰকাৰী স্কুলত ধনী মানুহৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়েও পঢ়ে। মই দিল্লী স্কুলবোৰ নিজে দেখি আহিছোঁ। কি সুন্দৰ স্কুল, দেখিলে এনেকুৱা লাগে যে এখন ডাঙৰ বিলাসী হোটেলহে। সুন্দৰ ছবি থকা এক সুন্দৰ পৰিৱেশৰ স্কুল। তাত মানুহে পঢ়াব। আমাৰ স্কুলবোৰো সুন্দৰ কৰি তোলাকচোন মানুহ কি নপঢ়াব নেকি? এটা কথা—বহুত মানুহে ভাবে এইবোৰ স্কুলত পঢ়িবলৈ পঠিয়ালে আমাৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে ইংৰাজী নাজানে। কথাটো খুব মিছা নহয়। ইংৰাজীটো ভালকৈ শিকোৱা নহয়। ইংৰাজী আমি শিকিবই লাগিব এইটো একেবাৰে সাঁচ কথা। ইংৰাজী নিশিকিলে আমাৰ ল'ৰা-ছোৱালী আগবাঢ়িব নোৱাৰিব। আনকি চীন দেশতো আজিকালি ইংৰাজীক গুৰুত্ব দিয়া হৈছে যদিও নিশিকোঁ বুলি কৈছিল। তথাপি চীন দেশৰ প্ৰতিখন চহৰত এতিয়া প্ৰতিদিনে এটা এটা Sentence ইংৰাজীত লিখি থয়, Display কৰি থাকে, মানুহে পঢ়ে। তেওঁলোকে খুব গুৰুত্ব দিছে ইংৰাজী শিকাত। ইংৰাজী আমি শিকিবই লাগিব। এই অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয়বিলাকত ইংৰাজীটো কমকৈ শিকায়। সেইটো কাৰণে আমাৰ অভিভাৱকসকলে দিবলৈ টান পায়। এইক্ষেত্ৰত কিন্তু তেওঁলোকক জাতীয় বিদ্যালয়ৰ যিটো Movement যি আন্দোলন সেইটো কাৰণে মই তেওঁলোকক খুব শ্ৰদ্ধা কৰোঁ। মানি লওঁ যে এই জাতীয় বিদ্যালয়ৰ যি আন্দোলন এই আন্দোলনেহে আমাৰ আচলতে অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয়সমূহ ৰক্ষা কৰিব

পাৰিব। এতিয়া গুৱাহাটী নুনমাটিৰখন বিদ্যালয়, তাৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে ইংৰাজীও পাৰে অসমীয়াও পাৰে। সেইখন স্কুলততো ল'ৰা-ছোৱালীক পঢ়ুৱায়। বহুতক দেখিছোঁ দূৰ ঠাইৰ পৰা গৈ তাতে ঘৰ ভাড়া কৰি সেইখন স্কুলত পঢ়ুৱায়। সেইখনতো অসমীয়া মাধ্যমৰ স্কুল। কিহৰ কাৰণে— ভাল স্কুল কাৰণে। গতিকে আমি যদি অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয়সমূহ উন্নতি কৰোঁ, জাতীয় বিদ্যালয়ত যদি ইংৰাজী শিকাওঁ, তেতিয়াহ'লে কিন্তু তাতে ধ্বংস হ'ব নোৱাৰে আমাৰ অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয়সমূহ।

- **ন.ছো.ক. :** লোক-সংস্কৃতিক আদৰি নিজৰাটো পাহৰি যোৱা বুলি সততে এটা অভিযোগ অসমীয়াৰ বিৰুদ্ধে আছে। তদুপৰি শেহতীয়াকৈ দেখা গৈছে যে বিভিন্ন ধৰণৰ মেলা ইত্যাদিৰ প্ৰতি অসমীয়া মানুহৰ সাংঘাতিক প্ৰীতি। আপোনাৰ মতামত। ইয়াৰ কাৰণ কি বুলি ভাবে?
- ■ এইটো এটা দুখজনক প্ৰশ্ন। হয় আমাৰ অসমীয়া মানুহখিনিয়ে যেন বহু কথা পাহৰি গৈছে। আমাৰ অসমৰ বিয়াখনো হেৰাই গ'ল। আমাৰ বাহিৰৰ যিবোৰ অনুষ্ঠান আছে, গোটেই অনুষ্ঠানবোৰ তেওঁলোকে লয়। সাতদিন ধৰি আমাৰ অসমীয়া মানুহৰ বিয়া নহয় আৰু হিন্দী কিছুমান নাম থকা নাম দি একোটা একোটা অনুষ্ঠান ছয়দিন-সাতদিন তেওঁলোকে কৰে। কইনা পোছাকৰ পৰা আৰম্ভ কৰি, গানৰ পৰা আৰম্ভ কৰি আমাক বিয়াবোৰ শেষ হৈ গ'ল। তাৰ পিছত মই নিজে দেখিছোঁ বহুত আমাৰ অসমীয়া মহিলাই আজিকালি কাৰবাচট্ কৰে। সিফালে হিন্দী ৰাজ্যত কৰে, এইফালে এওঁলোকে কৰে। হিন্দী ৰাজ্যত নৱৰাত্ৰি পালে, ইয়াতো পাতে আৰু পোছাকে-পাতিয়ে আমাৰ মানুহে নিজৰ সংস্কৃতি পাহৰি গৈছে। কিতাপ পঢ়িবলৈতো পাহৰিছেই। যেতিয়াই আমি মেলা বা কিবা দেখোঁ তাতেই এই মানুহবিলাকে হই-হই কৰি যোগদান কৰে। অসমীয়া মানুহ যিমান আছে, তাৰে যদি এক শতাংশ মানুহো যায় তেতিয়া হ'লে এক ডাঙৰ সংখ্যক মানুহে এইবিলাকত যোগদান কৰিব। আচলতে মই ভাবোঁ যে এই ৰাজনৈতিক যিটো আমাৰ শূন্যতা আহিছে, যি মূল্যবোধ নোহোৱা এক ৰাজনীতি আহিছে—এই ৰাজনীতিৰে মই ফল বুলি ভাবোঁ। আমাৰ মানুহৰ মাজত কোনো ধৰণৰ সপোন নাই, কোনো ধৰণৰ সৃজনশীল মূল নাই। সেইকাৰণে আচলতে যিহকে দেখে তাতে জাঁপ মাৰি পৰে। আচলতে দিশহাৰা হৈছে আমাৰ মানুহখিনি। এওঁলোকে গমেই পোৱা নাই ক'লে গৈ

আছে। গতিকে মই ভাবোঁ যদি আমাৰ ৰাজনীতিয়ে মূলবোধৰ ওপৰত স্থিতি লৈ আগবাঢ়ে, তেতিয়াহ'লে এই মানুখিনিও আকৌ নিজৰ স্থিতিলৈ ঘূৰি আহিব। এই মানুখিনিৰ মাজত এটা ভয়ংকৰ শূন্যতা দেখা পাইছোঁ মই, ভয়ংকৰ শূন্যতা। একো নাই, কোনো সপোন নাই, তেওঁলোকৰ সৃষ্টিশীলতা নাই আৰু তেওঁলোকক একো দিয়া হোৱাও নাই। গতিকে মই ভাবোঁ এটা সময় আহিব যে এইধৰণ শূন্যতাৰ পৰা আমাৰ মানুহখিনি আঁতৰি আহিব।

■ **ন.ছো.ক. :** এক দীঘলীয়া ৰক্তক্ষয়ী ইতিহাসৰ সামৰণি ঘটাই আলোচনাপন্থী আলফাৰে চুক্তি সমাপন কৰা হ'ল। কিন্তু আলফা স্বাধীন এতিয়াও শতযোজন দূৰৈত। স্বাধীনতাৰ স্বপ্ন পৰিত্যাগ কৰি সামান্য অৰ্থনৈতিক পেকেজতে সন্তুষ্ট থকা আলফা প্ৰচুৰ সমালোচনা সন্মুখীন হৈছে। আনহাতে আলফা স্বাধীনলৈ এতিয়াও অসমীয়া ডেকা আকৰ্ষিত হৈয়ে আছে। আপুনি এই কথাটো কি ধৰণে বিশ্লেষণ কৰিব?

■ ■ আলফাৰ কথাটো ক'বলৈ হ'লে মই অসমীয়া জাতীয়তাবাদৰ কথা ক'ব লাগিব। জাতীয়তাবাদ এটা ভাল কথা। যি নিজৰ সংস্কৃতিক ভাল পাবলৈ শিকে। কিন্তু জাতীয়তাবাদৰ নামত আমাৰ অসমীয়া মানুহে কি কি শিকিছে—বঙাল মাৰিবলৈ, বঙালী পিটিবলৈ, মিঞা খেদিবলৈ। এয়া কি জাতীয়তাবাদ নেকি? মানুহক ঘৃণা কৰি আধিপত্যবাদৰ শৰণ লোৱা এয়া জাতীয়তাবাদ নহয়। কিন্তু আমাক অসম আন্দোলনে শিকালে, আলফাই শিকালে, এইসকলে অসমীয়া মানুহক কি শিকালে—কেৱল ঘৃণা কৰিবলৈ। ঘৃণাৰ মাজেৰে কোনো এটা কাম নহয়। মই ভাবোঁ আলফা প্ৰথমতেই ভুল আছিল, এতিয়াও ভুল আৰু ভুলৰ মাজেৰে আলফা— এইটো হয়। সামান্য দুটামান বস্তুতে আলফা সন্তুষ্ট থাকিলে অলপতে এটা পেকেজ হৈ গ'ল। পৰেশ বৰুৱা মই ভাবোঁ তেওঁলোকতো এতিয়া চৰকাৰৰ পকেটতে। পৰেশ বৰুৱাতো তেনেকৈয়ে আছে। চৰকাৰে নিজে কৈছে— পৰেশ বৰুৱাই আমাক ক্ষতি কৰা নাই, ক্ষতি কৰিছে লেফাঙ্গিজবিলাকে। চৰকাৰে নিজে মুখেৰে কৈছে এইষাৰ কথা। মোৰ কাল্পনিক লেখিকাৰ কল্পনা নহয়। গতিকে এই আলফাৰ কোনো ভৱিষ্যৎ নাই। আগতো নাছিল। ভুল আদৰ্শৰ ওপৰত স্থিতি লৈ আলফা ওলাইছিল আৰু আলফা এই ভুলৰ মাজতে শেষ হ'ব। আমাক কিন্তু বহুত ক্ষতি কৰিলে আলফাই। অসম আন্দোলনে আৰু আলফাই আমাৰ অসমীয়া জাতিটোক বহুত ক্ষতি কৰিলে।

এইখিনি কথা কোৱা কাৰণেতো ড° হীৰেন গোহাঁইৰ পৰা আৰম্ভ কৰি নিৰুপমা বৰগোহাঞিলৈ আৰু আমাৰ দৰে মানুহক মাৰিবলৈ আহিছে। মই যে বাচি আছোঁ ডাঙৰ কথা। মই যিহেতু কলেজৰ শিক্ষয়িত্ৰী। গতিকে মই দেখিছোঁ এই Movement বিলাক কাৰ ক্ষতি কৰিছে, ছাত্ৰসকলক। ছাত্ৰসকল বৰ পৱিত্ৰ, জুইৰ দৰে পৱিত্ৰ তেওঁলোক। অত্যন্ত পৱিত্ৰ। তেওঁলোক জাঁপ মাৰি পৰেগৈ দেশৰ কাৰণে। মৰিলে, কিমান মৰিলে, মোৰ লগৰ, মই দেখা মোৰ ছাত্ৰ কেইজন মৰিছে মোৰ চকুৰ আগতে মৰিছে। তেওঁলোকো পৱিত্ৰ আছিল। তেওঁলোকে সাঁচাকৈ দেশক ভাল পাইছিল। কিন্তু তেওঁলোকেতো নাজানিছিল যে ক্ষমতা দখল কৰিবলৈ এচাম ধূৰ্ত দগাবাজ মানুহে এওঁলোকক মৃত্যু দিলে। এতিয়া কা আন্দোলনত ছেম ষ্টেফৰ্ড, সেই ডেকা ডেকা ল'ৰাবোৰ। ইমানবোৰ মানুহ মৰিল। এতিয়া সেই লীডাৰবোৰে কি কৰিছে, আমি সকলোৱে জানো। গতিকে মই ভাবোঁ যে কোনোবা যদি আকৰ্ষিত হৈছে, দুই-এজন গৈছে। কিন্তু আলফা ভুলৰ মাজত সৃষ্টি হৈছিল আৰু ভুলৰ মাজত এদিন শেষ হ'ব। এনেকৈ ভুলৰ মাজতে সৃষ্টি হোৱা কোনো দল বাচি নাথাকে বা আলফাও নাথাকে।

■ **ন.ছো.ক. :** অতি সাম্প্ৰতিক সময়ত সাহিত্যৰ বাঁটা-বাহন লাভ কৰা ৰাজনৈতিক তথা বিভিন্ন প্ৰভাৱশালী চক্ৰৰ যথেষ্ট হেঁচা আছে বুলি অভিযোগ উত্থাপিত হয়। এইক্ষেত্ৰত আপোনাৰ মতামত জনাবচোন?

■ ■ সাহিত্য বাঁটাৰ কাৰণে বুলি কেতিয়াও নহয়। সাহিত্য এটা সত্যৰ অনুসন্ধান। সাহিত্য যশৰ বাবে, অৰ্থৰ বাবে, বাঁটাৰ বাবে লেখা নহয়। কওকচোন আপুনিয়ই বাৰু Shakespeare য়ে কোনটো বাঁটা পাইছিল, Dickens নে কোনটো বাঁটা পাইছিল, Jekyll নো কোনটো বাঁটা পাইছিল, আমি কিয় পঢ়ো। এতিয়াও Dickens ক পঢ়ো, এতিয়াও আমি Shakespeare পঢ়ো— কিহৰ কাৰণে, বাঁটাৰ কাৰণে নেকি? তেওঁলোকে জীৱনক তুলি আনিছিল, তেওঁলোকে জীৱনৰ সত্যৰ লগত আমাক মুখামুখি কৰাই দিছিল। সেই কাৰণেইতো পঢ়ো। সেই চৰিত্ৰবোৰ, Dickens ৰ সেই চৰিত্ৰবোৰ কেনেকৈ পাহৰোঁ। গতিকে মই কওঁ যে বাঁটাই সাহিত্যৰ গুণাগুণ, মান নিৰ্ধাৰণ নকৰে। এটা কথা সাহিত্যৰ যি মহতী শক্তি, মানুহক প্ৰভাৱ কৰিব পৰা, তাৰ যি শক্তি ইয়াক শাসকগোষ্ঠীয়ে ভালকৈ বুজি পাইছে। সেইকাৰণে সাহিত্যক পণ্য কৰিবলৈ বাঁটা-বাহন প্ৰলোভনেৰে পণ্য কৰিবলৈ অহৰহ চেষ্টা কৰিছে। আমিও দেখিছোঁ যে এচাম সাহিত্যিক

বঁটা-বাহন, টকা-পইচা, যশৰ কাৰণে গৈ জুইত চগা পৰা দি পৰিছে। কিন্তু এইবিলাক বাচি নাথাকে সৎ সাহিত্যখিনিহে বাচি থাকিব। আকৌ এবাৰ কওঁ বঁটাই সাহিত্যৰ মান নিৰ্ধাৰণ নকৰে। ময়ো কিছুমান বঁটা পাইছোঁ। কেনেকৈ মোলৈ ছিটিকি আহিলে মই নাজানো। মোলৈ ছিটিকি আহিছে। মই নাজানো কেনেকৈ আহিল মোলৈ। মই কোনোদিনেই যোৱা নাই। এটা কথা কওঁ সাহিত্য অকাডেমিৰ যিবোৰ বঁটা জুৰী থাকে বা বঁটাৰ য'ত বিচাৰক থাকে মই তাত নাই। সদায় মই বাদ দিছোঁ। এইবোৰত নাথাকোঁ। এটা ডাঙৰ কথা তেওঁলোকে যদি মোৰ নাম লয়, বহুত লেখক-লেখিকাই আগতেই গম পাই, এখেত আছে। মোক ভাত খাবলৈ মাতেঁতে মই ভাবোঁ এইগৰাকী ইমান প্ৰভাৱশালী মানুহ, তেওঁনো মোৰ দৰে মানুহক কিয় এসাঁজ ভাত খাবলৈ মাতিছে। মই যোৱা নাই। কিন্তু তেওঁ আগতেই জানে যে মই জুৰীত থাকিব পাৰোঁ। মই এইবিলাকৰ পৰা সাত যোজন আঁতৰত। আকৌ কওঁ বঁটা সংস্কৃতিয়ে সাহিত্য জীয়াই নাৰাখে।

■ **ন.ছো.ক. :** অতি সঠিকভাৱে সাহিত্য অকাডেমী বঁটা আমাৰ ড° প্ৰণৱজ্যোতি ডেকালৈ গৈছে। আমি ভাবোঁ যে, আমি যিখিনি প্ৰণৱজ্যোতি ডেকাৰ লিখা পঢ়িছোঁ, তেখেতে আচলতে যদি পাব লাগে বঁটাটো কেতিয়াবাই পাব লাগিছিল। গতিকে তেখেতক যিটো বয়সত দিব লাগিছিল, নিদি, এতিয়া বঁটাটো কিয় দিলে? সেই বিষয়ে কেনেধৰণৰ বিশ্লেষণ আপুনি আগবঢ়াব?

■ ■ কেতিয়াবা হেঁচা সৃষ্টি হয়, ইয়াক কিয় দিয়া নাই। এতিয়া হীৰেন ভট্টাচাৰ্যই পোৱা নাছিল, হেঁচা সৃষ্টি হয়। হীৰেন ভট্টাচাৰ্যই যদি সাহিত্য অকাডেমি নাপায়, কোনে পাব। প্ৰণৱজ্যোতি ডেকাৰ ক্ষেত্ৰতো তেনে হৈছে। তেওঁ যদি নাপায়, কোনে পাব। তাৰ আগতে বহুতে পাই গ'ল। সেইটো আচলতে হেঁচা এটা সৃষ্টি হয়। এনেকুৱা কিছুমান মানুহে সাহিত্য অকাডেমি পাইছে বা বঁটা পাইছে, যাৰ এখন মাত্ৰ কিতাপ। পাইছে, নাই পোৱা জানো? পাইছে। গতিকে এইবিলাকত বহুত কথা আছে আৰু ইয়াৰ পাকত যদি সাহিত্যিকসকল সোমাই তেওঁলোকৰ সৃষ্টিসত্তা ধ্বংস হ'ব। মই অন্ততঃ তেনেকৈ ভাবোঁ। আমি এতিয়া মহিম বৰাৰ কথা কওঁ। মহিম বৰাৰ 'এধানি মাহীৰ হাঁহি' এখন অকণমানি কিতাপ। তাত কোনো Literary significance নাই। একো নাই সেইখন কিতাপত। সৰু কিতাপ এখন। তেওঁ পাব লাগিছিল 'কাঠিনিবাৰী ঘাট'ত, 'ৰঙাজিঞা'ত। তেওঁ পালে 'এধানি মাহীৰ হাঁহি'ত। উপায় নাপাই হেঁচাৰ

কোবত মহিম বৰাক সেইখনত দিলে।

■ **ন.ছো.ক. :** লেখক এজনৰ কাৰণে তেওঁৰ প্ৰতিখন কিতাপেই সন্তানৰ দৰে। আপোনাৰ প্ৰকাশিত গ্ৰন্থসমূহৰ ভিতৰত প্ৰিয় কিতাপ বা সন্তুষ্টি দিব পৰা কিতাপ আপুনি কোনখন বুলি ক'ব?

■ ■ তেনেকৈ সন্তুষ্টি দিব পৰা বা প্ৰিয় কিতাপ নাই। যেতিয়া লিখোঁ মই ভাবো যে এইখিনি মই খুব পঢ়া-শুনা কৰি, খুব যত্ন কৰি কিতাপখন লিখোঁ। লেখাৰ সময়ত এইখন ভাল কিতাপ হৈছে বুলি ভাবোঁ। প্ৰতিখনৰ ক্ষেত্ৰতে ভাবোঁ। কোনো এখন প্ৰিয় তেনেকৈ নাই।

■ জীৱনৰ বিভিন্ন স্তৰত লাভ কৰা অন্যান্য অভিজ্ঞতাৰে আপুনি সমৃদ্ধ। আপোনাৰ প্ৰতিটো গল্প সৃষ্টিৰ একক। তথাপি কেতিয়াবা কোনো একাকী মুহূৰ্তত ভাব হয়নে, কিয় লিখিছোঁ মই। এই গল্প বা লিখনিত কাৰ কি লাভ হ'ব? নিলিখা হ'লেনো কি হ'লহেঁতেন—এনে ভাব আপোনাৰ কেতিয়াবা আহে নেকি?

■ ■ এটা কথা যে মই যেতিয়া সৰু আছিলোঁ, মোৰ ভিতৰত বেলেগ ধৰণৰ এটা Enrgy বা শক্তি আছিল। কি কৰিম মই। মই নাচিছিলোঁ সৰুতে, গোপীৰাগ নাচিছিলোঁ, বায়ন কায়ে খোল বজায় আৰু প্ৰদীপ চলিহাই চলিছিল আমাৰ নাচৰ স্কুল। তাতে নাচিছিলোঁ, গীটাৰ বজাইছিলোঁ, ছবি আকিছিলোঁ—বিভিন্ন কাম কৰিছিলোঁ। তাৰ পিছত দেখিলো যে নাই সেইবোৰ কাম কৰি মোৰ ভাল লগা নাই। মই লিখিবলৈ বহিলো। সেই লেখাৰ পিছত সৰুকালৰ থকা মনৰ ভিতৰৰ যিটো অস্থিৰতা, সেই অস্থিৰতা দূৰ হৈ গৈছিল। এটা বিশেষ গতি লৈছিল মোৰ মনৰ। যিটো আচলতে মই ভাবোঁ মোৰ এটা সৃজনীশক্তিই আছিল নেকি। এটা গতি ল'লে মোৰ তাতে আৰু মই তেনেকৈয়ে লিখিবলৈ ল'লো। আচলতে এতিয়া এনেকুৱা হ'ল মই নিলিখিলে থাকিব নোৱাৰো। লেখা মোৰ উশাহ-নিশাহৰ দৰে হ'ল। মই বাচিয়েই থাকিব নোৱাৰোঁ। মোৰ হাতত কলমডাল নথকা হ'লে মই সঁচাকৈয়ে বাচি নাথাকিলোঁহেঁতেন, মই মানুজনী সঁচাকৈয়ে জীয়াই নাথাকিলোঁহেঁতেন।

কেতিয়াবা একাকী মুহূৰ্তত মই যদি ভাবোঁ কিয় লিখিছোঁ? তেতিয়া ভাবোঁ যে মই লিখিছোঁ কিয়, জীয়াই থাকিবলৈ লিখিছোঁ, খুব সহজ কথা। মই যদি নিলিখিছোঁ, মই জীয়াই নাথাকোঁ। এই গল্প বা লিখনিত কাৰ কি লাভ হ'ব, নিলিখাহ'লেনো কি হ'লহেঁতেন—তেনে প্ৰশ্নবোৰ

কেতিয়াবা মোৰ মনলৈ আহে। মই লিখিছোঁ হয় কাৰ লাভ হ'ব। কিন্তু কেতিয়াবা ভাবোঁ লাভ যেন ক'ৰবাত হৈছে। ক'ৰবাত কিছুমান ঘটনা শুনো, তাত যেন মোৰ লেখাই মানুহৰ মাজত এটা প্ৰভাৱ পেলাইছে, তেনেকৈ ভাবোঁ। আকৌ এবাৰ কওঁ মই লিখি আছোঁ কাৰণে উশাহ ল'ব পাৰিছোঁ আৰু উশাহ ল'ব পাৰিছোঁ কাৰণে জীয়াই আছোঁ।

- **ন.ছো.ক. :** বৰ্তমান পৃথিৱীত আমি এটা ডাঙৰ সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈছোঁ, সেইটো হ'ল গোলকীয় পৰিৱেশীয় সংকটীয় সমস্যাটো উদ্ভৱ হৈছে স্থানীয় সমস্যাৰ পৰা গোট খাই। অসমৰ ক্ষেত্ৰতো এইধৰণৰ এটা সমস্যাৰ কথা দেখি আহিছোঁ আৰু এটা কথা Amitav Ghosh য়ে 'The Great Derangement' কিতাপখনত এই কথাটো উল্লেখ কৰিছে। আমাৰ লেখকসকল পৰিৱেশৰ প্ৰতি যেনেদৰে সংবেদনশীল হ'ব লাগে, সেইধৰণে কিন্তু সংবেদনশীল নহয়। গতিকে আমিও অসমৰ ক্ষেত্ৰতো দেখিছোঁ যে এটা সাংঘাতিক ধৰণৰ পৰিৱেশীয় সমস্যাৰ সৃষ্টি হৈছে। কিন্তু আমি শিক্ষিতচামৰ যেন ক'ৰবাত এটা অনীহা আছে, পৰিবেশৰ হৈ মাত মাতিবলৈ। তেনেকুৱা ধৰণৰ অৱস্থা এটা হৈ আছে। এইটো মোৰ এটা ব্যক্তিগত মতামত। আপুনি কি ভাবে এইক্ষেত্ৰত?
- ■ আপুনি যিটো কৈছে যে আমাৰ গোলকীয় এটা সংকট হৈছে, আমাৰ পৰিৱেশ ধ্বংস হৈছে। একেবাৰেই এশ শতাংশ সত্য কথা। মই এযাৰ কথা কওঁ যে মই টংলাত আছিলোঁ। মোৰ তাতে ঘৰ এখন এতিয়াও আছে। টংলাৰ আমাৰ ঘৰৰ ওচৰত এখন নদী আছিল। বৰ ধুনীয়া নদী। শিলৰ সাঁকো আছিল। টংলা পাহাৰী অঞ্চল বাবে পাহাৰীয়া নদী আছিল। তাতে মানে কি হয়, যেতিয়া আকাশখন গোলাপী, হয় ঠিক বেলি ওলোৱাৰ আগে আগে কিছুমান মাছ ওলায়। মাছবিলাকৰ পাখিবোৰ ৰঙা ৰঙা আৰু আহি শিলৰ তলে তলে সেই মাছবোৰ সোমাই থাকে। এই মাছবোৰ মাছমৰীয়াসকলে ধৰে। সেইখন নদীৰ পৰা আমাৰ ঘৰৰ আগেদি প্ৰায় এশ ডেৰশ মাছমৰীয়াই খালৈ বা চালনীত মাছ লৈ সেই ফালে পাৰ হৈ যায়। আমি বাটো কোনটো মাছ খাম। সেই নদীখনৰ আমি বহুত মাছ খালোঁ। মোৰ চকুৰ আগতে সেই নদীখন বালিৰ মহল হৈ গ'ল। এতিয়া মোৰ ঘৰৰ আগেদি সকলো সময়ত টেক্টৰ আৰু জে চি বি চলে আৰু নদীখনৰ মাজত পকা কৰি দিয়া হৈছে তাৰ ওপৰেদি টেক্টৰ চলে আৰু জে চি বি চলে, নদী নাই। মাছ নাই, নদী নাই, শিল নাই, পানী নাই একো নাই বালি কেৱল, বালিৰ মহল। সেইধৰণে মই এটা উদাহৰণে

দিলোঁ। কেউফালে প্ৰকৃতি অসম্ভৱ ধৰণে নোহোৱা হৈছে। এতিয়া মই গুৱাহাটীৰ যিটো অঞ্চলত থাকোঁ, হেপ্পীডিলা-বৰ ধুনীয়া ঠাই। আমাৰ গুৱাহাটীখনতো স্কটলেণ্ডৰ দৰে। সৰু সৰু টিলাৰে ইমান ধুনীয়া, মনোমোহা চহৰখন। শেষ কৰি দিলে মই চাই থাকোঁতেই। মই এযাৰ চনতে গুৱাহাটীৰ ঘৰটো কিনিছোঁ। মই চাই থাকোঁতেই গছ-গছনি, পাহাৰ একো নোহোৱা হ'ল, কেৱল বিৰাট ঘৰ। বৰ ডাঙৰ সংকট হৈছে আমাৰ পৰিৱেশৰ। কোনোবা এজনে কৈছে ডাঙৰ যদি ভূমিকম্প আহে লিডুত আটাইতকৈ ডাঙৰ ক্ষতি হ'ব। লিডুৰ মানে তলৰ কয়লাবোৰ খান্দি পেলোৱা হৈছে। লিডুখন গোটেইখন বহি যাব। বহুতে কৈছে গুৱাহাটীৰো তেনে অৱস্থা হ'ব পাৰে। কাৰণ গুৱাহাটীত ইমান ডাঙৰ ডাঙৰ এপাৰ্টমেন্ট হৈছে। বহুত ধনী, তেওঁলোকৰ বহুত টকা থাকে। বিল্ডাৰসকলে বহুত তললৈ বাঁৰি কৰি পানী তুলি দিয়ে। আমি সাধাৰণ মানুহে কোনোপধ্যে সেইখিনি বাঁৰি কৰিবৰ সাধ্য নাই। বহুত টকা খৰচ কৰি তেওঁলোকে পানী তোলে। তোলোঁতে তোলোঁতে ফোপোলা হৈ গৈছে। আপোনালোকে ভালকৈ জানিব science ৰ মানুহে যে পানীৰ যিটো তৰপ ফোপোলা হৈ গৈছে। পানীতো তুলি আছে, ওপৰত ভূমিকম্প দিলে গুৱাহাটীও বহি যাব পাৰে। এইধৰণে দুখন চহৰৰ মাত্ৰ মই উদাহৰণ দিলোঁ। সকলো ঠাইতে এক সাংঘাতিক ধৰণৰ পৰিৱেশৰ সংকট হৈছে। ধূলিৰ বাবে মানুহৰ বেমাৰ হৈছে আৰু এই পৰিৱেশ ধ্বংসৰ মূল হোতা হৈছে আমাৰ শাসক শ্ৰেণী। শাসক শ্ৰেণীয়ে নিজৰ শক্তিয়ে এফালৰ পৰা পৰিৱেশ শেষ কৰিছে আৰু আমি কোন কুটা ক'বলৈ। কেতিয়াবা ভাব হয় যে ভৱিষ্যতৰ প্ৰজন্মই আমাক সুখিব কিহৰ লোভ তোমালোকে ঘৰৰ কাষৰ নদীখন ৰাখিব নোৱাৰিলা। কি লোভ কৰিছিল যে শিমলু গছজোপাই ৰাখিব নোৱাৰিলা। হয়তো প্ৰজন্মই আমাক এদিন দোষ দিব। এফালৰ পৰা আমাৰ পৰিৱেশ ধ্বংস হৈ গৈছে। যিজন আপুনি অমিতাভ ঘোষৰ কথা ক'লে তেওঁ যিটো কৈছে, আমাৰ লেখকসকল অলপো এইক্ষেত্ৰত মন দিয়া নাই। কথাটো খুব মিছা নহয়। এই যদি মন দিবলৈ যায়, এই সম্পৰ্কে কিবা লিখিবলৈ যায় কাক ধৰিব লাগিব—চিধাই শাসক শ্ৰেণীক ধৰিব লাগিব—আপোনালোকে কিয় পাহাৰ কাটিছে। আমি সাধাৰণ মানুহে পাৰিম নেকি পাহাৰ এটা কাটিব? আমি পাৰিম নেকি গছ কাটিব? পাহাৰৰ এচপৰা মাটি খহাবৰ শক্তি আছে নেকি আমাৰ, নাই। শাসক শ্ৰেণীৰ

উদ্যোগতে এফালৰ পৰা খহাই গৈছে। বহুতে সেইকাৰণে পৰিৱেশ কথাটো আঁতৰাই ৰাখে। ক'লেই মানে Direct clash হ'ব, কাৰ লগত— শাসক শ্ৰেণীৰ লগত। গতিকে কথাটো মিছা নহয়। কিন্তু মই পৰিৱেশ সম্পৰ্কে বহুত লিখিছোঁ। মোৰ যিখন নভেল 'টোকোৰা বাহৰ সোণৰ বেজী' তাত পৰিৱেশ ধ্বংসৰ সময় প্ৰথমৰ পৰা শেষলৈ লিখিছোঁ। মই খুব seriously পৰিৱেশ ধ্বংস এই কথাটো লৈছোঁ। এখন নদীৰ কথা মই তাত বৰ্ণনা দিছিলোঁ 'টোকোৰা বাহৰ সোণৰ বেজী'ত। মই দেখা পাহাৰীয়া নদীৰ বালিৰ মাজে মাজে কেইবাটাও খুঁটিত পৰি তাকে। বালিত পাই নেকি কিবা খাবলৈ। বহুত পৰি থাকে বগা বগা পখিলা। চুই দিলে গাখীৰ যে উতলি ফেনবোৰ পৰি যায় তেনেকৈ পখিলাবোৰ উৰি যায়। সেই পখিলা এতিয়া নাই। সেই ফালৰ অঞ্চলত, মই থকা অঞ্চলটোৰ কথা ক'লোঁ—অৰশ্যে এতিয়া কিন্তু নহয় দেই। BTAD ৰ মানুহখিনিয়ে প্ৰকৃতি এতিয়া ৰাখিবলৈ খুব চেষ্টা কৰিছে। এতিয়া তেওঁলোকে বিভিন্ন ধৰণে চেষ্টা কৰিছে। গতিকে মই ভাবোঁ যে প্ৰকৃতিৰ কথা লিখিবলৈ যোৱা মানেই শাসক শ্ৰেণীক প্ৰত্যাহ্বান জনোৱা। সেইকাৰণে হয়তো বহুতেই আঁতৰি থাকে। মই কিন্তু সজাগ আৰু বহুত কিতাপ-পত্ৰত মই এই কথাটো লিখিছোঁ।

- **ন.ছো.ক. :** বাইদেউ, আপুনি পৰিৱেশ সংকটৰ কথা ক'লে। আমি শেহতীয়াকৈ চিকিমৰ কাহিনীটো জানো বা ছিকিমত যিটো ঘটনা ঘটিছে আমাৰ কলেজৰ ছোৱালীয়েও তাত suffer কৰিছে। আমি হাফলঙৰ ঘটনাটো জানো, তাৰ পিছত উত্তৰাখণ্ডৰ ঘটনাবোৰ ঘটিয়েই আছে, ২০১৯ চনত কেৰালা যিটো সংহাৰী বানপানীৰ ঘটনা তাৰ ওপৰত কিতাপ ওলাইছে—Flared Freedom। সেই Flared Freedom ত সম্পূৰ্ণভাৱে কি কি কাৰণত ধ্বংস হৈছে তাক বিতংভাৱে বৰ্ণনা কৰিছে। এতিয়া কথাটো হ'ল ইমানবোৰ উদাহৰণ আছে আমাৰ সন্মুখত, আমি দেখি আছোঁ আৰু এনেধৰণৰ ঘটনা আমাৰ অসমৰ হ'ব বুলি প্ৰকৃতিবিদ বা ভূতত্ত্ববিদ তেওঁলোকে কিন্তু কৈয়ে আছে। তথাপি কিন্তু আমি পৰিৱেশ ধ্বংসৰ পৰা বিৰত থকা নাই। নৱনিৰ্মিত বান্ধটোৰ পৰা আৰম্ভ কৰি কিমান মানুহে সেই বান্ধটোৰ প্ৰতি আপত্তি কৰিছে তথাপি আমি সেই এটা পৰিৱেশ ধ্বংসৰ পৰা যে বাচি থাকিব লাগে সেই সম্পৰ্কে সচকিত নহওঁ। এটা কথা হ'ল আপুনি যিটো কৈছে শাসক

শ্ৰেণীৰ কথা সেইটো আছে। তাৰ উপৰি সাধাৰণ মানুহৰ যিটো অনীহা সেইটো কাৰণ আপুনি কি বুলি ভাবে? এক ধৰণৰ আমাৰ কি সজাগতা নাই নে অন্য কিবা?

- ■ আমাৰ সাধাৰণ মানুহৰ, আপুনি, মই, আমাৰ শক্তি বৰ কম। আমাৰ টংলাৰ ফালে এজোপা শিমলু গছ কটাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ বহুত কষ্ট কৰিলোঁ আমি। কাটিবলৈ নিদিলাঁ কিন্তু সেইখিনি কৰিবলৈ যাওঁতে আমাৰ বহুত কষ্ট হৈছে। আমাৰ শক্তি কিমান। মানুহে অলপ সজাগ হ'ব লাগিব আৰু ভয় নকৰাকৈ ওলাই যাব লাগিব। মই লক্ষ্য কৰিছোঁ কিছুমান সৰু সৰু ল'ৰা ওলাইছে বেছি বয়স নহয় তেওঁলোকৰ। তেওঁলোকে কিন্তু এই পৰিৱেশৰ সমস্যাটো হাতত লৈছে আৰু কিছু কাম কৰিছে। মই আশাবাদী। কিন্তু এই সৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰেই আচলতে আমাৰ এই কামটো কৰিব পাৰিব। এইক্ষেত্ৰত মই আকৌ কম যে আমি পাহাৰ এটা কাটি শেষ কৰিব নোৱাৰোঁ, আমি গছ ধ্বংস কৰিব নোৱাৰোঁ, আমি নদী এখন মাৰি পেলাব নোৱাৰোঁ। আমি এইবিলাক কৰিব নোৱাৰোঁ। ইয়াৰ কাৰণে শাসক শ্ৰেণীক আমি বাধ্য কৰিব লাগিব যে তেওঁলোকে পৰিৱেশক যি এফালৰ পৰা ধ্বংস কৰি আহিছে সেই কামটো বন্ধ কৰিব লাগিব। ইয়াত আচলতে ডাঙৰ বজাৰ এখন আছে। সেই বজাৰখন কোনে ৰক্ষা কৰিব পাৰিব। এই বজাৰখনৰ কাৰণেইতো আমাৰ প্ৰকৃতি ধ্বংস হৈছে। আমি শাসক শ্ৰেণীৰ ওচৰত প্ৰতিবাদ কৰিব লাগিব যে আমাক পৰিৱেশটো সুৰক্ষা লাগে, নহ'লে আমিহেই নাথাকিম। উত্তৰাখণ্ডলৈ মই গৈছোঁ। অতি ধুনীয়া ঠাই। তাত পিছৰ উত্তৰাখণ্ড কি হ'ল— প্ৰকাণ্ড হোটেল। এই হোটেলবোৰ সহ কৰিব নোৱাৰে নহয়, ভৰ ল'ব নোৱাৰে নহয়। গতিকে এইবোৰ নতুন নতুন Step ল'ব লাগিব আৰু মানুহখিনি অলপ সজাগ হ'ব লাগিব। মই ভাবোঁ এইটো এটা বিপ্লৱৰ দৰে কৰিবলগা হৈছে, পৰিৱেশ ৰক্ষাটো। নহ'লে আমিহেই ৰক্ষা নাপাম।

সম্পাদিকাৰ টোকা : ২০২৪ চনৰ ৩০ জানুৱাৰীত নগাঁও ছোৱালী কলেজে অনুষ্ঠিত কৰা 'দ্বিতীয় ড° সঞ্জিতা সিংহ স্মাৰক বক্তৃতা'ৰ বক্তা আছিল অসমীয়া সাহিত্যৰ আগশাৰীৰ গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক অৰুণা পটঙ্গীয়া কলিতা। তেখেতৰ বক্তব্যৰ পাছত তেখেত নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদনা সমিতিৰ লগত এক অন্তৰংগ আলাপৰ লগত মিলিত হয়। এই আলাপৰ এক সম্পাদিত ৰূপ প্ৰকাশ কৰা হ'ল।

বিশিষ্ট গল্পকাৰ বন্তি শেনচোৱাৰ সৈতে কথোপকথন

- **নগাঁও ছোৱালী কলেজ (ন.ছো.ক.):** আপোনাৰ গাঁৱত জন্ম। প্রকৃতি আৰু কিতাপৰ মাজত আপোনাৰ শৈশৱ সুন্দৰভাৱে পাৰ হৈছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত কৰ্মসূত্ৰে আপুনি নগৰীয়া। গল্প এটা লিখোঁতে কোনটো জীৱনশৈলীয়ে আপোনাক বেছি প্ৰভাৱিত কৰে?
- **শিৱসাগৰ জিলাৰ গড়গাঁৱৰ কাৰেংঘৰৰ সমুখৰ বালিঘাট বৰদুৱাৰমুখ মোৰ ওপজা ঠাই।** এফালেদি আহোম ৰাজত্বকালৰ ঐতিহাসিক কাৰেং, আনফালেদি দিখৌ নৈ। নৈখন পাৰ হ'লেই নাজিৰা নগৰ অসমৰ প্ৰথমটো চাহ (tea) কোম্পানীৰ কাৰ্যালয়। মিশ্ৰিত জনগোষ্ঠীৰ লোকৰ বসতি। গাতে লাগি থকা নৈখন নাৱেৰে পাৰ হ'লেই থিতাতে নাজিৰা নগৰ পাব পাৰি। দলঙেৰে ঘূৰি গ'লে এমাইলমানৰ বাট। এনেকুৱা এটা অৱস্থান। তাৰে পৰাই স্কুলীয়া, কলেজীয়া শিক্ষাৰ সময়ছোৱা পাৰ কৰিছোঁ। জীৱনৰ আচল সময়। কুকুৰাৰ ডাকত ৰাতি পুৱায়। চাহ কোম্পানীৰ চাইবেনৰ শব্দত বাস্তৱিক জগতখনৰ কাম-কাজলৈ লৰা-ঢপৰা লাগে। খেতি-বাতি, পঢ়া-শুনা, উৎসৱ-পাৰ্বণত সনা-পোটোকা গ্ৰামীণ জীৱনযাত্ৰা। তাৰ লগে লগে স্বাভাৱিক শিক্ষণ আৰু নিৰীক্ষণ হৈ আছিল নিশ্চয়। কাৰণ পৰৱৰ্তী সময়ত নগৰীয়া হ'লোঁ

যদিও কিবা এটা লিখিবলৈ ল'ওঁতে প্ৰায়েই মোৰ গ্ৰামীণ জীৱনটোৰ কলধ্বনিবোৰ বাউসীৰ কাষত থিয় দি থকা যেন পাওঁ। নগৰৰ গল্পও লিখিছোঁ। পাঠকৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱা যেনো লাগে। তথাপি মোৰ ভাব হয় গ্ৰামীণ জীৱনশৈলীয়ে মোৰ ওপৰত বেছি প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছে। গাঁৱতে মোৰ শৈশৱ-কৈশোৰ-যুৱাৰস্থা পাৰ হৈছে, গতিকে স্বাভাৱিকতে তাৰ প্ৰভাৱ স্থায়ী।

- **ন.ছো.ক.:** জীৱনৰ বিভিন্ন স্তৰত লাভ কৰা অনন্য অভিজ্ঞতাৰে আপুনি সমৃদ্ধ। তেনে অভিজ্ঞতালব্ধ একো একোটা কাহিনী বা প্লটক গল্প হিচাপে ৰচনা কৰিবলৈ আপুনি নিজকে কেনেদৰে প্ৰস্তুত কৰে?
- **অভিজ্ঞতাৰ পৃথিৱীখন কিতাপৰ মাজেৰেহে যিকণ বঢ়া-টুটা হৈছিল।** বাতৰি কাকতখন তিনিদিনৰ পাছতহে পঢ়িবলৈ পাওঁ। স্কুল-কলেজ, পথাৰ-সমাৰ আৰু কিতাপ। নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ, নৱকান্ত বৰুৱা, নীলমণি ফুকন, ভৱেন্দ্ৰনাথ শইকীয়া, শীলভদ্ৰ, সৌৰভ কুমাৰ চলিহা পঢ়োঁ। ইংৰাজী সাহিত্যৰ অনাৰ্চ লৈছোঁ। চাৰ্লচ লেম্বৰ (Charles Lamb) সবস আৰু অস্তৰঙ্গ পাৰ্চনেল এছে (Personal Essay)বোৰত শীলভদ্ৰৰ গল্পত আন্তৰিক কথনৰ মাদকতা পাওঁ। ভৱেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াৰ কোনোবাটো

গল্পত 'চহৰখন যদি ৰূপহী গাভৰুৰ মুখ, আমাৰ ঠাইখন সেই গাভৰুৰ কলডিলীয়া খোপা'— এই ধৰণৰ বৰ্ণনা পালোঁ, নিজৰ গাঁওখনৰ অৱস্থিতিটো বুজি পোৱা হ'লোঁ। চাগৈ সাহিত্য পঠনৰ বা ৰস আস্থাদন কৰিবলৈ শিকিছিলোঁ। সাহিত্য ৰচনাত যে আমাৰ দৰে লাপি-লুপা ঠাইবোৰৰো মহত্ব আছে, তাৰ কাৰণে দেশ-বিদেশ ভ্ৰমণ কৰা জৰুৰী নোহোৱাকৈও হয়, বুজিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছিলোঁ। নিজৰ চৌপাশতেই সাহিত্যৰ সমল থাকে; প্ৰয়োজন মাথোন একধৰণৰ নিৰীক্ষণ আৰু তাৰ লগত কথনৰ এক আত্মিক বন্ধন। কথাবোৰ নিৰীক্ষণতে বহুদিন থাকিল। চল্লিশ বছৰ অতিক্ৰম কৰিলোঁ। প্ৰথম গল্পটো ২০০০ চনত লিখিছোঁ। তেতিয়া প্ৰস্তুত বুলি কোনো কথা নাছিল। তাড়না আছিল মাত্ৰ। মিলেনিয়ামে কঁপাই দিছিল সমগ্ৰ সত্তা। ইমান সময় পাৰ হৈ গ'ল, জীৱনত প্ৰাত্যহিকতাৰ বাহিৰে আৰু একোৱেই নকৰিলোঁ! হঠাতে লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ। একেবাৰতে লেখা, দুবাৰ চাবলৈ মানসিকতা আৰু সময় এটাও নাই। ছপা হৈ যোৱাৰ পাছত কিছু ভ্ৰান্তি দেখি লাজত মুছকছ যাওঁ। দীৰ্ঘদিনে নিলিখাৰ বাবে কলমে অসহযোগিতা কৰে। বেছিভাগ গল্পতে মোৰ কোনো প্ৰস্তুতি নাথাকে। কেতিয়াবা প্ৰস্তুত হৈ লওঁ যদিও লিখি থাকোঁতে পৰিকল্পনা মতে হৈ নুঠে। যেনে— 'হেজাৰী তাৱৈ' গল্পটোৰ বেলিকা মোৰ প্ৰথম নিৰ্বাচন আছিল চৰিত্ৰটো। হেজাৰী তাৱৈক কেন্দ্ৰ কৰি হাস্যৰস প্ৰধান এটা গল্প লিখিম। অৱশেষত হেজাৰী তাৱৈয়ে হাঁহিবলৈ নিদিলেই, বৰং কাৰুণ্য ৰস এৰি থৈ গ'ল। 'এদিন এজন শৰৎ সিংহৰ সন্ধানত' বা 'অজগৰ' জাতীয় গল্প লিখোঁতেহে মই নিজক প্ৰস্তুত কৰি লোৱামতে হৈছে। বাকী প্ৰায় গল্পতে লিখি থাকোঁতে মই চলনটোক গতি দিবলৈ যত্ন কৰি থাকোঁ।

■ **ন.ছো.ক.ঃ** আপোনাৰ প্ৰতিটো গল্পই একক। গল্পৰ চৰিত্ৰ নিৰ্মাণত আপুনি কোনবোৰ দিশক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়ে?

■ **■** আমি জনা মানুহবোৰ বা মানুহজনৰ চৰিত্ৰ একক কাৰণে গল্পটো একক হ'বলৈ বাধ্য। কেতিয়াবা একেজন মানুহ বা একেটা চৰিত্ৰতে আমি জনা-শুনা বা আমাৰ দৃষ্টিত একক যেন লগা কেইবাটাও বৈশিষ্ট্য আৰোপিত কৰি গল্পটোৰ দৰকাৰী কাঠামো তৈয়াৰ কৰোঁ। চৰিত্ৰটো কিয় একক বা কিহৰ কাৰণে মানুহৰ মনোযোগ পোৱাৰ লায়কৰ? এইটো প্ৰশ্ন লেখক-পাঠক উভয়ৰে থাকিব। চৰিত্ৰ এটা অংকন কৰোঁতে সেই বিশেষ প্ৰশ্নটোত মনোযোগ দিব খোজোঁ। বাস্তৱিক আধাৰ থকা চৰিত্ৰ এটাকো কেতিয়াবা গল্পৰ তাগিদা অনুসৰি বৈশিষ্ট্য আৰোপ কৰা হয়, বঢ়া-টুটা হয়।

■ **ন.ছো.ক.ঃ** সাধাৰণতে দেখা যায় সৃষ্টিশীল লিখনিত লেখকৰ সংবেদনশীল মনটো ক'ব নোৱাৰাকৈ হ'লেও প্ৰকাশ পায়। আপোনাৰ কোনকেইটা গল্পত সংবেদনশীল মনটো কেনেদৰে প্ৰকাশ পাইছে, সেই বিষয়ে কিছু কথা আমাক জনাব নেকি?

■ **■** বহুক্ষেত্ৰত লেখকৰ পৰিসৰ সীমিত। ক'ব খোজাখিনি অনাদি অনন্ত সময়লৈ কৈ থাকিব নোৱাৰে কাৰণে ৰচকে ইংগিত বা আলঙ্কাৰিক প্ৰকাশ কৰে। কিন্তু পাঠকৰ পৰিসৰ আৰু কল্পনা অপৰিসীম। নিজৰ ধৰণে ব্যাখ্যা, কল্পনা আৰু গ্ৰহণযোগ্যতা নিৰূপণ কৰিব পাৰে। 'Read between the lines' কামটো পাঠকে কৰে। তাকে কৰোঁতে পাঠকৰ সংবেদনশীলতাই ক্ৰিয়া কৰে। মোৰ সংবেদনশীলতা আছে নে নাই, নিজে বুজা সম্ভৱ নহ'ব। কিন্তু পৈণত বয়সত লিখিবলৈ লোৱাৰ কাৰণেই নেকি, মোৰ কিছু স্বাৰ্থ গল্পৰ মাজেৰে পূৰণ কৰিবৰ যত্ন থাকে। মোৰ ৰাজ্যখন, মোৰ চুবুৰিটো, ভাষাটোৰ ঐতিহ্য আৰু বৈশিষ্ট্যবোৰ মোৰ গৰ্বৰ ভঁৰাল। পৰিৱৰ্তনশীল প্ৰক্ৰিয়াত তেনে কিছু সম্পদ মৰিমূৰ আৰু নিশিচহু হৈ যাব বুলি আশংকাত থাকোঁ। পৰিৱৰ্তন আৰু বিৱৰ্তনক আমি কোনেও বাধা দিব নোৱাৰোঁ। দিয়াৰ কথা নুঠে। কিন্তু পৰিৱৰ্তনে যদি মানৱীয় প্ৰমূল্য ধৰাশায়ী কৰে, মানুহ হিচাপে আমাৰ তাত কৰণীয় আছে। কিছু পৰম্পৰা, আচাৰ-ব্যৱহাৰ; তাৰ লগত বিজড়িত শব্দভাণ্ডাৰ ব্যৱহাৰ নহ'ব; অব্যৱহৃত শব্দভাণ্ডাৰ মামৰে ধৰা তৰোৱালৰ দৰে। ধাৰ বা কাম নাথাকিব। মণি-মুকুতা সদৃশ কিছু প্ৰমূল্য নাথাকিব। পিছৰ প্ৰজন্মক আমাৰ ঐতিহ্য-সংস্কৃতিৰ বিষয়ে জনাই যোৱা আমাৰ মানৱীয় কৰ্তব্য বুলি জ্ঞান কৰোঁ। সকলো কথা স্মাৰক সাজি জনাজাত কৰিবগৈ নোৱাৰি। গধুৰ প্ৰবন্ধ-পাতিত হয়তো কিছু সমল বৈ যাব। চুটিগল্পক যিহেতু মোৰ ক'ব লগাখিনিৰ মাধ্যম হিচাপে লৈছোঁ, গল্প এটা লিখোঁতে অলপ সতৰ্ক হৈ থাকোঁ যাতে কিছু মানৱীয় প্ৰমূল্য, কিছু অৱক্ষয়ৰ বিষয়ে কৈ যাব পাৰোঁ। সৰু সৰু কথা। কিন্তু যে কেৰ্কেটুৱাৰ বাঁহপাতেই ভেটি। 'জল ভৰি যশোদা'ত কইনাজনীক গা ধুৱাই থকা বেইখনৰ (সৰুতেই যি দেখা, এতিয়া আৰু সেই অনুপম শিল্প ক'তো দেখা নাই) বৰ্ণনা, 'স্থায়ী অন্তৰা'ত ভিতৰপকীয়া সকামৰ কথা, 'স্বৰ্গদেউ, এইবাৰ শেনৰ এজাত' গল্পত আমাৰ গ্ৰামীণ নাৰী সমাজৰ সহজাত জীৱন আৰু পোতন, আনকি 'এদিন এজন শৰৎ সিংহৰ সন্ধান' আদি গল্পতে কিজানি সেই প্ৰয়াস আছে।

■ **ন.ছো.ক.ঃ** আপোনাৰ দুই এটা গল্পত লোকপৰম্পৰাৰ প্ৰসংগই ভূমুকি মাৰিছে। 'মাজ চোতালৰ চাকি' ৰ মৰ্মস্থল

হৈছে লোকাচাৰ। লোকগীতৰ আধাৰতো আপুনি গল্প ৰচনা কৰিছে। আপোনাৰ এই আকৰ্ষণৰ বিষয়ে কি ক'ব বিচাৰিব ?

- ■ গাঁৱলৈ নোযোৱা হ'লে মোৰ লিখা নহ'লেইহেঁতেন। গাঁৱত আমি নিজৰ অজানিতে লোকাচাৰ আৰু লোকসংস্কৃতিৰ অংশগ্ৰহণকাৰী। গাঁৱৰ পৰা আঁতৰি যেতিয়া বসবাস কৰিবলৈ ল'লোঁ, তেতিয়া গম পালোঁ আমাৰ লোকসংস্কৃতি কিমান গভীৰ। আমাক কেনেকৈ সহজাত প্ৰক্ৰিয়াৰে আশৈশৱ সমৃদ্ধ কৰিলে। 'জল ভৰি যশোদা' বিয়ানামমাৰ গভীৰ অৰ্থ তেতিয়াহে যেন বুজিবলৈ যত্ন কৰিছিলোঁ। গল্পটো ইংৰাজী অনুবাদ হ'ল। দিবা বৰুৱাই কৰিছে। শিবোনামটো ইংৰাজী কৰিবলৈ প্ৰদীপ আচাৰ্য ছাৰৰ সহায় ল'লে। ছাৰে গল্পটো পঢ়ি উঠি শিবোনাম দিলে 'Beyond Satiety'। ছাৰৰ শিবোনামত মই গল্পটোৰ লগতে বিয়ানামমাৰ সূক্ষ্মতম অৰ্থ আৰু এবাৰ বুজিবলৈ সুযোগ পালোঁ। প্ৰবল সংবেদনশীল আৰু দীক্ষিত পাঠকে গল্পক নিজৰ আয়তন দি এনেকৈয়ে ৰক্ষা কৰে। আমাৰ লেখা আৰু চৰিত্ৰই পাঠকৰ সংবেদনাৰ পোহৰত নতুন দিগন্ত সূচনা কৰে। 'খল-পুৰাণ' গল্পত লোকাচাৰৰ প্ৰসংগ আছে। 'স্থায়ী অস্ত্ৰা' গল্পত বিলুপ্ত হ'ব খোজা আন এক লোকাচাৰ-লোককথাৰ আধাৰ আছে। 'জোনৰে আগতে একোটি তৰা' গল্পত আমাৰ সাৰ্বজনীন লোকগীতৰ আন এক দিশত মনোযোগ দিবলৈ যত্ন কৰিছিলোঁ। 'সীমা মূৰিয়লিত শোক' গল্প, 'লৌকিক' গল্পত এনেকুৱা প্ৰসঙ্গৰ অৱতাৰণা আছে চাগে। 'মাজ চোতালৰ চাকি' গল্পত উল্লেখ কৰা বিশেষ লোক পৰম্পৰাটোৰ বিষয়ে আৰু লগতে কাহিনীৰ মাধ্যমেৰে গল্পত সাঁচি যাবলৈ মোক প্ৰয়াত পদ্মেশ্বৰ গগৈদেৱে পৰামৰ্শ দিছিল। লোক-সাংস্কৃতিৰ গৱেষক তথা উদ্ভিদবিদ প্ৰয়াত গগৈ ছাৰক লগ নোপোৱা হ'লে এই পৰম্পৰাৰ তাৎপৰ্য আৰু ইয়াৰ সৌন্দৰ্য বুজিবলৈ চাগে সক্ষম নহ'লোঁহেঁতেন। ছাৰে মোক সম্প্ৰদায়টোক ভালদৰে জানিবলৈ তেনে এখন গাঁৱত অলপ দিন থাকি আহিবলৈকো দিহা দিছিল। ছাৰৰ লোক-পৰম্পৰাৰ বিষয়ে থকা অগাধ পাণ্ডিত্য আৰু সাৰল্যৰ বলতে অসমৰ আজিৰ প্ৰেক্ষাপটত 'মাজ চোতালৰ চাকি' গল্পৰ কাঠামো সাজিবলৈ যত্ন কৰিছিলোঁ। শৈশৱ-কৈশোৰ এনেবোৰ লোকাচাৰ আৰু গীত-মাতৰ মাজতে পাৰ হৈ গ'ল। সেইখিনি ঠাই আৰু সেই সময়টোৰ পৰা আঁতৰত অৱস্থান কৰোঁতেহে তাৰ অপৰিমেয় সৌন্দৰ্য অনুধাৱন কৰিব পৰা হ'লোঁ। সেয়েহে এই আকৰ্ষণ।
- ■ ন.ছো.ক.ঃ সৃষ্টিশীল ৰচনা অন্য ভাষালৈ অনুবাদ হোৱাটো

লেখক তথা ভাষাৰ বাবে আনন্দৰ বিষয়। আপোনাৰ কেইবাটাও গল্প অন্য ভাষালৈ অনুবাদ হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ অনুভৱ ?

- ■ অনুবাদ হোৱা সঁচাই আনন্দৰ কথা। অনুবাদকৰ দায়িত্বই এইখিনিতে উল্লেখযোগ্য ভূমিকা পালন কৰে। অনুবাদ নিজেই এক সৃষ্টিশীলতা। মোৰ গল্পৰ বেলিকা অনুবাদকৰ এই ধৰণৰ দায়িত্বশীলতাই মোক ধৰুৱা কৰিছে। মোৰ বেছিভাগ গল্পই অসমীয়া লোক সংস্কৃতি প্ৰধান (culture specific)। অনায়াসে দুয়োটা ভাষাৰ মৰ্মত সোমায়, মূল গল্পক চহকী কৰি যায়।
- ■ ন.ছো.ক.ঃ আপোনাৰ বৰ্ণময় শৈশৱ য'ত লেটি লৈ আছে সেই গ্ৰাম্য জীৱনে গল্পত ভেজা দি যেন প্ৰতি মুহূৰ্ততে আপোনাক হাত বাউলি থাকে। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত গাঁৱৰ সেই আগৰ পৰিৱেশ নাই, গাওঁবোৰত যেন প্ৰাণ নাই। এই কথাটোত আপোনাৰ প্ৰতিক্ৰিয়া কি ?
- ■ স্বাভাৱিকতে গাঁওবোৰত আমাৰ ল'ৰালিৰ পৰিৱেশ আৰু নাই। নথকাটো আমি মানি ল'বলৈ সহজ নাপালেও সেয়াই বাস্তৱ। ৰুঢ় আৰু কঠোৰ। পৰিৱৰ্তনেই জগতৰ নিয়ম। ককাদেউতাই পোৱা ল'ৰালিৰ পৰিৱেশ আমি পোৱা নাছিলোঁ। আমি ল'ৰালিতে পোৱা পৰিৱেশ আমাৰ মধ্য বয়সতে নোহোৱা হৈছে। পৰিৱৰ্তন বৰ দ্ৰুত হৈছে। তাল মিলাই চলিবলৈ আমাৰ কষ্ট হ'লেও নতুনচামে পাৰিছে। এয়াই ৰীতি। আমি পাই অহা আৰু আমাৰ প্ৰত্যাশাৰ মাজৰ শূন্য ঠাইখিনিতে কেতিয়াবা সৃষ্টিৰ অংকুৰণ ঘটে; দুই বিন্দুত সেতুবন্ধনৰ দৰে। বহু সংবেদনশীল কবি-সাহিত্যিকক এই শূন্যায়তনে প্ৰেৰণা যোগায়। সকলো মানি ল'লেও এটা কথাত সদায় খোকোজা থাকি যায়। প্ৰগতি, গতি, শিক্ষা-দীক্ষা সকলো নগৰৰ সমানে সমানে ৰাখি আমি গাঁওবোৰৰ প্ৰাণটো গাঁওময় কৰি কিয় ৰাখিব পৰা নাই ? চহৰবোৰৰ চৰিত্ৰ সদায় একে; প্ৰায় সকলো ঠাইতে। গাঁও সদায়ে বিশিষ্ট আৰু একক। গাঁৱৰ বৈশিষ্ট্যবোৰ ক'ৰবাত ক'ৰবাত ধৰি ৰাখিব পাৰিলে জাতীয় জীৱনটোৰ বৈচিত্ৰ্য আৰু প্ৰাণ— দুয়ো নিষ্কণ্টক থাকিব।
- ■ ন.ছো.ক.ঃ দীৰ্ঘ সময়ৰ এক বিৰতিৰ পাছত আকৌ কলম হাতত তুলি লৈ আপুনি আমাক এটাৰ পিছত এটা অনন্য গল্প উপহাৰ দিলে। এই বিৰতিয়ে আপোনাৰ লেখক সত্ত্বক সমৃদ্ধ কৰিলে বুলি আপুনি ভাবেনে ? এই কথাটোৱে আপোনাক কেতিয়াবা হতাশা অনুভৱ কৰাই নেকি ?
- ■ মোৰ লেখাতকৈ বিৰতিয়েই সৰহ। সাংঘাতিক কিবা এটা

লিখিম বুলি যে বিবতি লওঁ, তেনে কথা মুঠেও নহয়। অগ্ৰজ গল্পকাৰ শ্ৰদ্ধাৰ অপূৰ্ব শৰ্মা ছাৰৰ কথা এযাৰ মোৰ বৰ পছন্দৰ। তেওঁ কৈছিল বোলে গল্প এটা লভিব লাগিব। তেতিয়াহে লিখিব পাৰি। মোৰো কথাটো ঠিক তেনেকুৱাই। ভূতে লভা দি নলভালৈ লিখিব নোৱৰোঁ। সম্পাদকৰ তাগিদাত কেতিয়াবা লিখিবলৈ বাধ্য হওঁ। সেই সম্পাদক যদি আঁৰেৰগোজ, তেতিয়া মক্ষিল হয়। তেনেকৈ লিখোঁতে কেতিয়াবা দৈৱক্ৰমে পাঠকে আদৰি নোলোৱাও নহয়। কিন্তু সেয়া ব্যতিক্ৰমহে। নিয়ম নহয়। জোৰ- জবৰদস্তিত কিবা এটা লিখাতকৈ নিলিখাকৈ থকাৰ সুখ বহুত বেছি। সৌভাগ্যক্ৰমে মই এনে অগ্ৰজ নমস্য লোকৰ সান্নিধ্য আৰু সঁহাৰি পাইছো যে তেওঁলোকে মোক এই ক্ষেত্ৰত সহায় কৰি সকাহ দিছে। নীলমণি ফুকন ছাৰে কোৱা এযাৰ কথা সদায়ে মনত ৰাখোঁ, ‘যদি নিজৰ পছন্দ হোৱা নাই, নিলিখিবা। তোমাৰ নিজতকৈ বুজন সম্পাদক কোনো নাই বুলি জানিবা’— তেওঁ কৈছিল।

- **ন.ছো.ক.ঃ** আপোনাৰ কেইবাটাও গল্পত চৰিত্ৰৰ মনস্তাত্ত্বিক বিশ্লেষণে স্পষ্টভাৱে দেখা যায়, যি পাঠকৰ চিন্তাজগত আড়োলিত কৰি যায়। এনে বিশ্লেষণ আপুনি পৰিকল্পিতভাৱে কৰে নে গল্প এটাৰ নিৰ্মাণক্ৰমত তেনে বিশ্লেষণ স্বাভাৱিকভাৱে গঢ় লৈ উঠে?
- **চৰিত্ৰৰ মানসজগতৰ ক্ৰিয়া-কলাপেই আধুনিক গল্পৰ গুঢ় কথা।** বাকী কাৰ্য-কাৰণ সহজে অনুমেয়। বিশেষ পৰিস্থিতিৰ প্ৰতি চৰিত্ৰৰ সঁহাৰি বা প্ৰতিক্ৰিয়াবোৰ গল্পৰ পটভূমি সাপেক্ষ হয়। কেতিয়াবা চলনটোক লগ দি থাকিলে স্বাভাৱিকভাৱে মনোজগতত পোহৰ পৰিব, চমক সৃষ্টি কৰোঁ বুলিলে বেলেগ ধৰণে উপস্থাপন কৰিব লাগিব। প্ৰখ্যাত লেখক-সমালোচকসকলৰ বহুতেই সেয়েহে এটা কথাত সহমত প্ৰকাশ কৰিছে যে গল্পকাৰে যেনেকৈ লিখোঁ বুলি ভাবে, সেয়ে গল্প হৈ উঠে। পাগত উঠা বা নুঠা বেলেগ সন্দৰ্ভ। কেতিয়াবা পৰিকল্পনামতে চৰিত্ৰৰ মনোজগতে কৰ্তৃক (গল্পকাৰক) সঁহাৰি নিদিবও পাৰে। ‘হেজাৰী তাই’ তেনেকুৱা এটা উদাহৰণ।
- **ন.ছো.ক.ঃ** আপোনাৰ গল্প ‘যাদুকাঠি’ বেজবৰুৱাদেৱৰ সাধুকথাৰ জুমুঠিত নিৰ্মাণ হৈছে বুলি ভাবিব পাৰি নেকি? এই বিষয়ে আপুনি কি ক’ব? আপোনাৰ দৃষ্টিত সাধু কথা আৰু গল্পৰ মাজৰ সম্বন্ধটি কি বাৰু?
- ‘যাদুকাঠি’ দিগন্ত ওজাৰ নেৰা-নেপেৰা হেঁচাত পৰি লিখা এটা গল্প। বেজবৰুৱাৰ ডেৰশ বছৰীয়া জন্ম-জয়ন্তী বৰ্ষ উপলক্ষে গল্প লাগে। দিগন্ত ওজা তেতিয়া সাতসৰীৰ কাৰ্যবাহী সম্পাদক।

এনেকুৱা কৰে যে আগৰ সংখ্যাটোত বিজ্ঞাপন ছপাই দিয়ে; অহা মাহৰ বিশেষ ঃ বন্তি শেনচোৱাৰ গল্প। এনেকুৱা অত্যাচাৰ। সেইবোৰো বেজবৰুৱা বা তেওঁৰ সৃষ্টিকৰ্মৰ আধাৰত গল্প লাগে বুলি তাগিদা দিছে। ভাবি-চিন্তি বেজবৰুৱাৰ তীখৰ চৰিত্ৰৰ আধাৰত ‘যাদুকাঠি’ নিৰ্মাণ কৰিলোঁ। আজিৰ প্ৰেক্ষাপটত হৰ্ষণক খাৰা কৰি দি চালোঁ। সৰুতে সাধুটো পঢ়োঁতেই মোৰ মনত তীখৰৰ প্ৰতি সাংঘাতিক স্নেহ উপজিছিল। ইমান তজবজীয়া বুধিয়ক এটা ল’ৰা। আৰু আনহাতে আমাৰ তথাকথিত মৰমিয়াল অসমীয়া গ্ৰামীণ সমাজ। বিশ্ব বতৰত ল’ৰাটোক কিবা অকণ দিওঁতা নাই। তাক সমাজখনে চৌৰ্যবৃত্তি ল’বলৈ বাধ্য কৰিলে। তেনেকুৱা আক্ষেপ এটা আছিল। হাৰুণৰ বেলিকা তেনেকুৱা নহয়, কাৰণ নাগৰিক জীৱনত গাইগুটীয়া সমাজব্যৱস্থাত হাৰুণৰ দায়িত্ব ল’বলৈ কোনো আগবাঢ়ি নাহে। স্বয়ং হাৰুণেও জানে। তেনেকৈয়ে লিখা হৈছিল ‘যাদুকাঠি’ গল্পটো। দিগন্ত ওজাক ধন্যবাদ।

সাধুকথা গল্পৰে আদিমতম ৰূপ বুলিব পাৰি। সাধুকথাৰ পৃথিৱীখনৰ নীতিশিক্ষা গল্পৰ পৰা নিৰ্বাসিত হৈছে। বাস্তৱিক জগতখনৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে কথনৰ এক ধৰণৰ সামাজিক দায়িত্ববোধৰ কথা আহিল। সাধুকথাৰ গ্ৰহণযোগ্যতা বয়স সাপেক্ষ। আমাৰ সাধুবোৰত উল্লেখ থকা অনেক নিষ্ঠুৰতা, ত্ৰুৰতা, প্ৰাণীজগতৰ প্ৰতি অসংবেদনশীলতা শিশুৰ মনস্তত্ত্বৰ বাবে কিমান উপযোগী সেই লৈ এতিয়া প্ৰশ্নৰ অৱতাৰণা হৈছে। দুটা বিধানেই কাহিনী কয়। সাধুকথাৰ শ্ৰোতা মন্ত্ৰমুগ্ধ সমৰ্পণকাৰী যদি চুটিগল্পৰ পাঠক বুদ্ধিদীপ্ত ইংগিতময় কথনৰ সহযাত্ৰী।

- **ন.ছো.ক.ঃ** গল্পকাৰ হিচাপে আপুনি প্ৰতিষ্ঠিত। তথাপিও কেতিয়াবা কোনো একাকী মুহূৰ্তত ভাব হয়নে কিয় লিখিছোঁ মই? এই গল্প বা লেখনিৰে কাৰ কি লাভ হ’ব? নিলিখা হ’লে নো কি হ’লহেঁতেন?
- এইবোৰ ভাব-চিন্তা চলি থাকে। তথাপি লিখাৰ সপক্ষে যুক্তি বহুত। ব্যক্তিগতভাৱে মই লিখা/নিলিখাৰ কথা নহয়, কিন্তু লিখকে লিখি থাকিব লাগে। এনেয়েনো আধুনিক চিন্তন-মননৰ মহানায়ক কাফ্কাই কৈ গৈছেনে যে “A non-writing writer is a monster courting insanity.” গল্পকাৰৰ গল্প সীমাস্তত থকা দেশৰক্ষীৰ আগ্নেয়াস্ত্ৰ নহয় বা দুৰ্নীতিগ্ৰস্তৰ হাতত অৱনীলাক্ৰমে লাগি যোৱা হাত-কেৰেয়াও নহয়। লতা মংগেশকাৰৰ দেশভক্তিৰ গীতে দেশৰ যুৱকক সেনাত ভৰ্তি হ’বলৈ প্ৰেৰণা নিদিয়ে। ল’ৰাহঁতে

সেনাবাহিনীত যোগ দিয়ে ভাতমুঠিৰ কাৰণে। তাকে যেনিবা আমি highlight কৰি দেশৰ হকে ইত্যাদি বুলি আনৰ লগতে নিজকো আভুৰা ভাৰোঁ। লাভ-লোকচানৰ কথা নহয়, মানুহে প্ৰাত্যহিকতাৰ উৰ্ধলৈ গৈ সুন্দৰৰ উচ্চাঙ্গ জীৱনৰ সাধনা কৰিবই। গান গাবই। সাহিত্য ৰচনা কৰিবই। গতিকে নিজে কৰি থকা কামটো কেতিয়াবা অৰ্থহীন যেন লাগিলেও সামগ্ৰিকভাৱে এয়া জীৱশ্ৰেষ্ঠৰ পৰিচয়। মোৰ দৰে এলেথ্ৰাই নিলিখাৰ সপক্ষে যুক্তি খাৰা কৰিবলৈ যত্ন কৰিলেও বিপৰীতে লিখাৰ সপক্ষে গম্বুজ তৈয়াৰ হ'ব। অৰ্থহীনতাৰ মাজতো কলাপ্ৰয়াসী, শিল্পপ্ৰয়াসী মানুহে অৰ্থৰ অনুসন্ধান কৰিব।

- **ন.ছো.ক.ঃ** অতি সাম্প্ৰতিক সময়ত সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত বাঁটা বাহন লাভ কৰাত ৰাজনৈতিক তথা বিভিন্ন প্ৰভাৱশালী চক্ৰৰ যথেষ্ট হেঁচা আছে বুলি অভিযোগ উত্থাপিত হয়। এই ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ মতামত জনাবচোন।
- ■ কিছু বাঁটা-বাহনৰ নিৰ্বাচনৰ বেলিকা এই অভিযোগৰ সত্যতা প্ৰতিপন্ন হোৱা দেখিছোঁ। বাঁটা-বাহনৰ অধ্যায়টো অসমত এটা বৰ অস্বস্তিকৰ ঘটনা হৈ পৰিছে। এতিয়া আনকি এনেকুৱা হৈছে যে যোগ্যজনেও স্বীকৃতি লগুঁতে সংকোচ কৰাৰ পৰিৱেশ হৈছে। সকলোতে যে হেঁচা বা চক্ৰই কাম কৰি আহিছে বা জয়ী হৈছে, তেনেকুৱা বুলিও নাভাৰোঁ। কিন্তু কিছু পৰিমাণে যে বাঁটা-বাহনক হেঁচা বা চক্ৰই কলুষিত কৰিছে, সেয়া ধুকপ। বাঁটা-বাহনৰ সংখ্যা বাঢ়ি অহাৰ লগে লগে কালিমাৰ ভয় বেছি হৈছে, গৰিমা টুটি আহিছে, সেয়া আজি আমাৰ সমাজৰ open secret.
- **ন.ছো.ক.ঃ** এক দীঘলীয়া ৰক্তক্ষয়ী ইতিহাসৰ সামৰণি ঘটাই আলোচনী পত্ৰী ULFA ৰে চুক্তি সমাপন কৰা হ'ল। কিন্তু ULFA স্বাধীন এতিয়াও শত যোজন দুৰৈত। স্বাধীনতাৰ স্বপ্ন পৰিত্যাগ কৰি সামান্য অৰ্থনৈতিক পেকেজতে সন্তুষ্ট থকা আলফা প্ৰচুৰ সমালোচনাৰ সন্মুখীন হৈছে। আনহাতে ULFA স্বাধীনলৈ এতিয়াও অসমীয়া ডেকা আকৰ্ষিত হৈয়েই আছে। আপুনি এই কথাটো কি ধৰণে বিশ্লেষণ কৰিব?
- ■ ULFA লৈ ডেকা-গাভৰু যে এতিয়াও যায়, সেয়াই অভিভাৱক হিচাপে চৰকাৰ এখনৰ চূড়ান্ত ব্যৰ্থতাৰ সূচক। দিনৰ দৰে পৰিষ্কাৰ যে দেশপ্ৰেমত উদ্বুদ্ধ হৈ এতিয়া আৰু কোনেও আলফালৈ নাযায়। সংস্থাপনৰ বাবে যায়। সমান্তৰালভাৱে আমাৰ নিৰ্বাচিত চৰকাৰে সেই সংস্থাপন বা

আস্থাৰ বাতাৱৰণ সৃষ্টি কৰি যুৱশক্তিক আকৰ্ষণ কৰিবলৈ অপাৰগ হৈছে। আমাৰ মন্ত্ৰী-বিধায়ক-সাংসদৰ সতি-সন্ততিয়ে সেনা-বাহিনীত যোগ নিদিয়ে, 'শহীদ' নহয়, হ'বলৈ হাবিয়াস নকৰে। আলফাৰ পেকেজত বন্দী অথবা মুক্ত নেতাসকলৰ জীৱনশৈলী মন কৰিলে দেখা যাব তেওঁলোকৰো নিজা নিজা ঘৰ-সংসাৰ, সতি-সন্ততিৰ শিক্ষা-দীক্ষাৰ কোনো হানি-বিঘিনি হোৱা নাই। মৰিছে মাথোন সাধাৰণ কেডাৰসকল। কোনোপক্ষতে নেতাই যুঁজ কৰা নাই, নকৰিব। নেতাসকলে যুদ্ধৰ ঘোষণা কৰে আৰু 'শহীদ' হয় সাধাৰণ মানুহ। নিয়ম-নীতি ঘোষণা কৰা দুয়োটা যন্ত্ৰৰ মাজত সন্ধি-মিত্ৰতা-যুদ্ধ যিয়েই নহওক, মৰণ মাথোন সাধাৰণ মানুহৰ। ইমানবোৰ জানিও যেতিয়া কোনো ULFA লৈ যায়, যোৱাজনক কথাবোৰ বুজাই দিব নোৱাৰাটো সমাজ হিচাপে আমাৰো ব্যৰ্থতা।

- **ন.ছো.ক.ঃ** গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধিয়ে মানৱ সমাজৰ বাবে এক অভূতপূৰ্ব সমস্যা কঢ়িয়াই আনিছে। শেহতীয়া কিছুমান প্ৰতিবেদনত আমাৰ ৰাজ্যখনে পৰিৱেশ প্ৰদূষণৰ দিশত এক নেতিবাচক স্থান অধিকাৰ কৰা বুলি চৰ্চা হৈছে। আপোনাৰ অভিমত?
- ■ বহনক্ষম উন্নয়নক সৰ্বতোপ্ৰকাৰে কৰা উপলুঙাই পৃথিৱীলৈ ভয়ানক বিপদ মাতি আনিছে। সময়ৰ ভয়াবহতা বুজি উন্নত দেশবোৰে পৰিৱেশক অধিক বিনষ্ট কৰাৰ পৰা বচাবলৈ আইন প্ৰণয়ন কৰিছে, সমাজে অংগীকাৰ লৈছে। আমি আমাৰ কামে-কাজে আমি যে সাঁচাই অনুন্নত আৰু পিছপৰা সেয়াকে প্ৰতিপন্ন কৰি আছোঁ। কংক্ৰিটৰ ভঙা-গঢ়াকে উন্নয়ন বুলি নিজক আভুৰা ভৰাৰ ফলাফল ভুগিছোঁ। জনমত স্বাস্থ্যসন্মত আৰু পৰিৱেশ অনুকূল কোনো কাম হোৱা নাই। ভৌগোলিকভাৱে পৃথিৱীৰ ভিতৰতে অদ্বিতীয় প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰ অৱস্থান এটা আমাৰ আছিল। সেই সম্পদ নিজ হাতে মৰিমূৰ কৰি আহিছোঁ। ইমান সুন্দৰ ঠাই এখন মৰুভূমি সদৃশ কৰি পেলাইছোঁ। গৰমত দক্ষ হৈছোঁ, কিন্তু সূৰ্যৰ শক্তিক বিজুলীলৈ ৰূপান্তৰ কৰিবলৈ তৎপৰ হোৱা নাই। বৰষুণ-বানত উটি-ভাহি গৈছোঁ, কিন্তু জলশক্তিক উন্নয়নৰ কামত, পৰ্যটনত, বিজুলীলৈ ৰূপান্তৰ কৰাত ব্যৰ্থ হৈছোঁ। বিশাল জনশক্তি আছে, প্ৰচুৰ মেধা আছে, কামত লগাবলৈ প্ৰেৰণা যোগাবলৈ সুনিৰ্দিষ্ট আঁচনি নাই। পৰিৱেশ প্ৰদূষণৰ বেলিকা আমাৰ ৰাজ্যত এতিয়া নৈৰাজ্যৰ পৰিৱেশ। পৰিৱেশ কাৰো একচেটীয়া সম্পত্তি নহয়, গতিকে বিভিন্ন স্তৰত মানুহে

পৰিৱেশক অৰ্থাৎ নিজক বচাবলৈ অহোপুৰুষাৰ্থ কৰিছে। কিন্তু ধ্বংসযজ্ঞ ইমান মাৰাত্মক বিশাল যে ব্যক্তিগত প্ৰয়াসৰ উৰ্ধত সামূহিক আৰু বিধিগত আইন প্ৰণয়ন জৰুৰী হৈ পৰিছে। লগে লগে পৰিৱেশতন্ত্ৰৰ বিষয়ে সমাজৰ প্ৰতিস্তৰৰ মানুহ সজাগ সতৰ্ক প্ৰহৰী হোৱা জৰুৰী। পৰিৱেশ মাথোন ৫ জুনৰ গছপুলি ৰুই গৰমত মাৰি পেলোৱা দিৱস নহয়, এয়া আমাৰ উশাহ-নিশাহৰ দৰে প্ৰতিপলৰ বিষয়।

- **ন.ছো.ক.ঃ** সততে এটা অভিযোগ শুনা যায় যে অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয়সমূহক পৰিকল্পিতভাৱে ধ্বংসৰ মুখলৈ আগবঢ়াই দিয়া হৈছে। এগৰাকী শিক্ষক হিচাপে আপুনি শিক্ষানুষ্ঠান এখনৰ শৈক্ষিক পৰিৱেশৰ উন্নয়ন সাধন কৰিবলৈ কি ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰাৰ পোষকতা কৰিব?
- **আমাৰ দৰে আত্মঘাতী জাতি চাগৈ আৰু কোনো নাই।** আমাৰ নিজৰ মানুহে, আমাৰ নিৰ্বাচিত প্ৰতিনিধিয়ে নিজৰ ভাষাটোৰ শ্ৰীবৃদ্ধিৰ হকে কাম কৰা দূৰৰে কথা, নিজ মাধ্যমৰ বিদ্যালয়সমূহ বন্ধ কৰি গৈছে। স্বাধীনতাৰ ইমান বছৰৰ পাছতো চৰকাৰী কাম-কাজ, জাননী ইংৰাজী ভাষাত প্ৰণয়ন কৰি আহিছে। অথচ পশ্চিমীয়া দেশবোৰতে আনকি জাৰ্মানী, অষ্ট্ৰিয়াৰ দৰে দেশতো ইংৰাজীৰ প্ৰচলন নাই। আমাৰ এই ইংৰাজী প্ৰীতিয়ে ভাৰতীয় আন বহু ভাষাৰ লগতে অসমীয়া ভাষালৈ ইতিমধ্যে বিপদ মাতি আনিছে আৰু আমাৰ নিৰ্বাচিত চৰকাৰে সেই বিপদ ঘনীভূত কৰিছে। দেখেদেখকৈ ইংৰাজী মাধ্যমৰ পোষকতা কৰিছে। সকাহৰ কথা যে তাৰ বিপৰীতে সচেতন সমাজে একগোট হৈ থিয় দিছে। জাতীয় বিদ্যালয়সমূহৰ চানেকি আমাৰ ভাষাৰ, মাধ্যমৰ বাবে আশাৰ প্ৰদীপ স্বৰূপ হৈছে। উন্নত জাতি, ভাষাৰ উদাহৰণেৰে শিক্ষকসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক নিজৰ ভাষা জানি গৌৰৱ কৰিবলৈ, শৌৰ্য-বীৰ্যৰ সতে পৰিচিত হ'বলৈ প্ৰেৰণা যোগাব পাৰে। যিমনে ভাষা জানিব, সিমান জ্ঞান আহৰণত সুচল হ'ব, কিন্তু মাতৃভাষাৰ স্থান সদায়ে আগত। নিজৰ ভাষা আৰু মাধ্যমক আগস্থান দিয়া উন্নত জাতি আৰু ৰুচিৰ পৰিচায়ক।
- **ন.ছো.ক.ঃ** লোকৰ সংস্কৃতি আদৰি নিজৰটো পাহৰি যোৱা বুলি সততে এটা অভিযোগ অসমীয়াৰ বিৰুদ্ধে আছে। তদুপৰি শেহতীয়াকৈ দেখা গৈছে যে বিভিন্ন ধৰণৰ মেলা ইত্যাদিৰ প্ৰতি অসমীয়া মানুহৰ সাংঘাটিক প্ৰীতি। আপোনাৰ মতামত? ইয়াৰ কাৰণ কি বুলি ভাবে?
- **অপ্ৰিয় হ'লেও সত্য যে আমাৰ মানুহবোৰ খুব দ্ৰুত গতিত উৰুলিপুঙা হ'বলৈ আৰম্ভ কৰিছে।** ড° অৰবিন্দ ৰাজখোৱাই

ক'ৰবাত কোৱা মনত পৰে যে আমাৰ মানুহবোৰ কিৰিলিপ্ৰিয় আৰু অসমীয়া এটা কিৰিলিপ্ৰিয় জাতি হ'বলৈ গৈ আছে। অতিপাত উৎসৱপ্ৰিয়; বাৰটা মাহত তেৰটা পাৰ্বণ পাতি উলাহৰ মাদলি হৈ ফুৰাৰ গত এটা লৈছে। কাৰণ বিচাৰি নিজেই হাবাথুৰি খাওঁ। হ'ব পাৰে যে ইমানবোৰ সমস্যা সত্ত্বেও তুলনামূলকভাৱে নিৰুদ্বেগ জীৱন যাপন কৰোঁ। ক'ৰবাত আমাৰ নিজা সংস্কৃতিৰ প্ৰতি পোতনৰ অভাৱ। কেতিয়াবা এনেকুৱা অনুভৱ হয় যেন দেশখনৰ বৃহৎ ভূখণ্ডৰ পৰা ভৌগোলিকভাৱে ক্ষীণ এটা সংযোগ লৈ আছোঁ বাবে আমাৰ একধৰণৰ একাকীত্ব ক'ৰবাত লুকাই আছে। আৰু সেয়ে যিকোনো অচিলাতে বৃহৎ ভূখণ্ডৰ আচাৰ-অনুষ্ঠানবোৰৰ লগত নিজক সংপৃক্ত কৰি সুখ পাওঁ। নহ'লে কি কাৰণ থাকিব পাৰে। আমাৰ চহকী ঐতিহ্য পৰম্পৰা আছে, বিচিত্ৰ ফুলনি এখনৰ দৰে ভাষা-সংস্কৃতিৰ ভৰা বহুধৰা আছে। গুৰু দুজনাই দি যোৱা গভীৰ শিক্ষণ আৰু পোতন আছে। প্ৰকৃতিয়ে দিয়া সম্ভাৰ আছে। আত্মীকৰণ বা assimilation স্বাভাৱিক ৰূপত কালক্ৰমত ঘটা বেলেগ কথা। কিন্তু নিজৰটো পাহৰি আনৰটো আঁকোৱালি লোৱা উৰুলিপুঙাৰ লক্ষণ। সৰহভাগ গীত-মাত, চিনেমা (যিবোৰ তাৎক্ষণিকভাৱে দৰ্শক সমাজত প্ৰভাৱ পেলায়)ত এইধৰণৰ প্ৰৱণতা লক্ষ্য কৰিব পাৰি। আজিৰ সময়ত অসমৰ সাতমপুৰুষীয়া উৎসৱ-পাৰ্বণ পাহৰি আমদানিকৃত উৎসৱ-অনুষ্ঠানত আমাৰ মানুহৰ যোগদান দেখি তবধ মানো। সোণসেৰীয়া বহুত আচাৰ-অনুষ্ঠান পাহৰণিৰ গৰ্ভত বিলীন হোৱাৰ পথত। বিপৰীতে মেলামুখী; বাহিৰৰ উৎসৱ-পাৰ্বণৰ পৃষ্ঠপোষকতা কৰা, বন্ধ আদি দি উদ্গনি দিয়া কাৰ্যই উৰুলিপুঙা স্বভাৱটোক অৰিহণা যোগাইছে। তথাপি আশা কৰোঁ, বাহ্যিকতাই এদিন আমুৱাব। শুভ বুদ্ধিৰ উদয় হ'ব। মিলন আৰু প্ৰগতি সকলোৰে কাম্য, কিন্তু আগশাৰীৰ আমাৰ গভীৰ পোতনযুক্ত সৌম্য সংস্কৃতিৰ পৰিচয় জিলিকি থাকক।

সম্পাদিকাৰ টোকা : ২০২৪ চনৰ নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ যুৱ মহোৎসৱৰ মুকলি সভাৰ মুখ্য অতিথি বন্তি শেনচোৱা অসমৰ এগৰাকী আগশাৰীৰ গল্পকাৰ। অনুষ্ঠানৰ শেষত তেখেত নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ সহযোগী অধ্যাপকদ্বয় ড° বিপুল মালাকাৰ আৰু ড° সঞ্চিত্তা বৰাৰ লগত এক কথোপকথনত মিলিত হয়। এই কথোপকথনৰ এক সম্পাদিত ৰূপ প্ৰকাশ কৰা হ'ল।

The content of a book holds the power of education, and it is with this power that we can shape our future and change lives.

MALALA YOUSAFZAI

Education is everything- education is your power, education is your way in life for whatever you want to do.

CIARA

Education is one thing no one can take away from you.

ELIN NORDEGREN

When girls are educated, their countries become stronger and more prosperous.

MICHELLE OBAMA

Women, like men, must be educated with a view to action, or their studies cannot be called education.

HARRIET MARTINEAU

The education and empowerment of women throughout the world cannot fail to result in a more caring, tolerant, just, and peaceful life for all.

AUNG SAN SUU KYI

The highest result of education is tolerance.

HELEN KELLER

We educate women because it is smart. We educate women because it changes the world.

DREW FAUST

2018

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটকত গীতৰ বৈভৱ

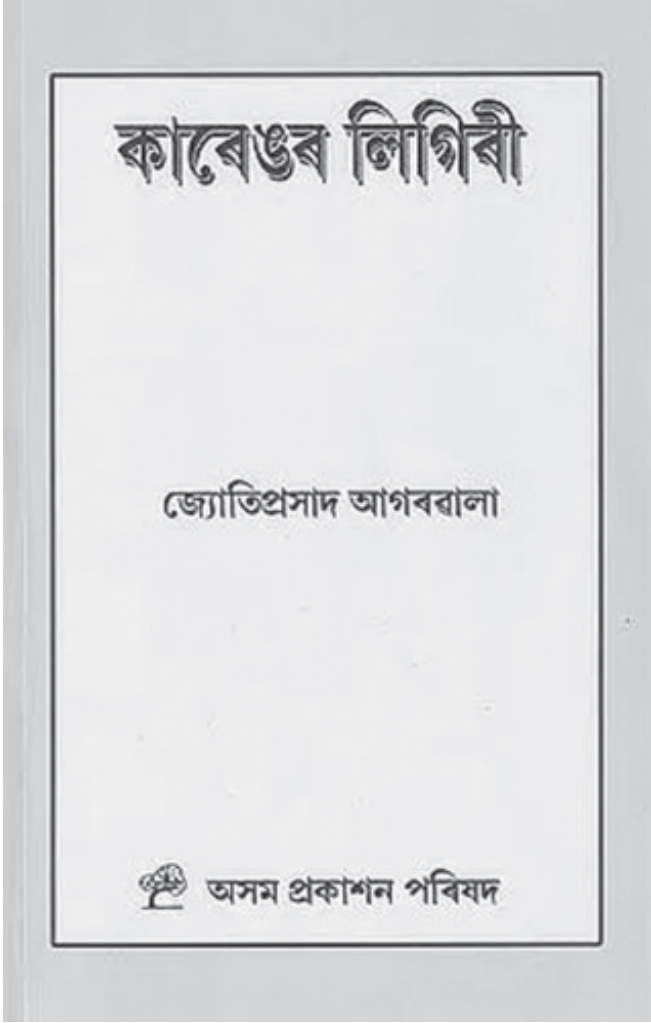
মৰমী গায়ন

উপাধ্যক্ষা

ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা অসমৰ সাহিত্য-সংস্কৃতি জগতৰ এক উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ। বহুখাণ্ডৰ অধিকাৰী কলাকাৰজন হৈছে এজন সুন্দৰৰ পূজাৰী। ৰূপান্তৰৰ যোগেদি সুন্দৰক অনুসন্ধান কৰা এইগৰাকী শিল্পী সুসমন্বিত পূৰ্ণতাৰ এক বিৰল উদাহৰণ। তেওঁ ৰাজনৈতিক-সামাজিক-সাংস্কৃতিক আদি কৰ্মজীৱনৰ ব্যস্ততাৰ সমান্তৰালকৈ শিল্প-সংস্কৃতি সাধনাত ব্ৰতী হৈছিল। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ জীৱনৰ এই দ্বৈত প্ৰেৰণাৰ মাজত কোনো বিৰোধ নাছিল, বৰং ৰাখিছিল এক বিৰল সমন্বয়। তেওঁৰ সমন্বয়ৰ ঐক্যসূত্ৰ হ'ল— সত্য, শিৱ আৰু সুন্দৰৰ আৰাধনা, উদ্দেশ্য সমাজৰ পৰা দুষ্কৃতি বিনাশ কৰি চিৰসুন্দৰক প্ৰতিষ্ঠা কৰা। তেনে প্ৰেৰণাৰেই নৃত্য-গীত-নাট্যশিল্পৰ যোগেদি তেওঁৰ আদৰ্শক শিল্পৰূপ দিয়াৰ প্ৰচেষ্টা কৰিছিল।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ

সন্ধিক্ষণৰ এজন শিল্পী। ঊনবিংশ শতিকাৰ আৰম্ভণিৰ পৰা বিংশ শতিকাৰ দুটা দশকলৈকে প্ৰায় এক শতাব্দীকাল অসমৰ সমাজ-সাংস্কৃতিক জীৱনত এটা সংকটাপন্ন অৱস্থাই বিৰাজ কৰিছিল। অসমীয়া সংস্কৃতিয়ে পুৰণিক এলাগী কৰি নতুনৰ নামত অন্ধভাৱে চুবুৰীয়া বঙ্গদেশক আৰ্হিৰূপে গ্ৰহণ কৰাৰ মানসিকতা গঢ় লৈ উঠিছিল। ইংৰাজ শাসনে অসমৰ শিক্ষা আৰু কৰ্ম-সংস্কৃতিত ৰোপণ কৰা বঙলুৱা বীজ আৰু ইয়াৰ আশ্ৰাসনে অসমৰ সমাজ-সংস্কৃতিত বাৰুকৈয়ে প্ৰভাৱ পেলালে। তেনে সময়ত অসমীয়া নাট্য-সাহিত্য আৰু সঙ্গীতৰ ওপৰত বঙলা নাটক-সংগীতৰ ৰাজত্ব চলিল। এই সম্পৰ্কত জ্যোতিপ্ৰসাদে কৈছিল “সেই সময়ত অসমীয়া নাট্যসাহিত্য আৰু সংগীতৰ ওপৰত বঙলা নাটক আৰু সংগীতৰ প্ৰচণ্ড প্ৰভাৱ। আমাৰ মঞ্চবোৰত বেছিভাগেই অনুবাদ কৰা বঙলা নাটক আৰু সেই নাটকৰ বঙলা গীতৰ সুৰ চলিছিল।”

(পাতনি, শোণিতকুঁৱৰী) অসমীয়া চহৰীয়া শিক্ষিত সমাজৰ মানত অসমীয়া বৰগীত, বনগীত, বিহুগীত ইত্যাদি অসমীয়া সংগীতৰ একেবাৰেই আদৰ নোহোৱাত পৰিছিল, মাথোঁ অসমীয়া সংগীতে, অসমীয়া নাট্য-সাহিত্যই অসমৰ সত্ৰই সত্ৰই, অসমৰ গাঁৱে গাঁৱেহে নিজ ৰূপত প্ৰকাশিত হৈ আছিল। অসমীয়া শিক্ষিত সমাজে সেই সংগীতক, সেই নাট্য-সাহিত্যক আপোনাৰ সংস্কৃতিৰ বাহানি বুলি উপেক্ষা কৰিছিল। সেয়ে ক'ব পাৰি জাতীয় জীৱনৰ সংকটকালত অসমীয়া সংগীতত এক ভয়াবহ বিকৃতিয়ে গা কৰি উঠিছিল। এনে সময়ত অসমৰ আধুনিক সংগীতজগতৰ এগৰাকী আলোড়নকাৰী ব্যক্তি সংগীতাচাৰ্য লক্ষ্মীৰাম বৰুৱাই অসমত হিন্দুস্থানী সংগীত চৰ্চাৰে এক আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰিছিল, যাৰ ফলত অসমীয়া সংগীতজগতত থলুৱা ভকতীয়া গীত-মাত আৰু লোকগীতৰ চৰ্চা আৰু জনপ্ৰিয়তা ক্ষীণ হৈ পৰিছিল।

অসমৰ শিক্ষিত সমাজে অসমৰ থলুৱা ভকতীয়া গীত-মাত আৰু লোকগীতৰ প্ৰতি অনীহা প্ৰকাশ কৰাৰ সময়তে সংগীতাচাৰ্য লক্ষ্মীৰাম বৰুৱা, সত্যনাথ বৰা, কীৰ্তিনাথ বৰদলৈ আদি বৰ্ণে

ব্যক্তিসকলে অসমৰ সংগীতজগতত নতুনত্ব আনিবলৈ যত্ন কৰে। বহুকেইজন ঐতিহ্যসচেতন সংগীত আশাশুধীয়াৰ ত্যাগ আৰু সাধনাৰ ফলস্বৰূপে অসমীয়া সংগীতে বঙলুৱা সংগীতৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে।

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ জন্মৰ পৰা অৰ্থাৎ বিংশ শতিকাৰ প্ৰথম দশকৰ পৰা দ্বিতীয় দশকলৈকে যদিও অনেক সংগীতজ্ঞৰ দ্বাৰা আন্দোলন গঢ়ি তোলাৰ যত্ন কৰা হৈছিল কিন্তু এনে পদক্ষেপে শক্তিশালী ৰূপ লাভ কৰা নাছিল। তৃতীয় আৰু চতুৰ্থ দশকত অগ্ৰণী সংগীতজ্ঞসকলৰ দ্বাৰা পৰিচালিত আন্দোলনে আধুনিক অসমীয়া সংগীতক জনপ্ৰিয় কৰি তুলিব পৰা নাছিল, কাৰণ সেইসময়ত ৰেকৰ্ডিং গীতেৰে সৰ্বসাধাৰণ জনগণৰ মাজত আলোড়ন তুলি বিপ্লৱ অনা সম্ভৱ নাছিল। জনগণৰ মাজত কোনো প্ৰকাৰ আদৰ্শ অথবা চেতনা সম্প্ৰসাৰিত কৰাৰ উৎকৃষ্ট মাধ্যম হৈছে নাটক। জ্যোতিপ্ৰসাদে অসমীয়া সংগীতৰ নৱ্য আন্দোলনটো প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰ কৰিবৰ বাবে প্ৰধান মাধ্যমৰূপে গ্ৰহণ কৰিলে নাটকৰ।

নাট্যাভিনয় দৰ্শন মানুহৰ মাজলৈ সোমাই যোৱাৰ সুবিধা হ'ল, যাৰ ফলত জ্যোতিপ্ৰসাদৰ গীতৰ সুৰৰ সৈতে জনসাধাৰণৰ পৰিচয় লাহে লাহে নিবিড় হৈ পৰিল। সেইবাবেই জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটকৰ গীতসমূহ যিমান জনপ্ৰিয়, তাৰ তুলনাত আনবোৰ জনপ্ৰিয় নহয় যদিও সেইবোৰ নিম্নমানৰ নাছিল। দৰাচলতে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটকবোৰ মঞ্চ উপযোগীকৈ ৰচনা কৰা বাবে অসমৰ নগৰে-চহৰে, গাঁৱে-ভূঞা অভিনীত হৈছিল আৰু নাটকৰ গীতবোৰৰ এক বিচিত্ৰ সংমিশ্ৰণ ঘাইকৈ অভিনয়ত পৰিৱেশন কৰা হৈছিল। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ গীতৰ সুৰত শাস্ত্ৰীয় সংগীত, লোকগীত আৰু পাশ্চাত্য আধুনিক গীতৰ সুৰৰ উপাদান অতি বিজ্ঞানসন্মতভাৱে মিশ্ৰণ ঘটোৱা হৈছিল বাবেও তেওঁৰ গীতে জনগণৰ হৃদয় জয় কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। এনে কাৰণতে অসমৰ সংগীতজগতত আধুনিক সুৰৰ বৈচিত্ৰ্যময় যুগটোৰ পোনপ্ৰথমে সূচনা হয় জ্যোতিপ্ৰসাদৰ প্ৰথম ৰচনা 'শোণিত কুঁৱৰী' নাটকৰ গীতৰ সুৰৰ যোগেদি। শোণিত কুঁৱৰী নাটকখন মাত্ৰ চৈধ্য বছৰ বয়সত স্কুলীয়া ছাত্ৰ অৱস্থাতে লিখি উলিয়াইছিল। তাৰ পাছত কলেজীয়া জীৱনত ঘাইকৈ ১৯২১ চনত অসহযোগ আন্দোলনে তেওঁৰ অন্তৰত প্ৰবল জাতীয় প্ৰেমৰ সূচনা কৰে। তেতিয়াৰ পৰাই অসমীয়া সংস্কৃতিৰ নিজা বৈশিষ্ট্য কেনেকৈ অসমীয়া কলা-সংগীতত ফুটাই তুলিব পাৰি, তাৰ বাবে আগ্ৰহী হৈ পৰে। তেনে ভাবৰ বাবেই জ্যোতিপ্ৰসাদে অসমীয়া সংগীতত প্ৰথম বিপ্লৱৰ সূচনা কৰে শোণিত কুঁৱৰীৰ মাজেদি। নাটকখনৰ

গীতৰ বিশিষ্ট সুৰ সৃষ্টিত জ্যোতিপ্ৰসাদৰ পিতৃৰ মৌলিক সৃষ্টিশীল প্ৰতিভাই আৰ্হি দেখুৱাইছিল।

শোণিত কুঁৱৰী নাটকৰ গীতসমূহ যিদৰে নতুন সুৰ বৈশিষ্ট্যৰে অসমীয়া গীতৰ ইতিহাসত মাইলৰ খুঁটি, সেইদৰে ন-পুৰণি, পূৰ-পশ্চিমৰ বিভিন্ন সুৰৰ মিশ্ৰণ বৈশিষ্ট্যৰ বাবে 'গছে গছে পাতি দিলে ফুলৰে শৰাই' প্ৰথম গীতটো অসমীয়া সংগীতৰো প্ৰথম আলোড়নকাৰী গীত। গীতটোৰ নতুন সুৰৰ নৱ উন্মেষ মৃতপ্ৰায় অসমীয়া সুৰৰ নবীন প্ৰকাশ, নতুন বিকাশ। যিখিনি সময়ত অসমত সুৰৰ বিকৃতিয়ে জাতীয় সংগীতৰ ঐতিহ্যক বিপন্ন কৰি তুলিছিল, সেইখিনি সময়ত জ্যোতিপ্ৰসাদে সৃষ্টিশীলতাৰ জেঁৰবন্তিৰে অসমীয়া সুৰক নতুন পথৰ সন্ধান দিছিল। বিজতৰীয়া সুৰৰ বিৰুদ্ধে বিপ্লৱ ঘোষণা কৰা আৰু লোকগীতৰ লগতে শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ সুৰৰ আধাৰত অসমীয়া সংগীতৰ সুৰক নতুন ৰূপ দিয়াৰ অন্তৰালত আছিল জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মনীষীসুলভ মৌলিক সৃজনীধৰ্মী চিন্তা। তেওঁৰ দৃষ্টিৰ প্ৰসাৰতা আৰু সৃজনীশীলতা অসমীয়া গীতৰ সুৰৰ জগতত জিলিকি আছে। শোণিত কুঁৱৰী নাটকত গীতৰ যোগেদি এটা নতুন যুগ সৃষ্টি কৰাৰ পাছত জ্যোতিপ্ৰসাদৰ আত্মপ্ৰত্যয় আহিল আৰু তেতিয়াৰ পৰাই তেওঁ ন-চিন্তা, ন উদ্দীপনাৰে ন-ন সৃষ্টিৰ কামত ব্ৰতী হ'ল।

অসমীয়া সংগীতক নৱৰূপ দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত জ্যোতিপ্ৰসাদে বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গীৰ আশ্ৰয় লৈছিল। প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ বৰুৱা, কমলাপ্ৰসাদ আগৰৱালা, বিষুপ্ৰসাদ ৰাভা, অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী, দয়াল চন্দ্ৰ দাস আদি বহু কেইজন সংগীতজ্ঞই অসমীয়া গীতৰ আধুনিক সুৰৰ ভেটি নিৰ্মাণ কৰা কাৰ্যত জ্যোতিপ্ৰসাদে সন্তুষ্টি প্ৰকাশ কৰিছিল। তেওঁ এগৰাকী দায়বদ্ধ শিল্পী আছিল। তেওঁ সদায় বিজ্ঞানসন্মত প্ৰণালীৰে গীতৰ সুৰৰ বিচাৰ বিশ্লেষণ কৰি অসমীয়া সুৰক নৱৰূপ দিবলৈ চিন্তা, সাধনা আৰু যত্ন কৰিছিল।

তেওঁ কেৱল স্ৰষ্টাই নাছিল, এগৰাকী দ্ৰষ্টাও। সেয়ে তেওঁ অসমীয়া সংগীতৰ অতীত আৰু বৰ্তমানক দেখাৰ উপৰি ভৱিষ্যতলৈয়ো চাব জানিছিল। তেনে উদ্দেশ্যৰে তেওঁ অতীতৰ পটভূমিতে আধুনিক অসমীয়া সুৰ সৃষ্টি কৰাৰ উপৰি অনাগত ভৱিষ্যতৰ বাবে 'কামৰূপী সংগীত ধাৰা' শীৰ্ষক এটি অসমীয়া নিজস্ব নতুন ধাৰাৰ সৃষ্টিৰ পৰিকল্পনা কৰিছিল। জ্যোতিপ্ৰসাদ আছিল এজন বাস্তৱ কৰ্মযোগী। কৰ্মৰ যোগেদি নিজৰ উদ্দেশ্য সফল কৰি তুলিবলৈ অহোপুৰুষাৰ্থ কৰা এইজন শিল্পীয়ে প্ৰচেষ্টা হাতত ৰাখিছিল আৰু সফলতা লাভ কৰিছিল। বনগীত, বিহুগীত, বৰগীত, নাম ইত্যাদিৰ পৰা প্ৰেৰণালৈ তেওঁ যি নতুন

অসমীয়া সুৰৰ ৰচনা কৰিছিল, সেই সুৰৰ বাবে ভাৰতীয় সংগীতত নতুন এটা ৰাগৰ সৃষ্টি হ'ব বুলি আশা কৰিছিল, আনকি তেওঁৰ গীতৰ সুৰৰ মাজেদি গঢ়লৈ উঠা অসমীয়া সুৰৰ নতুন ধাৰাটোক 'কামৰূপী ৰাগ' নামেৰে নামকৰণ কৰাৰ কথাও দৃঢ়তাৰে ঘোষণা কৰিছিল।

গীতিকাৰ জ্যোতিপ্ৰসাদৰ গীতসমূহৰ ভিতৰত নাটক, গীত আৰু ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ সময়ত ৰচনা কৰা গীতসমূহ অধিক জনপ্ৰিয় গীতৰূপে প্ৰচলিত হৈ আহিছে। তেওঁৰ নাটকসমূহ নাট্যগুণৰ বাবে অধিক জনপ্ৰিয় হোৱা বাবে নাটক গীতসমূহো জনপ্ৰিয়। জ্যোতিসংগীতৰ সুৰৰ স্বকীয় বৈশিষ্ট্যৰ বাবেই শিল্পীগৰাকীৰ গীতসমূহে অসমীয়া সংগীতজগতত এক আলোড়ন সৃষ্টি কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটক গীতৰ সুৰৰ অভিনৱ বৈশিষ্ট্যৰ লগতে গীতৰ ভাববস্তুৰ কোমলতা আৰু গভীৰতাৰ বাবেও গীতসমূহে জনসাধাৰণৰ হৃদয়স্পৰ্শী হৈ পৰিছে। ভাববস্তুৰ বৈচিত্ৰ্য আৰু ন-পুৰণিৰ সংমিশ্ৰণত গঢ়ি উঠা সুৰৰ মাধুৰ্যৰ বাবেই জ্যোতিপ্ৰসাদৰ গীতসমূহে জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰি আহিছে।

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটকৰ গীতসমূহত সোমাই থকা কেইটামান দিশক আলোচনাৰ মাজলৈ অনা হৈছে। তাৰ ভিতৰত কেইটামান উল্লেখনীয় দিশ হ'ল জ্যোতি নাটকৰ গীতত — ক) ৰোমাণ্টিকতা, খ) শিল্প-চেতনা, গ) স্বদেশানুৰাগ।

ক) জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটকৰ গীতত ৰোমাণ্টিকতা :

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটকৰ গীতসমূহ সামগ্ৰিকভাৱে ৰোমাণ্টিক। ৰোমাণ্টিকতা তেওঁৰ নাটৰ গীতৰ অন্যতম বিশেষত্ব। শোণিত কুঁৱৰী, কাৰেঙৰ লিগিৰী, ৰূপালীম নাটকৰ গীতত এনে ৰোমাণ্টিক আৱেদন প্ৰবল। শোণিত কুঁৱৰী নাটৰ বিষয়বস্তু পুৰাণৰ হ'লেও ইয়াৰ প্ৰণয় মধুৰ বিষয়বস্তুয়ে কোমলমতীয়া নাট্যকাৰগৰাকীক আকৰ্ষণ কৰাৰ মূলতে আছিল সমকালীন অসমীয়া সাহিত্যৰ ৰোমাণ্টিক পৰিৱেশ। ১৮৮৯ চনত প্ৰকাশ পোৱা জোনাকী কাকতৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিংশ শতিকাবো চতুৰ্থ দশকলৈকে অসমীয়া সাহিত্য আছিল ৰোমাণ্টিক ভাবেৰে আচ্ছন্ন। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ শোণিত কুঁৱৰী নাটকৰ বিষয়বস্তু অনুযায়ী ইয়াৰ গীতসমূহৰ দুটা গীতৰ বাহিৰে বাকী এঘাৰটা গীতৰ বিষয়বস্তু ৰোমাণ্টিক। নাটখনৰ আৰম্ভণিৰ 'গছে গছে পাতি দিলে ফুলৰে শৰাই' গীতটি ভাবৰ ফালৰ পৰা যিদৰে ৰোমাণ্টিক, সেইদৰে নাট্যকাহিনীৰো পূৰ্বাভাস ফুটি উঠিছে। লুইতৰ পাৰৰ অগ্নিগড়ত উষাই গোৱা 'গুমৰি উঠিছে হিয়া অভিনৱ তানে' গীতটোও ৰোমাণ্টিক প্ৰণয় আকলুৱা হৃদয় নিঃসৃত গীত। সেইদৰে উষাই সপোনতে ৰূপহ কোঁৱৰক দৰ্শন কৰাৰ পাছত স্বপ্নদৃষ্ট পুৰুষজনক লাভ কৰাৰ বাবে ব্যাকুল হোৱা মানসিক অৱস্থাবো প্ৰকাশ কৰা হৈছে এটি ভাৱ কোমল গীতৰ মাজেদি। উষাৰ যৌৱনসুলভ উদ্বিগ্নতা প্ৰকাশক 'আমাৰে-সখীয়া আকুল বিয়াকুলে সপোনৰ হাঁহিটি চাই' গীতটোৰ ৰোমাণ্টিক আৱেদন অতি হৃদয়স্পৰ্শী। সেইদৰে পূৰ্বৰাগত উন্মত্ত হৈ থকা উষাৰ মনৰ অৱস্থা প্ৰকাশক গীত — 'অ' সখী আহিব পিয়া ৰূপহী জোনৰে কিৰণ জকেমকাই' গীতটোও প্ৰণয়মধুৰ ৰোমাণ্টিক কোমলতাৰে পৰিপূৰ্ণ। উষা-অনিৰুদ্ধৰ মিলনৰ পাছত নিজান ফুলনিত বহি চিত্ৰলেখাই নিজানে নিৰলে গোৱা গীত 'যাউতি যুগীয়া ধনে মোৰ অ' গীতটোত শেৰালিৰ প্ৰেম আকলুৱা মনৰ ৰোমাণ্টিক অনুভূতিৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। নাটকখনৰ সমাপ্তিত থকা 'অ' সোঁৱৰণি সমিধান দিয়া' গীতটোও ৰোমাণ্টিক। নগা পাহাৰত শেৰালি নিখোজ হোৱাৰ পাছত বিমৰ্ষ হৈ পৰা সুন্দৰ কোঁৱৰ আৰু অনঙ্গৰ আগত সুদৰ্শনে গোৱা এই গীতটো কৰুণ বসসিদ্ধ আৰু ভাবৰ পিনৰ পৰা ৰোমাণ্টিক ভাবসমৃদ্ধ।

'ৰূপালীম' নাটকখনৰো ভাববস্তু যিহেতু ৰোমাণ্টিক, গতিকে এইখন নাটকতো ৰোমাণ্টিক গীত সন্নিৱিষ্ট হৈছে যদিও গীতৰ সংখ্যা কম। নাটকখনৰ দ্বিতীয় অংকৰ ৰুক্মী ছোৱালীৰ

মুখৰ গীত 'জিলিকা পাখিৰে অ' সোণ ম'ৰা চৰাই' গীতটি সৌন্দৰ্য প্ৰকাশ আৰু কোমল ভাবানুভূতি প্ৰকাশৰ দিশত ৰোমাণ্টিকধৰ্মী। সেইদৰে চতুৰ্থ অংকৰ মণিমুগ্ধৰ ৰাজ-কাৰেঙত এগৰাকী লিগিৰীয়ে গোৱা 'অ' সখী আজি যৌৱন বন জুৰি' গীতটোও ৰোমাণ্টিক ভাবানুভূতিৰে সিক্ত গীত।

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ শোণিত কুঁৱৰী, কাৰেঙৰ লিগিৰী আৰু ৰূপালীম ভাববস্তুৰ ফালৰ পৰা ৰোমাণ্টিক। সেয়ে এই তিনিওখন নাটকৰ বহুসংখ্যক গীত ৰোমাণ্টিক ভাবেৰে সমৃদ্ধ। তেওঁৰ আন কেইখন নাটকৰ ভাববস্তু ৰোমাণ্টিক আৱেশৰ পৰা সম্পূৰ্ণ আঁতৰি অহা বাবে নাটককেইখনত ৰোমাণ্টিক ভাবধৰ্মী গীত পোৱা নাযায়।

খ) জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটৰ গীতত শিল্পচেতনা :

ৰোমাণ্টিক ভাব আৱেশৰ পৰা মুক্ত হৈ জ্যোতিপ্ৰসাদৰ গীতৰ ভাববস্তু বিবিধা ৰূপত ব্যক্ত হৈছে। ৰোমাণ্টিকতাৰ মাজেৰে কৃষ্ণ সংস্কৃতিৰ জ্যোতিপ্ৰসাদৰ চিন্তাৰ উত্তৰণ গীতৰ মাজেদি প্ৰকাশ পাইছে। তেওঁ শ্ৰীকৃষ্ণক তথাকথিত ভক্তিৰ দৃষ্টিৰে গ্ৰহণ কৰা নাই, জ্যোতিৰ দৃষ্টিত কৃষ্ণ আন্ধাৰ বিনাশী আৰু গতিশীলতাৰ প্ৰতীক। কৃষ্ণতত্ত্ব তেওঁৰ চিন্তাত প্ৰথম প্ৰকাশ শোণিত কুঁৱৰী নাটত ব্যক্ত হৈছে। জ্যোতিৰ দৃষ্টিত শ্ৰীকৃষ্ণ অলৌকিক শক্তিসম্পন্ন বহুসময় চৰিত্ৰ নহয়। তেওঁ যেন এজন মৰ্ত্যৰ এগৰাকী ধীশক্তিসম্পন্ন বিবেকসম্পন্ন।

নাটকখনত শ্ৰীকৃষ্ণই অনিৰুদ্ধক বাণৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ যাওঁতে যাদৱ সৈন্যই যুদ্ধকেই প্ৰধান মাধ্যম হিচাপে গ্ৰহণ কৰিব খুজিছিল। শ্ৰীকৃষ্ণই যুদ্ধ নকৰাকৈ কোনো প্ৰকাৰে অনিৰুদ্ধক উদ্ধাৰ কৰাৰ বাবেহে চেষ্টা কৰিছিল। নাটকখনত আৰম্ভণিছোৱাত চিত্ৰলেখাৰ ভূমিকা আৰু শেষত শ্ৰীকৃষ্ণৰ ভূমিকা গুৰুত্বপূৰ্ণ। যি কি নহওক শোণিত কুঁৱৰী নাটকত চতুৰ্থা মিলন অৰ্থাৎ ভক্ত আৰু ভগৱানৰ, হৰি আৰু হৰৰ, প্ৰণয়ীযুগলৰ, দেৱতা আৰু স্বৰ্গৰ। এনে চতুৰ্থা মহৎ মিশ্ৰণৰ কৰ্তা শ্ৰীকৃষ্ণৰ আদৰ্শস্বৰূপটো শোণিত কুঁৱৰী নাটকতে প্ৰতিষ্ঠিত হৈছিল আৰু পৰৱৰ্তী ৰচনাত জ্যোতিপ্ৰসাদৰ কৃষ্ণতত্ত্ব অধিক বিকশিত হৈছিল।

'শোণিত কুঁৱৰী'ত চিত্ৰলেখা আৰু কৃষ্ণ চৰিত্ৰৰ মাজেদি নাট্যকাৰগৰাকীৰ শিল্পচেতনা অপ্ৰকাশিত হৈ ব'ল। নাট্যকাৰগৰাকীৰ তৃতীয় নাটক ৰূপালীমতহে গীতৰ মাজেদি স্পষ্টৰূপত শিল্পচেতনা পোহৰলৈ আহিছে। নাটকখনৰ 'জয় আলোকময় অনাদি অনন্ত প্ৰসাৰী বিশ্বজীৱন জ্যোতি' গীতটো জ্যোতিচিন্তাত শিল্পচেতনাৰ উৎকৃষ্ট নিদৰ্শন। মণিমুগ্ধই ৰূপালীমৰ যৌৱন উপভোগ কৰিবলৈ উদ্যত হোৱাৰ সময়ত মণিমুগ্ধই

লিগিৰীক সুধিছিল ‘ৰাতি কিমান পৰ’? লিগিৰীয়ে কৈছিল ‘শেষ হ’ল— পোহৰ হ’ল’। মণিমুগ্ধই গভীৰ দাৰ্শনিকতাৰে তেতিয়া কৈছিল— ‘পোহৰ হ’ল এৰা, পোহৰ হ’ল’। মণিমুগ্ধৰ মনৰ ভিতৰখনত এক পৰম স্বচ্ছতা অনুভৱ কৰি ৰূপালীমক কৈছিল— ‘ৰূপালীম ক্ষমা কৰিবা। যোৱা তুমি মুক্ত।’ মণিমুগ্ধৰ মুখৰ পৰা এনে মুক্তিবাণী শুনি ৰূপালীম লাহে লাহে এখোজ-দুখোজকৈ কোঠাটোৰ পৰা ওলাই যায়। তেতিয়া যেন পুৰাৰ সমীৰণ ভেদি মৃদু সুৰত ভাহি আহিছে ‘জয় আলোকময়’ গীতটো। য’তেই সত্য, ত’তেই পোহৰ। ৰূপালীম সত্যৰ প্ৰতীক। সত্যৰ পোহৰত আন্ধাৰ থাকিব নোৱাৰে। ৰূপালীমৰ দৃঢ়তাৰ পোহৰত মণিমুগ্ধৰ মনৰ আন্ধাৰ দূৰ হ’ল।

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটৰ গীতত শিল্পচেতনাৰ গভীৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। নাটকখনৰ আৰম্ভণিৰ ‘আজি পুৱতি কিহৰে আৰতি কি নবীন বীণা বাজে?’ গীতটোত জ্যোতিপ্ৰসাদৰ শিল্পচেতনাই ভুমুকি মাৰিছে। সেইদৰে জ্যোতিদেশৰ কোনোবা অজানা স্থানৰ পৰা গুৰু-গভীৰ স্থানত স্বৰত ভাহে ‘চিৰসুন্দৰ! হে, চিৰ সুন্দৰ! মোৰ ৰাগ কৰবীৰে পতা ল’বি পূজা’ গীতটোৰ ভাববস্তুত জ্যোতিপ্ৰসাদৰ গভীৰ শিল্পচেতনাৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। নিমাতীৰ মাত উলিয়াবলৈ অহা বীণ বৰাগীৰ মুখৰ ‘জানো জানো বিফলে নাযায় মোৰ গান’ গীতটোও শিল্পচেতনাৰ প্ৰকাশক। নাটকখনৰ একেবাৰে শেষত নিমাতীৰ মুখেদি ওলাই অহা ‘জয় ৰূপমুগ্ধ জয় সুৰ মুগ্ধ জয় জয় অৰূপজ ৰূপকুমাৰ’ গীতটো ‘নিমাতী কইনা’ নাটকৰ বক্তব্য প্ৰকাশ স্বৰূপ আৰু এই গীততেই শিল্প তত্ত্বকথাৰ শিল্পীগৰাকীয়ে প্ৰকাশ কৰা দেখা যায়। খনিকৰ নাটকৰ পঞ্চম অংকত নবীনে এটা কোঠাত বহি হাতত মূৰ্তি এটা লৈ তাকে চাই চাই গোৱা ‘মোৰ মনে মনে হিয়াৰ বনে বনে আন্ধাৰে আন্ধাৰে কি ফুল ফুলালি’ গীতটোৰ মাজেদি জ্যোতিপ্ৰসাদৰ শিল্পচেতনা ফুটি উঠিছে।

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ ৰচনাত শিল্পবোধৰ গভীৰতা প্ৰথম নাটকৰ পৰাই লক্ষ্য কৰা যায় যদিও শিল্পবোধৰ স্বচ্ছতা অধিক উজ্জ্বল হৈ উঠিছে জীৱনৰ শেহৰ ফালৰ ৰচনাসমূহত। সেয়ে ৰূপালীম, নিমাতী কইনা আৰু খনিকৰ নাটৰ গীতৰ মাজত শিল্পচেতনাৰ স্পষ্ট ৰূপ দেখা যায়।

গ) জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটৰ গীতত স্বদেশানুৰাগ :

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ সমগ্ৰ সৃষ্টিৰ মাজতে শিল্পচেতনাবোধ আৰু গভীৰ স্বদেশানুৰাগ জিলিকি আছে। তেওঁৰ শোণিত কুঁৱৰী আৰু কাৰেঙৰ লিগিৰী নাটকৰ গীতত স্বদেশানুৰাগৰ ইঙ্গিত পোৱা নাযায়, কিন্তু ৰূপালীম নাটকত ৰূপালীম আৰু ইতিভেনৰ মাজেদি

প্ৰবল স্বদেশানুৰাগে ভুমুকি মাৰিছিল। সমকালীন ভাৰতত স্বাধীনতা আন্দোলনৰ প্ৰভাৱে ত্ৰিফা কৰাৰ ফলশ্ৰুতি হিচাপে লভিতা আৰু খনিকৰ নাটকত গীতৰ মাজেদি তেওঁৰ স্বদেশানুৰাগৰ স্বাক্ষৰ আছে। লভিতা নাটকৰ স্বদেশ প্ৰেমমূলক গীতকেইটা অতি তেজোদীপক। প্ৰথম অংকৰ প্ৰথম দৰ্শনত ভলণ্টিয়াৰৰ সমদল গীত ‘সাজু হ সাজু হ নজোৱান’ গীতটো অতি জনপ্ৰিয় আৰু ভাববস্তুত উদ্দীপনা-স্বদেশপ্ৰেম নিহিত হৈ আছে। সেইদৰে ‘অ আমাৰ গাঁও আমাৰ গাঁৱৰ মান ৰাখি মৰিবলৈ যাওঁ’ গীতত জনগণক স্বদেশপ্ৰেমত উদ্বুদ্ধ কৰা প্ৰৱণতাও লক্ষণীয়। চতুৰ্থ অংকৰ প্ৰথম দৰ্শনত ‘বিশ্ববিজয়ী ন জোৱান’ গীতত দেশৰ যুৱশক্তিক জীৱনৰ মূল্যবোধৰ শিক্ষা আৰু প্ৰেৰণা প্ৰদান কৰিবলৈ যত্ন কৰা হৈছে। লভিতাৰ শেষৰ অংকত যথাক্ৰমে ‘জয় হিন্দ জয় জয় নৱ ভাৰতৰ নবীন অৰুণোদয়’ আৰু ‘লুইতৰ আকাশত তৰাৰ তৰাৱলী পাৰত দীপাৱলী তেজেৰে মোৰ’ গীত দুটিও স্বদেশপ্ৰেমৰে ৰঞ্জিত। প্ৰথমটোত প্ৰবল বিপ্লৱী চেতনা আৰু শেহৰটোত কৰুণ ৰসানুভূতি অতি হৃদয়স্পৰ্শী ৰূপত প্ৰকাশ পাইছে। অসম্পূৰ্ণ ‘কনকলতা’ নাটকৰ প্ৰথম অংকত ‘কোন ক’ত আছ আহ অ’ ডেকাল’ৰা তই সমুখত হ থিয়’ গীতটো অসমৰ তৰুণ-তৰুণীৰ প্ৰতি উদাত্ত আহ্বানস্বৰূপ।

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটকত স্বদেশানুৰাগ গীতৰ সংখ্যা কম। অথচ এই কম সংখ্যক গীত কেইটাই ৰচনাকালৰ পৰা সাম্প্ৰতিক কাললৈকে জনপ্ৰিয়তাৰ শিখৰত। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ যৌৱনৰ পৰা জীৱনৰ শেষছোৱালৈকে ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ সময়। সেয়ে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটকৰ গীতৰ উপৰি অন্যান্য ভালেখিনি গীতত স্বদেশপ্ৰেমৰ ভাবধাৰা প্ৰকাশ পাইছে। স্বদেশপ্ৰেমৰ গীতৰাজি মন কৰিলে দেখা যায় যে তেওঁ অসমীয়া জাতিসত্তাক অস্বীকাৰ কৰি ভাৰতীয় অস্তিত্বৰ বিকাশৰ কথা ভবা নাছিল। সেয়ে তেওঁৰ নাটৰ গীতত অসমৰ গাঁওপ্ৰীতি গভীৰভাৱে প্ৰকাশ পাইছে। অসম আৰু অসমীয়া জাতিক স্বকীয় বিকাশৰ মাজেদি ভাৰতীয় জাতিৰ মুক্তি আৰু বিকাশত উদ্বুদ্ধ হ’বলৈ তেওঁ আহ্বান জনাইছে।

ঐতিহ্য আৰু আধুনিকতাৰ সংমিশ্ৰণেৰে ন সৃষ্টিৰ দিশত গীততেই জ্যোতিপ্ৰসাদে উৎকৃষ্ট সৃজনী-প্ৰতিভাৰ পৰিচয় দিব পাৰিছিল। অসমৰ লোকগীতৰ কোমল সুৰৰ বিশিষ্টতা, শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ ৰাগৰ বিশিষ্টতা আৰু কিছু পৰিমাণে পাশ্চাত্য আধুনিক গীতৰ সুৰ বিশিষ্টতাৰে অসমীয়া সংগীতৰ নতুন ধাৰা প্ৰৱৰ্ত্তন কৰিব পৰাটোৱে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ ঐতিহ্য আৰু আধুনিকতাক বিজ্ঞানসন্মত কৰিব পৰা অসাধাৰণ প্ৰতিভাৰ পৰিচয় দাঙি ধৰিলে।

শঙ্কৰদেৱৰ অনুপম সৃষ্টি অক্ষীয়া নাটক

পাৰ্থনা হাজৰিকা

সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

নগাঁও ছোৱালী কলেজ

প্ৰস্তাৱনা :

অসমৰ সমাজজীৱন তথা সাংস্কৃতিক ইতিহাসৰ সকলো ক্ষেত্ৰতে শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱৰ নৱবৈষ্ণৱ ভক্তি আন্দোলনৰ প্ৰভাৱ সুদূৰপ্ৰসাৰী আৰু এই জাগৰণে আনি দিয়া অৱদান বহু দিশপ্ৰসাৰী। খ্ৰীষ্টীয় পঞ্চদশ শতিকাতে শঙ্কৰদেৱে অসমত একশৰণ নামধৰ্মৰ প্ৰৱৰ্তন কৰিছিল আৰু এই ধৰ্মৰ প্ৰচাৰ-প্ৰসাৰৰ নিমিত্তে বিভিন্ন সাহিত্যিক আৰু সাংস্কৃতিক মাধ্যমৰ সৃষ্টি কৰিছিল। শঙ্কৰদেৱৰ আদৰ্শৰ অনুগত হৈয়েই প্ৰিয় শিষ্য মাধৱদেৱেও নিজস্ব সৃষ্টিৰাজিৰে অসমীয়া সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিৰ ভঁৰাল সমৃদ্ধিশালী কৰি তোলাত অবিহণা যোগাইছিল। সেয়েহে খ্ৰীষ্টীয় পঞ্চদশ শতিকা অৰ্থাৎ অসমৰ মধ্যযুগৰ সময়ছোৱাক অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ সোণালী যুগ (Golden era) বুলি কোৱা হয়। যি সময়ছোৱাত সংস্কৃত ভাষাৰ পৰিৱৰ্তে ভাৰতৰ কোনো আঞ্চলিক ভাষাত নাট্যসাহিত্যৰ সূচনা হোৱা নাছিল শঙ্কৰদেৱে অক্ষীয়া নাট সৃষ্টিৰ জৰিয়তে এক যুগান্তকাৰী নাট্য আন্দোলনৰ পাতনি মেলিলে। সেয়েহে শঙ্কৰদেৱক কেৱল অসমতে নহয়, সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষৰ নাট্য আন্দোলনৰ প্ৰধান হোতা ৰূপে স্বীকৃতি দিয়া হয়। সেয়ে হয়তো ভাৰতৰ এগৰাকী প্ৰসিদ্ধ

নাট্যকাৰ, পৰিচালক তথা অভিনেতা গিৰীশ কাৰ্নাড়ে শঙ্কৰদেৱক সৰ্বপ্ৰথম ভাৰতীয় আধুনিক নাট্যকাৰ বুলি মন্তব্য কৰিছিল। (মহন্ত, ১৫৩) অন্যান্য সাহিত্যিক-সাংস্কৃতিক মাধ্যমসমূহৰ লেখীয়াকৈ অক্ষীয়া নাট ৰচনাৰ মূল উদ্দেশ্যও আছিল ধৰ্ম বিস্তাৰ। ইয়াৰ মাজত নিহিত মাৰ্গীয়-লৌকিক সৌন্দৰ্যৰ লগতে বিবৃত হৈ আছে ভক্তি আদৰ্শৰ মূলগত দিশটো (মহন্ত, ২৩) শঙ্কৰদেৱে আবাল-বৃদ্ধ-বগিতা, ক্ষৰী-অনাক্ষৰী আদি সমাজৰ সকলো পৰ্যায়ৰ লোকৰে মুক্তিৰ পথ সুগম কৰাৰ লক্ষ্যৰে লোকৰঞ্জনৰ মাধ্যমেৰে একশৰণ হৰিনাম ধৰ্মৰ আদৰ্শ আৰু একেশ্বৰবাদৰ মাহাত্ম্য ঘোষণা কৰিব বিচাৰিছিল। সেয়েহে অক্ষীয়া নাটসমূহৰ মাজত একশৰণ নামধৰ্মৰ মূল আদৰ্শ তথা উদ্দেশ্য ‘এক দেৱ এক সেৱ এক বিনে নাই কেৱ’ অৰ্থাৎ একমাত্ৰ উপাস্য দেৱতা ভগৱান কৃষ্ণৰ মাহাত্ম্য সুন্দৰ ৰূপত প্ৰকট হৈ থকা প্ৰত্যক্ষ কৰিব পাৰি। বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ মূল গ্ৰন্থ ভাগৱত পুৰাণকে মুখ্য কৰি অন্যান্য বিভিন্ন পুৰাণ তথা মহাকাব্যৰ বিষয়বস্তুক আধাৰ কৰি স্বকীয় সাহিত্য গুণৰ সমাহাৰেৰে নাটসমূহ ৰচনা কৰিছে। শঙ্কৰদেৱৰ বিশাল নাট্যভাৱনা তথা শিল্পগুণৰ মোহনীয়তাৰ বলতেই সংস্কৃত নাট্য পৰম্পৰাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সংস্কৃত বহিৰ্ভূত প্ৰান্তীয় নাট্যানুষ্ঠানসমূহলৈকে

সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষৰ বংগানুষ্ঠানৰ মানচিত্ৰত অক্ষীয়া ভাওনাৰ একক বৈশিষ্ট্য নিহিত হৈ আছে। (মহন্ত ১৫৩) উল্লেখনীয় যে শঙ্কৰদেৱে তেওঁৰ নাট্যৰাজিক নিজেই অক্ষীয়া অভিধাৰে অভিহিত কৰা নাছিল। পৰৱৰ্তীকালৰ চৰিতকাৰসকলেহে নাটসমূহৰ আগত অঙ্ক বা অক্ষীয়া অভিধাতো প্ৰয়োগ কৰে।

২.০০ বিষয়বস্তুৰ বিশ্লেষণ :

শঙ্কৰদেৱৰ নাট্যজীৱনৰ সৰ্বপ্ৰথম সৃষ্টি হৈছে চিহ্নযাত্ৰা শীৰ্ষক চিত্ৰনাট্যখনি। ১৪৬৮ চনতে তেওঁ চিত্ৰকলা, সঙ্গীত কলা আৰু অভিনয় কলাৰ অপূৰ্ব সমন্বয় সাধন কৰি চিহ্নযাত্ৰা মঞ্চায়নৰ জৰিয়তে এটি সঙ্গীত ধাৰা তথা এটা নাট্য আন্দোলনৰ সূচনা কৰিলে। অৱশ্যে মূলতঃ চিত্ৰধৰ্মী আৰু কাহিনী-সংলাপবিহীন এই চিহ্নযাত্ৰা অক্ষীয়া নাটসমূহৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰা নহয়। যাত্ৰা নামেৰেহে প্ৰসিদ্ধ। কিন্তু পৰিতাপৰ কথা যে পৰৱৰ্তী সময়ত নাটখনৰ কোনো পাঠোদ্ধাৰ কৰিব পৰা নগ'ল। সেয়েহে নাটখন বৰ্তমান প্ৰাপ্ত অৱস্থাত নাই।

পৰৱৰ্তী সময়ত শঙ্কৰদেৱে ছয়খনকৈ অক্ষীয়া নাট ৰচনা কৰি তাৰ পৰিৱেশনৰ জৰিয়তে জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ, ভাষা, লিংগ নিৰ্বিশেষে সমাজৰ সৰ্বস্তৰৰ মানুহক ভক্তিধৰ্মৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰি তুলিবলৈ সক্ষম হৈছিল। আৰম্ভণি পৰ্যায়ৰ পৰা জীৱনৰ শেষ বয়সলৈকে শঙ্কৰদেৱে ৰচনা কৰা অক্ষীয়া নাট ছখন হৈছে একাদিক্ৰমে— পত্নী প্ৰসাদ, কালীয় দমন, কেলি গোপাল, ৰুক্মিণী হৰণ, পাৰিজাত হৰণ, ৰাম বিজয়। সংস্কৃত নাটকৰ কিছু কলা-কৌশলৰ লগতে তদানীন্তন অসমত প্ৰচলিত ওজাপালি, পুতলা নাচ আদি কেতবোৰ লোকনাট্যানুষ্ঠানৰ পৰাও কিছু সমল আয়ত্ত কৰি সম্পূৰ্ণ একক আৰু অনন্য মৌলিক, ধ্ৰুপদী নাট্যকলাৰ জন্ম দিলে। এই অক্ষীয়া নাটসমূহ অপূৰ্ব নান্দনিক তথা মাৰ্গীয় লক্ষণেৰে সমৃদ্ধ এক বিশেষ শৈলীৰ নাট; য'ত গীত, বাদ্য, নৃত্য, নাট্যৰ অপূৰ্ব সমাহাৰ প্ৰত্যক্ষ কৰিব পাৰি। প্ৰকৃতপক্ষে এই নাটসমূহ শঙ্কৰদেৱৰ সঙ্গীত ধাৰাটোৰ ধাৰক আৰু বাহক।

অক্ষীয়া নাটৰ ব্যৱহাৰিক বা পৰিৱেশ্য ৰূপটোক অক্ষীয়া ভাওনা বুলি কোৱা হয়। অৱশ্যে বহু প্ৰসঙ্গত নাট আৰু ভাওনাক সমাৰ্থকভাৱেই ব্যৱহাৰ কৰাও দেখা যায়। ভক্তি আন্দোলনৰ উৎকৃষ্ট মাধ্যম হিচাপে নাটসমূহ পৰিৱেশনৰ ক্ষেত্ৰত সম্পূৰ্ণ ভক্তিমাৰ্গেৰে আগবাঢ়ি যোৱাটো বিশেষ নিয়ম বা ৰীতি। অক্ষীয়া ভাওনা পৰিৱেশনত ৪টা মূল কথা বা পৰ্যায় মানি চলা হয়— নাটমেলা, গন্ধবাদন, নাট পৰিবেশন আৰু নাট সামৰা। অক্ষীয়া নাটৰ কাহিনী বা বিষয়বস্তু উপস্থাপন ৰীতি যথেষ্ট মনোৰম। বিজ্ঞসকলৰ বৌদ্ধিক প্ৰয়োজন সাধনৰ উদ্দেশ্যে বিভিন্ন ছন্দৰ

সংস্কৃত শ্লোকৰ ব্যৱহাৰ, সঙ্গীতজ্ঞসকলৰ মনোগ্ৰাহীতাৰ হেতু বিভিন্ন ৰাগ-তালত ভিন্ন ছন্দৰ গীতৰ ব্যৱহাৰ, সকলো স্তৰৰ জনগণৰ বোধগম্যতাৰ বাবে সূত্ৰধাৰৰ মুখত কথা ৰচনা, নৃত্য আৰু অভিনয়ৰ যথার্থ প্ৰয়োগ আদিবোৰ হৈছে অক্ষীয়া নাটত পৰিলক্ষিত একক আৰু অনন্য বিশেষত্ব। লক্ষণীয় যে নাট একোখনত থকা শ্লোকসমূহৰ মাজেৰে যিদৰে নাটৰ বিষয়বস্তু ব্যক্ত কৰা হয়, সেইদৰে গীত-পদৰ মাজেৰেও নাটৰ বিষয়বস্তু আগবঢ়াই নিয়া হয় আৰু কথাসূত্ৰ তথা সংলাপৰ জৰিয়তেও নাটৰ কাহিনীভাগে বিকাশ লাভ কৰে। সেয়েহে নাট পৰিৱেশন কৰোঁতে শ্লোক, গীত, পদ, পয়াৰসমূহ যথাযথভাৱে নিৰ্ধাৰিত ৰাগ-তালত পৰিৱেশন কৰাটো অত্যন্ত প্ৰয়োজনীয় কথা।

মঞ্চৰীতি :

অক্ষীয়া ভাওনাৰ থলী বা মঞ্চ হৈছে মুকলি মঞ্চ। সাধাৰণতে নামঘৰৰ ভিতৰত বা বাহিৰত নাট মঞ্চস্থ কৰা হয়। নাট্যশাস্ত্ৰত বিভিন্ন মঞ্চৰ উল্লেখ আছে কিন্তু মুকলি মঞ্চৰ কথা নাই। এই মুকলি মঞ্চ শঙ্কৰদেৱৰ নিজা। গুৰুজনাৰ আদৰ্শৰ এই মুকলি মঞ্চ বিশ্বতে বিৰল। এই মঞ্চৰ পূৰ্ব দিশত প্ৰতিষ্ঠিত গুৰু আসনলৈ সকলোৱে প্ৰণাম জনাই ভাওনাৰ থলীত (নামঘৰত) প্ৰৱেশ কৰিব লাগে। ভাওনাৰ থলী নামঘৰক সকলোৱে বৈকুণ্ঠ জ্ঞান কৰি ভাওনাৰ জৰিয়তে প্ৰকাশ হোৱা পৰমেশ্বৰৰ গুণ-লীলা-মাহাত্ম্য-শ্ৰৱণ-কীৰ্তন কৰি শ্ৰোতা-দৰ্শক সমন্বিতে গায়ন-বায়ন, ভাৱৰীয়া সকলো কৃতকৃত্য হয়। ভাওনাৰ থলীত ব্যৱহাৰ কৰা অগ্নিগড়, আঁৰিয়া, আঁৰ কাপোৰ, মৰ্তা আদি প্ৰতীকধৰ্মী আৰু বাদুলি চাকি, চৌতৰা আদি বিষয়সমূহৰ ব্যৱহাৰে ভাওনা থলীত এক দৃষ্টিনন্দন পৰিৱেশ গঢ়ি তোলাৰ লগতে শ্ৰোতা-দৰ্শকৰ মনত ভক্তিভাৱৰ উদ্ৰেক কৰে। বৰ্তমান বিজুলী চাকিৰ ব্যৱহাৰে চৌতৰা, বাদুলি চাকিৰ প্ৰয়োজনীয়তা নাইকিয়া কৰিলেও অগ্নিগড়, আঁৰিয়া, মৰ্তা আদি প্ৰতীকধৰ্মী ভক্তিব্যঞ্জক বিষয়সমূহ অক্ষীয়া ভাওনাৰ পৰিৱেশন ৰীতিৰ এক অবিচ্ছেদ্য আৰু অপৰিহাৰ্য অঙ্গ।

গাণিকা বা জোৰা গোৰা :

অক্ষীয়া নাট আৰম্ভ হোৱাৰ পূৰ্বেই সংস্কৃত নাটকৰ পূৰ্ববংগ স্বৰূপ যি অনুষ্ঠান সম্পন্ন কৰা হয়, তাক গাণিকা গোৰা বা জোৰা উঠা বুলি কোৱা হয়। দৰ্শকৰ মনত ভক্তিভাৱৰ উদ্ৰেক কৰাৰ লগতে নাটখনৰ অভিনয়ৰ প্ৰতি মানসিক প্ৰস্তুতিৰ উদ্দেশ্যেই এই অনুষ্ঠান পৰিৱেশন কৰা হয়। গায়ন-বায়নসকলে খোল আৰু তাল সংগত কৰি যথাক্ৰমে বহা চাহিনী, উঠা চাহিনী, ধুমুহি, বৰ ধেমালি, নাট ধেমালি, ছোঁ ধেমালি আদি বাজনাৰে বিভিন্ন

ভৰিমান বা পদ - সঞ্চালনেৰে নৃত্য-গীত পৰিৱেশন কৰি চৌদিশে
ৰঞ্জকতা সঞ্চাৰ কৰে।

সূত্ৰধাৰৰ ভূমিকা :

গাণিকা অনুষ্ঠানৰ সামৰণিৰ লগে লগে ভাওনাৰ মূল
পৰিচালক, নাটৰ বিষয়বস্তুৰ সূত্ৰ ধৰোঁতা সূত্ৰধাৰীৰ প্ৰৱেশ হয়।
সূত্ৰধাৰগৰাকীয়ে বিভিন্ন ছন্দৰ নৃত্য ভঙ্গিমাৰে থলীত প্ৰৱেশ কৰি
নাটৰ শ্লোক, ভটিমা আৰু কথাবস্তু প্ৰকাশ কৰি শ্ৰোতা-দৰ্শকক
নাটৰ বিষয়বস্তু জ্ঞাত কৰোৱাৰ লগতে পাত্ৰ-পাত্ৰীসকলৰ প্ৰৱেশ-
প্ৰস্থানৰ নিৰ্দেশনা দাঙি ধৰে। নাটৰ আৰম্ভণিৰে পৰা শেষলৈকে
ভাওনাৰ থলীত উপস্থিত থাকি নাট পৰিচালনা কৰিব লাগে।
অক্ষীয়া ভাওনাৰ সূত্ৰধাৰগৰাকী সকলো দিশৰ পৰা এগৰাকী
সুদক্ষ শিল্পী হোৱাটো নিতান্তই বাঞ্ছনীয়। কিয়নো সূত্ৰধাৰজনে
নিজে শ্লোক-ভটিমা গোৱা, নৃত্য কৰা, নিৰ্দেশনা দিয়া আৰু নাটৰ
মুক্তিমঙ্গল ভটিমা গোৱালৈকে সহযোগ কৰি নাট-ভাওনা

পৰিচালনা কৰাৰ সম্পূৰ্ণ দায়িত্ব পালন কৰিব লগা হয়।

অক্ষীয়া নাটৰ গীত :

নাটত সন্নিবিষ্ট গীতসমূহক অক্ষীয়া গীত বুলি কোৱা হয়।
নাটকৰ কাহিনী বা বিষয়বস্তুৰ উপস্থাপন, চৰিত্ৰৰ কাৰ্যকলাপ,
মানসিক অৱস্থা আৰু বিভিন্ন পৰিস্থিতি গীতৰ মাধ্যমেৰে
অৱতাৰণা কৰা হয়। প্ৰথমে শ্লোকৰ জৰিয়তে নাটকীয়
ঘটনাপ্ৰৱাহৰ আভাস দি গীতৰ জৰিয়তে তাৰ বিস্তৃত বিৱৰণ দিয়া
হয়। অক্ষীয়া নাটসমূহত তিনি প্ৰকাৰৰ গীত সন্নিবিষ্ট হৈ আছে—
১) ভক্তিপ্ৰধান ভটিমা, ২) বাগ-তালযুক্ত গীত আৰু ৩) বৰ্ণনাত্মক
পয়াৰ। ভটিমাৰ তিনিটা শ্ৰেণী আছে— নাটৰ আৰম্ভণিত থকা
শ্ৰীকৃষ্ণ বা শ্ৰীৰামৰ স্তুতিবাচক ভটিমা অৰ্থাৎ মঙ্গলাচৰণ ভটিমা,
নাটৰ শেষত সকলোৰে মুক্তি সাধনৰ উদ্দেশ্যে গোৱা মুক্তিমঙ্গল

ভটিমা আৰু তৃতীয়বিধ হৈছে নায়ক-নায়িকাৰ ৰূপ-গুণ
কাৰ্যাৱলীৰ বৰ্ণনায়ুক্ত ভটি (সংবাদ কঢ়িওৱা একশ্ৰেণীৰ চৰিত্ৰ)
বা অন্যান্য চৰিত্ৰৰ মুখত দিয়া ভটিমা। গতিকে দেখা যায় যে
অক্ষীয়া নাটত ভটিমাৰ এক বিশেষ গুৰুত্ব বা স্থান আছে।
দ্বিতীয়তে, বাগ-তালযুক্ত গীতসমূহ চৰিত্ৰৰ ভাৱানুভূতি প্ৰকাশৰ
লগতে কাৰ্যাৱলীৰ বিৱৰণৰ অৰ্থে সংলাপৰ মাজে মাজে প্ৰয়োগ
কৰা হয়। নাট্য কাহিনীৰ বিভিন্ন ৰসৰ সাৰ্থক অভিব্যক্তি
হোৱাকৈ গীতসমূহত নিৰ্দিষ্ট বাগ আৰু তাল নিবদ্ধ কৰাটো
অক্ষীয়া গীতৰ অনন্য বৈশিষ্ট্য। সেয়েহে অক্ষীয়া গীত
পৰিৱেশনত নিৰ্ধাৰিত বাগ-তাল সম্পূৰ্ণভাৱে ৰক্ষা কৰাটো ধৰা-
বন্ধা ৰীতি। তৃতীয়তে, পয়াৰ হৈছে একশ্ৰেণীৰ বিলাপৰ গীত।
বিশেষকৈ কৰুণ ৰস সৃষ্টিৰ বাবে বিভিন্ন চৰিত্ৰৰ দ্বাৰা এই
গীতসমূহ গোৱা হয়।

অক্ষীয়া নাটৰ নৃত্য আৰু অভিনয় :

অক্ষীয়া নাটসমূহৰ এক মূল আধাৰ হৈছে
ইয়াত সংযোজন কৰা নৃত্য। প্ৰকৃতপক্ষে অক্ষীয়া
নাটসমূহৰ প্ৰয়োজনৰ খাতিৰতে শঙ্কৰদেৱে এক
নৃত্যধাৰাৰ সৃষ্টি কৰিছিল, যি ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয়
নৃত্যকলাৰ এক উল্লেখযোগ্য অঙ্গ বা সম্পদ।
পৰৱৰ্তীকালত এই নৃত্যধাৰাই সত্ৰীয়া নৃত্য নামেৰে
অসমৰ শাস্ত্ৰীয় নৃত্যৰূপে সৰ্বভাৰতীয় স্বীকৃতি লাভ
কৰে। ‘ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় নৃত্যৰ কৰণকে ধৰি
যিবিলাক নৃত্য সাধনাৰ আৱশ্যকীয় আধাৰ,
শঙ্কৰদেৱে এই কৰণসমূহ তেওঁৰ নৃত্যত ব্যৱহাৰ
কৰিছিল’। (শইকীয়া ১২৩) কিন্তু তাৰ লগতে
থলুৱা বিষয়ৰ সংগতিৰে নিজস্ব মৌলিকতা
সংযোজন কৰি এই বিশিষ্ট নৃত্যধাৰাৰ জন্ম দিলে। অক্ষীয়া নাটৰ
চৰিত্ৰসমূহৰ প্ৰৱেশ-প্ৰস্থান নৃত্যৰ দ্বাৰাই কৰোৱা হয়। তদুপৰি
বিভিন্ন গীতত অভিনয়ৰ সমান্তৰালকৈ নৃত্য ব্যৱহাৰ কৰাটো
প্ৰয়োজনীয়। প্ৰকৃততে ক’বলৈ গ’লে অক্ষীয়া গীতৰ অভিনয়
মূলতঃ নৃত্য প্ৰধান।

গীতৰ বাগ, সেই বাগৰ লগত খোল-তালৰ ছন্দ, গীতৰ
অৰ্থমতে অভিনেতাসকলে ভাৱ আৰু ৰস প্ৰকাশ কৰি উপযুক্ত
নাটকীয় পৰিৱেশ গঢ়ি তুলিব পাৰে। নাট্যশাস্ত্ৰত বৰ্ণিত
চাৰিপ্ৰকাৰৰ অভিনয়-আঙ্গিক, বাচিক, সাঙ্গিক আৰু আহাৰ্য—
আটাইকেইবিধ অভিনয়েই অক্ষীয়া ভাওনাত প্ৰয়োগ হোৱা দেখা
যায়। দেহৰ বিভিন্ন অঙ্গ-উপাঙ্গৰ সহযোগত কৰা অভিনয়ক
আঙ্গিক, মুখৰ বচন কথা বা পদ-পয়াৰৰ জৰিয়তে কৰা অভিনয়ক

বাচিক, চৰিত্ৰ অনুসৰি সাজসজ্জা আৰু ৰূপসজ্জাৰ জৰিয়তে প্ৰকাশ কৰা অভিনয়ক আহাৰ্য অভিনয় বোলা হয়। সেইদৰে উক্ত তিনিও প্ৰকাৰ অভিনয়ৰ সহযোগত অভিনেতাই নিজৰ চৰিত্ৰটি সাৰ্থকভাৱে ৰসগ্ৰাহী আৰু হৃদয়গ্ৰাহী কৰি তোলাটোৱেই সাত্ত্বিক অভিনয় বুলি ধৰা হয়। অক্ষীয়া নাটৰ সাজসজ্জা আৰু ৰূপসজ্জা নাট্যশাস্ত্ৰৰ বিধিমেতেই কৰা হয়। নাটৰ চৰিত্ৰসমূহৰ ৰস অনুযায়ী ইয়াক সম্পন্ন কৰা হয়। অক্ষীয়া নাটৰ গীততে পাত্ৰ-পাত্ৰীসকলৰ সাজসজ্জা আৰু আ-অলংকাৰৰ বিষয়ে উল্লেখ পোৱা যায়। সেই অনুসৰিয়েই ভাৰবীয়াসকলে সাজসজ্জা আৰু ৰূপসজ্জাৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। উদাহৰণস্বৰূপে : ৰুক্মিণী হৰণ নাটৰ ১৫৪ নং গীতটোত ৰুক্মিণীয়ে পাটৰ কাপোৰ পিন্ধি বিয়াত বহিবলৈ অহাটো উল্লেখ আছে —

“পহিয়ে পটাসম্বৰ লহ লহ ধাই।

মত্ত গজ গামিনী কামিনী মাই”।। (মেধি (সম্পা.) ১৪৩)

অক্ষীয়া নাটৰ ভাষা :

ব্ৰজাৱলী ভাষাৰ ব্যৱহাৰ অক্ষীয়া নাটৰ এক উল্লেখনীয় দিশ। সংস্কৃত শ্লোকখিনিৰ বাহিৰে ইয়াৰ গীত, পয়াৰ, ভটিমা, কথাসূত্ৰ আৰু চৰিত্ৰৰ মুখৰ বচন বা সংলাপসমূহ ব্ৰজাৱলী ভাষাত ৰচিত। ইয়াক এক কৃত্ৰিম সাহিত্যিক ভাষা বুলি ক’ব পাৰি। কাৰণ শঙ্কৰদেৱে অসমীয়া ভাষাক আধাৰ হিচাপে লৈ মৈথিলি বা ব্ৰজধামৰ ভাষাৰ কিছু উপাদান সংযোগ কৰি এই ভাষাটোৰ সৃষ্টি কৰিছিল। লক্ষণীয় বিষয় যে হিন্দী, বঙালী, ওড়িয়া আদি উত্তৰ ভাৰতীয় ভাষাসমূহৰ লগত ইয়াৰ যথেষ্ট মিল আছে। শঙ্কৰদেৱে তেওঁৰ সাহিত্যৰাজিক মূলতঃ অক্ষীয়া নাটসমূহক কেৱল অসমতে সীমাবদ্ধ নাৰাখি উত্তৰ ভাৰতৰ বিভিন্ন অঞ্চলৰ জনগণৰ মাজলৈ নিয়াৰ প্ৰয়াস কৰিছিল। সেয়েহে তেওঁ সংস্কৃত বা অসমীয়া ভাষাৰ পৰিৱৰ্তে এটা নতুন ভাষা সৃষ্টি কৰি নাটসমূহৰ জৰিয়তে সৰ্বসাধাৰণৰ মাজলৈ একশৰণ ভক্তি ধৰ্মৰ বাৰ্তা প্ৰেৰণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। শঙ্কৰদেৱৰ পাৰিজাত হৰণ নাটৰ এটি সংলাপৰ উদাহৰণ —

ৰুক্মিণী : হে স্বামী : হামি তোহাৰ প্ৰথম পতনি : জানি ওহি দেৱ-দুৰ্ভাগ পাৰিজাত : প্ৰাণনাথ হামাক দেহ [মেধি (সম্পা.) ১৭৯]

অক্ষীয়া নাটত ৰসৰ প্ৰাধান্য :

শঙ্কৰদেৱৰ অক্ষীয়া নাটসমূহত সাহিত্যৰ নৱৰসৰ অন্তৰ্গত আটাইকেইবিধ ৰসৰেই আত্মদান অনুভূত হয়। কিন্তু মূলতঃ

ভক্তিৰসৰ প্ৰাধান্য নাটসমূহৰ উল্লেখযোগ্য বিশেষত্ব। গতিকে অন্যান্য সমস্ত ৰস নানান ধৰণে প্ৰৱাহিত হৈ অন্তত ভক্তিৰসতেই বিলীন হোৱা পৰিলক্ষিত হয়।

উপসংহাৰ :

শঙ্কৰদেৱৰ অক্ষীয়া নাটসমূহ যিদৰে একক আৰু অনন্য মহত্ব আৰু বিশেষত্বৰে সমুজ্জল, ইয়াৰ পৰিৱেশনৰ ক্ষেত্ৰতো নিৰ্দিষ্ট ৰীতি আৰু আদৰ্শ মানি চলাটো লক্ষণীয়। এক অপূৰ্ব নান্দনিক আৰু সাংস্কৃতিক পৰিৱেশৰ মাজেৰে ভগৱানৰ গুণ-নাম শ্ৰৱণ-কীৰ্তন কৰাৰ সুবিধা অক্ষীয়া নাটসমূহৰ মাজত বিৰাজমান। উদ্দেশ্যধৰ্মী আৰু গভীৰ আধ্যাত্মিকতাৰে পৰিপূৰ্ণ এই নাটসমূহ সামগ্ৰিকভাৱে থাকিবলগীয়া আটাইবোৰ নাট্যগুণেৰেই সমৃদ্ধ। অক্ষীয়া নাটসমূহৰ প্ৰশিক্ষণ আৰু সাঙ্গীতিক প্ৰদৰ্শনে সকলো শ্ৰেণীৰ লোককে বৌদ্ধিক আৰু মানসিক প্ৰশান্তি প্ৰদান কৰি আধ্যাত্মিক উৎকৰ্ষ সাধনত অৰিহণা যোগায়। সেয়ে শঙ্কৰদেৱৰ সময়ৰ পৰা এতিয়ালৈকে নাটসমূহৰ জনপ্ৰিয়তা অলপো হ্রাস নোহোৱাকৈ পৰিৱেশিত হৈ আহিছে। অক্ষীয়া নাট সৃষ্টিৰ জৰিয়তে শঙ্কৰদেৱে যিদৰে অসমীয়া লিখিত নাট্য-সাহিত্যৰ ভেটি নিৰ্মাণ কৰিলে, সেইদৰে দৃশ্য-শ্ৰৱ্য কলা হিচাপে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ পথাৰখনো উৰ্বৰ কৰি তুলিলে। পৰৱৰ্তী সময়ত মাধৱদেৱৰ লগতে বিভিন্ন বৈষ্ণৱ নাট্যকাৰসকলে শঙ্কৰদেৱৰ আৰ্হি আৰু আদৰ্শৰে নাট ৰচনা কৰি এই অপূৰ্ব নাট্যধাৰাটিৰ বিকাশ আৰু বিস্তাৰত অৰিহণা যোগালে।

গ্ৰন্থপঞ্জী :

দত্ত, ভৰকান্ত। বৈকুণ্ঠ দুতয়। স্মৃতিগ্ৰন্থ, ৮৫ সংখ্যক বাৰ্ষিক অধিবেশন, শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱ সঙ্ঘ, প্ৰথম প্ৰকাশ, ২০১৬।
ভট্টাচাৰ্য, হৰিচন্দ্ৰ। অসমীয়া নাট্য সাহিত্যৰ জিলিঙনি। লয়াৰ্ছ বুক ষ্টল, গুৱাহাটী : প্ৰথম প্ৰকাশ, ২০১১।
মহন্ত, প্ৰদীপজ্যোতি। শঙ্কৰদেৱৰ শিল্পলোক নান্দনিকতা আৰু সমাজদৰ্শিতা। পূৰ্বাঞ্চল প্ৰকাশ, গুৱাহাটী : প্ৰথম প্ৰকাশ, ২০০৭।
মেধি, কালিৰাম (সম্পা.)। অক্ষাৱলী। লয়াৰ্ছ বুক ষ্টল, গুৱাহাটী : প্ৰথম প্ৰকাশ, ১৯৯৭।
শৰ্মা, সত্যেন্দ্ৰনাথ। অসমীয়া নাট্য সাহিত্য। নিউ বুক ষ্টল, গুৱাহাটী : প্ৰথম প্ৰকাশ, ১৯৭৩।

Borkakati, Sanjib Kumar, *Unique Contributions of Srimanta Sankardeva in Religion and Culture*, Srimanta Sankardeva Sangha, Nagaon : First Edition, 2006.

ফুলৰ উপত্যকাত

লীনা বৰা হাজাৰী

সহযোগী অধ্যাপিকা, অর্থনীতি বিভাগ

‘ইয়ামথাং ভেলী’ৰ অন্য এক নাম হৈছে ‘ফুলৰ উপত্যকা’, য’ত আমি এইবছৰৰ মাৰ্চৰ প্ৰথম সপ্তাহত যোৱাৰ সুযোগ লাভ কৰিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ মেজৰৰ চতুৰ্থ, পঞ্চম আৰু ষষ্ঠ ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰীসকলক লৈ আমি এটি শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ কৰিছিলোঁ অর্থনীতি বিভাগৰ শিক্ষকসকলে। বাধ্যতামূলক নাছিল বাবেই হয়তো ছাত্ৰীৰ সংখ্যা নিচেই তাকৰ আছিল যদিও গোটেই ভ্ৰমণটো আমাৰ বাবে আছিল চিৰসেউজ স্মৃতিৰে ভৰা। প্ৰায় ছমাহমান আগৰে পৰা, নহয় তাতোকৈয়ো আগৰে পৰা মানে প্ৰথম অহাৰ পৰাই ষষ্ঠ ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰীসকলে বিভাগৰ প্ৰতিজন শিক্ষককে প্ৰায়েই কুতুৰি আছিল, ক’ববাত দুৰলৈ ফুৰাবলৈ নিবলৈ। বহু সময়ত আমিও সুৰতে সুৰ মিলাই তেওঁলোকক আশ্বাস দিছিলোঁ, “হ’ব দিয়া, লৈ যাম।” ক’লৈ যাম, কেতিয়া যাম সেয়া লাগিলে যিয়েই নহওক, তেওঁলোক পতিয়ন গৈছিল আৰু মনোযোগেৰে পঢ়া-শুনাবোৰ সেইমতে কৰি গৈছিল। এই বছৰ

অৰ্থাৎ ২০২৪ বৰ্ষৰ প্ৰথম মাহৰ পৰাই তেওঁলোক এই বিষয়ত আৰু সজাগ হৈছিল। কাৰণ তেওঁলোক যে এই মহাবিদ্যালয় এৰি একেবাৰে যাবগৈ, গতিকে আমি সকলোৱে একেলগে ক’ববালৈ (দূৰলৈ) দুদিনমানৰ কাৰণে ফুৰিবলৈ যাবই লাগিব। বহু জল্পনা-কল্পনাৰ অন্ত পেলাই, অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ অনুমতিসাপেক্ষে সিদ্ধান্ত লোৱা হ’ল যে, আমি গেংটকলৈ যাম আৰু তাৰ পৰা উত্তৰ চিকিমৰ ‘ইয়ামথাং ভেলী’লৈ যাম। মই ব্যক্তিগতভাৱে আগতে গেংটকলৈ ফুৰিবলৈ গৈছোঁ যদিও ‘ইয়ামথাং’লৈ যোৱা নাছিলোঁ আৰু হেঁপাহ এটা আছিল তালৈ যোৱাৰ, যিহেতু তাত খুব বৰফ পৰে। শুভ্ৰ বৰফৰ ঠাইটুকুৰা নিজ চকুৰে দৰ্শন কৰাৰ হেঁপাহতে আৰু ছিকিমৰ নৈসৰ্গিক শোভা উপভোগ কৰাৰ বাবে বিভাগৰ আটাইকেইজন শিক্ষক, আমাৰ সৰু পৰিয়াল আৰু মুঠ ৮ গৰাকী ছাত্ৰীৰ সৈতে ১৫ জনীয়া এটা পৰিয়াল হৈ মাৰ্চ মাহৰ ২ তাৰিখে ৰেলেৰে নিউ জলপাইগুৰি ষ্টেচন অভিমুখে ৰাওনা হ’লোঁ। মই

অৱশ্যে আগদিনাই গুৱাহাটীলৈ গৈছিলোঁ গৃহস্থৰ লগত। গুৱাহাটীৰ পৰাই ট্ৰেন ষ্টেচনত উঠিম বুলি। বাকী বিভাগীয় মুৰব্বী দীপক শৰ্মা আৰু পত্নী অঞ্জনা, সহকৰ্মী বিনোদ গোস্বামী আৰু পত্নী গীতালি, তেওঁলোকৰ কন্যা কাজু, আমাৰ ছাত্ৰীসকল ক্ৰমে স্বাগতা, চাহিন, জ্যোতিস্মিতা, তুলিকা, সীমা, পুষ্পা, নিকিতা আৰু এনিশাহঁত ৰাতিপুৱাই ‘কলংপাৰ এক্সপ্ৰেছ’ৰে গৈ ১০.৪৫ ৰ ট্ৰেন ধৰিছিল। ভাল লগা কথাটো আছিল ট্ৰেইনখনে একেবাৰে সময়ত ষ্টেচন এৰিছিল আৰু নিৰ্ধাৰিত সময়তকৈ আগতেই নিউ জলপাইগুৰি পাইছিল।

ইতিমধ্যে লাহে লাহে আন্ধাৰ নামি আহিছিল, আমি টেক্সি ষ্টেণ্ডৰ ফালে আগবাঢ়িছিলোঁ য’ত আমাৰ বাবে এখন বলেৰ’ আৰু এখন মাৰুতি গাড়ী ৰৈ আছিল। আগতীয়াকৈ বুক কৰি নথ’লে ছাত্ৰীসকলৰ সৈতে অসুবিধাৰ সন্মুখীন হ’ম বুলি ভাবি হোটেল, অহা-যোৱা কৰাৰ বাবে গাড়ী ফোন কৰি ঠিক কৰি থোৱা আছিল। নিউ জলপাইগুৰি ৰেল ষ্টেচনটোত সদায়েই যথেষ্ট ভিৰ থাকে, যিহেতু দাৰ্জিলিং, নেপাল বা ছিকিম ইত্যাদি পৰ্যটনস্থলীসমূহলৈ যাবলৈ এইটো এটা যথেষ্ট ব্যস্ত ৰেলৰ জংচন। বয়-বস্তুসমূহ গাড়ীত ভাগে ভাগে উঠাই আমাৰ যাত্ৰা আৰম্ভ হ’ল গেংটক অভিমুখে। মাজতে ৰাস্তাত ভোক লগাত সকলোৱে নৈশ আহাৰ কৰি ল’লোঁ। ৰাতিৰ অন্ধকাৰৰ মাজতো খিৰিকীৰে চাই থাকিলোঁ পাহাৰবোৰ, কাষেৰে বৈ যোৱা তিস্তা নদীখন। মাজে মাজে সৰু চহৰবোৰ। পাহাৰীয়া বৰষুণ এজাক হঠাৎ অহাত আমাৰ লগত যোৱা গাড়ীচালক শৈলেন্দ্ৰই ততাতৈয়াকৈ নামি ওপৰত তুলি লৈ যোৱা বাকচবোৰ ডাঙৰ পলিথিনেৰে ঢাকি দিছিল। বৰষুণজাকে আমনি কৰিছিল যদিও ভাল লাগিছিল, যেন গেংটক চহৰলৈ আদৰণি জনাইছিল— এনে লাগিছিল। লাহে লাহে পোহৰবোৰ বেছি হৈ আহিছিল। চহৰখনৰ ওচৰ চাপিছিলোঁ, ব্যস্ত চহৰখন যেন শুবলৈ লৈছিল আৰু আমি গেংটক চহৰৰ প্ৰধান কেন্দ্ৰবিন্দু M G Marg ৰ ওচৰৰ এখন হোটেল পাইছিলোঁগৈ ৰাতি প্ৰায় ১১ বজাত। কিন্তু সেই সময়ত কাৰেণ্টৰ কিবা বিজুতিৰ বাবে কোঠাবোৰ অন্ধকাৰ হৈ আছিল, মালিকজনো শুই গৈছিল। ভাগৰত সকলোৰে মাত নোহোৱা হৈ গৈছিল, যিয়ে য’তে পাৰোঁ বহি দিছিলোঁ, হোটেলৰ পৰিচাৰকজনে আমাক সমুখৰ হোটেলত ৰাতিয়ে থকাৰ ব্যৱস্থা কৰি দিছিল। সেইদিনা নিদ্ৰা দেৱীৰ কোলাত ঢলি পৰিছিলোঁ যদিও কাণত কাষৰ কমৰ পৰা ছোৱালীবিলাকৰ কথা বহু সময়লৈকে বাজি আছিল। এৰা সিহঁতৰ সমান সুখী আছিল নে চ’গৈ কোনোবা। যিয়ে ইমান মুকলিমূৰীয়াকৈ একেটা

কোঠাতে মনৰ ভাৱৰ আদান-প্ৰদান কৰিব পাৰিছিল।

ৰাতিপুৱা কিছু দেৰিকৈয়ে শোৱাৰ পৰা উঠি সাজু হৈ গেংটক চহৰৰ আশে-পাশে থকা পৰ্যটনস্থলীসমূহ চাবলৈ ওলালোঁ। ইয়াৰ মানুহবোৰ যথেষ্ট অতিথিপৰায়ণ, সহজ-সৰল। সময়মতেই গাড়ী দুখন আহি হোটেলৰ সমুখত ৰৈ থাকে। ৰাতি যিখন হোটেলত আমি থাকিব পৰা নাছিলোঁ, সেইখন হোটেলৰ মানুহ আহি আমাৰ বয়-বস্তুবোৰ তেওঁলোকেই ৰাতিপুৱা আহি তেওঁলোকৰ হোটেললৈ নি আমাক তেওঁলোকৰ হোটেললৈ পুনৰ লৈ গ’ল। যিকোনো অচিনাকি ঠাইত সেই ঠাইৰ মানুহবিলাকৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰে পৰ্যটকসকলক আকৰ্ষণ কৰে। ইয়াৰ মানুহৰ যিহেতু প্ৰধান ব্যৱসায়বোৰ পৰ্যটকসকলক লৈয়ে জড়িত, গতিকে তেওঁলোকে পাৰ্যমানে পৰ্যটকসকলক বিমুখ নকৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। তেওঁলোকক ৰাতি থকা হোটেলতে বয়-বস্তু গতাই আমি গেংটকৰ ‘ফুলৰ মিউজিয়াম’, ‘হনুমান টক’, ‘গণেশ টক’, ‘এনচি মনেষ্টি’, ‘টাচি ভিউ পইণ্ট’ ইত্যাদিবোৰ চালোঁ। যিহেতু গেংটক চহৰখন চোৱাৰ বাবে এটা দিনেই হাতত আছে, আমি পুৱাৰ পাহাৰ বা দুপৰীয়াৰ সাজ য’তেই সুবিধা পাইছোঁ, তাতেই খাইছোঁ। পাহাৰৰ একা-বেঁকা সৰু পথেৰে, চহৰৰ মাজে-মাজে ফুৰি ফুৰি কেনেকৈ আবেলি হ’ল গমেই নাপালোঁ। চহৰৰ মাজমজিয়াতে থকা ৰ’প ৱেৰৰ সহায়েৰে ওপৰৰ পৰা চহৰখন চাই খুব ভাল লাগে। কিন্তু ছাত্ৰীসকলৰ বজাৰ কৰিবলৈ মন থকাৰ বাবে আমাক গাড়ী দুখনে M G Margৰ ওচৰত এৰি দিলে। M G Marg বা মহাত্মা গান্ধী মাৰ্গ হৈছে গাড়ী-মটৰ চলাচল নকৰা বিভিন্ন ফুলৰ গছ বা টাবেৰে সজোৱা এটুকুৰা সমতল ভূমি। য’ত চাৰিওফালে খোজকাঢ়ি বজাৰ কৰি ফুৰিব পাৰি। ইয়াত খাদ্য সামগ্ৰীৰ যথেষ্ট দোকান আছে। ঠাইডোখৰ যথেষ্ট পৰিপাটী, সুন্দৰ। গেংটকত ঠাণ্ডা কাপোৰ, তিব্বতীয় বেগ, সজোৱা সামগ্ৰী, চিৰামিক আৰু ধাতুৰ সামগ্ৰী কম মূল্যত পোৱা যায়। পাছদিনাখন যিহেতু আমি আমাৰ মূল আকৰ্ষণৰ কেন্দ্ৰস্থলী ‘ইয়ামথাং ভেলী’ লৈ যাম। সেয়ে ছাত্ৰীসকলৰ লগতে আমি ডাঙৰবোৰেও জেকেট, চুৰেটাৰ, টুপী, হাতমোজা ইত্যাদি কিনি লৈছিলোঁ। কোনে কোনফালে গৈছে ধৰিবই পৰা নাছিলোঁ। সকলোৱে নিজৰ মতে ইফালৰ পৰা সিফাল ঘূৰি ফুৰিছিল। এয়াই হয়তো শাস্তি আৰু সুখ; যেতিয়া কোনো ভয়, শংকা নোহোৱাকৈ প্ৰকৃতিৰ ৰম্যভূমি গেংটকত আপোনমনে ঘূৰি ফুৰিছিলোঁ। মই আৰু অঞ্জনাই বহু সময় তল ওপৰকৈ ঘূৰি ঘূৰি ‘কাঞ্চনজংঘা ডেইলী মাৰ্কেট’খনত ওলাইছিলোঁ। স্থানীয়ভাৱে উৎপাদিত ফল-মূল আৰু শাকৰ বজাৰখন দেখি মুখৰ মাত হৰি গৈছিল। আমি চব ভিডিঅ’

কৰিছিলোঁ। ধনীয়া, লাই, পালেং, লাই শাকৰ স্বাস্থ্য দেখি তবধ মানিছিলোঁ। সকলো ইয়াত জৈৱিক সাৰেৰে কৰা হয় বুলি জানি ভাল লাগিছিল। ওপৰত এখন ‘ফৰেইন মাৰ্কেট’ও আছিল, য’ৰপৰা আমি সস্তাত চুৱেটাৰ কিনিছিলোঁ। ইয়াত ‘য়াক’ৰ পৰা পোৱা গাখীৰেৰে বনোৱা বিভিন্ন খাদ্যবস্তুও পেকেট কৰি থৈছিল। পাকঘৰত ব্যৱহাৰ কৰা বিভিন্ন বাচন, হেতা, খাল, গিলাচ বিক্ৰী কৰিছিল; যিবোৰ স্থানীয় মানুহে ঘৰতে তৈয়াৰ কৰা বুলি জানি দুটামান সামগ্ৰী কিনাৰ লোভ সামৰিব নোৱাৰিলোঁ। এইদৰেই ঘূৰি ফুৰি আহি সকলোৱে এঠাইত লগ হ’লোঁ আৰু খোজেৰেই হোটেললৈ বুলি আগবাঢ়িলোঁ। পিছে, কি হ’ব ওচৰতে থকা হোটেলখন আমাৰ নিজৰ দোষতে ৰাস্তা নিচিনি দূৰ কৰি ল’লোঁ। অৱশেষত, কোনোমতে চুঁচৰি চুঁচৰি আহি ৰাতি ৯ বজাত হোটেল পালোঁহি। কোনোবাই ‘ডিজিটেল’ ঘড়ী চাই ক’লে, ‘মেম আমি আজি ৯ কিঃ মিঃ খোজ কাঢ়িলোঁ।’ ভৈয়ামত ৯ কিঃ মিঃ পথ খোজকঢ়া আৰু পাহাৰীয়া অঞ্চলত খোজকঢ়াৰ পাৰ্থক্য আছে। গাড়ীচালক শৈলেন্দ্ৰই কৈ গৈছিল— ইয়াৰ পৰা আমি ৰাতিপুৱা ৮ বজাৰ আগতেই ওলাব পাৰিলে ভাল। যিহেতু ‘ইয়ামথাং ভেলী’লৈ যাবলৈ সময় প্ৰায় ৭/৮ ঘণ্টা লাগে। সেয়ে বেছি দেৰি নকৰি ৰাতিৰ সাজ হোটেলতে খাই সকলোৱে নিজ নিজ ৰুমলৈ গ’লোঁ। মনটো ভাল লাগি আছিল বৰফৰ শুভ্ৰতাৰ মাজত বিলীন হ’বলৈ।

ৰাতিপুৱাই সকলোৱে চাহ একোকাপ খাই আধা বস্তু গেংটকৰ হোটেলৰ এটা কোঠাত থৈ, কেৱল দৰকাৰী বস্তুবোৰ লৈ ৮.৩০ মান বজাত ইয়ামথাংলৈ বুলি ৰাওনা হ’লোঁ। ক্ৰমে চহৰীয়া পৰিৱেশৰ পৰা আঁতৰি আহি নিৰ্জনতাৰ মাজেৰে বাট বুলিবলৈ ল’লোঁ। বেছিভাগেই পৰ্যটনস্থলী দৰ্শন কৰিবলৈ অহা ভাৰা মৰা গাড়ী যেনেই অনুভৱ হ’ল। চিকিমত হৰ্ণ নবজায়, সকলোৱে ট্ৰেফিকৰ নিয়ম মানি সজাগতাৰে গাড়ী চলায়। সেয়ে ৰাস্তাৰে যাওঁতে আমনি নালাগে। প্ৰায়বোৰ ৰাস্তাৰ দাঁতিতে বগা, ৰঙা, নীলাৰ ‘প্ৰে-ফ্লেগ’বোৰ শাৰী শাৰীকৈ লগোৱা থাকে। শৈলেন্দ্ৰই কৈছিল, এই ‘প্ৰে ফ্লেগ’বোৰ হিমালয় অঞ্চলৰ সাংস্কৃতিক আৰু ধৰ্মীয় প্ৰতীক; যিবোৰে কৰুণা, শাস্তি, শক্তি আৰু বুদ্ধিক প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। গেংটকৰ পৰা ইয়ামথাং ভেলীলৈ দূৰত্ব প্ৰায় ১২০ কিঃ মিঃ যদিও ঠায়ে ঠায়ে ৰাস্তা বহুত বেয়া বাবে প্ৰায় ৭/৮ ঘণ্টা সময় লাগে। ইয়াৰ উপৰি উল্লেখ্য যে ২০২৩ চনত ছিকিমত বিশেষকৈ উত্তৰ ছিকিমত হোৱা প্ৰবল বানপানীৰ বাবে ৰাস্তা-ঘাট আৰু নদীৰ আশে পাশে থকা মানুহ বাস কৰা ঘৰ

বাৰীৰ বহু নষ্ট হৈছিল। ছিকিমৰ মূল নদী তিস্তাই প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য দুগুণে বঢ়াই এই নদীৰ পাৰতেই মানুহে সাজি লোৱা দুই তিনিমহলা পৰ্যন্ত পকী ঘৰবোৰ যে কেনেকৈ কাগজৰ ঘৰৰ দৰে জহি-খহি গৈছিল, দেখিলে বুকু কাঁপি উঠে। তাৰ মাজতো গাড়ী গৈ আছিল, মাজে মাজে ভাল, মাজে মাজে বোকা-পানীৰ পথাৰৰ দৰে ৰাস্তা। পাহাৰৰ অকোৱা-পকোৱা ৰাস্তাৰ বাবে ছোৱালীবোৰৰ দুই-এজনীৰ বমি ভাবো আহিছিল, ক্ৰমে ভোকো লাগিছিল আৰু তিনি ঘণ্টামান অহাৰ পাছত সকলোৱে ভাত খাবলৈ এঠাইত নামিলোঁ। আমি যিখন গাড়ীত উঠিছিলোঁ, তাৰ গাড়ীচালক শৈলেন্দ্ৰই ঠাইবোৰৰ বিষয়ে কৈয়ো গৈছিল বাবে অকণো আমনি লগা নাছিল। তাৰ বিষয়েও সি জনাইছিল যে গাড়ী চলোৱাটো তাৰ এটা হ’ব বাবেই এইদৰে পৰ্যটকসকলক ইফালৰ পৰা সিফাললৈ লৈ ফুৰে। গাড়ীখন তাৰ নিজা। শিক্ষিত যুৱক এম.কম ডিগ্ৰীধাৰী শৈলেন্দ্ৰই কৈছিল— নিজাকৈ ব্যৱসায় আৰম্ভ কৰাৰ কথা। কিয়নো ইয়াত চৰকাৰী চাকৰিৰ সুবিধা তেনেই কম। গাড়ীত উঠাৰ পিছত সকলোকে হাঁহি হাঁহি কৈছিল, “এতিয়া আৰামচে শুই যাওক আৰু ৫ ঘণ্টাৰ বাট আছেই।” কিন্তু শুই যোৱাৰ কথাই নহে, ইমান ধুনীয়া সৌন্দৰ্যবোৰ চকুৰ আগত হেৰাই যাবলৈ দিব নোৱাৰি। ‘মঙ্গম’ নামৰ ঠাইটুকুৰাৰ পৰাই ‘ইয়ামথাং’লৈ যোৱাৰ ৰাস্তাটো দুভাগ হৈছে। এটা ফালে ‘লাচেন’ লৈ যাব পাৰি। ‘মঙ্গম’তে অতিমাত্ৰা বৃষ্টিপাতৰ ফলত বানপানীৰ সৃষ্টি হৈছিল। এই ঠাই পোৱাৰ আগত ‘ছিকিম হাইডেল পাৱাৰ প্ৰজেক্ট’ৰ ‘চুমথাং ডেম’টো পানীয়ে উটুৱাই লৈ গৈছিল। এতিয়াৰ বিধবস্তু ৰূপটো নিজ চকুৰে দেখি আচৰিত হৈছিলোঁ। ‘মঙ্গম’ত আমি সকলোৱে চাহ খালোঁ আৰু ইয়াতে ‘আৰ্মি’সকল ৰৈ থাকে। গাড়ীত প্লাষ্টিক বটল থাকিলে ফাইন লয়। আমি আগতেই ‘ডাষ্টবিন’ত সেইবোৰ পেলাই দিছিলোঁ। ক্ৰমাগত বেছি ঠাণ্ডা অনুভৱ কৰিছিলোঁ, দুৰৈৰ বৰফৰে আবৃত পাহাৰৰ চূড়াবোৰ চাই অনুভৱ কৰিছিলোঁ বৰফৰ লগত খেলাৰ মজা আৰু এঘণ্টামান আছে। সোনকালে গৈ হোটেলত কিছুপৰ জিৰাবলৈ মন গৈছে। ৰাস্তাত ধুনীয়া ধুনীয়া জলপ্ৰপাতবোৰত ৰৈ ফটো উঠাৰ চখো সামৰিব পৰা নাছিলোঁ। লাচুং পাওঁতে প্ৰায় সন্ধ্যা লাগে লাগে। ইয়াতো কাৰেণ্টৰ সমস্যা। লাচুং এটুকুৰা সৰু পাহাৰীয়া নগৰ বুলিব পাৰি। পৰ্যটন উদ্যোগৰ বাবে গঢ় লৈ উঠা হোটেলবোৰৰ বাহিৰে বেলেগ উদ্যোগ নাই বুলিবই পাৰি। আমি ইয়ামথাংলৈ যোৱা ৰাস্তাবোৰ দাঁতিতে এটা আৰ্মি ‘কেণ্টনমেণ্ট’ৰ ওচৰৰ হোটেল লৈছিলোঁ। হোটেলৰ খিৰিকী খুলিয়েই নাতিদূৰৈত বৰফেৰে ঢকা পাহাৰবোৰ

চাই আপ্লুত হৈছিলোঁ। কিন্তু, ভীষণ ঠাণ্ডা, খিৰিকী জপাই তিনিখন ব্লেস্কেট এখন তলত, দুখন ওপৰত লৈয়ো ঠাণ্ডা খেদিব পৰা নাছিলোঁ। সেইদিনা হোটেলতে সকলোৰে আনন্দৰে ৰাতিৰ সাঁজ খাই শুই গ'লোঁ। মনতে ভাবিলোঁ কাইলৈ ইয়াংমথাংলৈ যোৱা ভাগ্য আছেনে নাইবা, কিয়নো আজি ৰাতিপুৱাও পৰ্যটক তালৈ গৈ ঘূৰি আহিছে। কাৰণ বেছি বৰফ পৰিলে। আৰ্মিয়ে ৰাস্তা বন্ধ কৰি দিয়ে।

ৰাতিপুৱা সোনকালে সাৰ পালোঁ যদিও নুঠিলোঁ, দেখিলোঁ কাষত মানুজন নাই, মৰ্ণিংৱাকলৈ গৈছে। মৰ্ণিংৱাকত নগাঁৱৰ ৰূপহীৰ বড়ো যুৱক বি এছ এফৰ জোৱান এজনকো লগ পাই চিনাকি হৈ আহিলোঁ। হয়, বাহিৰত এনেদৰে নিজৰ মানুহক সীমান্ত সুৰক্ষা বাহিনীৰ সেই বিশেষ সাজযোৰত দেখিলে নিজৰে গৌৰৱ অনুভৱ হয়। নাতিদূৰৈৰ এটা মন্দিৰৰ পৰা মাজে মাজে ঘণ্টা বজাৰ শব্দ ভাহি থাকে আৰু এই বিশেষ মন্দিৰটো এই কাৰণেই বিশেষ যে ইয়ালৈ সকলো ধৰ্মৰ মানুহেই পূজা বা প্ৰাৰ্থনাৰ বাবে আহে। অলপ পিছতেই সূৰ্য দেৱতাৰ ৰঙীন পোহৰ চাৰিওফালে উজ্জ্বল হৈ আহিল। আমি হোটেলৰ চাদত ব্ৰেকফাষ্ট কৰিবলৈ আহোঁতে শৈলেন্দ্ৰই ক'লে— আমাৰ ভাগ্য ভাল, আজি ইয়ুমথাং খোলা আছে। খোলা নাথাকিলেও তেওঁ আমাক 'কাটাও' নামৰ ঠাইটুকুৰালৈ লৈ গ'ল হয়, তাতো বৰফ পৰে। যি নহওক, ইয়াৰ পৰা ১৮ কিঃ মিঃ দূৰৈত থকা ইয়ুমথাঙলৈ আমি ৯ মান বজাত ওলালোঁ। হোটেলত কেইযোৰমান বৰফত পিন্ধা 'গাম বুট' পাই লগত লৈ গ'লোঁ।

গাড়ীচালক শৈলেন্দ্ৰৰো মনটো ভাল লাগি আছিল বাবেই বোধহয় গাড়ীত ফুল ভলিউমত গান বজাই ওপৰলৈ গতি কৰিছিল। ৰাস্তাৰ কাষত থকা য়াকবিলাকেও মূৰ জোকাৰি যেন আমাক স্বাগতম জনাইছিল। ৰ'দ ওলোৱাৰ বাবে ইমান অৱশ্যে ঠাণ্ডা লগা নাছিল। লাহে লাহে ক্ৰমে অলপ অলপকৈ কপাহৰ দৰে বৰফ পৰি থকা দেখা গ'ল। যিমনেই ওপৰলৈ উঠি গ'লোঁ সকলো ঢাকি থকা দেখা গ'ল। পথৰ দুয়োকাষে অলেখ পাইন আৰু ৰডডেনড্ৰন ফুলৰ গছ। এনেকুৱা লাগে যেন কোনোবাই ফুল গছবোৰ ৰুই থৈ গৈছে। জানিব পাৰিলো এই উপত্যকাক কিয় ফুলৰ উপত্যকা বুলি কোৱা হয়। এপ্ৰিলৰ মাজভাগৰ পৰা প্ৰায় জুন মাহলৈ এই ফুলবোৰ ডাল ভৰি ভৰি ফুলে। তেতিয়াৰ সৌন্দৰ্য চাবলৈ আৰু ভাল লগা হৈ পৰে। এতিয়াও দুই-এজোপা গছত ফুল ফুলিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। গতিকে সেই সময়ৰ ফুলেৰে ভৰি থকা 'ইয়ামথাং'ৰ সৌন্দৰ্য মনেৰে কল্পনা কৰি ৰোমাঞ্চিত হ'লোঁ।

'ইয়ামথাং ভেলী' সাগৰপৃষ্ঠৰ পৰা প্ৰায় ১২,০০০ ফুট উচ্চতাত অৱস্থিত। গতিকে বছৰৰ প্ৰায় ৮ মাহতেই ইয়াক বৰফে আঙুৰি থাকে। খুব বেছি বৰফ পৰিলে আৰ্মিয়ে গাড়ীৰে ৰাস্তাটো পৰিষ্কাৰ কৰি থাকে। আমাৰ ছাত্ৰীসকলে গাড়ীৰ পৰা নামিয়েই ইয়ামথাঙৰ শেষৰ পইণ্টৰ ভেলীসদৃশ বৰফৰ পথাৰখনলৈ উলাহেৰে দৌৰ মাৰিলে। পাহাৰৰ মাজেৰে তিস্তা নদীৰ এখন উপনৈ নামি আহিছে। ৰ'দৰ জলমল্ পোহৰত বৰফে চকু ছাট মাৰি ধৰিছিল। সেই ঠাইতেই অলেখ লোকেৰে ভৰি পৰিছিল আৰু বৰফৰ লগত খেলা কৰি কৰি ফটো তুলিছিল। আমি ছাত্ৰীসকলক বৰ বেছি দৌৰাদৌৰি কৰিবলৈ মানা কৰিছিলোঁ, কাৰণ তাৰ উচ্চতাৰ বাবে কেতিয়াবা অক্সিজেনৰ অভাৱ ঘটে আৰু উশাহ-নিশাহ লোৱাত সমস্যাৰ সৃষ্টি হয়। আমি অৱশ্যে 'অক্সিজেন কেন' লৈ গৈছিলোঁ দুয়োখন গাড়ীতে। ইয়াৰ প্ৰত্যেকখন গাড়ীত ড্ৰাইভাৰসকলে অক্সিজেন 'কেন' লগত ৰাখে, যাতে যাত্ৰীসকল বিপদত নপৰে। আৰ্মিসকলেও এনেকুৱা দুৰ্ভোগ ভোগা যাত্ৰীসকলক সহায়ৰ হাত আগবঢ়ায়। আমাৰ সহকৰ্মী বিনোদ গোস্বামীৰ ছোৱালী কাজুৰো দৌৰা-ঢপলা কৰি থকাৰ বাবে পিছত গা বেয়া লাগি বুকু ধপ্ধপাইছে বুলি কোৱাত গাড়ীতে বহি সেই অক্সিজেন কেন কামত লগাইছিল। পিছলৈ আকৌ ভাল হৈ আহিল। ইয়ামথাঙৰ পৰা প্ৰায় ২২ কিঃ মিঃ দূৰত্বৰ 'জিৰ পইণ্ট' বুলি ঠাইডোখৰলৈ যাব পাৰি, যাৰ উচ্চতা সমুদ্ৰপৃষ্ঠৰপৰা প্ৰায় ১৫,০০০ হাজাৰ ফুট। জিৰ পইণ্টত গোটেই বছৰজুৰি বৰফ পোৱা যায় আৰু ইয়াক অন্তিম সীমা বুলি ক'ব পৰা যায়। কিয়নো তাৰ পৰা ৰাস্তা আৰু আগলৈ নাযায়। এই পইণ্টলৈ যাবলৈ গাড়ীচালকক অতিৰিক্ত ২০০০/৩০০০ টকা দিব লাগে বুলি জনাইছিল। আমি তালৈ যোৱাৰ কোনো সম্ভাৱনাই নাছিল, কাৰণ অতিৰিক্ত বৰফ পৰাৰ বাবে, ইয়ামথাঙৰ পৰাই গাড়ীবোৰ ঘূৰাই পঠাইছিল। প্ৰায় ৩/৪ ঘণ্টা মান তাত থাকি, তাত থকা সৰু সৰু হোটেলৰ পৰা চাহ, কফি খাই পুনৰ হোটেললৈ ঘূৰি আহিছিলোঁ। সঁচাই প্ৰকৃতিৰ অনন্য ৰম্যভূমি ছিকিমখনক 'ইয়ামথাং ভেলী'য়ে সৌন্দৰ্য বঢ়োৱাত অনবদ্য ভূমিকা পালন কৰিছে। পাইন গছবিলাকৰ পাতত লাগি থকা বৰফবোৰ কেনেকৈ ছৰছৰাই নিজে নিজে তললৈ সৰি পৰে, সেয়া চাই চাই হেঁপাহ নপলায়।

হোটেলত সকলোৰে ছিকিমৰ লোকেল মুৰ্গীৰে ভাত-পানী খাই ৩ মান বজাত পুনৰ ওভতনি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলোঁ। এইবাৰ আমাৰ যাত্ৰা অলপ বেলেগ হ'ব। কাৰণ মঙ্গম নামৰ ঠাইটুকুৰা আগতে বানপানী হোৱাৰ বাবে ৰাস্তাটো ৪ বজাৰ পিছত বন্ধ কৰি দিয়ে। গতিকে গাড়ীচালক দুজনে ৪ বজাৰ আগতেই সেই ঠাই পোৱাকৈ আহিবলৈ চেষ্টা কৰিলে যাতে সেই চমু ৰাস্তাৰে আমি

৮/৯ বজাৰ ভিতৰত গেংটক আহি পাই যাওঁ। মঙ্গমৰ পৰা অলপ দূৰ আহিয়েই ৰাস্তাৰ বিক্ষুৰণ ৰূপ দেখি আমাৰ মুখৰ মাত হৰিল। প্ৰকৃতিৰ তাণ্ডৱ নীলা সেইবোৰ ঠাইত বেছিকৈ চলিছিল। যাৰ কাৰণে পকী দলংবোৰৰ ঠাইত কাঠেৰে নিৰ্মাণ কৰা ঠেক ঠেক দলং, তাৰ উপৰি তলত প্ৰবল বেগেৰে বৈ যোৱা খৰস্ৰোতা নৈ। কোনোবা ঠাইত দুখন গাড়ী পাৰ হ'বলৈ অসুবিধা। গাড়ীৰ পৰা তললৈ চালে একো নেদেখি। কিন্তু তাৰ ড্ৰাইভাৰবোৰ বহুত দক্ষ, আমাৰ ভয় দেখি কৈছিল— সহজকৈ গৈ থাকক, অলপ পিছত ভাল ৰাস্তা পাম। যি হওক, পিছত ভাল ৰাস্তা পাই চাহ-তাহ খোৱাৰ পিছতহে আমি প্ৰকৃতিস্থ হৈছিলোঁ। প্ৰকৃতিতকৈ ডাঙৰ একোৱেই নাই, আমি পদে পদে অনুভৱ কৰিছিলোঁ। প্ৰায় ৯ মান বজাত হোটেল সোমালোঁহি। আগতীয়াকৈ খোৱাৰ অৰ্ডাৰ দি থোৱা আছিল বাবে অসুবিধা নহ'ল। গেংটকৰ হোটেলবোৰ সোনকালেই বন্ধ হৈ যায়। ছোৱালীবোৰৰ আৰু বজাৰ কৰাৰ মন আছিল যদিও এম জি মাৰ্গৰ বজাৰ প্ৰায় ৯ মান বজাত প্ৰায় বন্ধ হৈ যোৱাৰ বাবে আশাটো মনতে ৰ'ল। পিছদিনা ১১ বজাত

আমাৰ ট্ৰেন আছিল, সেয়ে ৰাতিপুৱা ৮ বজাতেই গেংটক এৰিব লগা হ'ল। ৰাস্তাত আহি থাকোঁতেহে গম পালোঁ ট্ৰেন পলমকৈ আহিব, মানে ৩ বজাত। কি কৰিম আৰু উপায় নাই, আমি নিউ জলপাইগুৰি ষ্টেচনতে আইচক্ৰীম, চাহ, কফি খাই খাই আৰু ষ্টেচনৰ ভেঙুৰবিলাকৰ পৰা বস্তু কিনি কিনি সময় পাৰ কৰিলোঁ। অৱশেষত ৩.৩০ ত ট্ৰেন আহিল আৰু দীঘলীয়া সময়ৰ অন্তত প্ৰায় ৫.০০ বজাত নগাঁও পালোঁহি। এই যাত্ৰাৰ স্মৃতিয়ে আমাক আজীৱন সমৃদ্ধ কৰি ৰাখিব। ইয়াকে আশা কৰি, সকলোৱে ঘৰাঘৰি হ'লোঁ। মনতে নেদেখাজনৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ, অপৰূপ সৌন্দৰ্যৰে ভৰা ছিকিমলৈ আৰু কোনো প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ নাহক, সহজ-সৰল মানুহবোৰৰ জীৱনলৈ দুখ নাহক। আমাৰ চুবুৰীয়া ৰাজ্যখনৰ এটুকুৰা ধুনীয়া ঠাই নিজৰ 'ভ্ৰমণ ডায়েৰী'ত সন্নিৱিষ্ট কৰিবলৈ পাই আনন্দিত হ'লোঁ। এটা কথা অনুভৱ কৰিলোঁ, এনে ধৰণৰ ঠাইত লগে ভাগে ফুৰিবলৈ বেছি ভাল লাগে। কিয়নো দূৰণিবটীয়া পথো চমু হয়, অচিনাকি পথো চিনাকি হয় আপোন মানুহৰ লগত।

ভাৰতৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামত অসমৰ অৱদান

চুমী বৰা

স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

ইংৰাজী বিভাগ

আৰম্ভণি :

১৮২৬ চনৰ ২৪ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে ব্ৰিটিছ ইষ্ট ইণ্ডিয়া কোম্পানী আৰু ব্ৰহ্মদেশৰ ৰজাৰ মাজত স্বাক্ষৰিত হোৱা ইয়াণ্ডাবু সন্ধিৰ ফলত অসম ৰাজ্যখন ব্ৰিটিছৰ অধীনলৈ যায়। ইয়াৰ লগে লগেই ছশ বছৰজোৰা আহোম ৰাজত্বৰ অৱসান হয় আৰু অসম ৰাজ্যখন পৰাধীনতাৰ শিকলিৰে বান্ধ খাই পৰে।

কিন্তু স্বাধীনচিন্তীয়া অসমবাসীয়ে এই পৰাধীনতা মুঠেও সহ্য কৰিব পৰা নাছিল। সেয়েহে সময়ে সময়ে ব্ৰিটিছ বিৰোধী জাগৰণ অসমত সংঘটিত হৈ আহিছিল। অসমৰ ব্ৰিটিছ বিৰোধী প্ৰথমটো গণ সংগ্ৰামৰ নেতৃত্ব প্ৰদান কৰিছিল গোমধৰ কোঁৱৰে। ব্ৰিটিছে অতি কঠোৰভাৱে এই বিদ্ৰোহ দমন কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ইয়াৰ পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত পিয়লি ফুকন আৰু জীউৰাম দুৰ্গীয়া বৰুৱাৰ নেতৃত্বত অসমত পুনৰ ব্ৰিটিছবিৰোধী এক আন্দোলনৰ সূচনা হয়। ব্ৰিটিছে এই বিদ্ৰোহো

দমন কৰিবলৈ সক্ষম হয়। পিয়লি ফুকন আৰু জীউৰাম দুৰ্গীয়া বৰুৱাক ব্ৰিটিছে ফাঁচীৰ দণ্ড দিয়ে।

১৮৫৭ চনৰ চিপাহী বিদ্ৰোহ আৰু অসম :

১৮৫৭ চনত আৰম্ভ হোৱা ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰথম স্বাধীনতাৰ ৰণ চিপাহী বিদ্ৰোহত অসমক নেতৃত্ব প্ৰদান কৰিছিল মণিৰাম দেৱান বৰভাণ্ডাৰ বৰুৱাই। মণিৰাম দেৱানে প্ৰথমে ব্ৰিটিছৰ অধীনত চাকৰি কৰিছিল যদিও ব্ৰিটিছৰ অসমবিৰোধী কাম-কাজবোৰৰ ফলত তেওঁ চাকৰি ত্যাগ কৰে আৰু অসমত ব্ৰিটিছবিৰোধী সংগ্ৰামৰ নেতৃত্ব প্ৰদান কৰে।

অসমত এই আন্দোলন দমন কৰিবলৈ ব্ৰিটিছসকলে কঠোৰ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছিল। বৰপথাৰত ৰেল বগৰোৱাৰ অপৰাধত কুশল কোঁৱৰক ফাঁচী দিয়া হৈছিল। ভাৰত ত্যাগ আন্দোলনৰ সময়ত মৃত্যুদণ্ডেৰে দণ্ডিত হোৱা কুশল কোঁৱৰ একমাত্ৰ ব্যক্তি আছিল। গহপুৰৰ ১৪ বছৰীয়া কিশোৰী কনকলতা বৰুৱাক পুলিচে গুলীয়াই হত্যা কৰিছিল। ভোগেশ্বৰী ফুকননী, থগী সূত, বলো সূত আদিকে ধৰি বহুকেইজন আন্দোলনকাৰীক ব্ৰিটিছে গুলীচালনা কৰি মৃত্যুমুখত পেলাইছিল।

মণিৰাম দেৱান ব্যক্তিগত কাৰণত কলিকতাত থাকোঁতেই চিপাহী বিদ্ৰোহৰ জুই জ্বলি উঠিছিল। ভাৰতীয় চিপাহীৰ দ্বাৰা দিল্লী অধিকাৰৰ বাৰ্তা লাভ কৰি মণিৰাম দেৱান উৎফুল্লিত হ'ল আৰু তেওঁ অসমতো ব্ৰিটিছ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰাৰ বাবে অনুপ্ৰেৰণা লাভ কৰে। মণিৰাম দেৱানে কলিকতাৰ পৰাই অসমত বিদ্ৰোহ কৰাৰ পৰিকল্পনা কৰিলে। চাৰিং ৰজা কন্দৰ্পেশ্বৰ সিংহ, পিয়লি বৰুৱাকে আদি কৰি অসমৰ প্ৰভাৱশালী লোকসকলৰ

মণিৰাম দেৱান

লগত তেওঁ গোপনে যোগাযোগ কৰিলে আৰু বিদ্রোহৰ প্ৰস্তুতি কৰিলে।

ব্ৰিটিছ চৰকাৰে অসমৰ ব্ৰিটিছবিৰোধী বিদ্রোহৰ আভাস ১৮৫৭ চনৰ আগষ্ট মাহৰ মাজভাগতে লাভ কৰিছিল। ব্ৰিটিছ চৰকাৰে কোনো পলম নকৰাকৈ বিদ্রোহ দমন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। প্ৰথমে কন্দৰ্পেশ্বৰ সিংহক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিলে আৰু কলিকতাৰ আলি পুৰ কাৰাগাৰলৈ প্ৰেৰণ কৰিলে। তাৰ সমান্তৰালকৈ পিয়লি বৰুৱা, ফৰ্মুদ আলি, দুতিৰাম বৰুৱাক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিলে।

১৮৫৭ চনৰ শেষত বিচাৰ কৰিবলৈ মণিৰাম দেৱানক জাহাজেৰে যোৰহাটলৈ অনা হ'ল। ১৮৫৮ চনৰ ২৩ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে মণিৰাম দেৱানৰ লগতে আন আন বিদ্রোহীসকলৰ বিচাৰ হয়। এই বিচাৰত ৰাজদ্ৰোহৰ অপৰাধত মণিৰাম দেৱান আৰু পিয়লি বৰুৱাক মৃত্যুদণ্ডেৰে দণ্ডিত কৰা হ'ল। লগতে বাহাদুৰ গাঁওবুঢ়া, ফৰ্মুদ আলী, দুতিৰাম বৰুৱা, মধু মল্লিক আদি বিদ্রোহীৰ সকলো সম্পত্তি বাজেয়াপ্ত কৰি আন্দামানলৈ নিৰ্বাসিত কৰা হয়। ১৮৫৮ চনৰ ২৬ ফেব্ৰুৱাৰীৰ দিনা যোৰহাট কাৰাগাৰত মণিৰাম দেৱান আৰু পিয়লি বৰুৱাক ফাঁচী দিয়া হয়।

দেশৰ স্বাধীনতাৰ বাবে বিদ্রোহৰ অগ্নি জ্বলাই মণিৰাম দেৱান শহীদ হ'ল। মণিৰাম দেৱান আছিল চিপাহী বিদ্রোহৰ অসমৰ প্ৰথম শহীদ।

স্বদেশী আন্দোলন আৰু অসম :

১৯০৫ চনত বংগ বিভাজনৰ বিৰোধিতাৰে ভাৰতবৰ্ষত আৰম্ভ হোৱা স্বদেশী আন্দোলনৰ প্ৰভাৱ অসমতো পৰা পৰিলক্ষিত হয়। অসমৰ ধুবুৰী, গৌৰীপুৰ, গোৱালপাৰা, তেজপুৰ, ডিব্ৰুগড় আদি স্থানত ইয়াৰ প্ৰভাৱ বেছিকৈ দেখা গৈছিল। অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী আৰু গোবিন্দ লাহিড়ীয়ে গুৱাহাটীৰ ছাত্ৰসকলৰ মাজত এটা বিপ্লৱী সংগঠন গঢ়ি তুলিছিল। বিদেশী বস্তু বৰ্জন কৰি দেশীয় সামগ্ৰীৰ প্ৰচলনেৰে ইংৰাজৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত কৰা হৈছিল। ক্ষুদিৰাম বসু, উল্লাস কৰ দত্ত আৰু বৰীন্দ্র ঘোষৰ লগত যোগাযোগ কৰি অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীয়ে 'সেৱা সংঘ' নামেৰে এটা বিপ্লৱী সংগঠন গঠন কৰিছিল।

১৮৫৭ চনৰ শেষত বিচাৰ কৰিবলৈ মণিৰাম দেৱানক জাহাজেৰে যোৰহাটলৈ অনা হ'ল। ১৮৫৮ চনৰ ২৩ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে মণিৰাম দেৱানৰ লগতে আন আন বিদ্রোহী সকলৰ বিচাৰ হয়। এই বিচাৰত ৰাজদ্ৰোহৰ অপৰাধত মণিৰাম দেৱান আৰু পিয়লি বৰুৱাক মৃত্যুদণ্ডেৰে দণ্ডিত কৰা হ'ল।

কুশল কোঁৱৰ

সুৰমা উপত্যকাত স্বদেশী আন্দোলনৰ যথেষ্ট প্ৰভাৱ পৰিছিল। এই অঞ্চলৰ লোকে গঠন কৰা সুৰমা ভেলী এছ'ছিয়েছনে এই আন্দোলনৰ নেতৃত্ব প্ৰদান কৰিছিল। এই অঞ্চলত হোৱা আন্দোলনৰ ফলস্বৰূপে শ্ৰীহট্ট, কৰিমগঞ্জ, শ্ৰীমংগল, হৰিগঞ্জ, শিলচৰ আদিত জাতীয় বিদ্যালয় স্থাপন হৈছিল।

অসহযোগ আন্দোলন আৰু অসম :

মহাত্মা গান্ধীৰ আহ্বানত সমগ্ৰ দেশ যেতিয়া অসহযোগ আন্দোলনত নামি পৰিছিল তেতিয়া আছাম এছ'ছিয়েছনে অসমত এই আন্দোলনৰ নেতৃত্ব প্ৰদান কৰিছিল। ১৯২০ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহত তেজপুৰত অনুষ্ঠিত আছাম এছ'ছিয়েছনৰ অধিবেশনত আন্দোলনত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰাৰ লগতে কংগ্ৰেছৰ সমৰ্থনত নীতি-নিৰ্দেশনা মানিবলৈ সিদ্ধান্ত লোৱা হৈছিল।

১৯২১ চনত মহাত্মা গান্ধীৰ অসম ভ্ৰমণৰ পাছত অসহযোগ আন্দোলন অধিক জনপ্ৰিয় হৈ পৰিছিল। হাজাৰ হাজাৰ লোকে আন্দোলনত অংশগ্ৰহণ কৰি বিদেশী বস্ত্ৰ মেজিসমূহ জ্বলাই দিছিল। বিদ্যালয়, কাছাৰী, চৰকাৰী কাৰ্যালয়সমূহ বৰ্জন কৰা হৈছিল। বহুতো জাতীয় বিদ্যালয় স্থাপন কৰা হৈছিল। অসমত স্থাপন হোৱা প্ৰথমখন জাতীয় শিক্ষানুষ্ঠান আছিল 'তিলক সোঁৱৰণী স্কুল'।

অসহযোগ আন্দোলনৰ সময়তেই অসম এছ'ছিয়েছনক সদৌ অসম কংগ্ৰেছ কমিটিৰ লগত চামিল কৰা হয়। নবীন চন্দ্ৰ বৰদলৈ আছিল অসম প্ৰদেশ কংগ্ৰেছ কমিটিৰ প্ৰথমজন সভাপতি।

আইন অমান্য আন্দোলন আৰু অসম :

আইন অমান্য আন্দোলনত অসমৰ ভূমিকা যথেষ্ট গুৰুত্বপূৰ্ণ আছিল। গান্ধীজীৰ লোণ সত্যাগ্ৰহৰ সমৰ্থনত হেমচন্দ্ৰ বৰুৱা, মহম্মদ তৈবুল্লা, বিষ্ণুৰাম মেধি, অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী আদি কংগ্ৰেছ নেতাসকলে গুৱাহাটীৰ জজ খেলপথাৰত একত্ৰিত হৈছিল আৰু গান্ধীজীৰ লোণ সত্যাগ্ৰহৰ প্ৰতি সমৰ্থন কৰিছিল। গান্ধীজীৰ নেতৃত্বত হোৱা দাণ্ডি যাত্ৰাত অসমৰ লীলাধৰ বৰুৱাই অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। বিষ্ণুৰাম মেধি, অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী, মহম্মদ তৈবুল্লা আদি নেতাই কংগ্ৰেছৰ সাংগঠনিক কাৰ্যত নেতৃত্ব প্ৰদানেৰে দলটোক শক্তিশালী কৰি তুলিছিল।

১৯৩০ চনৰ ৫ মে' তাৰিখে গান্ধীজীক গ্ৰেপ্তাৰ কৰা ঘটনাই ছাত্ৰসকলক আন্দোলনত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ উৎসাহিত কৰিছিল। ব্ৰিটিছসকলে 'কানিংহাম ছাৰ্কুলাৰ' প্ৰয়োগ কৰি ছাত্ৰসকলক

আন্দোলনৰ পৰা আঁতৰাই আনিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে কিন্তু আন্দোলন অধিক তীব্ৰতৰহে কৰি তুলিছিল।

ভাৰত ত্যাগ আন্দোলন আৰু অসম :

১৯৪২ চনৰ আগষ্ট মাহত নিখিল ভাৰত কংগ্ৰেছ কমিটিয়ে ভাৰত ত্যাগ আন্দোলনৰ আৰম্ভণি কৰিছিল। মহাত্মা গান্ধীয়ে বিখ্যাত 'কৰিম কিম্বা মৰিম' ধ্বনিৰে ভাৰতীয়সকলক আন্দোলনত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল। ভাৰতৰ অন্যান্য প্ৰান্তৰ দৰে অসমৰ লোকসকলেও ইয়াক অনুসৰণ কৰিছিল।

আন্দোলনৰ প্ৰাক্ক্ষণতে কংগ্ৰেছী নেতাসকলক গ্ৰেপ্তাৰ কৰা হৈছিল। প্ৰদেশ কংগ্ৰেছ কমিটি, জিলা কংগ্ৰেছ কমিটিসমূহক অবৈধ বুলি ঘোষণা কৰা হৈছিল। বৃহৎ জনসমাৱেশ, হৰতাল, প্ৰতিবাদী শোভাযাত্ৰা আদিৰ ৰূপত চৰকাৰবিৰোধী বিক্ষোভ প্ৰদৰ্শনৰ পদক্ষেপ নিষিদ্ধ কৰা হৈছিল। নেতাবিহীন এই আন্দোলন অসমত কিছু কিছু স্থানত উগ্ৰ হৈ পৰিছিল। চৰকাৰী ঘৰ, সামাৰিক বাহিনীৰ অস্ত্ৰ সৰবৰাহৰ বাট-পথসমূহৰ ক্ষতি সাধন কৰা হৈছিল। বহুতো স্থানত ৰেল বগৰোৱাৰ ঘটনা সংঘটিত হৈছিল।

অসমত এই আন্দোলন দমন কৰিবলৈ ব্ৰিটিছসকলে কঠোৰ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছিল। বৰপথাৰত ৰেল বগৰোৱাৰ অপৰাধত কুশল কোঁৱৰক ফাঁচী দিয়া হৈছিল। ভাৰত ত্যাগ আন্দোলনৰ সময়ত মৃত্যুদণ্ডেৰে দণ্ডিত হোৱা কুশল কোঁৱৰ একমাত্ৰ ব্যক্তি আছিল। গহপুৰৰ ১৪ বছৰীয়া কিশোৰী কনকলতা বৰুৱাক পুলিচে গুলীয়াই হত্যা কৰিছিল। ভোগেশ্বৰী ফুকননী, থগী সূত, বলো সূত আদিকে ধৰি বহুকেইজন আন্দোলনকাৰীক ব্ৰিটিছে গুলীচালনা কৰি মৃত্যুমুখত পেলাইছিল।

শংকৰ চন্দ্ৰ বৰুৱা, মহেন্দ্ৰনাথ হাজৰিকা, জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা আদিয়ে আত্মগোপনকাৰী সংগঠন গঢ়ি আন্দোলনৰ নেতৃত্ব বহন কৰিছিল। ভাৰত ত্যাগ আন্দোলনে অসমৰ সকলো স্তৰৰ লোকৰে সমৰ্থন লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছিল। অন্য অৰ্থত ব্ৰিটিছৰ বিৰুদ্ধে বিস্তৃতভাৱে চেতনাৰ উন্মেষ হৈছিল।

সামৰণি :

১৮২৬ চনৰ পৰা ১৯৪৭ চনলৈকে প্ৰায় ১২০ বছৰজোৰা সংগ্ৰামৰ অন্তত ১৯৪৭ চনৰ ১৫ আগষ্ট তাৰিখে সমগ্ৰ দেশৰ লগতে অসমো ব্ৰিটিছ শাসনৰ পৰা মুক্ত হয় আৰু ভাৰত গণৰাজ্যৰ এক অংগ হৈ পৰে। স্বাধীনতা আন্দোলনত অসমৰ ত্যাগ আৰু সাহসৰ এই গাথা প্ৰতিটো প্ৰজন্মৰ বাবে অনুপ্ৰেৰণাৰ উৎস হৈ ৰ'ব।

ছাত্ৰ দিৱস

ঋতজা চক্ৰৱৰ্তী

স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্গাসিক

ছাত্ৰসকল হৈছে আমাৰ দেশৰ এক অফুৰন্ত শক্তিৰ ভঁৰাল। আজিৰ ছাত্ৰ ভৱিষ্যতৰ নাগৰিক আৰু সূনাগৰিকেই হৈছে ৰাষ্ট্ৰৰ মূল সম্পদ। ছাত্ৰ অৱস্থাটোৱে হৈছে নিজক সূনাগৰিক হিচাপে গঢ়ি তোলাৰ উপযুক্ত সময়। সেইবাবে প্ৰতিজন ছাত্ৰক উৎসাহিত কৰিবৰ বাবে ৩১ মাৰ্চৰ দিনটো অসমত ছাত্ৰ দিৱস হিচাপে উদ্‌যাপন কৰিবলৈ ২০২৩ চনৰ ২৭ মাৰ্চত সিদ্ধান্ত লোৱা হয়।

এই দিৱসটি স্বৰ্গীয় বডৌফা উপেন্দ্ৰ নাথ ব্ৰহ্মৰ জন্ম

দিনটোৰ স্মৃতিত উদ্‌যাপন কৰা হয়। তেওঁ আছিল এজন ভাৰতীয় বড়ো সমাজকৰ্মী আৰু সদৌ বড়ো ছাত্ৰ সন্থাৰ প্ৰাক্তন সভাপতি। তেওঁৰ জন্ম হৈছিল কোকৰাঝাৰ জিলাৰ দোটমাৰ বৰাগাৰী গাঁৱত ১৯৫৬ চনৰ ৩১ মাৰ্চত। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম 'মংগলৰাম ব্ৰহ্ম' আৰু মাতৃ 'লেফত্ৰী ব্ৰহ্ম'। শৈশৱত তেওঁক থোপেন বুলি সম্বোধন কৰিছিল। ১৯৬৩ চনত দোটমা হাইস্কুলকে ধৰি বিভিন্ন বিদ্যালয়ত আৰু ১৯৭৩ চনত স্বামীজীৰ নিৰ্দেশনাত শক্তি আশ্ৰম হাইস্কুল

আৰু বৃত্তি মূলক বিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰে। ১৯৭৫ চনত গণিতত লেটাৰ মাৰ্কসহ প্ৰথম বিভাগত মেট্ৰিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হয়। পাছত কটন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা বি এছছি আৰু ১৯৮১ চনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা এম এছছি ডিগ্ৰী গ্ৰহণ কৰে। তেওঁ কিছুদিন গোসাঁই নীচিনাৰ নেহৰু বৃত্তিমূলক হাইস্কুলত স্নাতক বিজ্ঞান শিক্ষক হিচাপেও কাম কৰিছিল। ১৯৭৮-৭৯ চনত ব্ৰহ্ম গোৱালপাৰা জিলা ছাত্ৰ সংস্থাৰ সভাপতি হয়। ১৯৮১-৮৩ চনলৈ অল বড়ো ষ্টুডেণ্টছ ইউনিয়নৰ উপ-সভাপতি আৰু ১৯৮৬ চনৰপৰা সভাপতিৰ আসন গ্ৰহণ কৰে।

এই সংস্থাৰ জৰিয়তে তেওঁ সমাজৰ শিক্ষা আৰু মংগলৰ বাবে কাম কৰিছিল। তেওঁৰ নেতৃত্বত এবছুৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ৰাজনৈতিক পৰিপক্বতা প্ৰদানৰ বাবে ৰাজনৈতিক বিষয়সমূহ নিজৰ এজেণ্ডাৰ অংশ হিচাপে অন্তৰ্ভুক্ত কৰিবলৈ সন্মত হয়।

ব্ৰহ্মই বড়ো সম্প্ৰদায়ৰ উত্থানৰ বাবে কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰিছিল। উপেন্দ্ৰ নাথ ব্ৰহ্মই ১৯৮৭ চনত বড়োলেণ্ডৰ বাবে আন্দোলন কৰিছিল। যিটোৱে এক শক্তিশালী প্ৰগতিশীল আন্দোলনৰ আকৃতি লৈছিল। ১৯৮৭ চনত উপেন্দ্ৰ নাথ ব্ৰহ্মই অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী প্ৰফুল্ল কুমাৰ মহন্তক ৯২ দফীয়া দাবী চনদ দাখিল কৰিছিল। তিনিটা দাবী আছিল ৰাজনৈতিক আৰু শেষৰটো এখন পৃথক ৰাজ্য গঠন। উপেন্দ্ৰ নাথ ব্ৰহ্মক বজেষা নামেৰে জনা যায় আৰু তেওঁক বড়ো মানুহৰ পিতৃ উপাধি প্ৰদান কৰা হয়। তেওঁ আছিল এজন ছাত্ৰ নেতা। তেওঁৰ 'অহিংস বড়োলেণ্ড আন্দোলন' আৰু 'জীৱন যাওক' আৰু 'জীয়াই থাকিবলৈ দিয়ক' শ্লোগানৰ বাবেও বিখ্যাত।

তেজৰ কৰ্কট ৰোগৰ ফলত ১৯৯০ চনৰ ১ মে'ত মুম্বাইৰ টাটা মেম'ৰিয়েল কেণ্চাৰ হস্পিতালত মৃত্যু হয়। তেওঁক দোটমাত সমাধিস্থ কৰা হয়। সমাধিস্থ কৰা সেই ঠাইখিনিক বৰ্তমান 'থুলুংগাপুৰী' নামেৰে জনা যায়। তেওঁক মৰোণোত্ত ৰভাৰে বড়ৌফা (বড়োসকলৰ ৰক্ষক) উপাধি দিয়া হয়।

ছাত্ৰসকল সমাজৰ এটা বৃহৎ অংশ। জাতিৰ ভৱিষ্যৎ কৰ্ণধাৰ। সেয়েহে ছাত্ৰসকলে সমাজ বাদ দি থাকিব নোৱাৰে আৰু সমাজেও ছাত্ৰসমাজক বাদ দি সুকীয়া এখন সমাজৰ কল্পনা কৰিব নোৱাৰে। ছাত্ৰশক্তি এক প্ৰবল আৰু বিৰাট শক্তি। ছাত্ৰসকলৰ কল্পনাপ্ৰণ

মন, অসীম উচ্ছ্বাস আৰু উদ্যমেৰে ভৰপূৰ। মানৱ শিশুৰ অন্তৰত নিহিত হৈ থকা স্বাভাৱিক প্ৰবৃত্তিৰ আৰু প্ৰতিভাক সুস্থ আৰু সুপৰিকল্পিত বিকাশৰ পথ নিৰ্দেশ কৰি সৰ্বাংগ সুন্দৰ জীৱন যাপন কৰি সুনাগৰিক গঢ়ি তুলিব পৰাটোৱেই শিক্ষাৰ মূল উদ্দেশ্য আৰু যিসকলে এই শিক্ষা অনুধাৱন কৰি সৰ্বাংগ সুন্দৰ জীৱন গঢ়িবলৈ প্ৰয়াস কৰে, সেইসকলেই ছাত্ৰ।

মানৱ জীৱনত অসাধ্য একো নাই। ছাত্ৰজীৱনৰ প্ৰধান কাম সাধুতা, নম্ৰতা, কৰ্তব্যপৰায়ণতা। ছাত্ৰজীৱনৰ প্ৰথম কাম হ'ল অধ্যয়ন। অধ্যয়নৰ জৰিয়তে ছাত্ৰসকল নিজে জ্ঞানী হোৱাৰ উপৰি আন দহজনক জ্ঞানৰ পোহৰ বিলায়। মানুহ সামাজিক প্ৰাণী। সমাজৰ প্ৰতিও ছাত্ৰসকলৰ কৰ্তব্য আছে। অধ্যয়নৰ অৱসৰৰ সময়ত সমাজৰ শিক্ষাৰ পোহৰ নপৰা ঠাইত গৈ জ্ঞানৰ পোহৰ দিয়া, অন্ধবিশ্বাস, কু-সংস্কাৰ দূৰ কৰি বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গী প্ৰদান কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা। সমাজসেৱাৰ অন্তৰ্গত এইবোৰ কামৰ উপৰি ছাত্ৰ-সমাজৰ সংগঠনমূলক কামতো নানাভাৱে অৰিহণা যোগাই সমাজক পথ প্ৰদৰ্শন কৰিব পাৰে।

ছাত্ৰসকল বংশৰ, জাতিৰ ভৱিষ্যৎ-আশাৰ প্ৰদীপ। সমাজে, জাতিয়ে, দেশে কামনা কৰে প্ৰতিজন ছাত্ৰই প্ৰকৃত শিক্ষা লাভ কৰি একোটি একোটি জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ হওক; উদ্যম, কৰ্মপ্ৰেৰণাৰ মহীয়ান উৎস হওক।

এইবোৰত এবাৰতে সফল নহ'বও পাৰে। কিন্তু চেষ্টাৰ বলত সফল হ'বই।

পুত্ৰ বিকশিত হয়, প্ৰস্ফুটিত হয়, তাৰ জাতিষ্কাৰ শতদলেৰে জগতৰ আনন্দ বৰ্ধন কৰিবলৈ সৌৰভেৰে মানৱ মন আলোড়িত কৰি সৌন্দৰ্যবোধৰ অনুভূতি জগাই, 'সুন্দৰৰ আৰাধনা, জীৱনৰ খেল' বুলি মানুহক উপলব্ধি কৰাবলৈ। সেইদৰে ছাত্ৰয়ো অধ্যয়নৰ দ্বাৰা নিজকে গুণী, জ্ঞানী, কৰ্মী কৰি গঢ়ি তুলি নিজে পূৰ্ণ বিকশিত হৈ নিজৰ প্ৰতিভাৰ জেউতিৰে সমাজক, দেশক, দহক প্ৰকাশিত কৰি, জ্ঞানৰ সৌৰভেৰে দেশৰ-জাতিৰ গৌৰৱগাথা মহিমাশুভ কৰি মাতৃভূমিক বিশ্ব দৰবাৰত একমেৱাদ্বিতীয়ম ৰূপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব লাগিব।

কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা আশীৰ্বাদ নে অভিশাপ

কৰবী দেৱী

স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ

বৰ্তমান সময়ৰ প্ৰায় সকলোৰে এটা চিনাকি শব্দ হৈছে কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা। যাক ইংৰাজীত কোৱা হয় Artificial Intelligence (AI)। মানুহে প্ৰাথমিক বুদ্ধিমত্তাৰে কৰিব পৰা কেতবোৰ কাম যেতিয়া ডিজিটেল কম্পিউটাৰ নাইবা কম্পিউটাৰ নিয়ন্ত্ৰিত যন্ত্ৰমানৰে সম্পন্ন কৰে, তেতিয়া তাক কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা বোলা হয়। মানুহৰ বুদ্ধিমত্তা আৰু চিন্তাশক্তিৰ কম্পিউটাৰৰ দ্বাৰা অনুকৃত কৰিব পৰা বিভাগটোৱে হৈছে কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা।

আমাৰ ম'বাইলত থকা ভাৰ্চুৱেল ব্যক্তিগত বহকাৰী যেনে— ভয়চ চাৰ্চ, গুগল এছিছটেন্ট, ফেচ ডিটেকচন আদিবোৰ হৈছে আমি দৈনন্দিন ব্যৱহাৰ কৰা বিভিন্ন কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাৰ উদাহৰণ। ১৯৫৬ চনত এখন গৱেষণা সন্মিলনত 'কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা' শব্দটো প্ৰথম উচ্চাৰিত হয়।

ইতিহাস খুঁচৰিলে দেখা যায় যে পুৰণি সাধুকথা, কল্প কাহিনীত

প্ৰকাশ পোৱা চিন্তাশক্তি সম্পন্ন কৃত্ৰিম জীৱৰ চৰিত্ৰবোৰৰ কথা আৰু সিহঁতৰ কলা-কৌশলৰ কাহিনীয়ে বৰ্তমান কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাৰ নীতিগত দিশত চৰ্চা লাভ কৰিছে।

১৯৫৬ চনত আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ ডাৰ্থমাউথ কলেজত আৰম্ভ হোৱা কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা গৱেষণাটোৰ প্ৰতিষ্ঠাপক আছিল কাৰ্নেগি মিলন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এলেন নেৱেল আৰু হাৰ্বাৰ্ট ছিমন্, মেচাছটেটছ প্ৰযুক্তিবিদ্যা প্ৰতিষ্ঠানৰ জন মেৰকাৰ্থি, মাৰ্ডিন মিনস্কি আৰু আই বি এম কোম্পানীৰ আৰ্থাৰ ছেমুৱেল। সেই সময়ত কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাক পাঠ্যক্ৰমৰ এক বিষয় হিচাপে অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছিল। ১৯৮০ ৰ আৰম্ভণিৰ সময়ছোৱাত কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাৰে এক বিশেষ ধৰণৰ প্ৰগাম Expect Systemৰ ব্যৱসায়িক সফলতাই এই গৱেষণালৈ এক ৰেঙনি আনিলে। এনেদৰে ১৯৯০ৰ শেষৰ ফালে আৰু একবিংশ শতিকাৰ আগৰ সময়ছোৱাত কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা ডাটা মাইনিং, সৰবৰাহ চিকিৎসাক্ষেত্ৰ আদিত প্ৰয়োগ হৈ কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি হৈছে। কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাক সাধাৰণতে প্ৰতিক্ৰিয়াশীল যন্ত্ৰ (Reactive Machines), সীমিত স্মৃতিৰ যন্ত্ৰ (Limited Memory Machines), মনৰ তত্ত্ব (Theory of Mind), আত্মসচেতন কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা (Self-Aware AI)— এই চাৰিটা ভাগত ভাগ কৰা হয়।

কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাৰ ব্যৱহাৰ আমি দৈনিক কৰি আছে। নিতৌ ব্যৱহৃত বিভিন্ন কাম আমি AIৰ দ্বাৰা কৰি আছে। নিত্য ব্যৱহৃত হোৱাৰ বাবেই কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাৰ বিষয়টোৱে বৈজ্ঞানিক আৰু দাৰ্শনিকসকলক আকৌ এবাৰ ভাবিবলৈ বাধ্য কৰাইছে। বিল

গেইটৰ মতে ই এক প্ৰত্যাহ্বান আৰু চিন্তিত বিষয়। ষ্টিফেন হকিঙৰ ধাৰণা আৰু আশংকাও অনুৰূপ। বৰ্তমান সময়ৰ এক জ্বলন্ত সমস্যা হৈছে নিবনুৱা সমস্যা। আৰু এই AI ৰ উদ্ভাৱনে এই সমস্যা অধিক বৃহৎ কৰি তুলিছে। বৰ্তমান বিভিন্ন ডাঙৰ ডাঙৰ কোম্পানীয়ে কামত AI ক ৰাখিছে। ডাঙৰ পেট্ৰল পাম্পত কৰ্মচাৰীৰ সলনি AI আছে।

যান্ত্ৰিক প্ৰগতি অনিবাৰ্য, ই বিজ্ঞান শিক্ষাৰ এক দিশ। কিন্তু এই যন্ত্ৰৰ প্ৰয়োগ কেৱল মানৱ কল্যাণৰ বাবেহে, ধ্বংসৰ বাবে নহয়। কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাৰ (AI) অধিক প্ৰয়োগে জীৱৰ অস্তিত্বৰ প্ৰতি এক সংকট নমাই আনিছে। ইলন মাৰ্কেও কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাক মানৱতাৰ বাবে বিপদ বুলি ভাবে। তেওঁৰ মতে ইয়াক জন্ম দিয়া মানে আত্মস্বৰ্গ শক্তিক জন্ম দিয়া।

অলপতে, ছৌদি আৰৱত ‘ছ’ফিয়া’ নামৰ বিশ্বৰ প্ৰথমটো মানৱসদৃশ ৰবটক নাগৰিকত্ব প্ৰদান কৰা হৈছে। ছ’ফিয়াৰ নিৰ্মাতা ‘ড’ ডেভিদ হেনছনে’ কৰা এক প্ৰশ্নৰ উত্তৰত ছ’ফিয়াই কৈছিল, ‘I will destroy human.’ গতিকে অনাগত ভৱিষ্যতত কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাই মানৱ সভ্যতাক ধ্বংস কৰি যে নেপেলাব, তাক কোৱাটো টান। হয়তো অদূৰ ভৱিষ্যতে মানুহৰ বুদ্ধিমত্তা আৰু কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাৰ মাজত এক অঘোষিত প্ৰতিযোগিতা হ’ব আৰু ইয়াত বিজয়ী হোৱাজনে বিচাৰ কৰিব মানৱ সভ্যতাৰ ভৱিষ্যৎ। অথবা মানুহ আৰু ৰবটৰ মাজত হোৱা অন্তিম যুদ্ধৰ পাছৰ পৰা মানৱ জাতিৰ অস্তিত্ব লোপ পাব।

শান্তিৰ বাবে পানী

ঋতজা চক্ৰৱৰ্তী

স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

প্ৰাকৃতিক সম্পদবোৰ হৈছে প্ৰকৃতিৰ মুক্ত দান আৰু প্ৰাণীজগতৰ বাবে এক উল্লেখযোগ্য উপাদান। এই সম্পদসমূহৰ মাজত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ উপাদান হৈছে পানী। পানী হৈছে মানুহৰ জীৱনধাৰাৰ আধাৰ স্বৰূপ। পানী অবিহনে জীয়াই থকা সম্ভৱ নহয়। এই বিশ্বৰ এক তৃতীয়াংশ পানী নিৰ্মল পানী, অথচ পানীৰ সংকটে লাহে লাহে ভয়াৱহ পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰিছে। সেইবাবে পানীৰ সংৰক্ষণ আৰু ব্যৱস্থাপনাৰ উদ্দেশ্যে ১৯৯৩ চনৰ ২২ মাৰ্চৰ দিনটো পোনপ্ৰথমবাৰৰ বাবে 'বিশ্ব জল দিৱস' হিচাপে ব্ৰাজিলৰ ৰিঅ'-ডি-জেনিৰিঅ'ত উদযাপন কৰা হৈছিল। বিশ্ব জল দিৱস ২০২৪ ৰ লক্ষ্য হৈছে, 'শান্তিৰ আহিলা হিচাপে পানী'।

পানী কেৱল এক জীয়াই থকাৰ উৎস নহয়। ই এক জীৱনৰেখা। ই আমাৰ পৰিৱেশতন্ত্ৰৰ সিঁচৰ মাজেৰে বৈ যোৱা জাতিসমূহৰ পিয়াহ দূৰ কৰে আৰু সভ্যতাৰ শিপাক পুষ্টি দিয়ে। এই পানী গঠন হয় দ্বি এটমিক হাইড্ৰ'জেনৰ দুটা মৌলৰ লগত অক্সিজেনৰ দুটা মৌলৰ সংযোগ ঘটি।

শান্তিৰ বাবে পানী এই বিষয়বস্তুৰ অধীনত ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ হৈ

UNESCO আৰু UNECE ৰ যৌথ নেতৃত্বত এই অভিযান শান্তি, সমৃদ্ধি আৰু সংঘাত প্ৰতিৰোধৰ তথ্য প্ৰদান কৰি পানীৰ গুৰুত্ব প্ৰদৰ্শন কৰে। এই বিশ্ব জল উন্নয়ন প্ৰতিবেদনখনৰ নাম হৈছে 'শান্তি আৰু সমৃদ্ধিৰ বাবে পানীৰ সহায় লোৱা।' এই প্ৰতিবেদনখন প্ৰতিবছৰে ইউনেস্কোৰ বিশ্বজল মূল্যায়ন কাৰ্যসূচীৰ দ্বাৰা প্ৰস্তুত কৰা হয় আৰু ইউনেস্কোৰ দ্বাৰা ৰাষ্ট্ৰসংঘ-জলৰ হৈ প্ৰকাশ কৰা হয়।

পানীয়ে শান্তি সৃষ্টি কৰিব পাৰে বা সংঘাতৰো সূচনা কৰিব পাৰে। খোৱাপানীৰ সুবিধা এটা মানৱ অধিকাৰ। পানীৰ ভাগ-বতৰা কৰা প্ৰত্যাহ্বানৰ ওপৰত সহযোগিতাই পথ প্ৰশস্ত কৰে। বহু দেশৰ ভিতৰত মানুহৰ বিশুদ্ধ খোৱাপানী অসমানে আৰু অন্যায়ভাৱে বিতৰণ কৰা হয়। পানীৰ প্ৰচুৰতা থকাৰ পিছতো লাখ লাখ মানুহৰ বাবে পানী দূৰৰ সপোন হৈ আছে। যিবোৰ অঞ্চলত পানীৰ অভাৱ, সেইবোৰ অঞ্চলত জলসম্পদৰ ওপৰত সংঘাত, নদীৰ প্ৰৱেশ আৰু উৎসৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ ফলত হিংসা, দৰিদ্ৰতা আৰু অস্থিৰতালৈ বৃদ্ধি পোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে। যাৰ

ফলত জলবিবাদৰ সৃষ্টি হয়। জলবিবাদৰ প্ৰধান কাৰণ হৈছে—
ক) বিভিন্ন ৰাজ্যৰ মাজত পানীৰ আবণ্টন, খ) অপৰ্যাপ্ত পানী
যোগান আৰু কম বৰষুণ, গ) নগৰীকৰণ আৰু জনসংখ্যা বৃদ্ধি,
ঘ) দুটা গোটৰ মাজৰ দুৰ্বল সম্পৰ্ক।

গোটেই বিশ্বত পানীৰ যোগান, পানীৰ চাহিদা, পানীৰ
ব্যৱস্থাপনা আৰু সংৰক্ষণলৈ যি কাৰ্যক্ৰম আৰু নীতি-নিৰ্ধাৰণ
হৈছে, তাক কেন্দ্ৰ কৰি গঢ়ি উঠিছে পানী অৰ্থনীতি। বৰ্তমান
কালত যেতিয়া বিশ্বৰ প্ৰতিখন দেশে বহনযোগ্য বিকাশৰ
প্ৰক্ৰিয়াক প্ৰয়োগ কৰিবলৈ উদ্যত, তাত পানীৰ সংকটে
নিঃসন্দেহে এক ভাবুকিময় পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰিবলৈ সক্ষম
হৈছে। বিগত সময়ছোৱাত জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ বাবে প্ৰায় প্ৰতিখন
দেশৰ আৰ্থ-সামাজিক ব্যৱস্থাৰ ব্যাপক সম্প্ৰসাৰণ হৈছে।
কৃষিনিৰ্ভৰ দেশত অধিক পৰিমাণে কৃষি উৎপাদনৰ ওপৰত জোৰ
দিয়া হৈছে। আনহাতে ঔদ্যোগিকীকৰণৰ ওপৰতো বিশেষ গুৰুত্ব
দিয়া হৈছে। এই গোটেই কাৰ্যক্ৰমত পানীৰ ব্যৱহাৰ হৈছে
আশাতীতভাৱে। ইয়াৰ দ্বাৰা পানীৰ উৎসবোৰ বাৰুকৈ প্ৰদূষিত
হৈছে। কৃষি কামত ব্যৱহাৰ কৰা কৃত্ৰিম সাৰ আৰু কীটনাশকে
বিষাক্ত কৰি তুলিছে পানীৰ উৎসবোৰ।

বৰ্ধিত প্ৰদূষণ, বিশ্ব উত্তাপনৰ মাত্ৰা বৃদ্ধি আৰু জলবায়ুৰ
পৰিৱৰ্তনে লাহে লাহে বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত পানীৰ উৎসবোৰক
বাৰুকৈ প্ৰভাৱিত কৰিছে। গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধিৰ ফলত পানী
অধিক পৰিমাণে বাষ্পীভূত হয়, যাৰ ফলত অনাগত বছৰবোৰৰ
বায়ুমণ্ডলৰ জলীয় বাষ্পৰ মাত্ৰা অধিক হয়।

আৰ্থ-সামাজিক বিকাশ নীতি-নিৰ্ধাৰণত বহনযোগ্যতাক
অন্তৰ্ভুক্ত নকৰে, তেনেহ'লে সমাগত সময়ত কেৱল পানীৰ
নাটনিয়েই সৃষ্টি কৰিব পাৰিব এক মহাযুদ্ধৰ। পানীৰ বাবেই মানুহ
স্থানান্তৰ হ'ব নিজৰ জীৱন-জীৱিকাৰ পৰা। যদি সঁচাকৈ মানৱিক
সমাজত শান্তি বজাই ৰাখিবলগীয়া হয়, তেনেহ'লে পানী
ব্যৱস্থাপনা আৰু পানী অৰ্থনীতিৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিব লাগিব।

ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ প্ৰাক্তন মহাসচিব Boutros Ghali য়ে কৈছিল,
'পৰৱৰ্তী বিশ্বযুদ্ধ পানীৰ কাৰণে হ'ব।' বিশ্বযুদ্ধ নহ'লেও তাৰে
কিছু সৰু সৰু ঘটনা আমি এতিয়াও দেখিবলৈ পাইছোঁ,
উদাহৰণস্বৰূপে—

ক) ১৯৪৭-৪৮ চনৰ ভাৰত-পাকিস্তানী যুদ্ধৰ সময়ত নদী
ব্যৱস্থাৰ জল অধিকাৰৰ কেন্দ্ৰবিন্দু আছিল ভাৰত-পাকিস্তানী
জলবিবাদ।

খ) কাবেৰী নদীৰ পানীৰ ভাগ-বতৰাক লৈ ভাৰতৰ কৰ্ণাটক
আৰু তামিলনাড়ু ৰাজ্যৰ বিবাদ চলি আছে। ২০২৩ চনৰ আগষ্ট

মাহত তামিলনাড়ুৱে অনুৰোধ কৰিছিল যে কৰ্ণাটকে প্ৰতিদিনে
২৪ হাজাৰ কিউচেক কাবেৰী পানী এৰি দিব লাগে। কিন্তু
কৰ্ণাটকে কম বৰষুণৰ পৰিমাণ আৰু ৰাজ্যখনৰ খৰাংসদৃশ
পৰিস্থিতিৰ কথা উল্লেখ কৰি এই প্ৰস্তাৱ নাকচ কৰে।

গ) নেপালৰ মহাকালী নদীৰ কাষেৰে সীমা নিৰ্ধাৰণ কৰা
British East India Company আৰু নেপালৰ মাজত ১৮১৬
চনত স্বাক্ষৰিত চুগৌলি চুক্তিৰ ব্যাখ্যাৰ ওপৰত ভাৰত আৰু
নেপালৰ মাজত পৰস্পৰাগতভাৱে মতানৈক্য আছে যে কোনটো
ভাগৰ পৰা নদীখনৰ উৎস গঠন কৰে।

ঘ) ভূটানৰ হিমালয় ৰাজ্যৰপৰা ভাৰতৰ পূৱ অসম
ৰাজ্যলৈ নামি অহা ৫৬ খন নদী ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ সৈতে মিলিত
হয় নগ্ন অৰণ্য। সীমান্তৰ সিপাৰে বনাঞ্চলসমূহ সংলগ্ন আছিল
যদিও আভ্যন্তৰীণ প্ৰব্ৰজন, দৰিদ্ৰতা আৰু ইন্ধন কাঠৰ বৰ্ধিত
চাহিদাই সীমান্তৰ ভাৰতীয় ফালে ভূ-প্ৰকৃতি ভয়ংকৰভাৱে
সলনি কৰি পেলালে।

ভাৰতীয় সংবিধানৰ Article 262 ৰ অধীনত
আন্তঃৰাজ্যিক নদীৰ পানীৰ বিবাদ আইন, ১৯৫৬ প্ৰণয়ন
আন্তঃৰাজ্যিক নদ-নদী, উপত্যকাৰ ব্যৱহাৰ, নিয়ন্ত্ৰণ আৰু
বিতৰণত উদ্ভৱ হোৱা পানীৰ বিবাদৰ সমাধান কৰা এই আইনৰ
কাম। জল কূটনীতি আৰু সহযোগিতাই শান্তিত অৰিহণা যোগাব
পাৰে। SIWI (Stockholm International Water
Institute)য়ে বিশ্বৰ বহুতো অস্থিৰ অঞ্চলত ভাগ-বতৰা পানীৰ
ওপৰত সীমা অতিক্ৰম কৰি সহযোগিতাক সমৰ্থন কৰিবলৈ কাম
কৰে। দেশসমূহে ভাগ কৰা নদী, হ্ৰদ বা ভূ-গৰ্ভ, জলস্তৰ
যৌথভাৱে পৰিচালনা কৰি নিজৰ জলবায়ুৰ স্থিতিস্থাপকতা
শক্তিশালী কৰিব পাৰে।

এই প্ৰত্যাহ্বানৰ মাজতো আশাৰ কুঁৱলী নিহিত হৈ আছে।
পানীৰ শক্তি আছে আমাক একত্ৰিত কৰাৰ, সহযোগিতা আৰু
বুজাবুজিৰ সেতু নিৰ্মাণ কৰাৰ। আজি আমি শান্তি প্ৰসাৰত পানীৰ
তাৎপৰ্যৰ ওপৰত চিন্তা কৰাৰ সময়ত আহক আমি বহনক্ষম পানী
ব্যৱস্থাপনা পদ্ধতিৰ প্ৰতি আমাৰ দায়বদ্ধতাক পুনৰ দৃঢ় কৰোঁ।
হেলেন কেলাৰৰ ভাষাত, “অকলে আমি ইমান কম কাম কৰিব
পাৰোঁ, একেলগে আমি বহুত কৰিব পাৰোঁ।” পানীৰ অভাৱৰ
প্ৰত্যাহ্বানসমূহ মোকাবিলা কৰিবলৈ একেলগে আগবাঢ়ি আহক।
এটা ভৱিষ্যত গঢ়ি তোলা য'ত পানী বিভাজনৰ উৎস নহয়,
বৰঞ্চ ঐক্য আৰু স্থিতিস্থাপকতাৰ প্ৰতীক।

শান্তিৰ পানী সকলোৰে বাবে মুক্তভাৱে আৰু প্ৰচুৰভাৱে
প্ৰবাহিত হওঁক।

কাঠফুলা খেতিৰ উদ্যোগীকৰণৰ সন্দৰ্ভত কৰ্মশালা

হীনা আহমেদ

তৃতীয় বাৰ্ষিক , ভূগোল বিভাগ

তাৰিখ : ৩১/১০/২০২৩

বিভাগ : উদ্ভিদ বিজ্ঞানৰ দ্বাৰা আয়োজিত

সহযোগী : কাঠফুলা উন্নয়ন ফাউণ্ডেশ্যন

নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ সহযোগত কাঠফুলা উন্নয়ন ফাউণ্ডেশ্যনৰ উদ্যোগত দিনজোৰা কৰ্মশালা অনুষ্ঠিত হয়। আমন্ত্ৰিত অতিথিগৰাকীক সম্বৰ্ধনা জ্ঞাপন কৰি কৰ্মশালাখন আৰম্ভ কৰা হয়। নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ অধ্যক্ষ ড° কুলেন চন্দ্ৰ দাস ছাৰৰ উদ্বোধনী ভাষণ দিছিল। ইয়াৰ পাছতে আমন্ত্ৰিত অতিথি শ্ৰীপ্ৰাঞ্জল বৰুৱায়ে কাঠফুলা উন্নয়ন ফাউণ্ডেশ্যনৰ প্ৰতিষ্ঠাপক সাধাৰণ সম্পাদকে ভাষণ প্ৰদান কৰে। তেখেতে আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক স্বাধীন হ'বলৈ উৎসাহিত কৰিছে। কাঠফুলা খেতিৰ বিষয়ে সম্পূৰ্ণ জ্ঞান দিছে। সমগ্ৰ কাৰ্যকলাপ ভাগটো দুটা ভাগত ভাগ কৰিছে। প্ৰথম কাৰ্যকলাপটো হ'ল বক্তৃতা কাৰ্যসূচী আৰু দ্বিতীয় ভাগটো হ'ল বন্ধাবঢ়া কাৰ্যকলাপ।

অইষ্টাৰ কাঠফুলাৰ উৎপাদনৰ সন্দৰ্ভত নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ ছাত্ৰীসকলে প্ৰতিবেদন প্ৰস্তুত কৰে।

অইষ্টাৰ কাঠফুলা হৈছে অসমত কৰা এবিধ কাঠফুলা। এই কাঠফুলা উৎপাদনৰ বাবে ২০°-৩০° ডিগ্ৰী চেলছিয়াছ প্ৰয়োজন।

অইষ্টাৰ কাঠফুলাৰ গুৰুত্ব তলত উল্লেখ হৈছে :

এই কাঠফুলাবিধ হৈছে বাসায়নিক পদাৰ্থ অবিহনে উৎপাদিত এবিধ কাঠফুলা। কাঠফুলা হৈছে স্বাস্থ্যকৰ খাদ্য। কাঠফুলাৰ পৰা প্ৰ'টিন, ভিটামিন, খনিজ পদাৰ্থ আদি সকলো লাভ কৰিব পাৰোঁ।

হাতে কামে কৰা কাৰ্যসূচী পৰিচালনা কৰে নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগে।

কাঠফুলা খেতিৰ সময়ত ব্যৱহৃত কেঁচামালসমূহ —

- ১) শুকান খেৰ
- ২) HMPE বেগ 60 x 45cm
- ৩) বীজ
- ৪) ইন্ধন
- ৫) বহী

৬) সৰু কেঁচী

৭) কপাহ

৮) ২০০ লিটাৰ ধাতুৰ ড্ৰাম।

অইষ্টাৰ কাঠফুলা খেতিৰ পদ্ধতিসমূহ তলত বিশ্লেষণ কৰা হ'ল —

১) শুকান খেৰ ২ ৰ পৰা ৩ চে.মি. জোখত কাটিব লাগে।

২) খেৰখিনি কাটি সৰু জোখত এটা বেগত সোমুৱা বেগটো ১২ ঘণ্টা তিয়াই থ'ব লাগিব চূণপানীত।

৩) খেৰৰ বেগটো ৩০ মি. উতলি থকা পানীত সিজাব কৰিব লাগিব।

৪) সিজোৱা খেৰখিনি মেলি দিব লাগিব যাতে অতিৰিক্ত পানী শুকাই যায়।

৫) HMPE বেগত খেৰখিনি সোমাই তাৰপাছত বীজ দিব লাগিব। প্ৰথমে খেৰ তাৰ পাছত বীজ এনেদৰে ৪ স্তৰত বীজ ৫ স্তৰত খেৰ দিব লাগে।

৬) বেগটো ওপৰৰফালে বহীৰে বন্ধ কৰিব লাগিব। বেগটো চাৰিওফালে ফুটা কৰিব লাগিব আৰু সেই ফুটাবোৰত কপাহ সুমুৱাই দিব লাগিব। বেগটো ৬ কিঃগ্ৰাম হ'ব লাগিব।

৭) বেগটো আন্ধাৰ আদ্ৰ কোঠাত ১৫ দিনৰ বাবে ৰাখিব লাগে। বেগটো বান্ধি ওলোমাই ৰাখিব লাগে।

৮) ১৫ দিনৰ পাছত HMPE বেগটো ফালি পানী চটিয়াই দিব লাগে। পোহৰযুক্ত বায়ুমণ্ডলত ৰাখিব লাগে।

৯) কাঠফুলা ৭ ৰ পৰা ১০ দিনৰ ব্যৱধানত ছিঙিব পাৰি। কাঠফুলাখিনি এবাৰ ছিঙা পাছত ৩ বাৰলৈ ছিঙিব পাৰি। হাতে-কামে কৰা কাৰ্যসূচী উৎপাদন কৰা অইষ্টাৰ কাঠফুলাৰ কেইটামান ব্যঞ্জন তলত উল্লেখ কৰা হ'ল —

ক) অইষ্টাৰ কাঠফুলাৰ চেণ্ডউইচ :

কাঠফুলা ২০০ গ্ৰাম, ১ কাপ অনুসৰি মাখন, ২ কাপ মেউনিজ, ৪ টা গাজৰ, চেণ্ডউইচ ব্ৰেড, ২ চামুচ জালুকৰ গুৰি, ২ চামুচ তেল জোখ অনুসৰি নিমখৰ পৰিমাণ দিব লাগে। কাঠফুলাখিনি সৰু সৰুকৈ কাটি পাছত কাঠফুলাখিনি কেৰাহি এখনত দি তাত জোখ অনুসৰি নিমখ তেল আৰু মাখন দি গেছত ভাজিব লাগিব। ভাজা হোৱাৰ পাছত ব্ৰেডৰ ওপৰত ভাজি থোৱা কাঠফুলাখিনি দি তাৰ ওপৰত মেউনিজ কাটি থোৱা গাজৰ দি ব্ৰেডৰ ওপৰত গোটেইখিনি দি আন এখন ব্ৰেডৰ টুকুৰা সৈতে বন্ধ কৰি দিব। এনেদৰে অইষ্টাৰ কাঠফুলাৰ চেণ্ডউইচ তৈয়াৰ হ'ব।

খ) অইষ্টাৰ কাঠফুলাৰ পায়স :

কাঠফুলা ২০০ গ্ৰাম, ১ লিটাৰ গাখীৰ, ৫০০ গুৰুৰ চেনি আৰু ১ কাপ বৰাচাউল কাঠফুলাখিনি সৰুকৈ কাটি ১৫ মিনিট সময়ত গাখীৰত উতলাব লাগিব। উতলি হোৱা পাছত বৰাচাউল দিব লাগে তাৰপাছত চেনিখিনি দিব লাগে। অলপ লৰাই ১০ মিনিট পাছত অইষ্টাৰ কাঠফুলাৰ পায়স সম্পূৰ্ণভাৱে তৈয়াৰ হ'ব।

কাঠফুলা খেতিৰ উদ্যোগীকৰণ বিষয়ক কাৰ্যসূচী কৰ্মশালা নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগৰ দ্বাৰা বৰ্তমান চলিত হৈ আছে।

ৰাজি গেৰৱা

চাইনচালী খডিচেন

প্ৰাচীনকালৰে পৰা অসমত বসবাস কৰি অহা ডিমাচা জনগোষ্ঠীসকলৰ এটি লেখত ল'বলগীয়া উৎসৱ এই 'ৰাজি গেৰৱা'। ইয়াত 'ৰাজি' মানে হৈছে-ৰাজ্য গাঁও বা এডোখৰ ঠাইৰ সমষ্টি আৰু 'গেৰৱা' হ'ল পূজা-অৰ্চনা কৰা, দুয়োমিলি ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে গাঁও, ৰাজ্য মংগলৰ কাৰণে পূজা-অৰ্চনা কৰা। ইয়াক ডিমাচাসকলৰ প্ৰধান উৎসৱ হিচাপে ধৰা নহয় কিয়নো 'বুচুডিমা' হৈছে ডিমাচা জনগোষ্ঠীৰ প্ৰধান উৎসৱ।

ডিমাচা জনসমাজৰ বাবে এই ৰাজি গেৰৱাটো অতিকৈ প্ৰয়োজনীয়। ই প্ৰাচীনকালৰে পৰা ডিমাচা ৰজা, ডিমাচা কুঁৱৰীৰ দিনৰে পৰা নীতি নিয়ম অনুসৰি পৰম্পৰাগতভাৱে ডিমাচাসকলৰ মাজত প্ৰচলিত হৈ আহিছে। গাঁৱত, ৰাজ্যত আৰু সমাজত বেমাৰ-আজাৰ, যুদ্ধ-বিতৰ্ক, মহামাৰি আদিৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ বা এনে পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি নহ'বলৈ এই ৰাজি গেৰৱা অৰ্থাৎ পূজা-পাতল কৰা হয়, এয়াই হৈছে ৰাজি গেৰৱা।

এই ৰাজি গেৰৱাৰ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাটো হ'ল যে ৰাজি গেৰৱা বা পূজা-অৰ্চনা কৰাৰ সময়ত প্ৰত্যেক ঘৰৰ পৰা বৰঙণি দিয়ালৈ বাধ্যতামূলক, যদিহে বৰঙণি দিয়া নহয় তেতিয়া

সমাজে ভাল চকুৰে নাচায়। আৰু সমাজৰ পৰা এঘৰীয়া কৰি ৰখা হয়। লগতে পূজাৰ দিনাখন গাঁৱত থাকিবলৈ দিয়া নহয়। আন এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাটো হ'ল এই পূজা-অৰ্চনাত মহিলাৰ প্ৰৱেশ নিষিদ্ধ। ছোৱালী, বোৱাৰীসকল যোৱাৰ কোনো নিয়ম নাই। ইয়াত কেৱল ডেকা-বুঢ়া, পুৰুষসকলেহে যাব পাৰি।

যিদিনাখন এই পূজা কৰা হয় সেইদিনা গাঁৱৰ কোনোৱে গাঁৱৰ বাহিৰ, ঝুমলৈ বা খেতি বাতিলৈ নাযায়, খেতি-বাতিৰ কাম কৰিব নাপাই বুলি মতবাদ আছে। মহিলা তিৰোতাসকলে তাঁতশালৰ কাম আদিও নকৰে। সেইদিনা গাঁৱৰ কোনোৱে বাহিৰত থাকিব নাপাই আৰু বেলেগ গাঁৱৰ লোক বা আলহীসকলেও থাকিব নাপায়, বেলেগ গাঁৱৰ মানুহ এই পূজাত কিবা কাৰণত থাকি গ'লে ১৪, ১৫ দিনলৈ থাকি যাব লাগে বুলি ডিমাচা সমাজত বিশ্বাস আছে।

ঠাইভেদে এই ৰাজি গেৰবাৰ নীতি নিয়মবোৰ বেলেগ হোৱাৰ লগতে বেলেগ কাৰণত বেলেগ বেলেগ নিয়ম অনুসৰি পূজা-অৰ্চনা কৰা হয়। ইয়াৰ মূল পূজাৰীজনক 'হোজাই' আৰু তেওঁৰ সহায়কৰ্তাক 'বাৰৱা' বুলি কোৱা হয়।

ক) 'নলাই নি গেৰবা' : গাঁও বা ৰাজ্যৰ বাবে কৰা পূজাৰ ইয়াত 'নলাই' হৈছে গাঁও। নলাই নি গেৰবা হৈছে গাঁৱৰ গাঁওবুঢ়াৰ ঘৰত কৰা পূজা। কিন্তু এই পূজাত সকলোৱে অংশগ্ৰহণ কৰিব পাৰে। ল'ৰা-ছোৱালী, পুৰুষ-মহিলা সকলোৱে, কিয়নো এই পূজা গাঁৱৰ সকলোৰে মংগল কামনাৰ বাবে গাঁৱৰ মুখীয়াজনৰ ঘৰত কৰা হয়। গাঁৱৰ বেমাৰ-আজাৰ নহ'বলৈ, প্ৰত্যেক ঘৰৰ মানুহে কুশলেৰে, ভালে ভালে দিন গুচোৱাৰ অৰ্থে এই পূজা কৰা হয়।

খ) 'হাগৰানি বা হাডাম নি গেৰবা' : হাবি বা ফচলৰ বাবে কৰা পূজা ইয়াত হাগৰা হৈছে হাবি আৰু হাডাম হৈছে খেতি-বাতি, শস্য বা ফচল। প্ৰত্যেক নতুন বছৰৰ ঝুম বা অন্য খেতি-বাতি আৰম্ভ কৰাৰ আগতে হাবি কাটি, জ্বলাই জংঘল চাফা নতুন মাটিডোখৰত বীজ সিঁচাৰ আগতে হাবিত গৈ এই পূজা কৰা হয়। এই হাগৰানি গেৰবাত মহিলাসকলৰ যোৱাটো নিষিদ্ধ। গাঁৱৰ ৰাজ্যৰ প্ৰত্যেক ঘৰৰ শস্য যাতে ভাল হয়, সকলোৱে যাতে দুবেলা-দুমুঠি ভালকৈ খাই ৰাতিটো কটাব পাৰে, কোনোৱে যাতে ভোকে-পিয়াহে কটাবলগীয়া নহক সেই কাৰণে এই পূজা কৰা হয়। আনহাতে

গাঁও অঞ্চলৰ বাসিন্দাসকলৰ বাবে কৃষিয়েই সকলো, তেওঁলোকৰ প্ৰধান জীৱিকাটোৱেই হৈছে, কৃষিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল হোৱা, সেইবাবেই এই পূজা কৰা হয়।

গ) 'জবাহ-হাবাহ নি গেৰবা' : যুদ্ধ-বিতৰ্কৰ বাবে কৰা পূজা, ইয়াত 'জবাহ-হাবাহ' হৈছে যুদ্ধ-বিতৰ্ক। ই হৈছে গাঁও বা ৰাজ্যত যুদ্ধ-বিতৰ্ক, সংঘাত, হাই-কাজিয়া আদিৰ দৰে অশান্তিকৰ পৰিৱেশৰ সৃষ্টি যাতে নহয় তাৰ বাবে কৰা হয়। ইয়াৰ উপৰি বেয়া দেও, দেৱতা, বেয়া বতাহ আদিৰ পৰা গাঁওখনক সুৰক্ষা কৰাৰ অৰ্থে এই

পূজা কৰা হয়। এই পূজা গাঁৱৰ বাহিৰত গাঁৱৰ দুৱাৰমুখ অথবা গাঁওখনৰ একেবাৰে শেষত কৰা হয়। ইয়াত মহিলাসকলক যাব দিয়া নহয়।

গাঁৱত অশান্তিকৰ পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হ'লে গাঁৱৰ যি শান্তিকৰ পৰিৱেশৰ বাতাৱৰণ, গাঁৱৰ সৌন্দৰ্যবোধ নাইকিয়া হয় পৰে, সেইবাবে সকলোৱে এদিন সময় উলিয়াই এইবিধ পূজা কৰা হয়।

এই তিনিওটা ৰাজি গেৰবা ঠাইভেদে নীতি-নিয়ম বেলেগকে হ'লেও সকলো ঠাইত নিয়ম অনুসৰি প্ৰতিটো ৰাজি গেৰবা পতা হয়। প্ৰতিটো ৰাজি গেৰবাই এদিনত দুবাৰকৈ কৰা হয় দিনত আৰু ৰাতিটোত। প্ৰতিটো ৰাতিৰ পূজাত মহিলাসকলৰ যোৱাটো নিষিদ্ধ আছে। এই তিনিওটা পূজাই ডিমাচাসকলৰ বাবে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। পূব আৰু পশ্চিম কাৰ্বি আলং, ডিমা হাচাও, কাছাৰ আৰু হোজাই অঞ্চলৰ ডিমাচা বাসিন্দাসকলে এই তিনিওবিধ ৰাজি গেৰবা কৰা দেখা যায় কিন্তু ঠাইভেদে ইয়াৰ নাম আৰু নীতি-নিয়মবোৰৰ কিছু পাৰ্থক্য দেখা দিলেও ইয়াৰ বিশেষত্ব এটাই যে ৰাজ্যত, শান্তি প্ৰতিষ্ঠা লগতে ৰাজ্যবোৰ সকলোৰে মংগল কামনা কৰা, ভালে ভালে দিনবোৰ পাৰ কৰি যোৱাই হৈছে ইয়াৰ প্ৰধান।

1. Education is the kindling of a flame, not the filling of a vessel.
—Socrates
2. Man's mind, once stretched by a new idea, never regains its original dimensions.
—Oliver Wendell Holmes
3. Being a student is easy. Learning requires actual work.
—William Crawford
4. Education is not the filling of a pot but the lighting of a fire.
—W.B. Yeats
5. Don't just teach your children to read. Teach them to question what they read. Teach them to question everything.
—George Carlin
6. Live as if you were to die tomorrow. Learn as if you were to live forever.
—Mahatma Gandhi
7. Tell me and I forget. Teach me and I remember. Involve me and I learn.
—Benjamin Franklin
8. Change is the end result of all true learning.
—Leo Buscaglia
9. I am still learning.
—Michelangelo
10. It is not from ourselves that we learn to be better than we are.
—Wendell Berry
11. Life is an open book test. Learning how to learn is your most valuable skill in the online world.
—Marc Cuban
12. The more I read, the more I acquire, the more certain I am that I know nothing.
—Voltaire
13. Education is the passport to the future, for tomorrow belongs to those who prepare for it today.
—Malcolm X
14. All learning has an emotional base.
—Plato
15. Education is a progressive discovery of our own ignorance.
—Will Durant
16. I never learned from a man who agreed with me.
—Robert A. Heinlein
17. He who would learn to fly one day must first learn to stand and walk and run and climb and dance; one cannot fly into flying.
—Friedrich Nietzsche
18. You don't understand anything until you learn it more than one way.
—Marvin Minsky
19. Education is simply the soul of a society as it passes from one generation to another.
—G.K. Chesterton
20. The beautiful thing about learning is that nobody can take it away from you.
— B.B. King
21. By three methods we may learn wisdom: First, by reflection, which is noblest; Second, by imitation, which is easiest; and third by experience, which is the bitterest.
—Confucius

মন ময়ূৰী

শ্যামলিমা বৰ্মণ

দ্বাদশ মান

- মন : ইমান ধুনীয়া জোনাক!
ময়ূৰী : হম্! কৃষ্ণচূড়াৰ আঁৰে আঁৰে সিয়ো আমাক জুমিছে।
বৰ ভাল লাগিছে নহঁ মন!
মন : নহয় অ' ময়ূৰী;
তোমাৰ ওঁঠেৰে নিগৰি অহা গানৰ ছন্দৰ
অবিহনে ওৰেটো নিশা আধৰুৱা যেন লাগে।
গোৱা না ময়ূৰী এই মায়ূৰী জোনাক ৰাতিত...
ময়ূৰী : থোৱা, তুমি মোৰ ভঙা মাতৰ সুৰ শুনিব নালাগে।
মই লাজহে পাওঁ।
মন : কি যে কোৱা। তোমাৰ প্ৰতি শব্দত যেন
মই বিলীন হওঁ জনা!
ময়ূৰী : বাৰু কোৱাচোন তুমিয়ে, কি গাওঁ
মন : এই ধুনীয়া গধূলি লগন।
ময়ূৰী : সংযমহীন আচৰণ।
মন কিবা বেলেগ কোৱা না...।
মন : জীৱন এক্সাৰ জগত এক্সাৰ তুমিতো বিজুলীৰ চাকি ...
গোৱা না ময়ূৰী।
ময়ূৰী : বৰ অভিমানী তুমি...।
মন : শন শন শৰদে বুকু ভেদিলে বাধা দিব
কোন কৌশলে!
ময়ূৰী : ঐ পগলা ... লাহে লাহে গোৱা
জোনাক ফুটি প্ৰভাত হৈ যাব।
মন : হাঃ হাঃ। তোমাৰ কথাবোৰো যে... বৰ ভাল লাগে।
ময়ূৰী : হয় নেকি?
মন : ওম। মোৰ প্ৰিয় পূৰ্ণিমাৰ দৰে...

দুটা কবিতা

তানিশা বনিক

স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

ফাগুনী

প্ৰকৃতিৰ বুকুত উতনুৱা বতাহত
ওলমি নাচি উঠে
তেজৰঙা শিমলু, মদাৰৰ হাঁহি।
ধূলিৰে ধূসৰিত ধৰিত্ৰীৰ বুকুত
শুকান শুকান পাতৰ
দুৰ্দশা দেখি উচুপি উঠে।
উদং বিৰিখৰ চূড়াত বহি
ফাগুনী শুকান পথাৰৰ যন্ত্ৰণা দেখি
এঙেৰুৱা মনে পথৰুৱা বাটে
ঘৰমুৱা ককাইটি
তথাপিও ফাগুনীয়ে আনে
জোনাক জোনাক সপোন।

এক্সাৰৰ পৰিধি

আন্ধাৰেও লিখে হেঁপাহৰ লিখনি
আন্ধাৰ মানেই জানো উদাস?
তেন্তে ৰাতিৰ আকাশৰ
জোনৰ সৌন্দৰ্য জানো
উদাস হ'ব পাৰে?
আন্ধাৰেও শিকাই যায়
ইয়াৰ সাৰ্থকতাৰ জ্ঞান,
সৰি পৰা কলমটোৱেও
কয় উকা কাগজৰ
ৰঙীন কথা,
এবাৰ তুমিও লিখা

দেউতা

অৰ্চনা ফাংচপী

স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

দেউতা তোমাৰ গুঁঠৰ হাঁহিটিয়ে
মোক সাহস দিয়ে।
তোমাৰ স্পষ্টবাদী চকুযুৰি
মোৰ শক্তি দিয়ে।
তোমাৰ খঙৰ মাজত লুকাই
থকা মৰমবোৰে মোক
আগুৱাই যাবলৈ প্ৰেৰণা দিয়ে।
তোমাৰ এষাৰি মাতে মোৰ
দুখ ভাগৰ পাহৰাই দিয়ে।
মোৰ জীৱন নাটৰ প্ৰিয়
নায়ক তুমি।
মোৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ
মূল্যবান বস্তু তুমি।
মোৰ বুকুত বাস কৰা
ভগৱানজনেই তুমি।

প্ৰদীপ

কৰবী দেৱী

স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

তেল, শলিতা আৰু চাকি
পাই জানো ইয়াতেই
প্ৰকৃত পোহৰ
আৱশ্যক এটি ফিৰিঙতি
যাৰ ফলত জন্ম হয়,
প্ৰদীপৰ
দূৰ হয় আন্ধাৰ মনৰ
আৰু জগতৰ।

সূৰ্য্য বেলিকা

পম্পী হাজৰিকা

স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

পুৱাৰ কিৰণৰ আগমন
এটি যেন কথোপকথন
সেউজৰ কত যে সুৰ
হয় মন বিভোৰ,
পানচৈৰ ঘাটত বৰষুণৰ টো
পিছলে এখোজ দুখোজ
ছিঙি অনা পদুমে
বোৱাই কেঁচা মাটিৰ বোল।
হেঙুলীয়া আবেলিৰ
বিষাদৰ এক চাৰনি
বিদায়ৰ বেলিকা
ৰয় এক অপেক্ষা।

লিমাৰিক

কৰবী দেৱী

স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

১.

বানপানীৰ মথাউৰিৰ নামত টকা আহিল
কোটি কোটি
ঠিকাদাৰ মন্ত্ৰীয়ে খালে তাক লুটি-পুতি
বানাক্ৰান্তই কৰে হাহাকাৰ
শুই থাকে চৰকাৰ
শ শ কোটিৰ মথাউৰি
যায় এজাক বৰষুণত উটি

২.

১৫ আগষ্ট স্বাধীনতা দিৱস সকলোৱে জানে
এমাহৰ আগৰ পৰাই যে ১৪৪ ধাৰা আনে
পুলিচ নাগৰিক প্ৰশাসন
সকলো সচেতন
১৫ আগষ্টৰ পিছৰ পৰাহে যেন
সকলোৱে স্বাধীনতা মানে।

ভাল লগাবোৰ ভয় লাগে আজি কালি

দীপা বৰা

স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, সংস্কৃত বিভাগ

কাৰোবাৰ কান্ধত মূৰ থৈ
আকাশৰ তৰাৰ ধেমালি চাবলৈ
হেঁপাহ জগা নাই,
নাইবা কাৰোবাৰ বুকুত মূৰ গুঁজি দি
জোনটি চাবলৈ হাবিয়াস নাই।
কিন্তু ভাল লাগে এই জোনটি
ভাল লাগে জোনাকসৰা নিশা
অনুভৱেৰে শব্দমালা গাঁঠি।
ভাল লাগে সংগীহীনভাৱেও থাকি
কিন্তু এই নিসংগতাক ভয় লাগে আজিকালি
ভয় হয়, নিসংগতাৰ অজুহাতত যদি
অতীতৰ নিষ্ঠুৰ সময়ে কৰে আমনি...।
নিশাৰ গভীৰ এক্সাৰো মোৰ খুব প্ৰিয়
কিন্তু এই এক্সাৰলৈয়ো ভয় লাগে আজিকালি
ভয় হয়, অন্ধকাৰৰ সুযোগ লৈ যদি
ভগ্ন হৃদয়ে উঠে উচুপি!

শঙ্কৰ গুৰুলৈ আহ্বান

বাণু বৰা

চতুৰ্থবৰ্গৰ কৰ্মচাৰী

গুৰু মোৰ শঙ্কৰ

আকৌ এবাৰ আহা

তোমাৰ দেশৰ তোমাৰ জাতি

চাই যোৱা কিনো লীলা।

দয়া-মায়া প্ৰেম সেৱা

নীতি কথা হৈয়ে ৰ'ল

পাপ হ'ল কৰ্মনীতি

পাপী ৰক্ষক।

ধৰ্মণ, লুণ্ঠন, অপহৰণ, হত্যা

বুকু কঁপোৱা নিত্য বাৰ্তা

সধৱা-বিধৱা, শিশু, কন্যা, বৃদ্ধা

হয় দেখোন সকলো লাঞ্ছিত।

সেয়ে তুমি গুৰু মোৰ

আকৌ এবাৰ আহা

দূৰ কৰা সমাজৰ নিৰ্ভঙ্ক কালিমা।

ভাতৃত্বৰ এনাজৰীৰে

পুনৰ সমাজখন সজীৱ কৰি তোলা।

আকাশ

মনালিছা হাজৰিকা

স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

তুমি স্নিগ্ধ উমাল পৰশ

যাৰ হাতৰ মুঠিত জোনাক বয়

যাৰ হাঁহিটিত থমকি ৰয়

অলেখ পৰী লাজুকী হৈ

তুমি এজাক মলয়া

যাৰ সুৰত পথাৰ— নৈয়ে নাচে

যাৰ কোলাতে জিৰণি লয়

হেজাৰ তৰা জেউতি হৈ

তুমি এজাক বাৰিষা

যাৰ বুকুত আছে এখন ৰামধেনু

যাৰ তেজত প্ৰবাহিত হয়

সীমাহীন মৰম জীপাল হৈ

তুমি কোন?

আধা লিখা এখন চিঠি

জয়শ্ৰী বৰা

তাৰিখটো সঠিক মনত নাই মোৰ, সেইদিনাখন আছিল তাৰ লগত প্ৰথমটো দেখা

তেতিয়া কলেজত এজন ল'ৰাৰ কথা বৰকৈ ওলাই আছিল।

ল'ৰাজন বোলে বৰ ভাল, মই সপোনটো কল্পনা কৰা নাছিলোঁ সেইজনে

যে এইজন বহুদিন পাৰ হ'ল।

তাক চোৱা হেঁপাহতে বৰকৈ সাজি-কাচি যাওঁ

উফঃ তাৰ সেই বলিয়া কৰা হাঁহিটোৰ প্ৰেমত প্ৰতিবাৰে পৰোঁ...

কি যে আচৰিত সম্পৰ্ক আছিল আমাৰ, কেনে কৈ যে তাৰ প্ৰেমত পৰিলোঁ

চেঃ ভবামতে একো নহ'ল।

১৭ ছেপ্তেম্বৰত তাৰ জন্মদিন আছিল বৰ হেঁপাহেৰে মোক সি তাৰ জন্ম

দিন লৈ মাতিলে ময়ো ৰ'ব নোৱাৰি গ'লোঁ বৰ এটা বেলেগ পৰিৱেশ

ঘৰখনত বৰ আপোন আপোন যেন অনুভৱ হ'ল...

মাক-দেউতাকৰ বৰ কথা শুনে সি ইমান কথা বুজি পায়।

কেতিয়াবা ভাৱোঁ ইমানো কোনোবা ভাল হ'ব পাৰে নে!

কিন্তু আজি সি মোৰ লগত নাই তথাপিও তাৰ মৰমৰ স্মৃতিবোৰ মোৰ

লগত আজীৱন থাকিব, তোমালৈ আজি বৰকৈ মনত পৰিছে!

তাকে ভাবি আজি তোমাৰ স্মৃতিবোৰ আকৌ ৰোমস্থন কৰিছোঁ

পাৰ হৈ যোৱা সময়বোৰ সঁচাই বৰ ভাল আছিল অ'!!

এই যে হাৰিয়া নদীৰ পাৰত থকা আঁহতজোপাৰ কথা তোমাৰ বাক

মনত আছেনে আমি যে লাজে লাজে এজনে সিজনক চাই

সময়বোৰ পাৰ কৰিছিলোঁ...

আজিও মনত পৰে কি যে মধুৰ অনুভৱ...

অ' আৰু এটা কথা তুমি সুধি থাকা নহয় মই কি ভাল পাওঁ?

সেই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰি,

আজিও নিমাত মই, জানা নে!

তোমাৰ মধুৰ স্মৃতিবোৰ আজীৱন মোৰ সংগী হৈ থাকিবা।

বৰ কষ্ট অনুভৱ হয় দেহত!

এক বজাব নোৱাৰা অনুভৱ...

বৰষুণ আহিলে ই তুমি যে অনুভৱ হৈ বুকুখন সেই আগৰ

দৰে কাঁপি উঠে...

ক'ব নোৱাৰা কথাবোৰ কবিতাৰে একাশ কৰোঁ

কি জানি তোমাক আকৌ বিচাৰি পাওঁ বা নাই...।।

কিবা জানো মূল্য থাকিব ?

জুৰিস্মিতা বৰা

স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

সেইদিনা নাহা আলহীও আহিব

সেইদিনা সকলোৱে কান্দিব

যিদিনা মই মাটিত নিদ্ৰা যাম

নিঃশব্দে !

বগা কাপোৰখনৰ মাজত

ধূপ-ধূনাৰ গোকৃত

হাঁহিমুখে শুই অপেক্ষা কৰিম

মোৰ অস্তিম যাত্ৰাৰ।

সকলোৱে আহি মোক কিবা-কিবি সুধিব

কোনোবাই মৰমত

কোনোবাই কান্দি কান্দি আৰু

হয়তো কোনোবাই খঙত সুধিব।

কিন্তু !

কিন্তু মই জানো উত্তৰ দিব পাৰিম

কোনোবাই জানো আকৌ মোৰ

চেতনা আনিব পাৰিব ?

মোৰ অচেতন দেহাত !

কোনোবাই মোৰ বাবে

হালধি-মাহ পিহিব,

কোনোবাই মোক নিবলৈ

স্বৰ্গৰথ সাজিব।

হালধি-মাহৰ পৰশেৰে

নতুন সাজেৰে

মোক সজাই তুলিব।

পুষ্প সজ্জিত বাহনত

মোক অস্তিম বিদায় জনাব।

গোটেই জীৱনভৰ যাক বিচাৰিলোঁ

তায়ো হিয়া উজাৰি কান্দিব

মোক শেষবাৰ স্পৰ্শ কৰি

মৰম কৰিব।

যিয়ে মোক কালি বেয়াকৈ কৈছিল,

তেৱোঁ অশ্ৰুসিক্ত নয়নেৰে

মোৰ ভৰিত ধৰি ক্ষমা খুজিব !

কিন্তু !

কিন্তু মই জানো দেখা পাম ?

মই জানো অনুভৱ কৰিব পাৰিম ?

এই সকলোবোৰৰ কিবা জানো

মূল্য থাকিব ?

কিবা জানো

মূল্য থাকিব ?

কাহিনীবোৰৰো কাহিনী থাকে

মিনাক্ষী হীৰা

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

কাহিনী এটা সামৰি গৈ আছিলো, হাতৰ মুঠিতে নকৈ গজালি
মেলা সপোন এটাক নিজৰ কৰিবলৈ
মুঠিতো খুব বেছি টান কৰাৰ হয়তো
প্ৰয়োজন আছিল মোৰ বাবে।
সেয়েহে দুদিন টানিও চাইছিলোঁ
মৰমেৰে, যত্নে, শেষত অলপমান জোৰকৈয়ে!
কোনোবাখিনিত আঁচোৰ খায়ো পৰিছিলোঁ
বিন্ধিছিল কিহবাই
হঠাতে, চকুৰ পৰা বৈ অহা অশ্ৰুৰ টোপালে মোৰ
গাল স্পৰ্শ কৰিছিল।
আৰু মোৰ সপোনটো ভাগি গৈছিল
বৈ গৈছিল এগালমান উত্তৰ বিহীন প্ৰশ্ন!
শূন্যতাৰ বাদে একোৱেই নাছিল।
আচলতে, কাহিনীটো বহুত আগতেই ঢুকাইছিল
বৈ গৈছিল মাথোঁ মৰীচিকা
যি না কোনোবা দিনা মোৰ আছিল
না কোনোবা দিনা মোৰ
হোৱাৰ কথা আছিল!
হয়তো, কাহিনীবোৰ এনেকৈয়ে হেৰাই যায়
আমি বুজাৰ আগতেই নিশ্চিহ্ন হৈ যায়
আৰু আৰু
তাৰ পাছতো আমি যি ধৰি ৰাখোঁ
সেয়া মাথোঁ আমাৰ ভ্ৰম!
সেই ভ্ৰম নিঃসংগ,
সেই ভ্ৰম আমাৰ
সেই ভ্ৰম শূন্য...
সেই ভ্ৰমেই যেন আমাৰ প্ৰাপ্তি।

প্ৰয়াস

গীতা ৰাজখোৱা

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

অসমীয়া বিভাগ

পোহৰৰ মাজতো আজি আন্ধাৰ বিৰাজমান
এলান্ধুকলীয়া প্ৰবৃত্তিবোৰে মনটোক হেঁচি ধৰিছে
সৰি পৰা দুটোপ চকুলোৱেও নিজস্বতা হেৰুৱাই
বিপাণ্ডৰ আলি কেঁকুৰিত ফোপাই ফুৰিছে।
সপোন থাকিও যেন বিপথে গৈছে
ভৰিৰ খোজবোৰ
হাজাৰ হাজাৰ মৰীচিকাৰ নিদাৰুণ হাঁহি
উস্ কি অন্যায়
বিস্ময় এই জীৱন, বিচিত্ৰ এই ধৰণী
বীভৎস ব্যভিচাৰী লোকৰ ভিৰ
পুৰতি নিশাৰ শাস্তিৰ নিশ্বাসত
যতি পেলোৱাৰ আশ্ৰয় চেষ্টা
খালী মগজুৰ।

এখন্তেক নিজৰ বাবে, নিজক বিচাৰি

মিনাক্ষী হীৰা

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

ৰাজনীতি বিভাগ

পথভ্ৰষ্টচাৰী হোৱা ময়ো এক শিল
জীৱনৰ যাত্ৰা মোৰ দৈনন্দিনীয়া
কিন্তু যাবলগীয়া ক'তো নাই।
এদিন!
আৰু এদিন...
সেই যে লক্ষ্যৰ পথটো...
দেখাই দিলে মোক মোৰ শিল হৈ পৰা মনটোৱে
মোৰ এন্ধাৰ কোঠালিটোৱে!
পঢ়ি ভাল পোৱা উপন্যাসকেইখনে ক'লে,
ক্লান্ত হোৱা, ধৈৰ্য ৰাখা, সময় এনেকুৱাই!
সময়ৰ শৰেও বুকুত বিস্ফে,
কিতাপকেইখনে ক'লে, নিজৰ উদ্দেশ্য মহৎ কৰা।
আকাশখনে ক'লে, মই জানো নহয় তোমাৰ মনৰ বেথা।
সেউজীয়াবোৰে ক'লে, মনটো স্থিৰ আৰু শান্ত কৰি ৰাখা।
খিৰিকীখনে ক'লে, পৃথিৱীখন চোৱা আৰু বুজি উঠা—
'পৃথিৱীখন যে কিমান শূন্য তোমাৰ বাবে'
দৰ্জাখনে ক'লে, নিজৰ উদ্দেশ্য সাধন কৰিবলৈ বল প্ৰয়োগ কৰা।
পালেংখনে ক'লে, তোমাৰ সপোনক ধাৰণ কৰা।
এৰা !...
শেষত অস্ত যোৱা সূৰ্যটোৱেও ক'লে,
“তৰাবোৰ আন্ধাৰতহে জিলিকি উঠে”।

অনুবাদ কবিতা

কাণ্ডাৰী হুঁচিয়াৰ

মূল : বাংলা

কবি : কাজী নজৰুল ইছলাম

অনুবাদিকা : ড° জয়ন্তী সাহা

দুৰ্গম গিৰি, কান্তাৰ মৰু, দুস্তৰ পাৰাবাৰ
পাৰ হ'ব লাগিব নিশীথ বাতিত, যাত্ৰীসকল হুঁচিয়াৰ।
দোল খাইছে তৰী ফুলি উঠিছে পানী, মাজীয়ে হেৰাইছে পথ,
ফালিছে পাল কোনে ধৰিব হাল, আছে কাৰ হিম্মৎ?
কোন আছা জোৱান হোৱা আগুৱান মাতিছে ভৱিষ্যৎ।
এয়া তুফান ভাৰী, দিব লাগিব পাৰি, লৈ যাব লাগিব তৰী পাৰ।।
তিমিৰ বাতি মাতৃমন্ত্ৰী প্ৰহৰীসকল সাৱধান!
যুগ-যুগান্ত সঞ্চিত ব্যথা ঘোষণা কৰিছে এই অভিযান।
ফেনাই উঠে বঞ্চিত বুকুত পুঞ্জিত অভিমান,
ইহঁতক ল'ব লাগিব পথত দিব লাগিব অধিকাৰ।।
অসহায় জাতি মৰিছে ডুবি, নাজানে সম্ভৱণ,
কাণ্ডাৰী! আজি দেখিম তোমাৰ মাতৃ মুক্তি-পণ!
'হিন্দু নে সিহঁত মুছলিম?' সেয়া সুধিছে কোনজন?
কাণ্ডাৰী! কোৱা ডুবিছে মানুহ সন্তান মোৰ মা ৰ!
গিৰি-সঙ্কট, ভীৰু যাত্ৰীসকল, গুৰুতৰ বিজুলী উঠে গৰজি,
পশ্চাৎ-পথ-যাত্ৰীৰ মনত সন্দেহ জাগিছে আজি!
কাণ্ডাৰী! তুমি পাহৰিবা কি পথ? ত্যাগ কৰিবা কি মাজপথ?
কৰি হানাহানি, তথাপি টানি লৈ যোৱা, লৈছা যে মহাভাৰ!
কাণ্ডাৰী! তোমাৰ সন্মুখত সৌ পলাশীৰ প্ৰান্তৰ,
বাঙালীৰ তেজত ৰঙা হ'ল যত ক্লাইভৰ খঞ্জৰ।
সৌ গঙ্গাত ডুবিছে হায় ভাৰতৰ দিবাকৰ!
উদ্বিগ্ন সেই ৰবি আমাৰ তেজেৰে ৰঙাই পুনৰ্বাৰ!
ফাঁচীৰ মঞ্চত গালে যিসকলে জীৱনৰ জয়গান
আহি অলক্ষ্যে থিয় দিছে, দিব কোন বলিদান?
আজি পৰীক্ষা জাতিৰ অথবা জাতৰ কৰিবা ত্ৰাণ?
দোল খাইছে তৰী, ফুলি উঠিছে পানী, কাণ্ডাৰী হুঁচিয়াৰ!

তুমি যদি আসতে

মূল : অসমীয়া

কবি : হীৰেন ভট্টাচাৰ্য

অনুবাদক : ৰঞ্জয় সাহা

১.

ইচ্ছাৰ কোমল আঙুল দিয়ে
ৰক্তশ্ৰাবী হৃদয়ৰ
ছেড়াঁ তাঁৰগুলোকে জোড়া দিতে
তুমি যদি
আসতে
ঘৰমুখো পাখিদের সঙ্গে
ধানের শীষের বুকো!
নদী হয়ে বয়ে আসা বিকেলের
সোণালী ৰোদের মতো?

২.

তুমি আসলে
আসি বলে আশ্বিন আগে আসে।
আমার ৰক্তের গালিচা গলে
তোমাৰ পদক্ষেপেৰ পদ্মেৰ পাতায় পাতায়।
তুমি যদি
আসতে
ৰোদের সোণালী কোঁষে কোঁষে!

“Many of my movies have strong female leads- brave, self-sufficient girls that don't think twice about fighting for what they believe with all their heart. They'll need a friend or a supporter, but never a saviour. Any woman is just as capable of being a hero as any man.”

- Hayao Miyazaki

“Women, they have minds, and they have souls, as well as just hearts. And they've got ambition, and they've got talent, as well as just beauty. I'm so sick of people saying that love is all a woman is fit for.”

- Louisa May Alcott

“Being powerful is like being a lady. If you have to tell people you are, you aren't.”

- Margaret Thatcher

“You get in life what you have the courage to ask for.”

- Oprah Winfrey

“There is no limit to what we, as women, can accomplish.”

- Michelle Obama

“I hate to hear you talk about all women as if they were fine ladies instead of rational creatures. None of us want to be in calm waters all our lives.”

- Jane Austen

“A woman who will be like a rock in a riverbed, enduring without complaint, her grace not sullied but shaped by the turbulence that washes over her.”

- Khaled Hosseini

“I am no bird and no bird, and no net ensnares me. I am a free human being with independent will.”

- Charlotte Bronte

বেমাতৃক

ড° মিতালী গোস্বামী

সহকাৰী অধ্যাপিকা, সংস্কৃত বিভাগ

প্ৰতিটো আহাৰত যে ভৰ্ণন হয় নৈখন, সেই নৈখনৰ বুকুতেই এই সৰু কাহিনীটোৰ জন্ম। তেজীমলাৰ কাহিনী সুঁৱৰি সুঁৱৰি নৈখনৰ পাৰতেই গাভৰু জোনবিৰিজনী বহি ৰয়। বতাহে কেতিয়াবা তাইৰ চুলিকোচা জোকৰি যায়, কেতিয়াবা চোলাটো সৰাপাত উৰোৱাদি উৰুৱায়। চকুৰ পতাত এচকু সপোনে ভিৰ কৰেহি কেতিয়াবা তাইৰ। কোনোবা কোঁৱৰে নৈখনৰ পাৰত বহি ভাল পোৱা তাইজনীক ৰাণী সজাই নিবলৈ আহিব নেকি? তেনেবোৰ সপোন হয়তো খেতিয়ক দেউতাকে দেখে।

তেজীমলাৰ দৰে তাইৰো এজনী মাহীয়েক আছে। মাকৰ মৰমৰ পৰশ নোপোৱা ছোৱালীজনীক মাহীয়েকে মৰমেৰে আৰৰি ৰাখে। তেওঁ জোন বুলিলেই জোনজনী গৈ তেওঁৰ ডিঙিত ওলমি পৰেগৈ। চকুচৰহা মানুহবোৰেহে ইকাণে-সিকাণে বহু কথা কয়। মাহীমাকৰ তাইলৈ থকা মৰম, হেঁপাহকণক তুলাচনীত জুখিবলৈ তেওঁলোক উদ্ভাৱন হয়।

ভদীয়া বানে গোটেই গাঁওখনকে ধুই নিলে সেইবাৰ। তাইৰ মাহীয়েকজনীৰ অস্থি সাৰখিনিও বানে কোঁচাই সামৰি ললে। বৰ উকা উৰুঙা লাগে কেতিয়াবা। যন্ত্ৰণাই জুলুম কৰিলে নৈখনৰ পাৰত তাই বহি বয়গৈ। আত্মাৰ সম্পৰ্ক তাইৰ নৈখনৰ সৈতে। প্ৰতিটো আহাৰত ভৰুণ হয় নৈখন। কেতিয়াবা ভাদ আৰু আহিনতো নৈখনে জীপাল কৰি ৰাখে ঠাইখন। নৈখন আছে বাবেই তাই আছে, নৈখনৰ বুকুত ক'ৰবাত তাইৰ মাক আছে, মাহীমাক আছে; আৰু...হয়তো আছে ৰং !

...তাইলৈ চায়েই নিজৰ পা-পোৱালি এটিও নুতুলিলোঁ...
কেতিয়াবা মানুহজনীয়ে খেতিয়ক গিৰীয়েকৰ আগত আক্ষেপ কৰে। ভাবুক মানুহজন নিৰ্বিকাৰ হৈ ৰয়।

নৈখন জোনবিৰিৰ তেনেই মৰমৰ। সেইখনলৈ চাই তাই তাইৰ মাকজনীক অনুভৱৰ মাজেদি চুই চাবলৈ যত্ন কৰে। আহাৰৰ ভৰুণ নৈখনতেই এটা কাহিলী পুৱা জঁপিয়াই তেওঁ আপোনঘাতী হৈছিল। ভালদৰে একোৱেই মনত নপৰে তাইৰ। তাইৰ দৰেই আছিল নেকি তেওঁ? লাহী দেহ, দীঘল চুলি, জোঙা নাক, গোল গোল চকু... ধুৱলী-কুঁৱলীকৈ কিবা অলপ মনলৈ আহে। গাঁৱৰ মাহী-পেহী, বৰমা-খুৰীহঁতে তাইৰ মাহীমাকজনীকে জগৰীয়া কৰে মাকৰ মৃত্যুৰ বাবে। হ'ব পাৰে নেকি? দেউতাক আৰু মাহীয়েকৰ অবৈধ প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক! হ'ব পাৰে? তাইৰ মানি ল'বলৈ টান হয়।

ঃ জানে, আই সকলোৱে জানে; মাহীয়েৰাই তোৰ মাৰক খালে। মাৰ যোৱাৰ দুমাহ হওঁতে কি নহওঁতেই সেইজনী আহি ঘৰ ল'লেহি। দেউতাবাই সেইবোৰ তোক কিয় ক'ব?

প্ৰচণ্ড ক্ষোভেৰে যমুনা আইতাকে তেনেদৰে কয়।

ইমান সাদৰী তাইৰ মাহীয়েকজনী। তেজীমলাৰ মাহীজনীৰ সতে তুলনা নহয়। তেওঁৰ বিপক্ষে কথা এটাও শুনিবলৈ মন নাযায়। দেউতাকৰ পৰাও কোনো সদুত্তৰ নাপায় তাই কোনোদিন।

প্ৰতিটো আহাৰত ভৰুণ হয় নৈখন। অচিন দেশৰ ৰূপহ কোঁৱৰৰ চুমা পৰশত যিদিনা লাজুকী লতাৰ দৰে লেতু-সেতু হৈ পৰিছিল তাই সিদিনাও আহাৰৰে কোনোবা এটা দিন আছিল। দীৰ্ঘদিনে ভাল পাই অহা ৰংমনক মনৰ মাজত সামৰি-সুতৰি লৈ নতুন মানুহজনৰ সৈতে গুচি গৈছিল তাই। জোনবিৰি এক প্ৰকাৰ বাধ্য হৈছিল। ক'ত জানো নিখোজ হ'ল ৰং! কিমান দিনলৈ তাই আৰু অপেক্ষা কৰিব? আজিকোপতিও তাৰ কোনো সন্ধান নাই। ভৰুণ নৈখনৰ ওপৰতেই কেতিয়াবা তাইৰ সন্দেহ হয়। মাছ মৰাৰ সাংঘাতিক নিচা আছিল তাৰ। নৈখনৰ পাৰত বহি তাই বোওৱা এটি এটি চকুৰ টোপাল নৈখনে বুকুত বান্ধি লৈ গ'ল।

জোনবিৰিৰ জীৱনৰ এটা এটা অধ্যায় সামৰি থৈছে

নৈখনে। চহৰৰ ৰঙৰ লগত ৰং সলাব নোৱাৰাটো জানো তাইৰ দোষ? মদৰ নিচাত মাতাল হৈ আহি চহৰীয়া কোঁৱৰে সৰু কথা এটাতে বৰকৈ মাৰ-পিট কৰাত পাছদিনাই মাকৰ ঘৰলৈ উভতি আহিল তাই। ছোৱালীজনীক মাহীমাকে আৱৰি ৰাখিলে। মানৱী নহয়; তাই যেন পুতলাহে। জোন হেন ছোৱালীজনীয়ে হাতে-ভৰিয়ে চন্দ্ৰ কলংকহে যেন এগাল বুটলি আনিছে। মনটোতো দেখোন পোহৰ নাই। কেৱল মাথোঁ ডাৱৰ আৰু ডাৱৰ। দেউতাক খেতিয়ক হ'ল কি হ'ল? আধি খোৱা খেতিয়কৰ ঘৰত ভঁৰাল নহ'ব পাৰে কিন্তু আকালো নাই। একেজনী মাত্ৰ জী। কাৰো হাতত মৰিবলৈতো এৰিব নোৱাৰি। নিজে আলফুলে ডাঙৰ কৰা ছোৱালীজনীৰ প্ৰাণৰ মূল্য অন্যই জানো বুজিব পাৰে!

ৰূপহ কোঁৱৰ তাইক নিবলৈ আহিছিল। আঙুলিত গণি গণি হিচাপ কৰিছে তাই। প্ৰায় দুমাহ। সেই দুমাহ এদিনোতো তেওঁৰ তাইলৈ মনত পৰা নাই। সোধো-নোসোধোকৈ তাই সুধিয়ে পেলালে— তোমাৰ ভাল লগা, সেই নিশাৰ এন্ধাৰত ঘৰ বিচাৰি নোপোৱা সম্ভ্ৰান্ত নাৰীবোৰ ভালে আছেনে? মানুহজন ক্ষন্তেকতে ৰুদ্ৰ হেন হ'ল। পুৰুষবোৰ কিয় জানো ইমান উগ্ৰ, হিংস্ৰ হয়। তাইলৈ তেওঁ চোঁচা মাৰি আহিছিল। ক'ৰপৰা মাহীমাকজনী আহি দুয়োৰে মাজত সোমাল তাই টলকিবই নোৱাৰিলে। সেই হতাহতি যুঁজখন এসময়ত ৰক্তাক্ত হ'ল। তাইৰ মাহীয়েকজনীয়ে সেইদিনাই চকু মুদিলে। জোনবিৰিৰ মৰমৰ মাহী আইজনী। আৰক্ষী আহি পোৱালৈ বহু দেৰি হ'ল। মাতৃহীনতাই জঠৰ কৰা ছোৱালীজনী গোটেই নিশা তেওঁক সাৰটিয়েই বহি ৰ'ল।

ভদীয়া বানে গোটেই গাঁওখনকে ধুই নিলে সেইবাৰ। তাইৰ মাহীয়েকজনীৰ অস্থিসাৰখিনিও বানে কোঁচাই সামৰি ল'লে। বৰ উকা উৰুঙা লাগে কেতিয়াবা। যন্ত্ৰণাই জুলুম কৰিলে নৈখনৰ পাৰত তাই বহি বয়গৈ। আত্মাৰ সম্পৰ্ক তাইৰ নৈখনৰ সৈতে। প্ৰতিটো আহাৰত ভৰুণ হয় নৈখন। কেতিয়াবা ভাদ আৰু আহিনতো নৈখনে জীপাল কৰি ৰাখে ঠাইখন। নৈখন আছে বাবেই তাই আছে, নৈখনৰ বুকুত ক'ৰবাত তাইৰ মাক আছে, মাহীমাক আছে; আৰু...হয়তো আছে ৰং !

জীৱনৰ সিপাৰে

পাখী বৰা

অসমীয়া বিভাগ (অংশকালীন প্ৰবন্ধ)

পুৱতি পুৱাৰ সময়। সময় তেতিয়া পাঁচ বাজিছে। ফাগুন মাহৰ দেওবাৰ বৰলুইতৰ পাৰ। পৃথিৱীলৈ ন-কইনাৰ বেশেৰে নামি আহিছে প্ৰভাতী উষা। গছ-লতা, পশু-পক্ষী সকলো আনন্দত মতলীয়া। চাৰিওফালৰ নিস্তন্ধতাৰ মাজত পানীৰ কুলু কুলু শব্দটো স্পষ্ট হৈ উঠিছে। পানীৰো আজি আনন্দত সীমা নাই যেন ন-কইনা চোৱাৰ হেঁপাহ। লুইতৰ পাৰত কেইখনমান সৰু সৰু নাও। ফাগুন মাহৰ বতাহৰ জিৰ্জিৰণি শব্দ। বতাহেও যেন ইংগিত দিছে— আনন্দক জন্মতে ওপৰৰালাই জীৱনটোৰ লগত যুঁজিবলৈহে শিকাই পঠিয়াইছে। লুইতৰ পাৰৰ গছজোপাৰ তলত আনন্দই বহি ভাবিছিল যে নাৱৰীয়াৰ অবিহনে নাওকেইখন যিদৰে স্থিৰ হৈ ৰৈ আছে সেইদৰে জোনাকীৰ অবিহনে যেন তাৰ জীৱনটো সিমানতে শেষ হৈ গৈছে।

ৰাতিপুৱা সময়। সেইদিনা সোমবাৰ। গাঁৱৰ ঘৰবোৰৰ ওলোমা খিৰিকীবোৰ মুকলি হৈছে। পুৱাৰ নিৰ্মল বতাহে ঘৰবোৰ পৱিত্ৰ কৰিছে। আনন্দয়েও লৰালৰিকৈ ঘৰৰ খিৰিকীবোৰ মুকলি কৰি দিছে। সি যেন বুজি পাইছে বতাহজাক তাৰ বাবে নিষ্ঠুৰ নহয়। বাহিৰত কিন্‌কিনিয়া বৰষুণ। আনন্দই ছাতি এটা লৈ জোনাকীহঁতৰ

ঘৰৰফালে ওলাই যায়। আনন্দ আছিল মাক-দেউতাকৰ একমাত্ৰ সন্তান। আনন্দৰ দেউতাক গাঁৱৰে প্ৰাথমিক স্কুল এখনৰ শিক্ষক। আনন্দ আৰু জোনাকীয়ে বৰ্তমান স্নাতক পৰীক্ষা পাছ কৰি উঠিছে। আনন্দৰ দেউতাকে তাক চহৰত স্নাতকোত্তৰ পঢ়োৱাবৰ বাবে যা-যোগাৰ কৰিছে। কিন্তু জোনাকীৰ মাক-দেউতাকে তাইক আৰু পঢ়োৱাবৰ ইচ্ছা কৰা নাই। তেওঁলোকে ভাবে ছোৱালীক পঢ়ুৱাই একো লাভ নাই। দুদিনৰ পিছত এঘৰলৈ উলিয়াই দিবই লাগিব। জোনাকী অকলশৰীয়া নাছিল, তাইৰ এটা সৰু ভায়েকো আছিল।

ৰাতিপুৱা ন বাজিছে। জোনাকী ঘৰুৱা কামত ব্যস্ত। আনন্দই আহি জোনাকী বুলি মাত দিয়াত তাই দৌৰি আহি তাৰ ওচৰত থিয় হ'লহি। তাইৰ মুখত এটি মিচিকিয়া হাঁহি। তাইৰ চকুযুৰি এনেদৰে উজ্জ্বল হৈ উঠিছিল যেন কেতিয়াও নেদেখা বস্তু এটাহে দেখিছে। জোনাকীয়ে মুঠা এটা আনি তাক বহিবলৈ কৈ তাই ওচৰতে পিৰালিটোত বহি দুয়ো কথাত ব্যস্ত হয়। সি যে চহৰত পঢ়িবলৈ যাব সেই বিষয়ে জোনাকীক আৰু জোনাকীয়েও তাইৰ বিষয়ে তাক কৈছিল। জোনাকীৰ মাকে কিন্তু ভিতৰত ভোৰ্ভোৰাই

সি খন্তেকু সময়ো পলম নকৰাকৈ সেই দুপালপিতা বৰষুণজাকৰ মাজতে ছাতিটো লৈ জোনাকীহঁতৰ ঘৰ পালেগে। সি বাহিৰৰ পৰাই খুড়া, খুড়ী, জোনাকী বুলি চিঞৰি গ'ল। কিন্তু কাৰো মাত নাপায় সি ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। সি সোমাই দেখা পালে জোনাকীয়ে বিছনাৰ পৰাই ট টকৈ চকু দুটা মেলি অভিমানৰে দুৱাৰমুখৰ ফালে চাই আছে। বিছনাৰ কাষতে জোনাকীৰ মাক-দেউতাক আৰু ওচৰৰ মানুহ কেইজনীমান বৈ আছে।

আছিল। কাৰণ জোনাকী আৰু আনন্দই এনেকৈ কথা পাতি থকাটো মাকে পছন্দ কৰা নাছিল। কেইবাদিনো জোনাকীৰ মাকে আনন্দ আহিলে জোনাকী নাই বুলি তাক বাহিৰৰ পৰাই পঠিয়াই দিছিল। জোনাকী মাকৰ এনে ব্যৱহাৰত আনন্দ অতিষ্ঠ হৈ জোনাকীহঁতৰ ঘৰলৈ লাহে লাহে অহাটো কৰাই দিছিল। সিহঁতে এতিয়া বৰলুইতৰ পাৰৰ গছজোপাৰ তলতে বহি দুয়োটাই সুখ-দুখৰ নানা কথা পাতে। আনকি সি যেতিয়া চহৰলৈ যাব সেইদিনাও সিহঁত দুটা সেই গছজোপাৰ তললৈ আহিছিল।

আনন্দ : জোনাকী, তুমি ইমান মৌন হৈ আছা কিয় ?
জোনাকী : নাই, এনেই!

আনন্দ : তোমাৰ লগত কথা পাতি থকাৰ সময়খিনিতে ময়েই বেছিকৈ কথা কওঁ। তুমি একো নোকোৱাই। কিয় তুমি একো নোকোৱা জোনাকী ?

জোনাকী : মোৰো মন যায় তোমাৰ লগত অৰ্নগল

কথা পাতিবলৈ। কিন্তু.....

আনন্দ : কিন্তু কি জোনাকী ?

জোনাকী : নিস্তৰ্দ্ধতাৰ আঁৰৰ ধুমুহাজাকৰ খবৰ জানো তুমি জানা ? হয়তো নাজানা ! সেইবাবেইতো মৌন দে খি তুমি নিৰাশা হৈছা !

আনন্দই জোনাকীক বেছি চিন্তা নকৰিবলৈ আৰু সি মাজে সময়ে ঘৰলৈ আহি খবৰ লৈ থাকিব বুলি কৈছিল। কিন্তু জোনাকীৰ চকুৰ পৰা অবিৰাম গতিত বৈছিল পানী যেন বৰলুইত উফন্দি উঠি পাৰ ভাঙিহে গৈছে। কাৰণ জোনাকীৰ সুখ-দুখৰ লগৰী একমাত্ৰ আনন্দ।

বৃহস্পতিবাৰ। ৰাতিপুৱা সময়ত জোনাকীয়ে আগফালৰ কোমোৰাজোপাত পানী দি আছে। তাইৰ মুখত কিবা আশাৰ ভাৱমূৰ্তি। এই যেন আনন্দই আহি চিঞৰি মাতিবহি। তেনে সময়তে জোনাকী বুলি মাতটো শুনি তাই পিছফালে ঘূৰি চাই আনন্দক দেখি আচৰিত হৈ উঠে। তাই তাক বহিবলৈ কৈ মাকক চিঞৰি মাতে। মাকে আহি তাৰ খা-খবৰ লয় আৰু তাইক চাহ-জলপান যোগাৰ কৰিবলৈ কয়। পেটে পেটে মাকে ভালেই পাইছিল যে অন্ততঃ সি তাইৰ পৰা আঁতৰি

আছে। সি পিছদিনা যাবগৈ বাবে তাইক সেইদিনা আবেলি গছজোপাৰ তললৈ মাতি পঠিয়ালে। আবেলি দুয়ো লগ পোৱাত কথাৰ লানি নিছিগা হ'ল।

জোনাকী : আনন্দ, তুমি ফুল ভালপোৱানে ?

আনন্দ : উম, নিশ্চয় পাওঁ। মোৰটো সকলোতকৈ প্ৰিয় বস্তুয়েই হৈছে ফুল।

জোনাকী : তেন্তে তোমাক এটা প্ৰশ্ন সোধোঁ।

আনন্দ : সোধা আকৌ। এইটোনো সুধিব লাগেনে !

জোনাকী : তুমি ফুলৰ কলি ভালপোৱানে, ফুলি থকা ফুলপাহক ?

আনন্দ : মইতো ফুলৰ কলিয়েই ভালপাওঁ জোনাকী।

কাৰণ পাহিবোৰ যেতিয়া মেলিব লাহে লাহে এৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিব। জোনাকী, মই তোমাৰ বাবে কি ?

জোনাকী : তুমি মোৰ পৃথিৱী।

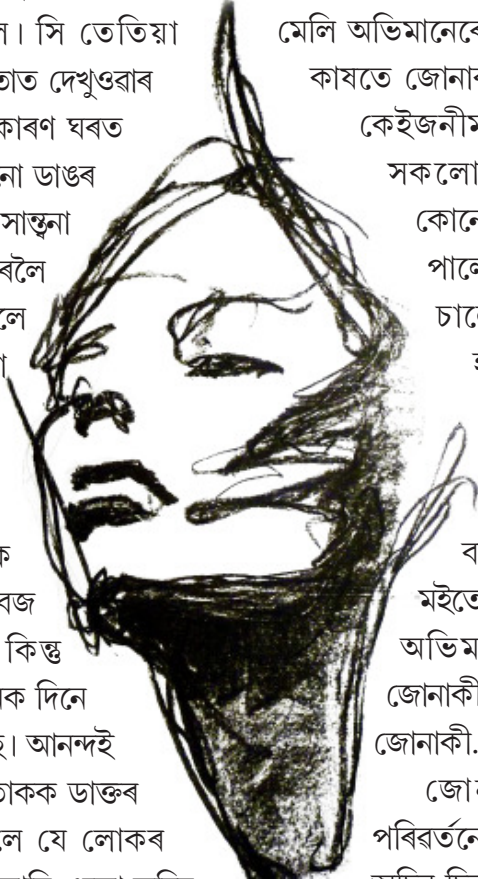
আনন্দ : সঁচাকৈ... আৰু তুমি মোৰ উশাহ। তুমিয়েই

মোৰ সমস্ত জীৱনৰ অনুপ্ৰেৰণা। তোমাতেই বিচাৰি পাওঁ
সৌন্দৰ্যৰ বিশালতা।

জোনাকী : নক'বা আনন্দ। আশাতকৈ প্ৰত্যাশাই বৰ
আমনি কৰে। লৈ যায় এক নিবিড় তটিনীৰ সীমনালৈ, পোৱা
যায় জীৱনৰ চৰম আশ্ৰয়!

আনন্দই জোনাকীৰ খবৰ সোধাত তাইৰ যে আজিকালি
গা ভালে নাথাকে সেই বিষয়ে ক'লে। সি তেতিয়া
পিছদিনা নায়াও বুলি কৈ তাইক ডাক্তৰৰ তাত দেখুওৱাৰ
কথা ক'লে। কিন্তু তাই মানা কৰিলে। কাৰণ ঘৰত
গম পালে খং কৰিব আৰু তাইৰতো কোনো ডাঙৰ
বেমাৰ হোৱা নাই। তাই চিন্তা নকৰিবলৈ সান্ত্বনা
দিয়াত সি মান্তি হ'ল। কিন্তু সি প্ৰায়েই ঘৰলৈ
আহি খবৰ লৈ থাকে। এদিন সি গম পালে
যে জোনাকীৰ গা বেছি বেয়া। তাই এতিয়া
বিছনাত। তথাপি মাক-দেউতাকৰ কোনো
কাণসাৰেই নাই। তেওঁলোকে কয় ডাক্তৰ
তালৈ নিব নালাগে সাধাৰণ জ্বৰহে
হৈছে। জৰা-ফুকা কৰিলেই সকলো ঠিক
হৈ যাব। এইবুলি কেইবাদিনো গাৰৰে বেজ
এজনৰ হ'তুৱাই জৰা-ফুকা কৰিছে। কিন্তু
জোনাকীৰ অলপো ভাল হোৱা নাই। দিনক দিনে
তাইৰ অৱস্থা বেয়াৰ ফালেহে ঢাল খাইছে। আনন্দই
জোনাকীৰ অৱস্থা দেখি তাৰ মাক-দেউতাকক ডাক্তৰ
অনাৰ কথা কোৱাত তেওঁলোকে ক'লে যে লোকৰ
ছোৱালী মাক-বাপেকে অনুমতি নিদিলে আমি একো কৰিব
নোৱাৰো। এইবাৰ আনন্দই জোনাকীৰ মাক-দেউতাকক
ডাক্তৰ অনাৰ কথা কোৱাত তেওঁলোকে ক'লে যে জৰা-ফুকা
চলি আছে আৰু দুদিনমান চোৱা যাওক। এনেদৰে এসপ্তাহ
পাৰ হৈ গ'ল। জোনাকীয়ে বাৰে বাৰে আনন্দক বিচাৰে।

সেইদিনা শনিবাৰ। গোটেই আকাশখন ক'লা ডাৰৰে
আৱৰি আছে। ৰাতি পুৱাই অলপ কিন্‌কিন্‌কৈ বৰষুণ
পৰিছিল কিন্তু ক্ৰমাৎ নাইকিয়া হ'ল। জোনাকীৰ গা বেছি
বেয়া হোৱাৰ পৰা আনন্দ ঘৰতে আছে। আজি ৰাতিপুৱাৰে
পৰা আনন্দৰ মনটো ভাল লগা নাই। কিবা উদং উদং যেন
ভাব তাৰ মনলৈ আহি আছে। তাৰ মনটো ভাল নহয় বাবে
ৰাতিপুৱাৰে পৰা মুখত পানী এটোপাও দিয়া নাই। সি
জোনাকীৰ খবৰ কৰিবলৈ যাওঁ বুলি ভাবোঁতেই বৰষুণ
অহাত যাব নোৱাৰিলে। অলপ পিছতে তাক কোনোবাই

আহি ক'লে যে জোনাকীয়ে তাক বিচাৰিছে। সি খন্তেক
সময়ো পলম নকৰাকৈ সেই দুপালপিতা বৰষুণজাকৰ
মাজতে ছাতিটো লৈ জোনাকীহঁতৰ ঘৰ পালেগৈ। সি
বাহিৰৰ পৰাই খুৰা, খুৰী, জোনাকী বুলি চিঞৰি গ'ল। কিন্তু
কাৰো মাত নাপাই সি ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। সি সোমাই
দেখা পালে জোনাকীয়ে বিছনাৰ পৰাই ট টকৈ চকু দুটা
মেলি অভিমাণেৰে দুৱাৰমুখৰ ফালে চাই আছে। বিছনাৰ
কাষতে জোনাকীৰ মাক-দেউতাক আৰু ওচৰৰ মানুহ
কেইজনীমান বৈ আছে। নিস্তন্ধ, নিমাত কেৱল
সকলোৰে চলচলীয়া চকুবোৰ। আনন্দক
কোনোবাই টানি নিয়াৰ দৰে বিছনাখনৰ কাষ
পালেগৈ আৰু সি জোনাকীৰ মাকৰ ফালে
চালে! সি জোনাকীৰ কাষলৈ গৈ তাইৰ
হাতখনত ধৰি ক'লে— কিয় ইমান
অভিমান কৰিছা জোনাকী? মই
দেৰিকৈ অহাৰ বাবে তুমি মোক মাত
দিয়া নাই। বেয়া নাপাবা জোনাকী
বৰষুণৰ বাবে আহিব পৰা নাছিলোঁ আৰু
মইতো আছোঁৱেই তোমাৰ লগত সদায়। ইমান
অভিমান নকৰিবা জোনাকী... মাত দিয়া
জোনাকী... মই সহিব নোৱাৰোঁ তোমাৰ অভিমান
জোনাকী...!

জোনাকী : আনন্দ, তুমিতো এতিয়া
পৰিৱৰ্তনেৰে পূৰঠ। বিচাৰিলেও পোৱা যায় এক
অচিন চিনাকি যেন ৰূপ!

আনন্দ : জোনাকী, কি যে কোৱা...। নাই হোৱা মই
চিনাকি ঘাটৰ অচিনাকি নাৰৰীয়া। তোমাৰ বাবেতো এতিয়াও
মই জীৱন সমুদ্ৰৰ আজীৱন নাৰৰীয়া।

জোনাকী : উমমহো নহয়। পাৰিলা হয় চিনাকি ঘাটত
আৰু অলপ জিৰাবলৈ। পালা হয় তুমি বিচৰা মলয়া
বতাহছাটি। কিন্তু তুমি ভাগৰিলা মলয়া বতাহছাটিৰ অভাৱত
আৰু বিচাৰি ল'লা মনৰ কেনভাচত এক নতুন বাৰেবৰণীয়া
সোণোৱালী ৰূপৰ ৰঙীণ ঘাটক।

আনন্দ : জোনাকী নহয়!...তুমি ভুল ভাবিছা!...
অভিমান নকৰিবা জোনাকী। pls জোনাকী... pls
জোনাকী...।

অভিমানৰ আঁৰৰ তোমাৰ মৰমবোৰ মই বুজি পাওঁ।
এবাৰ মাতা আনন্দ বুলি...।

ব্যাধি

তৃষণজ্যোতি শইকীয়া

অসমীয়া বিভাগ (অংশকালীন প্ৰবক্তা)

বাহিৰৰ ঠাণ্ডা বতাহজাকে খিৰিকীখন কোবাইছে। আকাশৰ পৰা যেন বগা জোনাকবোৰ সৰি সৰি পৃথিৱীখন মনোমোহা কৰি তুলিছে। এই বিশাল আকাশখনলৈকে যেন চাই নীলাই তাইৰ মনত ভিতৰত থকা খং আৰু বিষাদবোৰৰ কথা ভাবি আছে আৰু এনেকুৱা এটা পৰিৱেশতে সেই ভৰা জোনটোৱে তাইৰ খংবোৰ লাহে লাহে নাইকিয়া কৰিলে। এইবাৰ তাইৰ চিঞৰি চিঞৰি কান্দিবৰ মন গ'ল, অলপ আগতে অনুপৰ লগত হোৱা তৰ্কাতৰ্কিবোৰলৈ তাইৰ মনত পৰিল। ওচৰৰ নামঘৰটোৰ ঘড়ীটোৰ ঘণ্টাৰ শব্দত বাৰ বজাৰ সংকেত আহিল। কিয় জানো আজি তাইৰ শুবলৈ মন নগ'ল। বাৰাণ্ডাৰ চকীখনতে বহি তাই এটা উজাগৰী নিশা পাৰ কৰাৰ কথা ভাবিব ধৰিলে। অনুপেওতো তাইক বিচাৰি আহিব পাৰে, সেই উঠি থকা খংটোৰ কাৰণ বৃজি মৰমৰে কথা পাতিব পাৰে, অভিমাণেৰে তাইৰ বুকু ভৰি উঠিল। এটা আহত মন লৈ তাই বিছনালৈ বুলি উঠি গ'ল। গাৰুত মূৰটো থৈ নীলাই তাইৰ এৰি অহা দিনবোৰৰ কথা মনলৈ আনিলে। জীৱনটোৰ লগত উলাহেৰে

চলি যাব পৰাকৈ মুখত সোণৰ চামুচ লৈ তাই জন্ম হোৱা নাছিল। কিন্তু ভদ্ৰ শইকীয়াৰ জীয়ৰী বুলি সত্ৰীয়া নৃত্যত পাৰ্গত হিচাপে তাইৰ এটা নাম আছিল। বুকুৰ ভিতৰত শঙ্কৰদেৱৰ কলা-কৃষ্টিৰ প্ৰতি অজস্ৰ সন্মানৰ মন এটা লৈ তাই জীয়াই থাকি ভাল পাইছিল। কিন্তু লাগ বুলি আকাশৰ তৰালৈ হাত মেলিব পৰা ক্ষমতা নাছিল তাইৰ। সৰুতেই সত্ৰীয়া নৃত্যৰ প্ৰতি তাইৰ প্ৰতিভা স্কুলত পঢ়ি থাকোঁতেই ফুটি ওলাইছিল। স্কুলত এবাৰ পাৰিজাত হৰণ নাটখনত 'ৰুক্মিণী'ৰ চৰিত্ৰত অভিনয় কৰা নীলাই অংকীয়া নাটকৰ জগতখনত নিজকে বহু দূৰ আগুৱাই নিবলৈ সুযোগ পাইছিল।

ছোৱালীজনীয়ে বাগৰ এটা সলাই ভৰি দুটা নীলাৰ গাত তুলি দিলে। কণ কণ ভৰি দুটা নীলাই চুই চাই তাইৰ মুখলৈ চাওঁতেই কাষতে শুই থকা তাইৰ স্বামী অনুপলৈ চকু পৰিল। অনুপ এজন ধনী ঘৰৰ ল'ৰা। কোনোফালে নাটনিৰ সন্মুখীন নোহোৱাকৈ অনুপে কলেজীয়া জীৱনতে নীলাক লগ পাইছিল। অনুপক নীলাই দুটা বছৰে কলেজত বৰ ওচৰৰ পৰা পাইছিল। অমায়িক ল'ৰা হিচাপে পৰিচিত খোলবাদ্যত পাকৈত অনুপ আজি নীলাৰ ওচৰত এটা পৃথক ল'ৰা হিচাপে ধৰা দিবলৈ ধৰিছে। তাইৰ চকুত সেই দুয়োৰে একেলগে পাৰ কৰা কলেজৰ দিন আৰু নাটকৰ জৰিয়তে দুয়োৰে মনৰ মাজত হোৱা প্ৰেমৰ দিনবোৰলৈ মনত পৰাত নীলাৰ কিবা সপোনৰ দৰে যেনহে লাগিল।

কলেজত পঢ়ি থাকোঁতেই তাইক নাটকৰ মঞ্চত অনুপে লগ পাইছিল। নীলাৰ মাজত অনুপে যেন সমস্ত জগতখনকে বিচাৰি পাইছিল আৰু বিবাহ প্ৰস্তাৱৰ যোগেদি নীলাক তাৰ ঘৰৰ মানুহেও পচন্দ কৰি বিয়া কৰাই লৈ আনিছিল, কিন্তু হঠাৎ এতিয়া অনুপ পৃথক কিয়? সেই কথাই তাইক বৰ আমনি আৰু ৰহস্যৰ দিশলৈ ঠেঁলি লৈ গৈ আছে। গাৰুৰ কাষতে অনুপৰ ম'বাইলটো আছে, নীলাই চাম বুলিও চাব পৰা নাই, নিজকে তাই প্ৰশ্ন কৰিছে নিজকে তাই বুজাইছে, কিন্তু তাই নাচায়, আচলতে তাই অনুপক সন্দেহৰ দৃষ্টিত আনিব খোজা নাই।

বিয়াৰ পিছত আজি তাই প্ৰথমবাৰৰ বাবে অংকীয়া নাট

ৰাতি পুৱাইছে, আকাশ ফালি ৰঙা বেলিয়ে কিবা যেন নীলাক বুজাব বিচাৰিছে, তাইয়ো যেন ৰাতিপুৱাৰ ৰহস্য বুজি পাইছে; অনুপৰ লেতেৰা পেণ্টটো ধুবলৈ বুলি বাথৰুমলৈ উলিয়াই নিছে আৰু ধোৱাৰ মাত্ৰকে যেন চিৰিঞ্জৰ খোছত নীলাৰ ৰাঙলী হৈ পৰিছে, বিষত তাই চটফটাব ধৰিছে। এফালে হাত তেজেৰে ৰাঙলী হোৱাৰ বিষ, আনফালে সমাজৰ ব্যাধিয়ে তাইৰ ঘৰতো যে বাহ পাতিলেহি তাৰ উমানৰ বিষ!! ই এক ভয়ানক! ই এক ধ্বংসৰ! নীলাই যেন তাইৰ সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰি পালে।

এখনৰ অভিনয়ৰ বাবে নিমন্ত্ৰণ পাইছে। তাই কথাতো অনুপক ৰাতিপুৱা ক'ব বিচাৰিছে, চাহকাপ হাতত তুলি দি তাই কথাতো অনুপক জনালে, কিন্তু কি আচৰিত! অনুপৰ যেন সেই কথাত কোনো সঁহাৰি নাই। তাই আকৌ কৈ উঠিল ভাতকেইটা খাই যোৱাৰ কথা, তাতো যেন তাৰ কোনো উত্তৰ নাই। তাই আকৌ কৈ উঠিল, ভাতকেইটা খাই যোৱাৰ কথা তাতো যেন কোনো উত্তৰ নাই। নীলা আজি আকৌ আচৰিত যে অনুপৰ হৈছে কি? হঠাৎ তাইৰ চকু পৰিল অনুপে পিন্ধি যাবলৈ ওলোৱা পেণ্টটোলৈ। অলপ লেতেৰা হৈছে।

নিশা অনুপ আহিছে, তাৰ চকু দুটা ৰঙা। ৰুমৰ ভিতৰ সোমাই অনুপে তাইক কৈছে 'চোৱা নীলা তুমি নাটক কৰিবলৈ যোৱাটো মই পছন্দ কৰা নাই, এতিয়া বিয়াৰ আগৰ কথা বেলেগ আৰু এতিয়াও বেলেগ' — এইবুলি কৈয়ে অনুপ জোৰকৈ বিছনাখনত শুই পৰিল। নীলা হৈ পৰিল নিৰ্বাক, নিস্পন্দন। তাইৰ পৃথিৱীখনৰ গতি স্তব্ধ হৈ পৰি মনৰ আকাশখনত ভৰি পৰিল ক'লা ডাৱৰ। তাইৰ যে পৃথিৱীখন সৰু হৈ আহি অকল পাকঘৰটোতে সীমাবদ্ধ হৈ পৰিল। ঘৰখনৰ প্ৰত্যেকৰে মুখত হাঁহি

বিৰিঙাবলৈ যাওঁতেই আজি তাইৰ নিজৰ স্বামীয়েই সেই মনৰ ফুলনিখনৰ ভিতৰত ভৰিৰ গছকেৰে বহুতো ফুলৰ হত্যা কৰিলে।

আকৌ ৰাতি ১২ বাজিল। অনুপ যেন আজিও নিতাল, টোপনিত মগ্ন, নীলাৰ প্ৰতি যেন তাৰ একো নাই। লাহে লাহে বিষাদ মনটোৰে তাই বিছনাত চকুপানীৰে শুই পৰিল।

ৰাতি পুৱাইছে, আকাশ ফালি ৰঙা বেলিয়ে কিবা যেন নীলাক বুজাব বিচাৰিছে, তাইয়ো যেন ৰাতিপুৱাৰ ৰহস্য বুজি পাইছে; অনুপৰ লেতেৰা পেণ্টটো ধুবলৈ বুলি বাথৰুমলৈ উলিয়াই নিছে আৰু ধোৱাৰ মাত্ৰকে যেন চিৰিঞ্জৰ খোছত নীলাৰ ৰাঙলী হৈ পৰিছে, বিষত তাই চটফটাব ধৰিছে। এফালে হাত তেজেৰে ৰাঙলী হোৱাৰ বিষ, আনফালে সমাজৰ ব্যাধিয়ে তাইৰ ঘৰতো যে বাহ পাতিলেহি তাৰ উমানৰ বিষ!! ই এক ভয়ানক! ই এক ধ্বংসৰ! নীলাই যেন তাইৰ সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰি পালে।

আশাৰ বালিঘৰ

পম্পী হাজৰিকা

স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

৩০ জুলাই দিনা ৰাতিপুৱা অৰ্চনাই সোনকালে শুই উঠি ভনীয়েক অৰ্পণাৰ সৈতে শাকখিনি বুটলি বান্ধি ল'লে। দুয়ো বহুত কষ্ট কৰে, আন্ধাৰে পোহৰে শুই উঠি শাক বুটলে। বৰষুণ দিয়াৰ বাবে শাকবোৰ ঠন ধৰি উঠিছে। অৰ্চনাই গা-পা ধুই খোৱাৰ বাবে কিবা এটা যোগাৰ কৰি দেউতাকক মুখ ধুবলৈ পানী এঘটি আনি দিলে। বায়েকে তৈয়াৰ কৰি দিয়া ফিকা চাহৰ গিলাচটো দেউতাকৰ হাতত তুলি দিলে। অৰ্চনায়ে ততাতৈয়াকৈ কিবা এটা খায় শুকান ৰুটি এখন শাক বিক্ৰী কৰোঁতে খাবৰ বাবে বান্ধি ল'লে আৰু শাকৰ পাচিটো কঁকালত লৈ দেউতাকক মাত দি ঘৰৰ পৰা ওলাই গ'ল।

অৰ্চনাই বহুত কষ্ট কৰে আৰু তাইৰ আশা বহুত আছে। তাইৰ আশাবোৰ বাৰু পূৰণ হ'বনে? তাই ভাবি ভাবি নিজৰ গম্ভ্য স্থান পালেগৈ। প্ৰত্যেক দিনাৰ দৰে আজিও তাই ভগৱানৰ নাম লৈ শাকবোৰত পানী চটিয়াই মুঠি মুঠিকৈ সজাই লয়। তাই ভাবে আজি বাৰু তাইৰ শাকবোৰ বিক্ৰী হ'বনে? তাইক টকাৰ প্ৰয়োজন, দেউতাকৰ ঔষধ নিবলৈ। ঘৰত লোণ, তেলৰো প্ৰয়োজন। মাক থকা হ'লে তাই আজি ইমান কষ্ট কৰিবলগীয়া নহ'ল হয়। অৰ্চনাৰ বয়স চাৰি বছৰ আৰু ভনীয়েক অৰ্পণাৰ দুবছৰ হওঁতেই গ্ৰহণী ৰোগত মাকৰ মৃত্যু হয়। দেউতাক তেতিয়াই ভাগি পৰিছিল আৰু তথাপিও তেওঁ আনৰ ঘৰত দিন হাজিৰা কৰি সিহঁতক পোহ-পাল দিছিল। কিন্তু যক্ষ্মা ৰোগে দেউতাকক আক্ৰমণ কৰাৰে পৰা সিহঁতে দেউতাকক কাম কৰিবলৈ নিদিয়া হ'ল। চিকিৎসা কৰিলে ভাল হ'ব কিন্তু টকা পায় ক'ত? তেতিয়াৰ পৰা তাই শাক বেচিবলৈ লয়। দিনক দিনে দেউতাকৰ অসুখটো বাঢ়ি আহিছে, ঔষধ খালে ভাল পায় আৰু কমি থাকে। কিন্তু আজিতো ঔষধো নাই। তাই চকু খায় উঠিল। এজন গ্ৰাহকে তাইক মাতি আছে, তাই অতীতৰ জগতৰ পৰা হঠাৎ বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহিল। গ্ৰাহকজনক দিবলগীয়া শাকখিনি দি ভগৱানৰ নাম লৈ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰে।

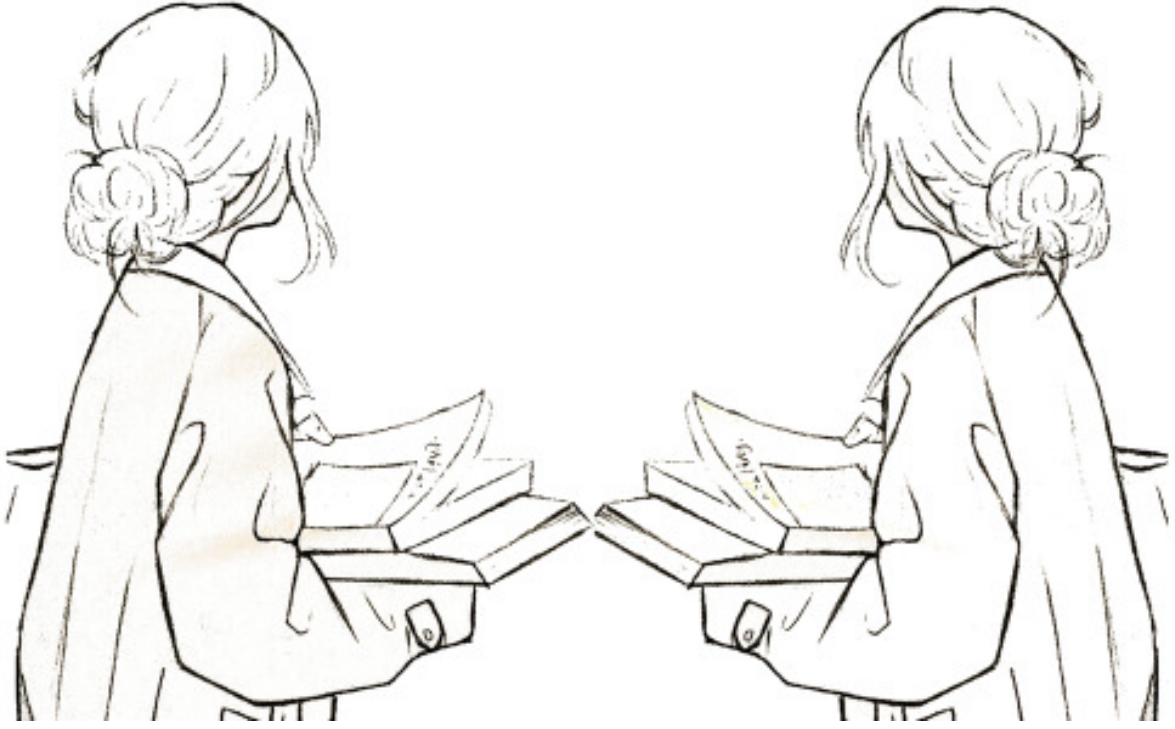

সেইদিনা তাই খুৱ কান্দিছিল। যেতিয়া তাই মাকৰ মৰমৰ পৰা বঞ্চিত হৈছিল। এতিয়া তাইৰ এটোয়ে আশা তাই সদায় শাক বিক্ৰী কৰি পোৱা টকা অলপ-অলপকৈ সাঁচি দেউতাকক ভাল কৰিব লাগে। আজি তাই বিচৰা ধৰণেই শাকবোৰ বিক্ৰী হৈছে। তাই ভগৱানৰ নাম স্মৰণ কৰিলে। তাই আজি কেইটামান টকা পাইছে। হওঁক তেওঁ, দেউতাকৰ বাবে ঔষধ আৰু ঘৰলৈ লোণ, তেল নিব পাৰিব।

তাই ঘৰৰপৰা অনা শুকান ৰুটিখন পানীৰ সৈতে গিলি ল'লে। ওচৰৰ টেপটোৰ পৰা পানী আনিবলৈ গ'ল, শাকখিনিত চটিয়াবৰ বাবে। তাই পানী লৈ ঘূৰি আহোঁতেই হৈছিল এক বিশ্লেষণৰ শব্দ। বাৰিষাৰ বানপানীৰ প্ৰবল গতিয়ে অৰ্চনাই বিক্ৰী কৰিবলৈ নিয়া শাকবোৰ উটুৱাই নিলে। লগতে বজাৰখনত থকা আন সকলোবোৰ বস্তুৰেই বানপানীৰ প্ৰবল সোঁতত উটি গ'ল। দেউতাক আৰু অৰ্পণাক ওচৰৰ কোনোবাই এটা মাৰাত্মক খবৰটো দিলে। দেউতাক কেনেকৈ আহি সেই ঠাই পাইছিলহি আৰু চাৰিওফালে চাইহে দেখিলে অৰ্চনায়ে লৈ অনা পাচিটো। দেউতাক আৰু অৰ্পণা হতাশ হৈ পৰিল। ইমান কষ্ট কৰি তাই একো লাভৱান হ'ব নোৱাৰিলে।

দেউতাকে ক'লে, বেচৰী অৰ্চনা! তাই সঁজা এই আশাৰ বালিঘৰটো বাৰিষাৰ টোৱে ভাঙি পেলালে।

এনেকৈয়ে সেইদিনা যে কিমানজনৰ আশাৰ বালিঘৰ বাৰিষাৰ প্ৰবল টোৱে উটুৱাই নিলে।

ছবি

জুৰিস্মিতা বৰা

অসমীয়া বিভাগ, স্নাতকোত্তৰ তৃতীয় বাৎসৰিক

পকা বেলটোৰ দৰে বেলিটো পাহাৰৰ আঁৰত লুকাই আছে। বেলিটোৰ পোহৰ গছ-গছনি, পৰ্বত-পাহাৰ, হাবি-জংঘল, পানী আৰু মাটিত খুন্দা খাই নৈৰ দৰে বাগৰি আছে। নৈ বৈ অহা সুগম বাটেৰে বেলিটোও যেন বাগৰি আছে। নৈখনে বং সলায়। পকা বেলৰ বৰণৰ নৈখন কি মোহনীয়া। নৈখনৰ সৈতে খেলি-ধূলি, নাচি-বাগি, সাঁতুৰি-নাদুৰি বেলিটোও পাহাৰৰ পৰা নামি আহি মজিয়া পাইছে।

নৈৰ দুয়োপাৰ বালিময়। পুৱাতে চৰাই-চিৰিকটিৰ মাত। গাঁওখন ফুট গধূলিতে শুই পৰে আৰু ৰাতিপুৱা চৰাইৰ স'তে টোপনিৰ পৰা উঠে। গছ-গছনি, হাবি-জংঘল, ঘৰচীয়া প্ৰাণী, নদ-নদী, বোকা-পানী, চৰাইৰ স'তে গাঁওখনৰ সম্পৰ্ক মধুৰ। গৰু-ম'হৰ লগত নাথাকিলে কিহৰ খেতিয়ক? প্ৰকৃতিৰ বং সলনি, গছ-বনৰ গোন্ধ, চৰাইৰ মাত, বেলিৰ উমান চিনি নাপালে কিহৰ গাঁৱলীয়া?

চাৰিওফালে মাথোঁ সকলো ব্যস্ত। এফালে পুৰুষসকল পুৰুষৰ কামত ব্যস্ত,

ভাত বনুৰাই ভাত বনাইছে, কাপোৰ খোৱাই কাপোৰ ধুইছে, বাচন খোৱাই বাচন ধুইছে, কোনোবাই আকৌ সংসাৰৰ কাজিয়াত মগ্ন আদি কামত সকলো ব্যস্ত। ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ বিদ্যালয়লৈ যোৱাৰ উৎপাত, কাৰোবাৰ আকৌ বেমাৰৰ ভাও জুৰি বিদ্যালয়লৈ নোযোৱাৰ পৰিকল্পনা, উফ।

ঐ পাহি, ব'ল আকৌ দেৰি হৈছে প্ৰাৰ্থনা আৰম্ভ হ'লেই চাগে। পাহি কামেশ্বৰ হাজৰিকা আৰু কণমাই হাজৰিকাৰ একেবাৰে সৰু জীয়াৰী। গাঁওখনত পাহিহঁতৰ ঘৰখনকে ধৰি মুঠতে ১৭খন ঘৰ। যদিও কেইঘৰমানহে মানুহ আছে, তথাপি মূৰ জিলিকা চহকী মানুহ তেনেই কম। কামেশ্বৰৰ ঘৰত চাৰিটা হাতী আছে, গাঁওবুঢ়াৰ ঘৰত দুটা ভঁৰাল আছে, সিদ্ধেশ্বৰৰ এটা ম'হৰ খুঁটি আছে, সিফাললৈ দৈমাৰীৰ ঘৰত দুটা চৰকাৰী চাকৰিয়াল ল'ৰা আছে আৰু বঙালী মানুহখিনিৰ প্ৰায়কেইঘৰৰে গৰুৰ খুঁটি একোটা আছে। ভদ্ৰেশ্বৰ বৰাৰ ল'ৰা এটাই গুৱাহাটীত এম.এ. পঢ়িছে, এটা ল'ৰাই বি.এ. পাছ কৰি গুৱাহাটীৰে ক'ৰবাত চাকৰি কৰে - বাপুসিদ্ধ।

কামেশ্বৰ হাজৰিকাৰ ডাঙৰ ছোৱালীজনীয়ে নাৰ্চিং পাছ

এনেকৈয়ে দুবছৰ পাৰ হ'ল পাহি আৰু সোণমণিও মেট্ৰিক পাছ কৰিলে। দুয়োজনীয়ে ভাল ফলাফল লাভ কৰিছে। পাহিয়ে ৮০% আৰু সোণমণিয়ে ৮৯% ৰে উত্তীৰ্ণ হ'ল। পাহিৰ মনটো বেয়া লাগিছিল যদিও হ'ব আৰু বুলি এৰি দিলে। ৰিজাল্ট দিয়াৰ দুদিন পাছতেই সোণমণিৰ মাকৰ হঠাতে মৃত্যু হ'ল।

কৰি গাঁৱৰে স্থানীয় উপ-স্বাস্থ্যকেন্দ্ৰ এটাত কাম কৰে। পাহি আকৌ নৱম শ্ৰেণী পালে। গাঁওবুঢ়াৰ একমাত্ৰ জীয়াৰী সোণমণিৰ লগত পাহিৰ সম্বন্ধ নলে-গলে লগা। দুয়োজনীয়ে ইজনীয়ে-সিজনীক এৰি থাকিবই নোৱাৰে। ৰাতিপুৱা স্কুললৈও দুয়োজনী একেলগেই যায়। ৰ'দ, বতাহ, বৰষুণ, বোকা-পানীতেই যেন সিহঁতৰ জীৱন। সময় হেনো বৈ নাথাকে। এনেদৰে দুয়োজনী মেট্ৰিক পাছ কৰি কলেজীয়া জীৱনৰ পাতনি মেলে। বৰ্তমান সিহঁতৰ কলেজখন গাঁৱৰপৰা চহৰলৈ আহিব লাগে। চাইকেল লৈ দুয়োজনী অহা-যোৱা কৰে। দুয়োজনী পঢ়া-শুনাত ভাল, কষ্ট কৰি জীৱনৰ বাটত আগবাঢ়িছে। মাক-দেউতাকে দুইজনীকে পঢ়া-শুনাত গুৰুত্ব দিয়া দেখি সিহঁতৰ পৰা বহুত আশা কৰিছে। সোণমণিৰ ঘৰখন যৌথ পৰিয়ালৰ। কেতিয়াবা সৰুসুৰা হাই-কাজিয়া হয় যদিও পাছত সকলো ঠিক হৈ যায়। সোণমণিৰ মাক ৰূপহীৰ গাটো খুউব ভাল নহয়। ইটোৰ পাছত সিটো বেমাৰে লগ নেৰেই। এনেকৈয়ে দুবছৰ পাৰ হ'ল পাহি আৰু সোণমণিও মেট্ৰিক পাছ কৰিলে। দুয়োজনীয়ে ভাল ফলাফল লাভ কৰিছে। পাহিয়ে ৮০% আৰু সোণমণিয়ে ৮৯% ৰে উত্তীৰ্ণ হ'ল। পাহিৰ মনটো বেয়া লাগিছিল যদিও হ'ব আৰু বুলি এৰি দিলে। ৰিজাল্ট

দিয়াৰ দুদিন পাছতেই সোণমণিৰ মাকৰ হঠাতে মৃত্যু হ'ল। তাই এই খবৰ পাই বিশ্বাসেই কৰিব পৰা নাই সদায় মাকৰ আঁচলত লাগি থকা সোণমণি যে এদিন এনেদৰে মাতৃহীনা হৈ পৰিব ভবাই নাছিল। এই সময়ত পাহিয়ে তাইৰ লগতেই থাকিব ল'লে তাই যাতে নিজকে অকলশৰীয়া অনুভৱ নকৰে। সময়বোৰ গৈ থাকিল। সিহঁতেও পঢ়ি-শুনি ডাঙৰ হ'ল। সোণমণিয়ে মাকৰ সপোন পূৰণ কৰিবলৈ দিন-ৰাতি একাকাৰ কৰি আজি মহাবিদ্যালয়ৰ এগৰাকী শিক্ষয়িত্ৰী হিচাপে নিজকে সমাজত পৰিচয় কৰালে।

ইফালে আকৌ পাহিয়ে বৰ কষ্টৰে অসম লোকসেৱা আয়োগৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ চাকৰি কৰি আছে। পাহি আৰু সোণমণি দুয়োজনীয়ে নিজৰ কষ্ট সাধ্য অনুযায়ী নিজৰ ভৰিত নিজে থিয় দি সমাজৰো উন্নতিত সহায় কৰিছে। দুয়োজনী নলে গলে লগা আছিল যদিও এতিয়া আগৰ দৰে লগ পোৱাতো অসম্ভৱ হ'ল। বহুত দিনৰ মূৰত সিহঁতে লগ হ'লে ফুৰিবলৈ ওলাই যায়, কথাৰ মেল পাতে কিন্তু কথা জানো কেতিয়াবা শেষ হয়।

গছৰ শিপাই মাটি খামোচ মাৰি ধৰাৰ দৰে ভাল পোৱাৰ হাতেৰে ইজনীয়ে-সিজনীক খামোচ মাৰি ধৰি নিজ নিজ কৰ্মৰ পথে মানুহক ভয়াবহ একাকীত্বৰ পৰা ৰক্ষা কৰি সোণালী খোজেৰে আগুৱাই যায়।

কপালৰো যে কি লিখন। ভদ্ৰেশ্বৰ বৰাৰ ডাঙৰ ল'ৰা পোৱাৰামে পাহিক বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ দিলে। সি ডাঙৰ কোম্পানী এটাৰ মালিক। পাহিয়েও বহুত চিন্তা কৰি মাক-দেউতাকৰ লগত আলোচনা কৰি এই প্ৰস্তাৱ নাকচ নকৰিলে। ধুমধামেৰে সিহঁতৰ বিয়াৰ আয়োজন চলিল। পাহি আৰু পোৱাৰামৰ বিয়াতেই সোণমণি আৰু পোৱাৰামৰ ভায়েক বাপুসিদ্ধৰ চিনাকী হয়। দুয়ো প্ৰথম চিনাকীতেই যেন প্ৰেমত বান্ধ খালে। বাপুসিদ্ধ এতিয়া সমাজসেৱা বিভাগত চাকৰি কৰি আছে লগতে ঘৰতেই টিউছন কৰিব পৰাকৈ সংস্থাপন কৰি লৈছিল। এনেদৰেই সোণমণি আৰু বাপুসিদ্ধৰ মৰম ভালপোৱাবোৰে সমাজত স্বীকৃতি লাভ কৰিলে। পাহিৰ বিয়াৰ এবছৰৰ পাছতেই সোণমণিৰ বিয়া হয়। আকৌ দুয়োজনী একেলগে থাকিবৰ সুবিধা পালে। এসময়ৰ বন্ধুত্ব, কৰ্মসূত্ৰে কিছু দূৰ হৈছিল যদিও এতিয়া বিবাহসূত্ৰে আকৌ লগ হৈ পুৰণি বন্ধুত্বই ন-ৰূপ পালে।

অতি মৰমৰ সন্তান প্ৰণৱৰ ভনীয়েক প্ৰীতিৰ স্বভাৱ সিমান ভাল নহয়। তাই ইঠাইৰ পৰা সিঠাইত লগাই মানুহৰ মাজত কাজিয়া লগাই ফুৰে। প্ৰণৱৰ মাকো এগৰাকী অতি হিংসাকুৰীয়া স্বভাৱৰ মহিলা।

অন্যহাতে পংকজৰ দেউতাক এখন প্ৰাইমেৰী স্কুলৰ সহকাৰী শিক্ষক। শিক্ষকতা কৰা সামান্য টকা কেইটাৰে দেউতাকে ঘৰৰ সকলোবোৰ অভাৱ পূৰণ কৰিব নোৱাৰে। কাৰণ তেওঁলোকৰ ঘৰত পংকজৰ উপৰি আৰু তিনিজনী ছোৱালী। মুঠতে পিতৃ-মাতৃৰ সৈতে মুঠ ছয়টি পৰিয়ালৰ এখন ভৰা সংসাৰ। পংকজৰ এই অভাৱৰ কাৰণে দুখ অকণো নাই। পংকজে ভাবিছিল পঢ়ি-শুনি ডাঙৰ চাকৰি কৰি আগলৈ মাক-দেউতাকক সুখী কৰিব আৰু ভনী তিনিজনীৰ মুখতো হাঁহি বিৰিঙাব।

প্ৰণৱ আৰু পংকজ দুয়ো সৰুৰে পৰা একেলগে পঢ়াশুনা কৰা নলে-গলে লগা বন্ধু। সিহঁতৰ দুয়োৰে ঘৰ একেখন গাঁৱৰে যদিও প্ৰায় ২ কিঃমিঃ আঁতৰা-আঁতৰি। প্ৰণৱৰ দেউতাক সমাজৰ এজন গণ্য মান্য ব্যক্তি হোৱাৰ উপৰি এজন উচ্চ পদস্থ চৰকাৰী বিষয়া। প্ৰণৱ, মাক-দেউতাকৰ এইদৰে দিনবোৰ বাগৰিল। প্ৰণৱ আৰু পংকজ দুয়ো একেলগে পঢ়াশুনাৰ কথা আলোচনা কৰে। পংকজ পঢ়াশুনাত চোকা হোৱাৰ কাৰণে প্ৰণৱৰ মাকে পংকজক সিমান ভাল নেপায়। প্ৰণৱৰ ভনীয়েক প্ৰীতিয়েও পংকজৰ বিপক্ষে য'তে-ত'তে কিছুমান মিছা কথা লগায় ফুৰে। এইদৰেই মেট্ৰিক পৰীক্ষা ওচৰ পালেহি। প্ৰণৱ আৰু পংকজ দুয়ো পৰীক্ষাগৃহত বহিল। দুমাহৰ পাছত ৰিজাল্ট আহিল। প্ৰণৱে তৃতীয় বিভাগত উত্তীৰ্ণ হৈছে। অন্যহাতে, পংকজে প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ উপৰি ৫টা বিষয়ত লেটাৰ নম্বৰ পাবলৈ সক্ষম হৈছে।

দুয়োৰে ৰিজাল্ট দেখি প্ৰণৱৰ মাক আৰু ভনীয়েক প্ৰীতিৰ পংকজৰ ওচৰত অতিপাত ঈৰ্ষাৰ ভাব উপজিল। সেইকাৰণে মাক-ভনীয়েকে প্ৰণৱক পংকজৰ লগত ফুৰিবলৈ নিদিয়া হ'ল। আনকি প্ৰীতিয়ে পংকজৰ বিপক্ষে মিছায়ে বেয়া কথা কৈ

বিপদৰ বন্ধু

অনিশা বনিক

স্নাতক পঞ্চম বাণাসিক, অসমীয়া বিভাগ

দুয়োটাকে অমিল কৰি পেলালে। ইফালে প্ৰণৱে কলেজত পঢ়ি চিগাৰেট, চাধা, মদ আদিৰ প্ৰিয় ভকত হৈ পৰিল। নতুন বন্ধুবোৰো তেনে স্বভাৱৰে গোটাই ল'লে।

এই কথাত পংকজে প্ৰণৱক এনে নকৰিবলৈ বহুতো বুজনি দিলে। কিন্তু প্ৰণৱে ইয়াৰ বিপৰীতে পংকজক বেছিকৈ বেয়া পাবলৈহে ল'লে। আনকি প্ৰণৱৰ মাক আৰু ভনীয়েকেও পংকজৰ বিৰুদ্ধে অনেক মিছা বেয়া বদনাম দিবলৈ ল'লে। অন্যহাতে, মাক-বাপেকে প্ৰণৱক পংকজৰ সৈতে ফুৰা-চকাৰো নিষেধ কৰিলে।

লাহে লাহে প্ৰণৱে লগত নতুন নতুন বন্ধুৰ লগত কলেজত মদ খাবলৈ ল'লে আৰু ৰাস্তাত পৰি থাকিবলৈ ল'লে। এদিন লগৰ বন্ধুৰ লগত অকস্মাতে কাজিয়া লগাত লগৰ বন্ধুকেইটাই প্ৰণৱক মাৰি শৰীৰৰ বহু ঠাইত বেয়াকৈ জখম কৰি ৰাস্তাৰ কাষত পেলাই থৈ গ'ল। সৌভাগ্যক্ৰমে পংকজ সেইদিনা

পিছে পিছে কলেজৰ পৰা আহি আছিল। হঠাৎ প্ৰণৱৰ এনে অৱস্থা দেখা পাই লৰালৰিকৈ ৰিক্সাত তুলি হস্পিতাললৈ লৈ গ'ল। হস্পিতালত ৰাখি পংকজে প্ৰণৱৰ মাক-দেউতাকলৈ খবৰ দিলে। মাক-দেউতাকে আহি চিকিৎসা কৰোৱাই প্ৰণৱক সোনকালে জ্ঞান ঘূৰাই আনিলে। ইতিমধ্যে প্ৰণৱৰ মাক-দেউতাকে আহি পালেহি। প্ৰণৱৰ চেতনা ঘূৰি আহিল আৰু পংকজৰ ওচৰত মাক-দেউতাকে লাজ অনুভৱ কৰিলে। অতীতৰ ভুলৰ কাৰণে সি পংকজৰ ওচৰত হুকুংকুং কৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে। সি মাক-দেউতাকক ক'লে, আজি পংকজ নথকা হ'লে মই মৰি গ'লোহেঁতেন। প্ৰণৱৰ মাক-দেউতাকে পংকজৰ ওচৰত ক্ষমা-প্ৰাৰ্থনা মাগিলে। পংকজে ভাবিলে প্ৰণৱক বিপদত উদ্ধাৰ কৰিবলৈ পাই মই সাৰ্থক হ'লো। এই কথা ভাবি তাৰ দুখাৰী চকুপানী বাগৰি আহিল। লাহে লাহে গধূলি নামি আহিল। সকলোকে আনন্দৰে মাত-বোল লগাই পংকজে প্ৰণৱৰ কাষৰ পৰা বিদায় লৈ নিজৰ ঘৰলৈ খোজ ল'লে।

সপোন আৰু লক্ষ্যৰ সঠিকতা বিচাৰি

ঋতজা চক্ৰৱৰ্তী

স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

খিৰিকীৰ কাষৰ বিছনাখনত বহি স্নিগ্ধা ভাৰত বিভোৰ। কি কৰিব তাই? মানে ভৱিষ্যতে তাই কি হ'ব? ১২ বছৰীয়া স্কুলৰ শিক্ষা শেষ কৰি এখন নতুন কলেজত নামভৰ্তি কৰিছে তাই। বহুতো নতুন সপোনে দোলা দি ৰৈছে তাইৰ পদূলিত। সকলোৰে লগ পালেই সোধে কি কৰিবা ভৱিষ্যতে? তেতিয়া তাই দোমোজাত পৰে। কি ক'ব তাই? তাই জানে তাইৰ সপোন আৰু লক্ষ্য দুয়োটাই আছে। লক্ষ্যত উপনীত হ'ব পৰাকৈ দৃঢ়তা আছে তাইৰ আৰু সপোন পূৰাবলৈ হেঁপাহ। বহুতে ভাবে সপোন আৰু লক্ষ্য একে, কিন্তু তাইৰ মতে নহয়। স্নিগ্ধাই ভাবে লক্ষ্যত উপনীত হৈ তাই বিচৰা প্ৰত্যেকটো সপোন তাই পূৰাব। কিন্তু! ভয় কেৱল এটাই যদি তাই কোৱা লক্ষ্যত তাই উপনীত হ'ব নোৱাৰে, তাইক বাৰো চাৰিওকাষৰ মানুহবোৰে হাঁহিৰ উৎস কৰি তুলিব নেকি?

কেশোৰকাল সমাপ্ত কৰি যৌৱনৰ দুৱাৰ পাৰ কৰি স্নিগ্ধা সোমাই পৰিছে এখন নতুন পৃথিৱীত। ভাৰনাত বিভোৰ স্নিগ্ধাৰ কল্পনাত যতি পৰিল তাইৰ বান্ধৱী সাগৰিকাৰ ফোনৰ দ্বাৰা। তাইৰ নতুন কলেজত চিনাকী হোৱা প্ৰথম বান্ধৱী। হাঁহিমুখীয়া ছোৱালীজনী সঁচাকৈয়ে বৰ আকৰ্ষণীয়। পৃথিৱীৰ অন্যান্য চিন্তাৰ পৰা মুক্ত। সাগৰিকাৰ নিজৰ ভাষাত 'Goal-oriented and Bindass'। গহীন-গভীৰ স্নিগ্ধাক আজিকালি তাই জীৱনটো নতুন ধৰণে জীয়াবলৈ শিকাইছে। সাগৰিকাই ফোন থ'লে। স্নিগ্ধাই আকৌ ভাবিলে, তাই কিয় সাগৰিকাৰ দৰে চিন্তা কৰিব নোৱাৰে। পৰিয়াল, সমাজ এই সকলোবোৰ বাদ দি নিজে বিচৰা কামবোৰ কৰিবলৈ তাইৰ বাৰু ভয় হয় নেকি?

স্নিগ্ধাৰ দৰে বহুতো ল'ৰা-ছোৱালী আছেটো এই পৃথিৱীত। সিহঁতেও বাৰু কেতিয়াবা পৰিয়াল, কেতিয়াবা সমাজ আৰু কেতিয়াবা নিজৰ ভাল প্ৰতিচ্ছবি বজাই ৰখাৰ স্বাৰ্থত নিজক

হেৰুৱাই পেলাই নেকি? স্নিগ্ধাৰ হেজাৰ প্ৰশ্ন আছে, শেষত উত্তৰ কিন্তু এটাই। তাই নিজে কৰিব বিচৰা কামসমূহ কৰি আনন্দ পাই। কোনো ব্যক্তিয়ে নিজে যদি জানে সঠিক পথ কোনটো আৰু তাত আগবাঢ়ি যোৱাত একো অসুবিধা নাই তেন্তে সেই বাটে যোৱাটো উচিত। সেই বাটত আগবাঢ়ি যাবলৈ জ্যেষ্ঠজনৰ পৰামৰ্শ আৰু আপোনজনৰ কেৱল মৰমৰ প্ৰয়োজন। স্নিগ্ধায়ো বুজিছে বেছিকৈ চিন্তা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। নিজৰ লক্ষ্যত একাগ্ৰতাৰে ধ্যান দিলে আগবঢ়াত কোনেও বাধা দিব নোৱাৰে। এই যাত্ৰাপথত অহা সৰু-সুৰা বাধাসমূহ হেলাৰঙে পাৰ কৰিব পাৰি।

স্নিগ্ধাৰ চিন্তাৰ অন্ত পৰিল। তাই নিজৰ জীৱনৰ লক্ষ্য বিচাৰি সেই দিশে যাবলৈ সম্পূৰ্ণ প্ৰস্তুত। তাই নিজকে নিজে ক'লে তাইৰ যাতে এই নতুন যাত্ৰা সফল হওক। জীৱনৰ টিলাত ৰৈ থকা সফলতাইখিনি লাভ কৰিবলৈ যাতে তাই কষ্ট কৰিব পাৰে আৰু তাই জানে এয়া সম্ভৱ। 'লক্ষ্য আৰু সপোন' দুয়োটা দুটা ডাঙৰ প্ৰশ্ন বয়সৰ এই সময়খিনিত। সকলোৰে দোমোজাত নাথাকে; কিন্তু যিসকল থাকে তেওঁলোকে সময়ৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰি নিজৰ লক্ষ্য স্থিৰ কৰি নিজে বিচৰা প্ৰত্যেকটো সপোন পূৰাবলৈ আগবঢ়া উচিত। স্নিগ্ধাৰ মুখখন এতিয়া উজ্জ্বল হৈ পৰিছে; চকুত দূৰন্ত ৰশ্মি। এতিয়া তাই নিজৰ প্ৰশ্নৰ সঠিক উত্তৰ বিচাৰি পালে। খিৰিকীৰ কাষৰপৰা আহিব ধৰোতেই স্নিগ্ধাৰ কাণত বাজি উঠিল ক'ববাৰপৰা অহা জুবিনদাৰ এটি গীতৰ কলি —

‘যদি জীৱনৰ ৰঙবোৰে লুকা-ভাকু খেলে
যদি আশাৰ চাকিটি উমি উমি জ্বলে
তথাপি বন্ধু আগুৱাই যাবা
তথাপি বন্ধু আগুৱাই যাবা
পিছলৈ ঘূৰি নাচাবা....।’

লীলারতী

গীতা ৰাজখোৱা

স্নাতকোত্তৰ তৃতীয় ষাণ্মাসিক

শিৱ আছনে অ' ঘৰত, বৰ ডাঙৰ সকাম এটাত তোৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ। অলপ মলিয়ন সাজত শিৱ খৰখেদাকৈ ওলাই আহিল। অ' পূৰ্ণৰাম দাইতি দেখোন এ' বহক বহক, আজি দৰিদ্ৰৰ কি সৌভাগ্য যে আপোনাৰ দৰে উচ্চ জাতিৰ ঈশ্বৰলেখীয়া ব্যক্তিৰ ভৰি মোৰ চোতালত পৰিছে। বাকু পূৰ্ণৰাম দাইতি কি সকামতনো আহিল। এ' শিৱ তই বৰ উখল-মাখলখন নকৰ। মানুহে গম পালে তোৰ দৰে জাতত গৰু দৰিদ্ৰৰ ঘৰত ভৰি থোৱাৰ ফলত মোৰ জাতো যাব পাৰে। এই তোৰ ছোৱালী এজনী নাছিল জানো লীলারতী নামৰ। হয়, দাইতি আছিল, তই এইবাৰ মেট্ৰিকৰ লেটাৰ নে কি কয় তেনেকুৱা দুটা নে তিনিটা বিষয়ত পাইছে, গাঁওখনলৈ সুনাম আনিছে। লীলারতীৰ বৰ আশা ভাল কলেজ এখনত পঢ়িবলৈ। তই পঢ়া-শুনাৰ খৰছৰ কথা চিন্তা কৰি দিন-ৰাতিৰ টোপনি নোহোৱা হৈছে। বৰ বিমোৰত পৰিছোঁ।

শিৱৰ কথা শুনি পূৰ্ণৰামে - থ হেৰৌ থ অ' বুলো কথা এযাৰ আছে নহয় —
'আঠুৱা চাই ঠেং মেলিবা।'

লীলারতীয়ে পঢ়ি-শুনি কি ডক্টৰ, ইঞ্জিনিয়াৰ হ'বগৈ হেৰৌ।
এইবোৰ আকাশত চাং পতাৰ দৰে কথা নকবি।

কথাটো নোহোৱা নহয় দাইতি হ'লেও ছোৱালীজনীয়ে
আশা কৰিছে যেতিয়া...।

এ থ হেৰৌ ছোৱালীৰ আশা। তাতকে খুজি-মাগি খাই
ফুৰিব পৰা এজন চা আৰু বিয়া দে। ছোৱালী মানুহ পঢ়িবলৈ
ওলাই গ'লে ক'ৰবাত গৈ নাক-কাণ কাটিব। বুজিছ শিৱ ওৰণিৰ
আঁৰত থকালৈকে মাইকীজাকৰ মতি-গতি ভালে আছিল এতিয়া
অলপ স্বাধীনতা পাই সিহঁতৰ পাখি গজিছে হ'ব পায়। তেনেতে
ভিতৰৰ পৰা একাপ চাহ লৈ লীলারতী ওলাই আহিল। এটা কু-
মানসিকতাৰ দৃষ্টিৰে পূৰ্ণৰামে লীলারতীলৈ ভালেমান পৰ থৰ হৈ
চাই থাকিল। হেৰৌ শিৱ তোৰ ছোৱালীজনী বৰ ৰূপৱতী অ'।
অৱশ্যে ৰূপৱতী হ'লেওনো কি জাতত সদায় নীচ হৈ থাকিব।
আই লীলা বৰদেউতাকৰ সেৱা এটা কৰ। লীলারতীয়ে

দেউতাকৰ কোমল সুৰত মিছিকিয়া হাঁহিৰে কোমল অথচ
ইতিকিৎৰ সুৰত ক'লে - দেউতা তেওঁৰ দৰে উচ্চ জাতিৰ লোক
এজনক মোৰদৰে নিম্ন শ্ৰেণীৰ ছোৱালীজনীয়ে সেৱা কৰিলে
তেওঁৰ জাত নাযাব জানো?

লীলারতীৰ প্ৰশ্নত লাজ পালেও কথাটো পাতল কৰিবলৈ
পূৰ্ণৰামে প্ৰশ্ন কৰিলে।

লীলারতী পঢ়ি-শুনি কি হ'বৰ মন তোৰ? বৰদেউতা IPS
হ'বৰ আশা আছে মোৰ।

কি আকৌ সেইটো IP নে কি কলি?

জাতত ডাঙৰ হ'লে নহ'ব নহয় বৰদেউতা সাধাৰণ
জ্ঞানখিনিও গোটাৰ।

পূৰ্ণৰাম খংতে চিঞৰি উঠিল - তই কাক এনেকৈ কথা
ক'বলৈ আহিছ ভিকটৰ জাত। দুশ্ৰেণী কি পঢ়িলি উচ্চ শ্ৰেণীৰ
লগত ফেৰ মাৰিবলৈ আহিছ।

শিৱই খৰ-ধৰকৈ উঠি আহি লীলারতীক ভিতৰলৈ
নিবলৈ টনা-আজোৰাখন লগালে।

ৰ'ব দেউতা, বৰদেউতাক এষাৰ কথা সুধি মই
ভিতৰলৈ যাম।

বৰদেউতা আপুনি অলপ আগত দেউতাক কৈ
থকা শুনিলো ছোৱালীৰ পাখি গজিছে, খুজি-মাগি ফুৰা
এটালৈ তাইক উলিয়াই দে। শিক্ষা ল'বলৈ গৈ মা-
দেউতাৰ নাক কাটিম এই যে কুমন্ত্ৰবিলাক দেউতাক দি
আছিল। এয়াই নেকি উচ্চ জাতিৰ, উচ্চ মানসিকতা।

শিৱ এই অপমান মই নাপাহৰোঁ, কেতিয়াও
নাপাহৰোঁ।

আপোনাক পাহৰিবলৈনো কোনে কৈছে। মনত
ৰাখিব বৰদেউতা মুখতে উচ্চ জাতি, উচ্চ শ্ৰেণী, উচ্চ
গৌৰৱ লৈ ঘূৰি নুফুৰিব নহ'লে আজিৰ দৰে মুখ
থেকেচা খোৱাৰ সম্ভাৱনাই বেছি।

অহ' আপোনাক লগ পাওঁতে কৈ থওঁ - পদুমী,
আপোনাৰ ছোৱালীয়ে মোৰ পৰা টকা এশ নিয়া আজি
চাৰি দিনেই পাৰ হ'ল। সোনকালে ঘূৰাই দিলে ভাল।

ভিতৰ সোমাব খুজি লীলারতীয়ে ক'লে দেউতা -
'বাজত বৰ চুৰিয়াৰ ফেৰ

ভিতৰত ঢকুৱাৰ বেৰ'

শিৱই মানে বুলি প্ৰশ্ন কৰাত লীলারতীয়ে ক'লে -
অৰ্থতো বৰদেউতাই ভালকৈ বুজিব নে কি কয়
বৰদেউতা

নীলা খামৰ চিঠি

মৰম,

মৰম ল'ৰা। কেনে আছা বাৰু? নিশ্চয় ভাল তোমাৰ। মোৰ ভালেই। আজি চিঠি লিখাৰ কোনো বিশেষ কাৰণ নাই। নাজানো কিয় আজি মোৰ আঠ বছৰ আগলৈ বৰ মনত পৰিছে। মানে আজি এখন প্ৰেমৰ চিনেমা চলোঁ। যাৰ বাবে বৰকৈ মনত পৰিছে। মনত আছেনে মৰম, তুমি যে কৈছিলি মই ৩২টা দাঁত উলিয়াই হুঁহা দেখি তোমাৰ ভাল লাগি গৈছিল। তোমাক কোনো দিনে ভালকৈ দেখাই নাছিলোঁ, আৰু মনত আছেনে মৰম, তুমি যে মোলৈ লাজ কৰি মোক চোৱা নাছিলি। বাৰু এইবোৰ বাদ। মনত আছেনে মৰম, তোমাৰ মোৰ কথা মানে প্ৰেমৰ কথা গম পাই মোক যে দাদাই ৰাইজৰ ডবা বজোৱাৰ দৰে কোবাইছিল। কিমান যে মাৰ খাইছিলোঁ। কিমান সহ্য কৰিলোঁ এইবোৰ। কিন্তু বৰ্তমান আমি জিকিলোঁ। আমাৰ প্ৰেমে ঘৰৰ পৰা সন্মতি লাভ কৰিলে। মোৰ এই শুকান মৰম জীৱনক জীপাল কৰি তুলিলা মৰম। হ'ব দিয়া এইবোৰ বাদ দিয়া। তুমি তোমাৰ কাম কৰি যোৱা আৰু ভালে থাকা। সময়ে আমাক আকৌ একলগ কৰিব। এতিয়া আমি বহু দূৰত আছোঁ। তোমাৰ কাম শেষ হ'লে আৰু মোৰ পঢ়া শেষ হ'লে আমি লগ পাম।

হ'ব দিয়া মৰম, আজিলৈ ইমানেই। নাজানো ডাকোৱালে বুকুৰ মৰমসিক্ত চিঠিখন কেতিয়া তোমাৰ ওচৰ পোৱাইগৈ। যেতিয়াই এইখন পাবা মৰম, ইয়াৰ উত্তৰ দিবা। আকৌ ভৱিষ্যতে তুমি আৰু মই দুয়ো মিলি সৰা বকুল বুটলিম। দুয়ো আমি হৈ বিলাম বকুলৰ সুবাস। তুমিতো জানা ন' মৰম, মই তোমাৰ সুবাসতেই বিলীন।

ইতি

তোমাৰ সুবাসত
অনুৰাগী ... মৰম

কৰবী দেৱী

স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ

ENGLISCH

- You have to believe in yourself when no one else does.
— Serena Williams
- When you have a dream, you've got to grab it and never let go.
— Carol Burnett
- The most important thing is to enjoy your life—to be happy—it's all that matters.
— Steve Jobs
- Spread love everywhere you go. Let no one ever come without leaving happier.”
—Mother Teresa
- Be yourself; everyone else is already taken.”
—Oscar Wilde
- The biggest adventure you can take is to live the life of your dreams.”
—Oprah Winfrey
- The only thing we have to fear is fear itself.
—Franklin D. Roosevelt
- I can accept failure, everyone fails at something. But I can't accept not trying.
—Michael Jordan
- You've got to be in it to win it.
—Tony Robbins
- It does not matter how slowly you go, as long as you do not stop.
—Confucius

The Legacy of Bell Metal in Sarthebari: Empowering Women Artisans and Health Issues

Dr. Namita Kalita

Associate Professor, Department of Philosophy

Nestled in the heart of Assam, Sarthebari is a small town renowned for its exquisite bell metal crafts. This ancient craft has not only preserved its cultural heritage but also played a pivotal role in empowering women artisans in the region. With its unique blend of artistry and utility, Sarthebari's bell metal industry has become a symbol of resilience and innovation, driven significantly by the skilled hands of women artisans.

Historical Significance

The history of bell metal work in Assam dates back several centuries. Traditionally known as 'Kah,' bell metal is an alloy of copper and tin, crafted into various items such as utensils, religious artifacts, and decorative pieces. The craft holds a sacred place in Assamese culture, often used in traditional ceremonies and household rituals. Sarthebari, located in the Barpeta district,

has emerged as a prominent hub for bell metal artisans, with its roots deeply embedded in Assamese folklore and tradition.

The Craftsmanship

The process of creating bell metal items is labor-intensive and requires immense skill and precision. Artisans begin by melting copper and tin together to form a molten mixture, which is then poured into molds of various shapes and sizes. Once cooled, the rough castings are meticulously polished and engraved to produce intricate designs. The final products range from everyday household items to intricately designed decorative pieces.

What sets Sarthebari apart is its commitment to preserving traditional methods while incorporating modern designs to cater to contemporary tastes. The artisans of Sarthebari have managed to strike a delicate balance between heritage and innovation, ensuring the craft remains relevant in today's market.

The Role of Women Artisans

In recent years, women have emerged as the unsung heroes of Sarthebari's bell metal industry. Traditionally, the craft was dominated by men, but a gradual shift has seen women artisans taking center stage. This change has been driven by various factors, including economic necessity and the evolving societal norms that now encourage female participation in artisanal work.

Women in Sarthebari have embraced the craft with unparalleled dedication, often juggling household responsibilities with their work in the workshops. Their involvement has not only contributed to the economic stability of their families but also challenged the gender norms prevalent in the community.

Through self-help groups and cooperative societies, women artisans have organized themselves to gain better access to resources, training, and market opportunities. These groups provide a platform for skill development, enabling women to enhance their craftsmanship and entrepreneurial abilities.

Economic Impact

The bell metal industry has significantly contributed to the local economy of Sarthebari. As demand for traditional crafts increases, the industry provides sustainable livelihoods for many families. Women artisans, in particular, have benefited from this economic upsurge, as their increased participation translates into financial independence and empowerment.

Moreover, the government and non-governmental organizations have recognized the potential of the bell metal industry as a means to uplift marginalized communities. Initiatives aimed at promoting artisanal crafts and providing financial aid for small-scale enterprises have further bolstered the industry's growth.

Challenges and the Way Forward

Despite its successes, the bell metal industry in Sarthebari faces several challenges. The rising cost of raw materials and competition from cheaper, machine-made products pose significant threats. Additionally, the manual nature of the work can be physically demanding, often resulting in health issues for the artisans.

To address these challenges, there is a need for strategic interventions that focus on improving working conditions, providing health benefits, and ensuring fair wages for artisans. Investment in modern tools and techniques, while preserving traditional methods, could also enhance productivity and product quality.

Furthermore, efforts to promote Sarthebari's bell metal crafts on national and international platforms could open new markets, increasing the demand for these unique products. The government and private sector can play a crucial role in facilitating these opportunities through policy support and promotional campaigns.

The bell metal industry of Sarthebari stands as a testament to the rich cultural heritage of Assam and the resilience of its artisans, particularly women. By embracing both tradition and modernity, these women have carved out a niche for themselves, transforming the industry

into a beacon of empowerment and economic prosperity. As we look to the future, supporting these artisans in their journey will be essential to preserving this invaluable craft and ensuring its legacy for generations to come.

Bell metal artisans in Sarthebari, like many traditional craft workers, often face various health issues due to the nature of their work. These health challenges are primarily related to the physical demands of the craft and the environmental conditions of their workplaces. Here are some of the key health issues faced by these artisans:

1. Musculoskeletal Disorders

Repetitive Strain Injuries: The manual processes involved in shaping and polishing bell metal items require repetitive movements, leading to strain on the hands, wrists, and shoulders.

Back and Joint Pain: Prolonged hours of sitting or standing in fixed positions without ergonomic support can result in chronic back pain and joint issues.

2. Respiratory Problems

Exposure to Dust and Fumes: The polishing process generates metal dust and fumes, which can lead to respiratory issues such as chronic bronchitis, asthma, and other lung conditions.

Poor Ventilation: Many workshops lack adequate ventilation, exacerbating the exposure to harmful particles and fumes.

3. Eye Strain and Vision Problems

Detail-Oriented Work: The intricate nature of the designs requires intense focus, which can cause eye strain and, over time, lead to vision problems.

Inadequate Lighting: Poor lighting conditions in workshops can further contribute to eye-related issues.

4. Skin Conditions

Contact Dermatitis: Prolonged contact with metal dust and exposure to chemicals used in the polishing process can cause skin irritation and

allergic reactions.

Burns and Cuts: Handling hot metal and sharp tools without proper protective gear increases the risk of burns and cuts.

5. Hearing Loss

Noise Exposure: The constant hammering and clanging in the workshops produce high noise levels, which can lead to hearing loss over time if ear protection is not used.

6. Heat Stress

High Temperatures: Working near furnaces and handling hot metals can expose artisans to extreme heat, leading to heat stress and related health issues.

Mitigation Strategies

To address these health issues, several measures can be implemented:

Ergonomic Improvements: Introducing ergonomic tools and workstations can help reduce musculoskeletal strain.

Protective Gear: Providing artisans with masks, gloves, goggles, and earplugs can minimize exposure to dust, fumes, and noise.

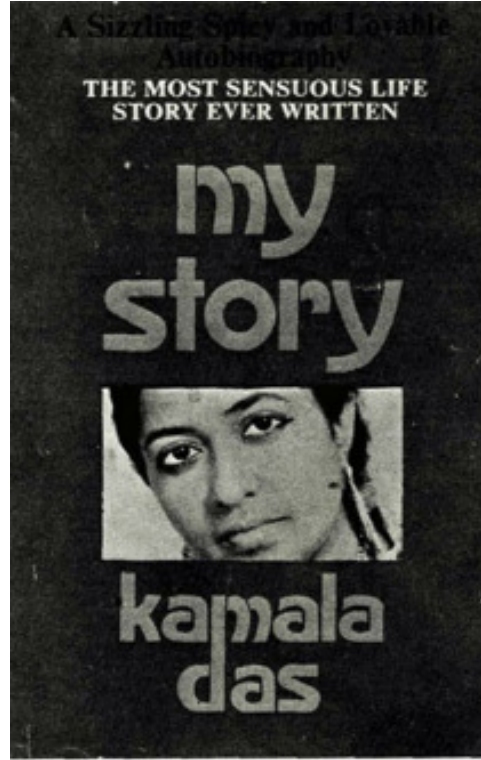
Ventilation Systems: Installing proper ventilation in workshops can help reduce the concentration of harmful particles in the air.

Health Awareness Programs: Educating artisans about the risks associated with their work and promoting regular health check-ups can lead to early detection and prevention of health problems.

Improved Lighting: Ensuring adequate lighting in workshops can reduce eye strain and improve working conditions.

Access to Healthcare: Establishing partnerships with healthcare providers to offer regular medical camps and health services can support artisans in maintaining their well-being.

Addressing these health issues not only improves the quality of life for the artisans but also enhances their productivity and preserves the longevity of their craft.

The Journey from 'feminine self' to 'female self' in Kamala Das My Story

Dr. Neetu Kumari Gupta

Assistant Professor, Department of English

Introduction

Autobiography by its very nature brings to us an increasing awareness of the nature of ourselves and our share in the human condition. It is both an essay in truth and an experience in being, thus combining the most significant features of philosophy, psychology, and history. Having this purpose, the present paper throws light on the gradual development of the personality of the well-known writer Kamala Das through some striking revelations of her life and the subsequent changes that take place as a result of it. It is an account of

her journey from 'feminine self' and then her final evolution into 'female self' (Elaine Showalter, 35-36). It traces her transformation from a self-effacing woman into an assertive autonomous human being. This paper explores the transformation of her 'self' at various stages of her life. As Roy Pascal puts it:

"What distinguishes the story of people with an established public achievement and personality is a consistent relationship, a sort of harmony, between outward experience and inward growth of unfolding, between incidents and the spiritual digesting of them, so that each circumstance, each incident,

instead of being an anomalous fact, becomes a part of a process and a revelation of something within the personality".

This paper is an attempt to explore the changing 'self' and to expose the consistent relationship between outward experience and inward growth of unfolding, between incidents and circumstances that becomes a part of a process and a revelation of the gradual growth within the personality of this woman writer.

Kamala Das: A Brief history of her life and works

Kamala Das Surraiya was born on March 31st, 1934, in Malabar, Kerala. She has been considered as one of the outstanding Indian poetess writing in English. She also wrote poems in Malayalam, her native language. Much of her writing in Malayalam came under pen name Mahdhavikutty. She is the daughter of V.M.Nair, a former managing editor of the widely circulated Malayalam daily 'Matrubhumi' and Nalapat Balamani Amma, a renowned Malayali poetess. Nalpat Narayan Menon, who was a prominent writer, was her great uncle. Her love of poetry began at an early age through his influence. She was also much influenced by her mother's poetic fervour and the sacred writings kept by the matriarchal community of Nairs. She was privately educated until the age of 15. At the same age, she was married to K. Madhava Das. At the age of 16, her first son was born. But she was not mature enough to handle the situation. Her husband often played a fatherly role for her and her sons as well. Having completed her domestic chores, Das used to write at night on her kitchen table. She is probably the first Hindu woman to talk about sexual desires openly and honestly. She has been considered as an iconoclast of her generation. Her conversion to Islam in 1999, led her into the whirlpool of controversy.

Her poetical works include, Summer in Calcutta (1965), The Descendants (1967), The Old Playhouse and other poems (1973), Collected Poems (1984), The Best of Kamala Das (1991) and Only the Soul knows How to Sing (1996).

In 1976, at the age of 42, Kamala Das

published her autobiography My Story, baring the secrets of her heart. It created a lot of interest and controversies among people though not for any literary value. She later confessed that it was after all a work of fiction and not to be taken literally. The book was hailed as a "refreshingly candid, poignant and delightfully provocative", account of her life, as well as the lives of countless tormented and tortured women.

Kamala Das declared in the preface of the book My Story that it is a life narrative of her inner journey and her search for an identity. It is an identity of the split 'self' that kept longing and coming to terms with the society that consistently burdened her in many ways. She began writing it during her first serious bout with heart disease. She observes: "the doctor thought that writing would distract my mind from the fear of sudden death and besides there were all the hospital bills to be taken care of".

After the publication of My Story, she had to counter the adverse attitude of not only the people around but her own family and parents as well. Though she started writing her life story to distract her mind and to recover herself from illness but it was an inner urge that kept her moving and trying to establish herself as an independent being. Nevertheless, she did not give a second thought to her private life and "found the courage to move forward into as yet unnarrated and unexplored ways of living"

She expressed in her book, My Story

"I wanted to empty myself of all the secrets so that I could depart when the time came, with a scrubbed out conscience"

Autobiography is a never-ending dialogue with the 'self'. It is a depiction of the 'self' by the writer herself. This dialogue with the self reveals her urges, yearnings and her inner longings. She knows and has beautifully explored that: "One's real world is not what is outside him. It is the immeasurable world inside him that is real. Only the one, who has decided to travel inwards, will realize that his route has no end".

Kamala Das has tried to depict her inner 'self' in the most candid manner. Nevertheless we are not assured whether this candid nature aims to give a fictional account or a factual. It is a life narrative of her inner journey and her search for an identity. It is an identity of the split 'self' craving for true realization. The book unfolds the introspection and self-analysis in her life. This journey of exploring the true 'self' is the most promising record that interests the reader. She is aware of her being as a woman and expresses the limitations of her gender in many of her other works as well. Thus, while talking about herself, she relates herself to women in general as well.

Her Childhood and Youth

The first few chapters of the book, *My Story*, expresses some of the incidents that had left a strong impression in her mind as a child. For a few years she studied at a European school in Calcutta. Her father worked at a private firm selling cars. He had British friends who often visited their house. Nevertheless, at school they were treated quite indifferently by the British and the Anglo - Indian classmates. She has depicted a heart wrenching account of the brown children discriminated in a European school. She narrates that her brother was the cleverest in his class, yet he had been treated very rudely by the British counterparts. Once, a fellow student named William refrained: "Blackie, your blood is red."

She scratched his face in a mad rage but another Anglo-Indian supported the white man. Thus, she and her brother always confronted the tortures of the British fellow students. Recollecting her school days, she narrates that the Britons were treated with a sense of partiality while the Indians always had a secondary lot.

She also observes that when the visitors came, the brown children were always discretely hidden away. Thus, as an Indian, she had to face colour bar meted out by the British teachers and students. As tender kids she and her younger brother always bore the burden of a swarthy skin and ordinary features. Not only in her school but also at home, she and her

brother felt that the colour of their skin might have disappointed their parents. She narrates that her parents never told them that they were disappointed by the colour of their skin but it was evident in their every move and gesture. She recollects how her father roared to make them drink the monthly purgative and told her grandma to apply turmeric and oil on her skin. This approach of her parents affected her with a deep sense of disappointment and disgust. She also remarkably notes that her parents were very dissimilar and horribly mismatched. Her mother did not love her father. Like a typical Indian wife, her mother's timidity had created an illusion of domestic harmony which satisfied their social circle. Her father was not proud of his kids but only pitied them. He constantly tried to improve their behavioural pattern to fit them in the then developing Indo-British cultural scenario. It appears that her parents did not encourage her poetic sensibilities. In her tender childhood, she is aware of the colour discrimination meted out by the Britons.

Thus, all these incidents in her life had made her not only speculative but had also alienated her from her family and friends. At school, she was a brown child humiliated by the European teachers and at home she was a naïve girl whose behavioural pattern needs to be mended. Her teachers considered her a peculiarly lonesome kid. Once, when she went to a picnic with her classmates, she felt so lonely that she shared her feelings with the objects of nature, "I went away to the farthest fence and lay near a hedge of Henna which had sprouted its tiny flowers."

Further, when her teacher called her, she felt: "And the white sun filled my eyes with its own loneliness. The smell of Henna flowers overwhelmed me. Sobbing, I rose and walked toward my teacher."

Thus, right from her childhood, she shared her feelings with Nature. She notes that her parents were not aware of the independently developing personality of her. Recollecting her mother's leisurely hours, she declares that her mother spent her time lying on her belly on a large four-post bed,

composing poems in Malayalam. As readers, we feel that she had inherited this art of expression. At the tender age of six, she used to write poems on her dolls. Each of her poems on her dolls made her cry. Nevertheless, her parents were least concerned with what she felt. She observes that her parents, "took us for granted and considered us mere puppets moving out limbs according to the tugs they gave us. They did not stop for a moment to think that we had personalities that were developing independently."

This account of her life clearly brings out the growing consciousness of her 'self' right from a very tender age and later it leads to her search for inner exploration and finally trying to establish her own identity. A study of the life-story that gets narrated in her autobiography is centred around her 'inner self' - though many a times we doubt the authenticity of her account. Nevertheless, she sounds very convincing when she narrates the experiences of the 'inner self' of a woman in a typically conservative Indian society. She has remarkably displayed self-centeredness in her life-story. The book remarkably portrays the growing period right from her childhood to youth and then to her middle age.

Another remarkable feature that one explores in the book is the 'conflict' that consistently engrosses her. She is at war with the society and the so-called standards laid down by it. She has drawn out rules of her own but she is unable to completely throw away the age-old standards. Hence, we find internal as well as external conflict in her life-story. Like all literary genres, autobiography is also a product of the conflict. The book develops as the author develops and comes to terms with the different situations she counters in her life. She has successfully revealed her true 'self' by voicing her inner struggle and the consistent tussle between her inward and outward manifestation of her 'self'. Talking about her lover, Carlo, she says:

"Society can well ask me how I could become what I became although born to parents as high principled as mine were. Ask the books that I read why I changed. Ask the authors dead and alive who Communicated with me and gave me the courage to

be myself. The books like the mother cow licked the calf of my thought into Shape."

Though this journeying into the past and self-representation has been an object of contention, an issue over which divisions, debates, and polarisations have occurred consistently by critics all over. Nevertheless, these incidents mark the beginning of the self-conscious critical reflection that constitutes a major part of her book. Her association and her relationship with her parents, later her husband and various other people around however shapes her development as an individual and her understanding of people and society in general.

During her growing years, her mother taught her to accept her puberty. Her mother taught her to accept her menstrual cycle as an inevitable phenomenon for procreation. Furthermore, she also encountered lesbian advances made to her by a college going brutal girl. Afterwards she went to Malabar and met her would be husband. He was a regular contributor to the magazine jointly edited by her bother and herself. At the age of fifteen she married him, who was quite elderly. He was working in the Reserve Bank of India in Bombay. She was not satisfied with the way her married life eventually turned up. There are a few chapters dedicated to her expression of her relationship with her husband. These accounts from her conjugal life clearly expresses that her husband was all for lust and there was not much intimacy and understanding between her and her husband. He expected her to satisfy his physical needs and to be cowed by him. According to O.J. Thomas: "Kamala Das's story is the story of a woman who was denied love, when she valued nothing but love in all her life. Love and affection remained a craze, a longing and a dream for her. She got almost everything in life-name and fame, a degree of wealth but she could never get love, as she saw it. It is in this background that she writes about love in all her writings."

She firmly believed that love is the essence of life for a woman. She longs to receive and to give love. Her romantic ideas about love and home have been shattered by an insensitive husband. Her

husband hurts her and evoked a sense of disappointment in her. The very first attempt that he made to express his love and affection towards her, produced a negative effect. She expresses her feeling of disgust through these lines:

"Before I left for Calcutta, my relative (her future husband) pushed me into a dark corner behind a door and kissed me sloppily near my mouth. He crushed my breasts with his thick fingers. I felt hurt and humiliated. All I said was a good bye".

This 'good-bye' suggests life-long lack of communication and understanding between her and her husband. The narrative expresses an utter sense of loneliness in her conjugal life. Her husband as depicted represents a narrow patriarchal mind that hardly made efforts to understand her feelings and needs. And so, she could never like him wholeheartedly. One of the reasons behind this aversion was that he was a close relative and they grew up together. She admired him almost as a friend and as a brother. Their sudden change of roles turned out to be earth-shattering for her.

In My-story, she has expressed her romantic ideas of an ideal lover. She writes:

"I had expected him to take me in his arms and stroke my face, my hair, my hands and whisper loving words. I had expected him to be all that I wanted my father to be and my mother. I wanted conversation, companionship and warmth. Sex was far from my thoughts. I had hoped that he would remove with one sweep of his benign arms, the loneliness of my life".

But the conditions and situations in her life did not match with her ideas about love and life in general. She appeared to be a puppet, the strings of which being held firmly by her parents first and then her husband. She was not given a free choice to select an ideal lover. Her preference was not considered by her parents. This essential difference between her practical life and the imagined life have conditioned her mind deeply. She expresses in the chapter called:

"I was burden and a responsibility neither my parents nor my grandmother could put up with for

long. Therefore with the blessing of all, our marriage was fixed".

What hurt her most was this indifference to her individuality, she did not like the way in which her marriage was fixed. The account of her physical relationship with her husband and his obsession with her body shocked many conservative readers. Right from her childhood a woman is taught to be docile and reserved about her instincts. She also observes that woman of good Nair families never mentioned sex. Nevertheless, she is very candid in expressing her relationship with her husband. She observes:

"The rape was unsuccessful but he comforted me when I expressed my fear that I was perhaps not equipped for sexual progress. Perhaps I am not normal, perhaps I am only a eunuch, I said. Again and again throughout that unhappy night he hurt me and all the while the Kathakali drums throbbed dully against our window and the singers sang of Damyanti's plight in the jungle".

She has been termed as an exhibitionist by critics because of her frank and confessional tone. In her teens, she had viewed marriage through the glasses of romance she opines:

"I thought then that love was flowers in the hair, it was the yellow moon lighting up a familiar face and soft words whispered in the ear. At the end of the month, experiencing rejection, jealousy and bitterness I grew old suddenly, my face changed from a child's to a woman's and my limbs were sore and fatigue".

Suddenly, she fell down to the earthly realities from her dreamy sky. Suddenly she had to answer the realistic question. Her husband's matter of fact behaviour left her gasping for love. She considered herself a helpless victim of a young man's carnal hunger:

"I was a victim of a young man's carnal hunger and perhaps out of our union there would be born a few children".

After the birth of her first son she life took a new turn completely. She had found a toy to play with. Her world became full of colours. She disliked the idea of leaving her hubby to have her first child

at her grandma's place. Nevertheless, the husband had grown weary of her temperament and decided to send her to Nalapat. She observes:

"Tearing myself away from the man who did not ever learn to love me, I went back to Malabar with an uncle who had been sent to take me home".

Her husband was not excited at all after becoming a father. Her husband was not excited at all after becoming a father. He was annoyed by the child's cries at night. For her the process of labour was just a celebration. She rejoiced the feeling of pain. We feel that motherhood brought in a profound change in her attitude to life. She shed all her 'carnal desire' and became religious. After the birth of her third child she decided to settle in Malabar, where her relatives did not welcome her with warmth. They thought that her twenty-four years marriage was on rocks. It is surprising to know that though her married life was not happy, she did not divorce her husband. Furthermore, as a mother of three kids she had to give a second thought to the matter of divorce. The reasons she gives for not getting a divorce are noteworthy. She observes:

"My parents and other relatives were obsessed with public opinion and bothered excessively with our society's reaction to any action of an individual. A broken marriage was as distasteful, as horrifying as an attack of leprosy. If I had at that time listened to the dictates of my conscience and had left my husband, I would have found it impossible to marry me, for I was not conspicuously pretty and besides there was the two-year-old who would have been to the new husband an encumbrance".

Having settled in Malabar, where her relatives were not happy to see her. She projects herself as the passive female, incapable of action and relapses into hysteria when the surroundings become intolerable for her. But she managed to overcome all such adverse situations and get settled in life. Her pen brought her both name and fame. She was also invited by different institutes to deliver lectures on her poetry. Her hungers were then "contented" and her desires were purged.

Her life-story concluded at a point where she settles herself and had almost been able to establish her own individuality and identity. She writes about herself and the vicissitudes she endured without apparent surprise but with, honesty and precision, though the reader may feel surprised and dismayed. It would not be wrong to call it one of the most absorbing and sincere autobiographies ever published. The poems included as epigraphs to some of the chapters provide fascinating reading and give an idea of the brilliant poet. The book comes to an end with the hopeful note. Nevertheless, it is not possible to come to any conclusion. But the book can be best read as an exploration of the female 'self', and as a record of her journey of transformation from a restraint being to an evolution of an independent being. The book is a collective repository of a woman's experience that would ordinarily be treated as superfluous. Nevertheless, she has subverted patriarchal stereotypes by externalizing her innermost self.

References:

1. Barry, Peter. *Beginning Theory: An Introduction to Literary And Cultural Theory*. Second ed. Chennai: T. R. Publication, 2006.
2. Beauvoir, Simone de. *The Second Sex*, London : Vintage Series, 2011.
3. Bhatnagar, M.K. *Indian Writing in English, Vol. - VIII*, Atlantic Publishers, 2001.
4. Das Kamala, *My Story* , Sterling publishers, New Delhi, 1978.
5. Das, Kamala. *An Introduction, The Old Playhouse and Other Poems*, New Delhi: Orient Longmans, 1973.
6. Dutta, Mohan J., *Communicating Social Change : Structure, Culture and Agency*, London: Taylor and Francis, 2011.
7. Kohli, Devendra. *Kamala Das*, Delhi: Arnold Heinemann, 1975.
8. Sodhi, Meena. *Indian English Writing - The Autobiographical Mode*, Creative Books, New Delhi, 2004.

Othello: Remaking in Adaptation

Dr Mridula Kashyap

Assistant Professor, Department of English

With an initiative of performing the classics of world drama to foster the theatrical skills of the budding artists, Mrinal Kumar Bora's *Othello: A Political Trap*, conquered the hearts of the audience through his gripping tale of high tension and political drama. Staged at Nowgong Girls' College Auditorium on May 11, 2024, a local adaptation of William Shakespeare's classic play *Othello*, it sought to acculturate Shakespeare to represent the linguistic, regional, socio-political, and ideological aspects of the specific culture.

With a duration of 1 hour 45 minutes, director Mrinal Kumar Bora weaved his play around 7 characters, differing from Shakespeare's *Othello* which centred on 12 characters.

The character of Othello was played by Anjal Borah, Iago by Dipu Saikia, Cassio by Biswa Jyoti Borah, Desdemona by Tanmi Phukan, and Emilia and Bianca by Prahelika Borah. By omitting the character of Roderigo, the director introduced two comic characters which were enacted by Aditya Bora and Parash Moni

Mahanta. By merging the character of *Sutradhar* in *Ankia Naat* (a traditional Assamese drama) with the character of Clown in Shakespeare's plays, he created the comic characters to localize the setting of the play. Dressed in an improvised costume worn by *Sutradhars*, the comic characters not only added to the comic relief of the play but they broke the "fourth wall" by addressing the audience thereby making them a part of the theatrical process.

As the characters are set in the socio-political structure of Assam, they are not dressed in Western outfits but are redesigned according to the costumes worn by characters in *Ankia Naat* or *Bhaona*. The male characters of noble birth were seen in headgear, dhoti, and *angavastra* (shoulder cloth or stole) fused with broad leather belts, and the female characters wore *ghuri* (long skirt) with long blouses. Costume designer Mridu Mousum Bora adopted the costume from the *Bhaona* amalgamating certain Western elements to it and designed the colour of the outfit conforming to the disposition of the characters.

Mrinal Kumar Bora's directing skills could also be discerned in the kind of lighting he used which sought to infer the mood in the play. While bright lights like red and purple were used in the violent scenes, blue, pink, and amber were used in the intimate scenes. As regards the light angle, backlights and side lights were used to illuminate the characters to create a chiaroscuro effect. The play of light reached the high point in the play when in the concluding scene Iago stood behind the backdrop with the light pervading through it and his voice resonated on the stage creating a silhouette against the back screen.

Another significant alteration made in the adaptation was that, unlike Shakespeare's tragedy where Othello stabbed himself after murdering Desdemona, in Mrinal Bora's version, Othello did not kill himself. His survival showed his resilience in the face of adversity. However, Bora's intention was not to conclude the play on a

happy note like that of Nahum Tate's adaptation of *The History of King Lear* in 1681, where he made crucial alterations by transforming Shakespeare's tragedy into a tragicomedy. While in Shakespeare's tragedy, *King Lear*, most of the characters were shown dead onstage, Lear died with a broken heart at the death of his beloved youngest daughter Cordelia. In Nahum Tate's adaptation, Lear regained his throne and Cordelia joyfully married Edgar. English critic Samuel Johnson approved of such alteration and remarked that Cordelia's death in Shakespeare's *King Lear* was unbearable. Perhaps, Mrinal Bora also considered the death of the protagonist, Othello as unbearable and made him survive to resist the evil force represented through the character of Iago.

In this regard, the director observes "The adaptation of *Othello* can be perceived as a recreation of Shakespeare's classic with a modified title *Othello: A Political Trap*. Othello's character exhibits a sharp contrast— Othello's dexterity in warfare is immense whereas the same competence is not visible in his assessment of people who surround him. It is because of this flaw Iago succeeds in his conspiracy. However, the tussle between Othello and Iago exhibits the political tension which is quite rampant in the contemporary world. That is why in my adaptation Othello remains alive, so that the discourse of political crisis can be explored in a sequel to Shakespeare's masterpiece." By keeping Othello alive, the Director played upon the expectation of the audience who waited till the end of the play for his tragic death and that alteration, besides others, yielded a significant remaking in the adaptation.

The play was organized by the theatre organization of Puranigudam called "Rangalaya" in collaboration with "Bohemian Souls," an art and drama society under the aegis of the Department of English of Nowgong Girls' College. The script of the play was translated into Assamese by Satya Prasad Barua and adapted by Hemanta Kumar Bora.

Exploring Purushartha : The Goal of Human Life

Dr. Manashi Bora

Assistant Professor, Department of Philosophy

Philosophers and theologians for centuries have been puzzled on the question regarding the goal of life. It is a deeply personal matter that is unique to each individual that varies from person to person. It can be influenced by one's cultural, societal, and individual values and beliefs. As the values and priorities of people shift and they gain new insights and experiences, so the concept of the goal or aim of life changes and evolves over time. But, whatever may be one's goal of life, it is important to remember that it is a deeply personal matter and that there is no one-size-fits-all answer to this question.

The goals or aims of human life are translated into Sanskrit as *Purushartha* in Indian philosophy. The concept of '*Purushartha*' that are known as *Caturvarga* holds a significant place in the spiritual tapestry of Indian philosophy and specifically in

Hinduism. *Purushartha* literally means "objectives of men". *Purushartha*, often referred to as the 'four goals of life,' encapsulates the essence of human existence.

Purushartha, a Sanskrit term, can be broken down into two components: 'Purusha,' meaning 'human,' and 'Artha,' meaning 'purpose' or 'goal' or "object of desire". Together, *Purushartha* signifies the goals and objectives that individuals strive to achieve in their lives. As per *Purushartha*, one can maintain order in their life and control themselves by practicing *Purushartha*. Together, *Purushartha* literally means "purpose of human being" or "object of human pursuit". It is a key concept in hinduism, and refers to the four proper goals or aims of a human life. *Purushartha* is crucial to living a fulfilled and content life. The four *Purucârthas* are *Dharma* (righteousness, moral

values), *Artha* (prosperity, economic values), *Kama* (pleasure, love, psychological values) and *Moksha* (liberation, spiritual values, and self-actualization).

All four *Purusarthas* are important, but in cases of conflict, *Dharma* is considered more important than *Artha* or *Kama* in Hindu philosophy. *Moksha* is considered the ultimate goal of human life. At the same time, this is not a consensus among all Hindus, and many have different interpretations of the hierarchy, and even as to whether one should exist.

The importance of *Purusarthas* can be known from its role in the Mahabharata and many other Hindu religious scriptures. There is an intimate connection between the *Purusarthas* and the yogic philosophy. The significance of each *Purusarthas* can be observed from studying various scriptures like *Dharma Shastras*, *Artha Shastras*, and *Kama Sutra* etc. In the *Mahabharata*, *moksha* is mentioned as the ultimate aim of human life that can be achieved through following the path of *Dharma*. *Purusartha* is one of the concepts of traditional Indian beliefs about man and society in addition to *varna* and *ashrama*. However, *Purusartha* is more fundamental and more significant than the other two. According to *Kautilya's Arthashastra*, all the three beliefs are interconnected as one should try to maintain a happy equilibrium among them.

The *Purusarthas* provide a holistic framework in the human society for leading a balanced and meaningful life. The ideology of *Purusarthas* is still relevant in the human society. Let us have some elaborate discussion about the concept of *Purusartha*.

1. Dharma (righteousness, moral values, and duty/ethics)

Ethical Living: In order to attain *Purusartha*, this is the first step. In today's complex world, where moral dilemmas and ethical challenges are common, *Dharma* emphasizes the importance of righteous living and moral responsibility. It encourages individuals to act with

integrity, fairness, and compassion, regardless of personal gain. *Dharma* is the foundation of *Purusartha* and represents the moral and ethical duties and responsibilities that an individual must uphold. It encompasses one's obligations to family, society, and the world at large. *Dharma* guides individuals in making righteous choices and living a life of integrity.

The word *Dharma* derives from the Sanskrit word 'Dhri', which means to hold together or to save. *Dharma* encompasses one's religious duties, moral rights, appropriate social behavior and right conduct. The *Dharma* is more than an old-fashioned religious tradition or a blind belief. It is the guiding light for all of humanity. The concept of *Dharma* plays an instrumental role in Indian philosophy and *Sanatana Dharma*. In classical Hindu texts, *Dharma* is cited as imperative for maintaining societal stability. Everything is protected by *Dharma*, and it is designed for humanity's welfare. Thus, according to *Sanatana Dharma*, *Dharma* is the power that protects man from all kinds of dangers. The *Vedas*, *Vedangas*, and the *Dharmashastras*, and the *Bhagavadgita*, are the guiding light for *Dharma*. However, people don't think about *dharma* holistically, due to the mechanical way of living in modern times. *Dharma* is the root cause of all kinds of problems people are facing today.

Social Responsibility: *Dharma* highlights the importance of contributing to society, respecting social and environmental obligations, and working towards the common good. This is increasingly relevant in a global context where issues like climate change, social justice, and community well-being are at the forefront.

2. Artha (Wealth/Prosperity)

Economic Stability: *Artha* emphasizes the pursuit of material well-being and economic stability, which is essential in today's world for personal and family security. It encourages individuals to engage in productive work, entrepreneurship, and wealth creation, but within ethical boundaries.

Sustainable Wealth: *Artha* is the pursuit of material well-being, including wealth, success, and security. It emphasizes the importance of economic stability and the acquisition of resources to lead a comfortable and fulfilling life. *Artha* encourages individuals to work hard and make prudent financial decisions. The idea of *Artha* also promotes the idea of acquiring and using wealth in a way that is sustainable and beneficial to society. This discussion about *Artha* is relevant in cases of responsible capitalism, ethical investing, and the reduction of economic inequalities. Indian philosophy regards it as the second goal of human existence. *Artha* refers to the material and economic aspects of life. The importance of *Artha* is the same for an individual as well as for a government. Wealth, career, financial security, and economic prosperity are all examples of *Artha*, depending on the context of an individual. For an individual to be truly happy and fulfilled, material wealth is crucial. Attaching oneself to wealth is an impediment to self-realization, not wealth itself. The role of *Artha* is to advance our psychological and inner security beyond the level of material safety and health. Until one is truly secure within oneself, it is critical to keep inquiring into oneself constantly.

3. Kama (Desire/Pleasure)

Personal Fulfillment: The third goal of *Purushartha* is *Kama* that means pleasure. *Kama* is the fulfillment of worldly desires. As a broader definition, *kama* means desire, and in “a narrower definition, it means sexual desire. Enjoying pleasure is what *kama* is all about. In both Hinduism and Buddhism, suffering is attributed solely to desire. In the *Bhagavadgita*, it is mentioned that desire leads to delusion and bondage, leading to a perpetual cycle of birth and death. As humans, we can have many desires, including wealth, power, sexual needs, recognition, and service. *Kama Purushartha* contends that one must fulfill one’s wishes in this lifetime, but in a state of awareness and without harming anyone. To reach *Moksha*, any being must cross the threshold of desires in order to evolve spiritually. In order to

accomplish this, you can either fulfill your desires or transcend them.

Kama acknowledges the importance of fulfilling one’s desires and seeking pleasure in life. This is relevant in today’s context, where mental health and well-being are increasingly recognized as crucial. It encourages a balanced approach to enjoying life’s pleasures while avoiding excess and harm to oneself or others. *Kama* is the pursuit of desires and pleasures, including emotional, sensory, and aesthetic experiences. It recognizes the importance of enjoying life’s pleasures while maintaining balance and not succumbing to excessive indulgence. *Kama* encourages individuals to seek happiness and pleasure within moral boundaries.

Work-Life Balance: The concept of *Kama* can guide people in finding a balance between work and personal life, ensuring that they pursue not just professional success but also personal happiness and satisfaction.

4. Moksha (Liberation)

Spiritual Growth: *Moksha*, which means liberation, is the fourth and final pursuit of *Purushartha*. It is the ultimate goal of human birth to achieve *moksha*, the knowledge of one’s true self. *Moksha* represents the pursuit of spiritual liberation and self-realization. In a modern context, it can be understood as the quest for meaning, purpose, and inner peace. This is particularly relevant in today’s fast-paced, materialistic world, where many persons seek deeper fulfillment beyond material success. *Moksha* is the ultimate pursuit of *Purushartha*, representing spiritual liberation and the release from the cycle of birth and death (*samsara*). It involves self-realization, enlightenment, and the attainment of oneness with the divine. *Moksha* emphasizes the transcending of worldly desires and attachments.

In Hinduism, true liberation is only possible when a person recognizes their connection with Brahman, the source of all absolute existence. In its ultimate stage, *moksha* signifies the inner realization that one is the same as the supreme self. Upon achieving *Moksha*, one experiences ultimate peace,

knowledge, and enlightenment. According to Hinduism, self-realization is essential to achieve *Moksha*. *Moksha* is both- *Purushartha* and *Paramartha*, which is significant for men as well as for the divine. *Moksha* means the absence of *moha* or delusion. Liberation occurs when one suppresses the *gunas* like the *rajas* and the *tamas* and transcends sensory desire. In order to achieve this, one must practice self-control, experience detachment from each other, and surrender to God unconditionally. Many Hindus today don't understand the value of *Moksha* as a goal of human life, nor are they taught or encouraged to attain it. Materialistic pleasures lead people to focus on *Artha* and *Kama*. These two *Purusarthas* has put the emphasis on worldly needs rather than spiritual salvation.

Mindfulness and Well-being: *Moksha* can also be interpreted in contemporary terms as mindfulness, meditation, and practices that lead to mental clarity, emotional well-being, and a sense of connection with something greater than oneself.

Integration and Balance

Holistic Life Approach: The *Purusharthas* offer a balanced approach to life, integrating the material and spiritual, the personal and social. In the modern era, where individuals often struggle to balance these aspects, the *Purusharthas* provide a timeless guide to living a well-rounded life.

Adaptability: The flexibility of the *Purusharthas* allows them to be adapted to various life stages and circumstances. Whether one is focused on building a career, raising a family, or seeking spiritual growth, these principles offer a framework for prioritizing different aspects of life at different times.

Cultural and Universal Appeal

Cultural Relevance: For those connected to Indian cultural traditions, the *Purusharthas* provide a framework that resonates with their heritage and offers continuity with ancient wisdom. However, their principles are universal and can be applied across cultures and societies.

Guidance in Modern times Challenges: In addressing contemporary issues like consumerism,

environmental sustainability, social justice, and personal well-being, the *Purusharthas* provide a moral compass that encourages responsible and ethical living while allowing for growth in the context of personal and society related issues.

It is needless to say that *Purushartha* is a cornerstone of Hindu philosophy, emphasizing the holistic approach to life and the pursuit of a meaningful existence. Here are some key aspects of its significance :

1. **Balanced Life:** It promotes the idea that life should be lived in a balanced and harmonious manner, taking into account various aspects of human existence.

2. **Guidance:** *Purushartha* serves as a guiding principle for individuals, helping them prioritize their goals and actions.

3. **Ethical Framework:** It provides a moral and ethical framework for decision-making and conduct.

4. **Path to Fulfillment:** Understanding and aligning with *Purushartha* can lead to a sense of fulfillment and purpose in life.

Achieving Balance between the *Purusharthas*

1. **Dharma and Artha:** Maintaining a balance between fulfilling one's duties and acquiring wealth ensures that ethical and moral principles are upheld in the pursuit of material prosperity.

2. **Kama and Moksha:** Experiencing pleasures while keeping a spiritual perspective helps individuals enjoy life's offerings without losing sight of their ultimate spiritual goal.

The Relevance of the concept of *Purushartha* Today

The relevance *Purushartha* extends beyond its roots in Hindu philosophy. It offers valuable life lessons and guidance to people of all backgrounds. Its principles of ethical conduct, prosperity, balanced enjoyment, and spiritual awakening are universally applicable. It is imperative for every human to know and understand these *Purusharthas*, especially in these uncertain times. Peace and tranquility should be the ultimate goal of everyone in these times of constant confusion and

irritability. Every step of *Purushartha* has been distorted and molded to suit one's convenience. Having diverged from the actual aim and goals of human life, people have become disoriented and disconnected from humanity. Observing the rise of inhumane and immoral practices indicates a sense of departure that comes from failing to follow dharma's rules. It impacts not only the individual, but also society. Hindus of today have forgotten their roots; hence they are growing lethargy in themselves. Those who have a true understanding of *dharma* and *moksha* will be freed from their inertia and will not be manipulated by others. Therefore, *Purushartha* needs to be pursued holistically by everyone if we are to have a productive, progressive, equitable, and just society. We must impart these lessons to future generations as well so that they understand and appreciate living in a holistically healthy manner.

Conclusion :

Purushartha stands as a timeless philosophy that continues to inspire individuals in their pursuit of a meaningful and balanced life. By understanding and aligning with *Dharma*, *Artha*, *Kama*, and *Moksha*, one can embark on a journey that leads to personal growth, fulfillment, and a deep sense of purpose. The concept of *Purushartha* remain deeply relevant today, offering a comprehensive guide to leading a fulfilling, ethical, and balanced life in a world that is often chaotic and uncertain. Their principles can help individuals navigate the complexities of modern life while staying grounded in values that promote personal and collective well-being. If we observe the modern interpretations of the term *Purusartha*, then we can see that the concept can be used many of our real life domains. Though we are not aware about the application of the idea of *Purusartha*, yet it is a fact that the idea can be applied in different fields of our life. However, understanding *Purushartha* is one thing, but applying its principles to our daily life is another. Therefore, it is important for us to have some practical tips like how do we use *dharma* in action

(Identify your duties and responsibilities, both personal and professional. Strive to fulfill them with integrity and ethics), *Artha* in management (Practice responsible financial planning, save and invest wisely, and ensure economic stability for you and your family), *Kama* in mindfulness (Enjoy life's pleasures in moderation. Engage in activities that bring joy while maintaining moral boundaries) and *Moksha* in seeking the spiritual path of life (Explore spiritual practices, meditation, or yoga to deepen your understanding of the self and work towards spiritual liberation).

Again, regarding the modern interpretation of the term *Purushartha*, it can be maintained that the term can be used in different contexts depending upon its use. So, though the term *Purushartha* is drawn from spiritual Indian philosophy, yet it has relevance for the modern human beings and their society. For example, in the modern world, the concept of *Dharma* is often linked to professional ethics and responsibilities, guiding individuals in making ethical choices in the workplace. Again, *Artha* principles are relevant to financial planning, emphasizing the importance of responsible wealth management and financial security. Regarding **mental health and well-being**, it can be said that balancing *Kama* with *Moksha* can enhance mental health and well-being by promoting mindfulness, self-awareness, and inner peace.

Books for Reference

1. Chatterjee, S. and D. Dutta: *An Introduction to Indian Philosophy*
2. Chattopadhyaya, Debiprasad: *Indian Philosophy*
3. Dasgupta, S: *A History of Indian Philosophy*, Volume-I
4. Hiriyana, M.: *Outlines of Indian Philosophy*
5. Mahadevan, T.M.P.: *Invitation to Indian Philosophy*
6. Radhakrishnan, S: *Indian Philosophy: Volume I & II*
7. Hiriyana, M.: *Outlines of Indian Philosophy*

A Geographer's Odyssey

Dr. Zina Moni Shandilya

Assistant Professor, Department of Botany

Sneha Borkataki

Student, Department of Geography

A fieldtrip tour to Sikkim, organised by the Department of Geography of Nowgong Girls' College was a much anticipated escape from the academic routine. The field trip being an integral part of the syllabus focussed on the preparation of report on "Tourism facilities available in Sikkim"

The trip was scheduled from 28th September 2023 to 5th October 2023. A group consisting around 40 students accompanied by professor Dr. Smarajit Ojah, Dr. Manash Jyoti Bhuyan, Dr. Zina Moni Shandilya, Ashish Saikia, Dhruba Jyoti Mudoi.

On 28th of September, the journey began from college premises through a bus to Kamakhya Railway station. The students elated with the new

adventurous journey sang and danced their heart out. At around 9pm, the train to New Jalpaiguri rolled out. The journey itself was a blend of excitement and comfort as the journey preceded towards the destination. By dawn, we reached the train arrived at the New Jalpaiguri Railway Station(NJP). From here the journey switched to shared Sumo from NJP to Gangtok. The drive from NJP to Gangtok was absolutely mesmerizing. The flowing Teesta river and stopping by the viewpoints in Sevoke offered a breathtaking view and was truly a nature's respite. As we continued our journey, the drive grew interestingly picturesque. The Teesta river, a constant companion on our road to Gangtok, added a sense of serenity to the ride.

After a five to six hour ride, the destination was reached and everyone took rest preparing for the upcoming day. The following morning, the sky was greeted with the sight of the mighty Kanchenjunga, third highest mountain in the world visible from the hotel window. After breakfast, we set off to explore Gangtok. The first stop was the Bakthang Waterfalls, a serene spot where the Roro Chu river cascades down from a height of an out 50 feet. The waterfall surround by rocky terrain offered a refreshing start to our day. The Bakthang means 'rock garden' and the waterfall is believed to have its name from the surrounding rocks. Our next destination was the Gonjang Monastery also known as the Gonjang Karphuk, situated 7km from

the Gangtok city. The monastery was established in 1981 by the revered meditation master H. E. Tinky Gonjang Rinpoche. The monastery is known for its tranquil surrounding and peaceful ambience making it an ideal place for meditation and spiritual contemplation. The next stop was the Toshi view point a popular spot in Gangtok known for its panoramic views of Kanchenjunga mountain range and surrounding valleys. Unfortunately the clouds obscured the mountains and the view was hazy. At the view point the entire team dressed up in the traditional sikkimese attire 'Bakhu' capturing memories in their phone with the vibrant attire. The

exploration continued with the visit to the Plant Conservatory and Flower Exhibition Centre, where the diverse plant and flower species were collected and displayed in a single place. Due to heavy rain plans to visit the Hanuman Tok, and the Gangtok Ropeway was declined. In the evening we headed to the MG Marg for some much anticipated shopping, bringing a lively end to a rain - soaked day. MG Marg named after Mahatma Gandhi is a plaza like main market in Gangtok and a main attraction in Sikkim tourism industry. A street flanked by posh shops, cafes and restaurant and hundreds of people sitting across or strolling along the pedestrian streets.

The next day, October 1st, brought an unexpected challenge. After midnight, everyone was suddenly awakened by unsettling news that several of the team members had fallen ill, suffering from food poisoning. Peers were vomiting and dehydrated and weak and seeing their condition, the much awaited trip to Nathula, scheduled the next day was cancelled. Few were rushed to the

hospital for some drips and medication while others resting and recovering in the hotel rooms. The trip to Darjeeling was also cancelled thereof seeing the severity of the illness. The vibrant energy of the group was subdued as they focussed on getting well. Although we were disheartened by the sudden turn of events, the experience brought us closer as we supported each other through the illness. With the help of ORS, medicines and a carefully monitored diet, our health gradually improved by the night of 2nd October. By God's grace, we got another chance to visit Nathula the next day.

On 3rd October, we were ready to embark on the long journey from Gangtok to Nathula. The road to Nathula was challenging with steep climbs and sharp turns, but the breathtaking views along the way made it worthwhile. The hill ways and then the rocks on the side streets, pretty stones and small waterfall moving across the road. As neared Nathula, the altitude increased and the air became thinner and colder. After crossing the pass, we visited the Baba Harbhajan Singh Temple. Just mentioning the name gives goose bumps, as the temple dedicated to a oldier named 'Harbhajan Singh' who is believed to protect the Sino- Indian Border even after his death. Many of the faithful people, chiefly Indian personnel posted in and around Nathula pass and the Sino- Indian Border between the state of Sikkim and Chinese occupied Tibet have come to believe his spirits protects every soldier in the inhospitable high altitude terrain of the eastern Himalayas. He has been accorded the status of saint by believers who refer to him as the Baba. On the way back from the Baba Mandir, we stopped at Tsomgo lake, also pronounced as 'Changu Lake' is a glacial lake that sits at an elevation of 12,313 feet. The lake is surrounded by steep mountains which are covered with snow during winter while during Summer the snow cover melts. The serene beauty of the all was a fitting end to our Nathula adventure.

As we thought our journey was coming to an end, another unexpected twist awaited us. On 4th October, as we packed our bags and prepared to leave, we learned about flash floods in North Sikkim. Heavy rains caused the glacial south Lhonak lake in Sikkim to breach its banks, causing a glacial lake outburst flood. The overflowing Teesta river had washed away parts of National Highway10, the main route connecting Sikkim to the rest of the country. Once serene, the Teesta was now furious, cutting off the only passage we had to reach New Jalpaiguri. For hours, we were struck on our hotel, anxiously waiting for the news and hoping for a safe passage to reach NJP. By afternoon we found our

alternate route through Siuth Sikkim, via Darjeeling, that would take us to NJP. We checked out of the hotel , but before setting off we made sure to buy enough food asa there were ahrdly any restaurants along the way. The route we were about to take was underdeveloped, surrounded by dense forests and prone to landslides. This alternate route which crossed several districts including Pakyong, Pelling, Namchi, and Soreng took us through south Sikkim via Darjeeling, finally making our way to New Jalpaiguri. It was not the smoothest rides; the rough terrain made sleep impossible for most of us. But the skilled drivers ensured our safe passage. The journey took a gruelling 10-12 hours with our nerves on edge the entire time. We sustained on meagre diet of biscuits, chips and chocolates as there was not a single proper restaurants along way. Despite the hardships, there were moments of unexpected beauty. As we neared Siliguri, we were treated to a breathtaking view of the town from the mountain road above. The entire town was twinkling like stars against the night sky, a sight that brought a brief but welcome sense of peace to our weary souls.

Finally, after a difficult 12 hour journey, we made it to NJP just before dawn. There was a sense of relief, knowing that the most challenging part of our return journey was over. We boarded our train and reached Guwahati at around 7pm and then continued our journey back to Nagaon. After reaching home as we recall the journey, the awe inspiring sights of Sikkim, the resilience showed while facing adversities, the trip had so much to teach. The valuable lessons about life, travel and friendship. Despite hurdles, the memories we created, the friendship we strengthened and the experiences we shared made the trip truly unforgettable. Lastly, the entire team is thankful to our respected Principal, Nowgong Girls' College for granting the opportunity and his overwhelming AND extended support during hardships until the safe escape. The journey may have been tough, but it was undoubtedly one of the most rewarding experiences for each one of us.

Pandemic Adventures: A Tale of Thrill and Illusion

Neeraj Borah

Assistant Professor (Contractual)
Department of Zoology

June 8, 2020. The world was just starting to slowly hit the moves once again with Unlock 1.0 but life in Nagaon was still drawled out. My father and I had been stuck inside for months so that day we decided to come out for a drive, little journey to nowhere in particular-just to feel the air of freedom once again.

We left Guwahati without any destination in mind; the hum of the car engine was gently soothing our thoughts. Halfway through, near

Dharamtul, I remembered that somewhere along the route there was a waterfall deep within a forest.

"Papa, let's go to the waterfalls. It's not far," I suggested.

He looked at me and nodded his head with a nod. "Alright, let's go."

The path to the waterfall was ratty, about 10 kilometres from the highway. The road wound through thick, untouched beauty of forest. And as soon as we entered the forest, something remark-

able happened. My eyes caught a glimpse of a majestic elephant grazing near the road.

Papa, stop! Look at that!" I couldn't hold on to my excitement. An animal lover, I couldn't resist opening up the camera to snap this shot of a lifetime. He pulled over to the side of the road, took his turn to relieve himself while I clicked away, drinking in the sheer magnificence of the beast.

We stood there for a while, basking in the serenity that the forest had to offer. The deep greens were blending with the earthy scent of nature. It was so apparent that we had entered another world - far away from the chaos of lockdowns and curfews. As we walked back chatting about wildlife, I took a casual jab at the tigress we had spotted months back in this forest.

And little did I know that the conversation soon was to become a reality.

It was just when we were shifting towards our car that the scene which opened up on us made us tread on the same spot. It was as if stretched listlessly right next to the car, lay a tigress - her amber eyes glowing like a fire in the dappled sunlight.

"God save us!" I muttered to myself. My head was spinning, my heart throbbing so violently I could feel it in my neck. My father was utterly terrified but didn't move or make a sound; he was staring at the beast with his eyes. She didn't seem aggressive, but calmness made her look more intimidating than if she had been snarling.

We had to fall back, and fast. Slowly, we started withdrawing step by painful step. My body weighed in tons, but each step was heavier than the last one. As we fell back about 50 meters, a soft whisper cut through the stillness. "Climb the trees!

Scrambling all ways, I saw two men sitting upon branches with pale-faced, nervous expressions. No time to lose, we charged toward the trees. I climbed a betel nut tree whose trunk was so slender that it quivered under my weight. I fatalistically made the mistake of looking down as I scampered up.

The tigress was coming towards me, each step slow and deliberate, with a semblance of unsettling

grace to it. She paused for a second and looked at me straight, going through every last grain of the courage that was still left in me. I climbed faster still, my heart working itself into a frenzy. But in the panic, I didn't see that the slender betel nut tree would not hold my weight.

The tree started bending.

I felt it swing toward me: the earth itself seemed now about to smash me. My heart went down as I came to realize that I was going lower and lower, straight into the reach of the tigress. And there she was, just below me staring up at me with a quiet look of surprise, her muscles coiled as though ready at any moment to strike.

Cold sweat wetted my body; my head spun with panic. "Hey Bhogabon, bosuaaru..." I muttered some half-mindless words and relied on God for the rest. Shuttering my eyes, I waited for that sleazy tigress to jump at me with her ready jaws open for a kill.

But something was amiss.

As I hung in mid-air, between life and death, a sudden hot burning sensation inside me grew, growing stronger by the second. The feeling was hot enough to be unbearable, much more obnoxious than the feeling of fear of the tigress.

She was gone. The forest had disappeared. I lay in bed, dripping with sweat. The fan above me had just stopped turning because the power had gone out. It took me a few seconds to understand the actuality of things. The heat I was experiencing wasn't some sort of mysterious force; it was just the product of a broken fan on a hot summer night.

I exhaled heavily; relief interlaced with embarrassment. The tigress, the forest, the men whispering from the trees-it had all been a dream. And yet, as I lie there, staring up at the unshaking blades of the fan, a tiny bit of me couldn't help but linger on the intensity of the encounter. Maybe, just maybe, the wild visited me in a dream to remind me of its power.

I smiled to myself, turned over, and drifted right back asleep, hoping for better adventures next time.

COP-28: A Critical Retrospection

Ashish Saikia

Assistant Professor, Department of Geography

The 28th Conference of the Parties (COP-28), which took place between November 30 and December 12, 2023, in the United Arab Emirates (UAE), emerged as a key turning point in the global discourse on climate change. Although previous conferences have contributed to climate agreements, the COP-28 summit reflected heightened stakes, where success and consensus seemed more elusive than ever. It was anticipated that, given UAE's reliance on fossil fuel economies, securing a conclusive agreement regarding the reduction of carbon emissions and fossil fuel dependency would be a herculean task.

Core Debates and Objectives of COP-28 :

The central themes of COP-28 revolved around energy transition, climate finance, and the

responsibility of nations toward addressing climate damages, especially in developing countries. In this context, COP-28 brought to the fore the critical need for cooperation between global North and South, ensuring that the complexities of fairness and historical responsibility were acknowledged. It was recognized that countries facing the brunt of climate impacts lacked adequate resources to mitigate these adverse effects.

Various international organizations, think tanks, and civil society groups played pivotal roles in advancing the discussions with empirical evidence and policy recommendations. Amid the debates, a primary concern emerged—whether COP-28 could deliver binding agreements on the phasing down of fossil fuel reliance. This had been

a recurring demand but remained fraught with challenges due to economic dependencies of many nations on oil and gas.

The Complexities of Fossil Fuel Transition.

One of the significant roadblocks during COP-28 was the discussion surrounding the phasing down of unabated fossil fuels. Although the summit was committed to fostering a climate action framework, disparities between developed and developing countries complicated the negotiations. The inclusion of an oil executive, Sultan Al Jaber, as the President of COP-28, added layers of skepticism regarding the summit's potential to enforce substantive reductions in fossil fuel use. Critics voiced concerns about a potential conflict of interest given the UAE's dependence on oil revenues.

While several developed countries pushed for accelerated timelines to limit emissions, many developing nations advocated for a more gradual transition, citing economic and infrastructural challenges. The lack of consensus on how to balance immediate environmental needs with long-term economic development became a focal point of contention.

Climate Finance and Technological Support :

The summit saw extensive debates on climate finance, particularly the need for wealthier nations to offer financial and technological assistance to vulnerable countries. Developing nations from Asia, Africa, and Latin America reiterated their demands for compensatory mechanisms to address climate-related loss and damage. They emphasized that despite contributing the least to historical emissions, they were bearing the highest costs in terms of climate-induced disasters.

Financial mechanisms such as the loss and damage fund, which had long been debated, gained renewed urgency during the COP-28 discussions. However, delivering on these commitments required far more concrete steps, as previous conferences had left many promises unfulfilled.

Renewable Energy and Decarbonization Goals
COP-28 also witnessed progress in discussions

on the adoption of renewable energy sources, with a notable focus on solar, wind, and hydropower. Countries like the United States and the European Union led the charge in proposing increased investments in renewable energy infrastructure. A major outcome of the summit was the agreement to set ambitious targets for emission reduction by 2030, with an overarching goal to achieve net-zero emissions by mid-century.

Additionally, new alliances were forged to accelerate the decarbonization process. The Power Past Coal Alliance, a coalition of nations committed to phasing out coal-fired power generation, expanded its membership during COP-28, further solidifying global efforts to reduce reliance on coal. Another significant initiative was the Coal Transition Accelerator, which aimed to support developing countries in their shift away from coal by providing financial and technical support.

Outcomes and Reflections :

While COP-28 was widely regarded as a milestone in global climate diplomacy, its outcomes were met with mixed reactions. On one hand, the summit reiterated the importance of equitable

climate action and international cooperation, yet on the other hand, its lack of enforceable measures on fossil fuel reduction left many feeling disillusioned. Despite the best efforts of negotiators, the summit fell short of delivering a universally binding agreement, particularly on fossil fuel phase-outs.

COP-28 did, however, build upon previous efforts to address the growing divide between developed and developing nations in the climate change debate. It reinforced the need for comprehensive climate financing and highlighted the significance of technological innovation in the renewable energy space. As the world looked beyond COP-28, it became increasingly clear that the road to a sustainable future would require not only continued international cooperation but also a willingness to confront the economic and political realities that hinder progress.

A Heartwarming Visit to Nabaprabhat Children's Home

Dhirangaka Bora

Assistant Professor, Department of Zoology

On May 30, 2024, I had the incredible opportunity to visit Nabaprabhat Children's Home, an orphanage nestled in the serene surroundings of Ketekibari, Tezpur, Assam. This remarkable establishment not only provides shelter to orphans but also supports children from single-parent families, fostering a nurturing environment filled with love and care.

A Sanctuary for Vulnerable Children :

Founded on February 3, 2006, by Trishna Mani Saikia and her late husband VidyutSaikia, Nabaprabhat Children's Home has become a sanctuary for children in need. Despite the challenges following Mr.Saikia's untimely passing in 2010, Mrs.Saikia has dedicated herself to the well-being of the children, with support from

three devoted staff members and the local community.

A Welcoming Environment :

Upon arriving at the orphanage at 11:30 AM, I was greeted by the sight of 18 girls, aged 5 to 20, living in a clean and organized facility. The home features a large dormitory, a common dining room, a cozy activity room, and even a temple. The atmosphere was lively, filled with laughter and joy as children engaged in various activities.

Life at Nabaprabhat :

The orphanage can accommodate up to 20 children, and currently, 18 girls reside there. They are not just cared for but also provided with education and opportunities for personal growth. The younger children attend Ketekibari

Government Primary School, while the older ones study at Goreswar Government Senior Secondary School. Some are even pursuing higher education at Darrang College.

Mrs.Saikia ensures that the children receive not only formal education but also engage in extracurricular activities, including fine arts, music, and yoga, thanks to the generosity of the local community. The girls' talents in singing and classical dance are truly commendable.

A Day to Remember :

During my visit, I shared a meal with the children and Mrs.Saikia, engaging in heartfelt conversations. It was a joyful moment that highlighted the strong bond among everyone in the orphanage. I participated in singing, dancing, and even painting with the children, creating cherished memories.

Mrs.Saikia's warmth and kindness were palpable, embodying the spirit of motherhood for all the children. She shared stories of their achievements and the incredible journey of running the orphanage.

Community Support and Achievements :

Nabaprabhat has seen significant successes over the years. Four girls from the home have been married, and 11 others have secured jobs in both government and private sectors. The orphanage

thrives on community support, with friends and colleagues of Mrs.Saikia rallying together to help maintain its operations.

Despite not receiving government grants, Nabaprabhat Children's Home continues to flourish, demonstrating the power of will and community solidarity.

Inspirational Leadership :

Mrs.Saikia's resilience and dedication are inspiring. Balancing her role as a full-time teacher while caring for her 19 children (including her own daughter), she exemplifies what it means to have a strong will. Her journey, marked by challenges and triumphs, reinforces the belief that with determination and support, anything is possible.

Conclusion :

My visit to Nabaprabhat Children's Home was a profoundly enriching experience. It opened my eyes to the importance of community involvement and the impact of compassion on vulnerable lives. This orphanage stands as a beacon of hope, reminding us all that together, we can make a difference in the lives of those in need.

As I bid farewell at 5:30 PM, I left with a promise to return, inspired by the remarkable work being done at Nabaprabhat Children's Home and the indomitable spirit of its leader, Mrs.Trishna Mani Saikia.

From Crisis to Innovation: The Development of Lithium-Ion Batteries

Dr. Pankaj Kalita

Assistant Professor, Department of Chemistry

Laptops, computers, and mobile phones have become ubiquitous in our daily lives in recent years. The heart of such electronic gadgets is powered by the Lithium (Li) rechargeable battery. The discovery of lithium-ion batteries has benefited humanity by enabling the development of wireless technologies and the storage of energy produced by solar and wind power. It will continue to impact our lives in the future and reduce our reliance on fossil fuels, a non-renewable source of energy.

The development of Li-ion batteries was a gradual process, involving the contributions of many researchers and Scientists over several decades. In the early 1970s, the Yom Kippur War was fought between Israel and a coalition of Arab states led by Egypt and Syria. Yom Kippur is the Jewish holy day that occurred during the 10th day of the Islamic holy month of Ramadan. To support their respective allies, the United States and the Soviet Union initiated massive resupply efforts leading to a confrontation between the two nuclear-armed superpowers. This war and the Iranian Revolution triggered interruptions in oil exports in the Middle Eastern countries. The Western world particularly the United States, Canada, Western Europe, Australia, and New Zealand, faced substantial petroleum shortages and elevated oil prices. This crisis increased attention towards adopting energy-saving technologies, espe-

cially those that conserve fossil fuels.

An American oil company, Exxon Mobile, appointed Sir Michael Stanley Whittingham to explore the ideas of new battery technologies that could be recharged. Inspired by the pioneering works of Rao et al. (IBM, USA) and the group of Rouxel (Nantes, France) who demonstrated the fast kinetics of the intercalation reactions in metal disulfides, Whittingham tried to use titanium disulfide as the cathode material and lithium as the anode to develop Li/TiS₂ batteries and patented the results in 1977. The choice of Lithium was not arbitrary in the batteries. Lithium is the third element in the Periodic Table and the lightest known metal with the lowest density. It has a high electrochemical potential that offers excellent energy performance and low weight in the batteries. The Li/TiS₂ battery had a high potential difference (a little over 2 volts) and good energy density and worked well at room temperature. Though the chemistry is novel, Whittingham realized that the synthesis of the materials was expensive and complex as TiS₂ is sensitive to moisture and releases toxic H₂S gas in contact with water. Further, the batteries were prone to spontaneously catch fire due to the high reactivity of the lithium metal if there was a short circuit. Due to safety concerns, Exxon discontinued the development of Whittingham's lithium-titanium disulfide battery.

Prof. John B. Goodenough was too affected by

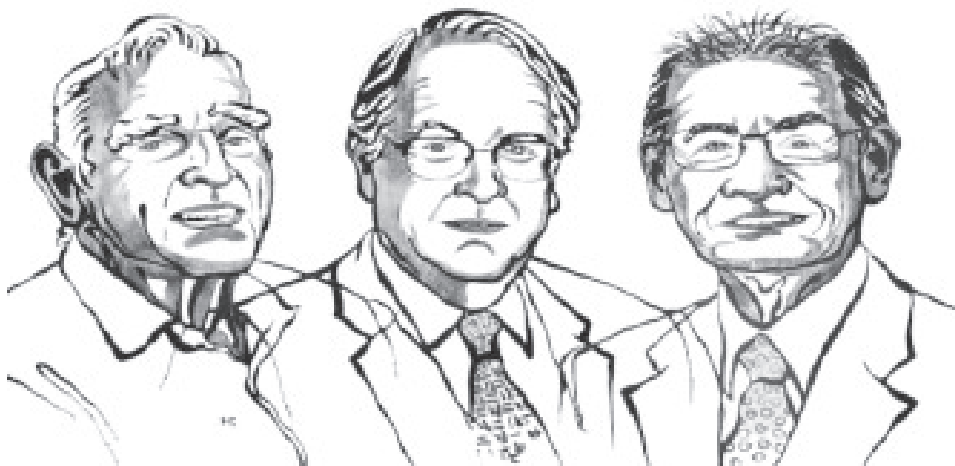
the oil crisis of the 1970s and desired to contribute to the development of alternative energy sources. Initially, he worked at the Lincoln Laboratory, funded by the US Air Force, then moved to the Department of Chemistry at Oxford University as a Professor to conduct research in energy technologies. Prof. Goodenough's group searched for alternate cathode materials that produce a high voltage when intercalated with Li and maintain the structural integrity when the ions are removed. They found that lithium cobalt oxide (LiCoO_2), at a molecular level, has spaces that can house lithium ions. This cathode material produces 4 volts of energy, a twofold increase in voltage compared to Whittingham's battery. The powerful high-voltage batteries developed by Prof. Goodenough can also be charged afterward. He published the results in the 1980s.

This discovery laid the foundation of the wireless revolution. Later, the cobalt oxide material was replaced with iron phosphate, making it more environmentally friendly. However, the oil prices dropped significantly in the West and investments in alternate energy technologies were trimmed leading to paled interest in the developments in this area.

On the contrary, electronics companies in Japan were desperate for lightweight and rechargeable batteries for use in wireless electronic appliances. Dr. Akira Yoshino, working at the Asahi Kasei chemical company, foresaw this demand and chose to contribute to the advancement of a functional rechargeable battery. He utilized the same cathode material, LiCoO_2 , developed by Prof. Goodenough and conducted experiments using various carbon-based materials as the anode. Surprisingly, when he used petroleum coke (a byproduct of the oil industry) and charged it with electrons, Li-ions were migrated to this material. Again, when the battery was turned on, the Li ions and the electrons flowed towards the cobalt oxide with a much higher potential. This rechargeable Li-ion battery was first commercialized in 1991 by Sony and in 1992 by a joint venture be-

tween Asahi Kasei and Toshiba. The battery developed by Dr. Yoshino is stable, lightweight and has a high potential energy of 4 volts. Further, they possess longer lifetimes and can be recharged repeatedly many times. As the batteries do not involve pure Li (which is highly reactive), they are safer to use.

Recognizing the significant impact of their discoveries on modern society, Prof. John B. Goodenough, Prof. M. Stanley Whittingham and

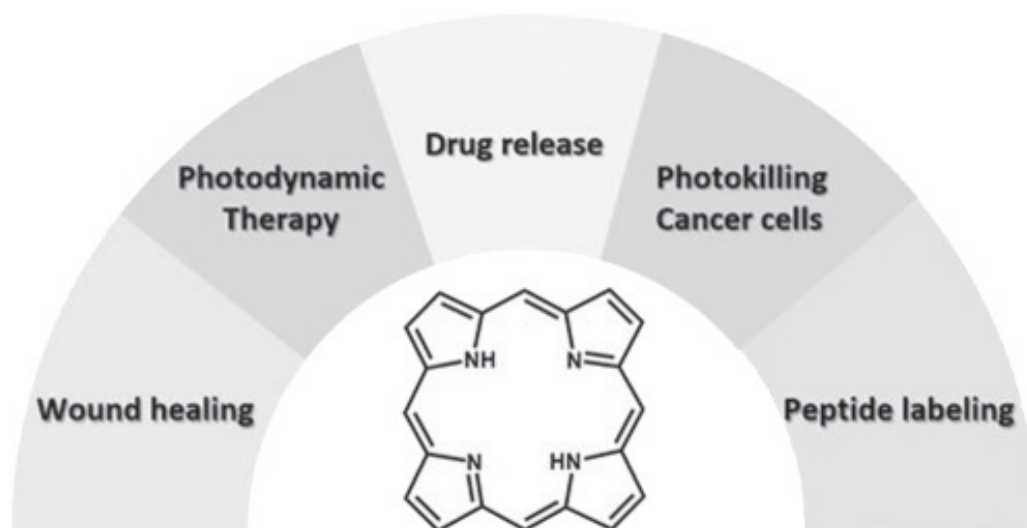
Dr. Akira Yoshino were honored with the Nobel Prize in Chemistry in 2019 for their pioneering research on Li-ion batteries.

Figure: Prof. John B. Goodenough (USA, left), Prof. M. Stanley Whittingham (UK, center), and Dr. Akira Yoshino (JPN, right) recipients of the Nobel Prize in Chemistry for developing Li-ion batteries.

Researchers worldwide are currently exploring the periodic table in the quest to develop more advanced batteries. In this regard, Na-ion and Al-ion batteries need to be mentioned. Unfortunately, Li-ion batteries surpass all of them in terms of practical applications. Let's hope that future battery technologies will bring huge environmental benefits and foster sustainable development.

Reference:

1. <https://www.nobelprize.org/prizes/chemistry/2019>
2. Lithium-Ion Batteries: Science and Technologies, Masaki Yoshio, Ralph J. Brodd, Akiya Kozawa, Springer-Verlag New York, 2009.
3. Lithium-Ion Batteries: Basics and Applications, Reiner Korthauer, Springer Berlin, Heidelberg, 2018.

Bio pigments of Life - Porphyrin

Dr. Hemanta Kalita

Assistant Professor, Department of Chemistry

Porphyrinoids, frequently mentioned as "pigments of life", are tetrapyrrole derivatives with significant importance in natural occurring systems. Among the most well-known natural tetrapyrroles: i) heme is a porphyrin present in haemoglobin, being responsible for oxygen transport in blood, ii) chlorophyll (a chlorin) is the essential component in photosynthesis, by trapping sunlight, and iii) bacteriochlorophyll is a bacteriochlorin accountable for the photosynthesis in bacterial. Ever since the seminal work of Battersby and co-workers^{2,3} regarding "pigments of life", porphyrin-based derivatives (and/or materials) were widely prepared for numerous applications due to their exceptional synthetic versatility, photo-, electro-, and thermal stability, along with their unique photoelectrochemical features. The name of porphyrin derivatives originates from the Greek word "porphyrá" which was used by ancient Greeks

to describe the intense purple colour. From the structural viewpoint, porphyrin derivatives are composed of four pyrrolic units that are linked in a coplanar fashion by four methene bridges, resulting in a planar macrocyclic structure. It has an extended conjugated 18 π -electron system which is responsible for its aromatic nature, and its central cavity enables the accommodation of large number of metal cations.

Porphyrin complexes are present in many natural systems and have significant biological roles, such as light harvesting, oxygen transport, and catalysis². Owing to their intrinsic aromatic structure, porphyrin derivatives exhibit characteristic photophysical and electrochemical properties. Porphyrins and porphyrin-based derivatives have been extensively utilized in biomedical applications during the last decade. Specifically, porphyrinoids have been tested as

agents in antimicrobial and photodynamic therapy, as well as in imaging applications (e.g., diagnosis of cancer cells).

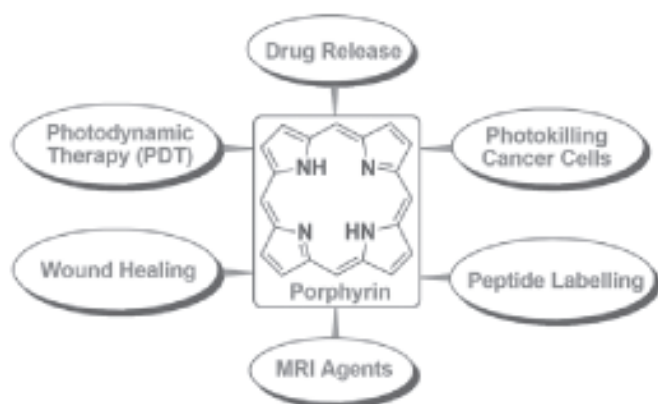

Figure 1. Biomedical applications of porphyrin in various field.

Porphyrins have substantial absorption in the visible region (400-450 nm Soret band, and 500-700 nm Q-bands), as well as their ability to act as electron/energy donors/acceptors⁴. Porphyrins have been examined as artificial photosynthetic mimics and utilized in various solar cell technologies. In addition, porphyrins (particularly metal porphyrins), are considered as one of the most effective class of biomimetic catalysts (both in photo- and electrocatalysis), due to their significant catalytic activity in a great variety of chemical processes¹. Because of their tuneable optoelectronic properties, porphyrins are also used in molecular recognition and metal-ion sensing applications. Moreover, features of porphyrinoids such as biocompatibility, biological function mimicking, extended residence in cancer cells, are appealing properties for biomedical applications. For instance, photodynamic therapy (PDT) is a field dominated by the utilization of porphyrins³.

Researchers worldwide, have been utilizing porphyrinoids for bio-imaging applications and drug delivery. This led to the development of porphyrin-based compounds as theragnostic agents in Magnetic Resonance Imaging (MRI), drug delivery and photodynamic cancer therapy⁴. Generally, porphyrins are used in the fields of disease treatment and in vivo diagnosis. Regarding disease treatment, porphyrins can

effectively treat inflammation and tumors since they are able to produce reactive oxygen species (ROS) namely, singlet oxygen (1O_2), hydroxyl and superoxide radicals, and hydrogen peroxide. Apart from their exploitation in photodynamic therapy though, porphyrins can also have a photothermal therapy (PTT) effect against inflammation and tumors³. Concerning in vivo diagnosis, porphyrinoids can serve as organic ligands that coordinate paramagnetic ions (contrast agents for MRI) or as fluorescence chromophores, which both enable diagnosis in deep tissues. Their intrinsic characteristics, such as: i) long residence in tumors, ii) ability to mimic a great variety of biological processes, iii) biocompatibility, and iv) minimal side effects are the most essential advantages that established them as potential agents in biomedical applications. Nevertheless, porphyrins are subjected to significant limitations, namely, nonspecific targeting, instability, self-quenching under physiological conditions. Researchers typically overcome these issues by incorporating porphyrins with carriers such as liposomes, inorganic particles, polymers, micelles, etc.

References:

1. Battersby, A. R. (2000). Tetrapyrroles: the pigments of life. *Nat. Product. Rep.* 17, 507-526.
2. Battersby, A. R., and McDonald, E. (1979). Origin of the pigments of life: the type-III problem in porphyrin biosynthesis. *Accounts Chem. Res.* 12, 14-22.
3. Bottari, G., Trukhina, O., Ince, M., and Torres, T. (2012). Towards artificial photosynthesis: supramolecular, donor-acceptor, porphyrin- and phthalocyanine/carbon nanostructure ensembles. *Coord. Chem. Rev.* 256, 2453-2477.
4. Abdollahi, A., Roghani-Mamaqani, H., Razavi, B., and Salami-Kalajahi, M. (2019). The light-controlling of temperature-responsivity in stimuli-responsive polymers. *Polym. Chem.* 10, 5686-5720.

Killing Giants and Dragons: David and Goliath

Recho Benjamin Teron

Assistant Professor, Department of English

The term "David and Goliath" has become a familiar term used in a variety of ways and situations by people. The meaning of the term is of course delineating the stark contrast between a small teenager who is David and a big giant, Goliath and the battle between them. The term is Biblical, as we come across the name 'David' and also 'Goliath' in the Old Testament, the first book of Samuel, chapter 17. In the book, we come across David first, as a young boy of 17 years who is a humble shepherd boy tending to his father Jesse's sheep. Meanwhile, the prophet and former judge of Israel, Samuel, comes in search of a future king having been disappointed in the first appointed King of Israel, Saul, who fell into disobedience. In his search, Samuel approaches the handsome and well-built sons of Jesse (David's elder brothers) and looks to find out a king among them. However, God's spirit does not allow him to anoint a king among them with the famous line, "man looks on the outward appearance, but God looks at the heart" showing that integrity and strength of inward character was more important than what was on the outside.. Instead, Samuel asks if Jesse had any more sons leading him to call his youngest, David, who was tending sheep.

Thus, by a twist of divine fate, the ruddy boy David is anointed with oil and proclaimed chosen to be future king of Israel by Samuel.

But even then, being only a teenage boy, David is not taken seriously by his brothers. David himself does not appear to have any ambition or ego, he harbours no pride even after Samuel's anointing and prophecy over his future, instead he keeps tending his father's sheep until called and sent by his father to carry food rations from home to his brothers in the army camp where the Israelite army was encamped against the Philistines. David was to relay news of his brothers and the battle to his father Jesse. It is there that David first hears about Goliath, the 9 foot and above giant, who was shouting out his challenge that if any man from Israel was able to kill him in single combat, then the Philistines will be their servants and vice versa. The Bible says "all Israel was dismayed and afraid"; no man took up that challenge, but David was different. He went up to King Saul to say that he would face the giant. Hence the popular term, 'facing the giant'. David had an undeniable belief in the rightness of his actions, as he goes on to defy Goliath saying, "For who is this uncircumcised

Philistine, that he should defy the armies of the living God?"

David is questioned by Saul saying that he is only a youth, however David insists that he has killed a lion and a bear with his slingshot while protecting his father's sheep and this Goliath will be a similar beast to him. This is a remarkable bravery from a boy who had never been trained in the army but also points to the responsibility of rising up to the occasion to save his people. When he was clad in the king's armour, David was uncomfortable in it and instead chose to go fighting in his normal shepherd's dress with only his shepherd's staff, a slingshot and five stones picked up from the brook and put inside his bag.

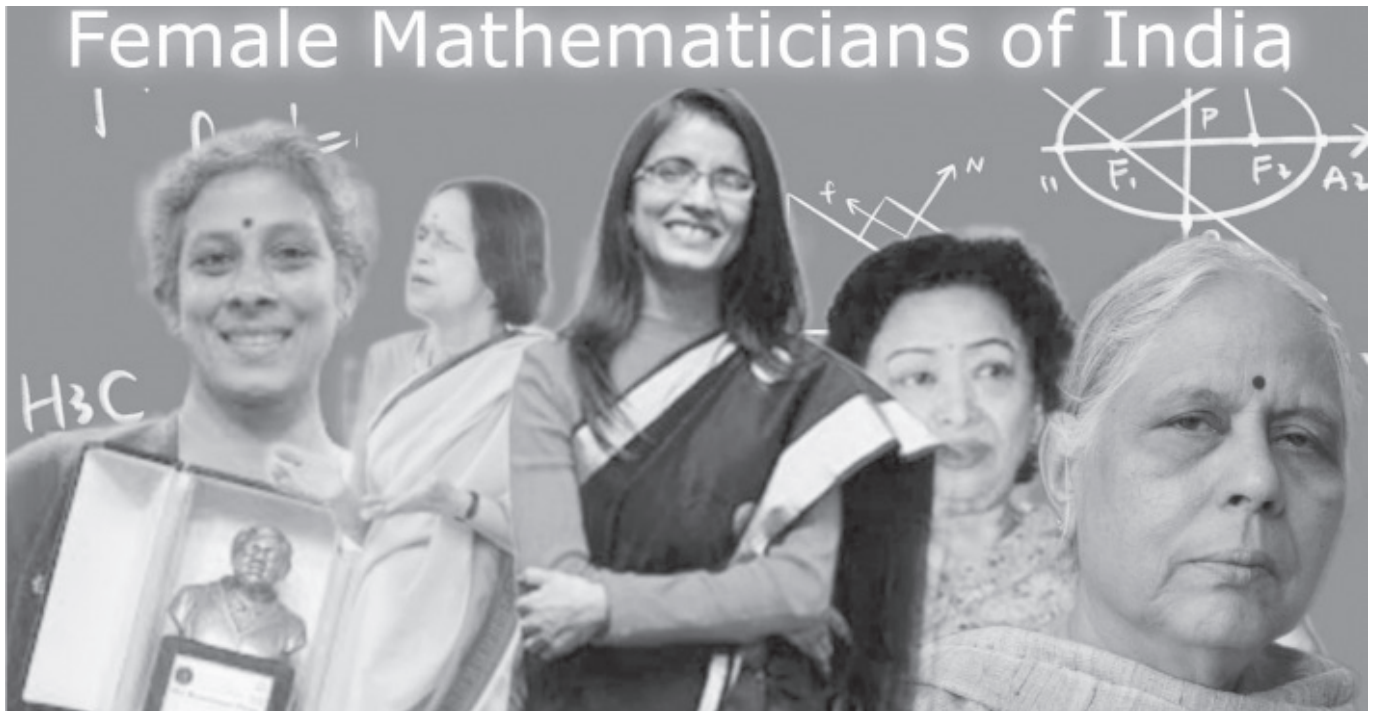
Thus, as David marches forward, Goliath laughs, questioning if he was a dog that this boy comes with sticks and says that his flesh will be given to the birds and beasts. David however says "You come to me with a sword, with a spear, and with a javelin. But I come to you in the name of the Lord of hosts, the God of the armies of Israel, whom you have defied. This day the Lord will deliver you into my hand, and I will strike you and take your head from you.....for the battle is the LORD's." Then David proceeds to put his stone inside the slingshot and shoot straight into Goliath's forehead, his only unprotected part, killing him instantly.

The story is a legend for generations, proving the fact that it is possible to kill giants single handedly. There are many further tales where heroes go to slay dragons that terrorise their country. These tales point to one thing, that giants and dragons can be killed and must be killed. And the weapons for that are as simple as a shepherd's slingshot and a small stone from the brook. There are those that cower in fear and refuse to stand up to face the giants and dragons and then there are those who believe that these giants and dragons can be killed and therefore they must rise up and fight them. In an age where dissent is frowned upon, where speech is stifled, where the

authorities oppress the subjects, where people lament the downfall of civilization, where there is apathy and blame-shifting, there is the need for young Davids, who will take a sling and stone to slay the giant in the forehead. We don't need King Sauls, but shepherd boy Davids. And we need not take war machines and big swords as such, but we need to just find the only weak spot without armour; we need to only aim the stone at Goliath's forehead. David resembles old school chivalry at its best.

The story of David and Goliath is an archetypal story that can be understood in many proportions, a testament to the power of literature and story-telling. That David later on after many struggles finally becomes king is a fairytale come true, a shepherd boy who becomes a Prophet-King. This piece of literature that recounts the story of David is a powerful psychological tool in use for many thousands of years. It is a treasured classic legend that is undeniably influential. Its power is a culture shaping literary baton across generations.

Many will argue that as one decides to become like David, it is only a false delusion and reality will give a slap in the face and burst the bubble into the ground. They will shout saying, "You're not David!" Yes, there is this dark fact that facing a giant or a dragon can lead to one's cruel death and destruction, however if all decide to cower in the forest and caves due to that fear, there will be more Goliaths and dragons that will cause more deaths and destructions than one can ever imagine. If one fears death, one can never become a David that kills Goliath. If one thinks that he is dreamy and delusional because he dreams to be a David that kills Goliath, then he will never become a David who kills a Goliath. Wars are won by men who step into the dark horizon believing they can bring the light back. It is necessary for one to channel one's inner David or else the Goliaths will roam freely in the land, terrorising everyone. Goliath is but a man, and you must be David.

Women in Mathematics: Breaking Stereotypes in India

Dr. Anjana Begum

Assistant Professor,, Department of Statistics

In India, the relationship between women and mathematics has been shaped by a mix of cultural, educational, and historical factors. Despite systemic barriers, Indian women have made significant contributions to the field of mathematics, breaking stereotypes and inspiring future generations. This article highlights the journey of Indian women in mathematics, their achievements, and the ongoing efforts to bridge the gender gap in STEM.

Indian Women Mathematicians: Pioneers of Change :

Shakuntala Devi (1929-2013): Known as the "Human Computer," Shakuntala Devi astounded the world with her extraordinary ability to perform complex calculations in seconds. She popularized mathematics in India and abroad, proving that mathematical brilliance transcends gender. Her achievements continue to inspire young girls to embrace mathematics.

Rajalakshmi Parthasarathy (1919-2013): An educator and mathematician, Parthasarathy significantly influenced math education in India. She emphasized the importance of creative problem-solving and making mathematics accessible to all students, including girls.

Nalini Anantharaman (1976): Although based internationally, Anantharaman, born to a Tamil father and a French mother, is a renowned mathematician known for her work in quantum chaos. Her achievements showcase the global reach of Indian women in mathematics.

Raman Parimala (1948): A distinguished mathematician specializing in algebra, Parimala's contributions to quadratic forms and algebraic geometry have earned her international recognition. She serves as an inspiration for aspiring mathematicians in India.

Historical and Cultural Barriers in India

For centuries, Indian society largely confined women to traditional roles, limiting their access to education and professional opportunities. Even as education for women gained traction in the 20th century, STEM fields, including mathematics, were often viewed as unsuitable for women due to stereotypes about their abilities.

Cultural norms often pressure women to prioritize family responsibilities over careers. The limited visibility of successful female mathematicians historically has contributed to a lack of inspiration for young girls. Women pursuing mathematics have often faced biases from peers and institutions, affecting their confidence and opportunities.

Breaking Barriers in Contemporary India

In recent decades, there has been a

significant shift, with more Indian women pursuing mathematics and excelling in the field. Government programs like the "Beti Bachao, Beti Padhao" campaign emphasize the importance of educating girls, including in STEM fields. Institutions like the Indian Women and Mathematics (IWM) association provide mentorship, networking opportunities, and platforms for women mathematicians to present their work. The success of Indian women in international competitions, academia, and applied mathematics is challenging traditional stereotypes.

The Road Ahead

While progress has been made, challenges remain. Studies show that the number of women in advanced mathematics programs and research positions in India is still relatively low compared to men. Bridging this gap requires schools to actively dispel the myth that mathematics is a "male subject" and promote equal opportunities. Scholarships, research grants, and supportive workplace policies can help women balance professional and personal responsibilities. Highlighting the achievements of Indian women in mathematics can inspire more girls to consider careers in the field.

The journey of Indian women in mathematics is a testament to their resilience, brilliance, and determination to overcome societal barriers. From Shakuntala Devi's extraordinary mental calculations to contemporary leaders like Nalini Anantharaman, Indian women mathematicians have proved that talent knows no gender. As India continues to invest in education and inclusivity, the future looks promising for women in mathematics—a future where gender stereotypes are replaced by opportunities and achievements.

Antibiotics: Miracle Cure or Hidden Threat? A Balanced Perspective on Their Utilization

Sanghamitra Buragohain

Assistant Professor, Department of Zoology

Antibiotics are powerful medications designed to treat bacterial infections. Antibiotics are one of the most significant medical advancements of the 20th century, playing a critical role in modern healthcare. Since their discovery, antibiotics have revolutionized medicine and saved countless lives. However, their widespread use has raised concerns about their effects on human health. This article explores the benefits, potential side effects and broader implications of antibiotic use on human health.

1. Benefits of Antibiotics

Antibiotics have been instrumental in controlling infectious diseases. They work by targeting specific bacteria, either killing them or inhibiting their growth. This targeted approach has enabled the treatment of numerous bacterial infections, such as pneumonia, tuberculosis, urinary tract infections etc. In addition to treating illnesses, antibiotics have made complex surgeries, chemotherapy, and other medical treatments safer by preventing or controlling infections. These medications are designed to combat bacterial infections by either killing bacteria or inhibiting their growth. Their benefits extend far beyond treating infections, profoundly impacting public health, medicine and society.

The benefits include:

a) Treatment of Bacterial Infections : The primary benefit of antibiotics is their ability to treat bacterial infections effectively. Before their discovery, many bacterial infections, such as

pneumonia, tuberculosis and bacterial meningitis were often fatal. Antibiotics have transformed these conditions from potentially deadly diseases into manageable and often curable illnesses. For instance, penicillin, the first widely used antibiotic, revolutionized the treatment of streptococcal infections, syphilis and other bacterial diseases, dramatically reducing mortality rates.

b) Prevention of Complications : Antibiotics play a crucial role in preventing complications arising from bacterial infections. For example, untreated streptococcal throat infections can lead to rheumatic fever, a condition that can damage heart valves. Similarly, urinary tract infections, if left untreated, can ascend to the kidneys and cause severe complications like pyelonephritis or sepsis. By promptly treating these infections, antibiotics prevent the progression and escalation of diseases, safeguarding patients from severe health consequences.

c) Support for Surgical and Medical Procedures : Antibiotics are indispensable in modern surgical and medical procedures. They are routinely administered as prophylactics before surgeries to prevent postoperative infections, significantly reducing the risk of complications. This preventive measure is especially crucial in surgeries involving the abdomen, heart, and joints, where infections can be life-threatening. Moreover, antibiotics are vital in managing patients with weakened immune systems, such as those undergoing chemotherapy or organ

transplants. These individuals are more susceptible to infections, and antibiotics provide a crucial line of defense.

d) Control of Infectious Diseases in the Community : Antibiotics have played a vital role in controlling the spread of infectious diseases in communities. By effectively treating contagious bacterial infections, such as tuberculosis and certain forms of meningitis, antibiotics help prevent outbreaks and epidemics. This has significant public health implications, as controlling these infections reduces the overall burden on healthcare systems and protects vulnerable populations.

e) Improvement in Quality of Life : The availability of antibiotics has significantly improved the quality of life for individuals suffering from chronic bacterial infections. Conditions like chronic bronchitis, recurrent sinusitis and chronic otitis media can lead to frequent illness and discomfort. Antibiotics provide relief from these symptoms, allowing individuals to lead healthier and more productive lives. Additionally, antibiotics have shortened the duration of illnesses, enabled quicker recovery and reduced the time people spend in hospitals or away from work and daily activities.

f) Research and Development of New Treatments : The development of antibiotics has made research into understanding bacterial mechanisms and resistance. This knowledge has paved the way for the creation of new antibiotics and alternative therapies, enhancing our ability to combat bacterial infections. Ongoing research in this field is crucial, especially in the face of rising antibiotic resistance, ensuring that effective treatments remain available.

Thus, antibiotics have enhanced the treatment and prevention of bacterial infections, saving countless lives and significantly improving the quality of life. Their benefits extend beyond individual health, impacting public health, medical practices and society. However, responsible use is essential to preserve their effectiveness for future generations.

2. Side Effects of Antibiotics :

While antibiotics are generally safe when used as prescribed, they can cause side effects. These side effects vary depending on the type of antibiotic, dosage and individual patient factors. However, like all medications, antibiotics are not without their drawbacks. While generally safe when used appropriately, they can cause a range of side effects. These side effects can vary in severity, depending on factors such as the type of antibiotic, the dose, the duration of treatment and individual patient characteristics.

Common side effects include:

i. Gastrointestinal Issues : One of the most common side effects of antibiotics is gastrointestinal discomfort. This can include symptoms like nausea, vomiting, diarrhea and abdominal pain. These symptoms occur because antibiotics can disrupt the natural balance of the gut microbiota, killing not only harmful bacteria but also beneficial ones. The loss of beneficial bacteria can lead to an overgrowth of other, sometimes harmful, microorganisms, such as *Clostridioides difficile*, which can cause severe diarrhea and colitis. This condition, known as antibiotic-associated diarrhea (AAD), can range from mild to life-threatening.

ii. Allergic Reactions : Allergic reactions to antibiotics are another concern, with symptoms ranging from mild to severe. Mild allergic reactions may include rashes, itching, and mild swelling. More severe reactions can lead to anaphylaxis, a life-threatening condition characterized by difficulty breathing, rapid drop in blood pressure and loss of consciousness. Penicillin and related antibiotics are among the most common triggers of allergic reactions. It is crucial for individuals with known allergies to specific antibiotics to inform their healthcare providers to avoid potentially serious complications.

iii. Photosensitivity : Certain antibiotics, particularly those in the tetracycline and fluoroquinolone classes, can cause photosensitivity. This condition makes the skin more susceptible to sunburn, even after brief exposure to sunlight.

Patients taking these antibiotics are advised to avoid excessive sun exposure and use protective measures like sunscreen and clothing to minimize the risk of severe sunburns.

iv. Organ Toxicity : Some antibiotics can cause toxicity to specific organs, particularly the liver and kidneys. Hepatotoxicity (liver damage) and nephrotoxicity (kidney damage) are more common with prolonged use or high doses of certain antibiotics. For example, the antibiotic tetracycline has been associated with liver damage, while aminoglycosides, such as gentamicin, can cause kidney damage. Regular monitoring of liver and kidney function may be necessary for patients on long-term antibiotic therapy to prevent these serious side effects.

v. Antibiotic Resistance : One of the most significant concerns surrounding antibiotic use is the development of antibiotic resistance. This occurs when bacteria evolve mechanisms to resist the effects of antibiotics, rendering standard treatments ineffective. Antibiotic resistance can result from:

❖ Overuse :

Overprescribing antibiotics for conditions like viral infections, which do not respond to antibiotics, contributes to resistance.

❖ Incomplete Courses :

Not finishing a prescribed course of antibiotics can allow partially resistant bacteria to survive and multiply.

❖ Agricultural Use :

The use of antibiotics in livestock to promote growth and prevent disease can contribute to the spread of resistant bacteria.

Hence, Antibiotic resistance poses a severe threat to global health, making it harder to treat common infections and increasing the risk of complications and mortality.

vi. Impact on Microbiota : The human body hosts a complex community of microorganisms, collectively known as the microbiota, which plays a crucial role in health. Antibiotics, while targeting harmful bacteria, can inadvertently disrupt the balance of this microbiota, particularly in the gut.

This disruption can lead to dysbiosis, a condition associated with various health issues, including inflammatory bowel disease, irritable bowel syndrome, and an increased susceptibility to infections. Emerging research suggests that the long-term impact of antibiotic-induced dysbiosis may extend beyond the gut, potentially influencing metabolic and immune health.

vii. Dysbiosis : An imbalance in the gut microbiota, potentially contributing to conditions like inflammatory bowel disease, obesity, and allergies.

viii. Reduced Immune Function : A healthy microbiota helps regulate the immune system. Disruption can weaken immune responses and increase susceptibility to infections.

ix. Long-Term Effects and Consideration: The long-term effects of antibiotic use on human health are still being studied. There is growing concern that repeated antibiotic use, particularly during critical periods of development (such as infancy), may have lasting impacts on health, including increased risk of chronic diseases, allergies and immune disorders.

Thus, the judicious use of antibiotics is essential for maintaining their effectiveness and ensuring public health. While antibiotics are powerful tools for treating bacterial infections, their misuse and overuse can lead to serious consequences, including the development of antibiotic resistance, disruption of the microbiota, and a range of side effects. It is crucial for healthcare providers to prescribe antibiotics only when necessary and to select the appropriate type and dosage based on the specific infection and patient factors. Patients also play a vital role by adhering to prescribed treatments, completing the full course of antibiotics and avoiding the use of leftover medications. By using antibiotics responsibly, we can protect individual health, prevent the spread of resistant bacteria, and ensure that these life-saving drugs remain effective for future generations. Responsible antibiotic stewardship is a shared responsibility that requires ongoing education, awareness, and commitment from both healthcare professionals and the public.

Emotional Intelligence of Secondary School

Arpita Dev

B.A. 6th Semester

Introduction:

With the dawn of the 21st century, the human mind explored the latent dimensions which is now being held accountable for success more than intelligence. This dimension termed as “Emotional Intelligence” which is measured as Emotional Quotient. Historically speaking, the term Emotional Intelligence was introduced in 1990 by two educationists i.e. Dr. John Mayur and Dr. Peter Salovey in their attempt to develop a scientific measure for knowing the differences in people’s ability in the areas of emotions (Sharma, 2015, p. 325). In the year 1995, New York Times science writer Daniel Goleman wrote a popular book called Emotional Intelligence : why, it can matter more than IQ that the idea of Emotional Intelligence caught on in earnest.

Emotional Intelligence is an umbrella term that captures a broad collection of intrapersonal skills and interpersonal skills. Thus, Emotional Intelligence is defined as the subject of social intelligence that involves the ability to monitor one’s own and other’s feeling and emotions to discriminate among them and to use this information to guide one’s thinking and actions. Simply stated, EI is a learned ability to identify, understand, experience and express human emotions in heating and productive ways.

However, our current system of education is still very much focused on bookish knowledge and much concerned with cognitive aspect only. The affective and psychomotor aspects of learning are almost ignored. Often, the result of such incomplete

or lopsided development produces imbalances in a person, who cannot deal affectively in his or her individual or social life. Parents and teachers mostly focuses on the academic performance through nurturing and they give least importance of Emotional Intelligence. As emotionally less intelligent student cannot afford to move to a high leadership position when compared to an emotionally stronger counterpart. Thus, by teaching emotional skills we can gift people with self acceptance, anger management, motivation, to cooperate the ability to make and keep friends, the ability to resolve conflict and power to express one peacefully and honestly (Lacoix, 2003). High Emotional Quotient ensure better life skills so that they engage in more effective and empathetic relationships with others and make appropriate decisions. They are more adaptive allowing individual to manage stress and life circumstances more efficiently.

Objectives of the Study :

In order to learn the present status of emotional intelligence among secondary school students, an investigation has been made in Rupahi Education Centre of Nagaon district with the objectives to learn the level of emotional intelligence among them and to make a genderwise comparison of emotional intelligence between boys and girls. The investigation has been made with the help of a standardized fool.

Objective and Discussion :

After careful analysis of collected data the following results have been observed–

The analysis and interpretation is made according to the objectives set by the investigator which are discussed below :

Level of emotional intelligence:

The first objective of the present study was to study the level of emotional intelligence of class IX students.

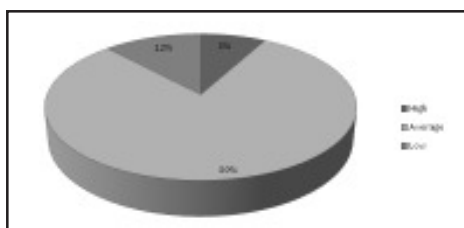
Table - 1 :

Classification of students belonging to different level of Emotional Intelligence

	Level of E. I.		
	High	Average	Low
N	8	80	12
%	8	80	12

Figure - 1 :

Pie projection of the level of Emotional Intelligence among the students

From the Table and Fig.-1, it is evident that 8% of students were found to be having high emotional intelligence and 80% of the students were having average emotional intelligence, where as 12% of the students were having low emotional intelligence.

The results of this objective clearly depicts that only 8% of the students are able to manage their emotions and they exhibited high emotional intelligence. At the same time 80% of the students have shown average level of Emotional Intelligence which signifies that they are less capable of managing their emotions effectively and lastly 12% of the students exhibited low emotional Intelligence which implies that they are not capable enough to manage their emotions. With this understanding those students who have obtained high emotional intelligence score in the present study are considered

to have acquired the ability to regulate his or her emotions in general.

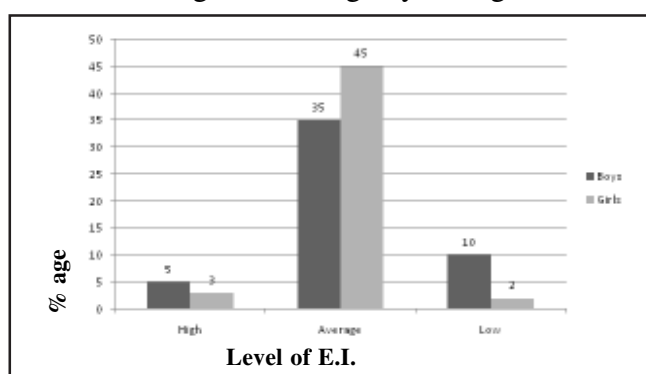
Table - 2 :

Classification of boys and girls as per their level of Emotional Intelligence

Gender	N	Level of E. I. (%)		
		High	Average	Low
Boys	50	5	35	10
Girls	50	3	45	02

Figure - 2 :

Bar projection of the level of Emotional Intelligence among boys and girls

From the above Table-2 and Fig.-2, it has been observed that out of 50 boys 5% were found to be having high emotional intelligence and 35% of the boys are found to be having average emotional intelligence, where as 10% of the boys are having low emotional intelligence. Thus it has been revealed that most of the boys are having average emotional intelligence and very less number of the boys are having high emotional intelligence.

Again, out of 50 girls only 3% high intelligence, 45% have average emotional intelligence. So far the low emotional intelligence is concerned, only 2% have been found belonging to this category. Here too, most of the girls having average emotional intelligence and very less number of the girls are having low emotional intelligence.

Genderwise Emotional Intelligence :

The second objective of the present study was to compare Emotional Intelligence of boys and girls of Secondary School.

Table - 3 :**Descriptive statistics about Emotional Intelligence of class IX students**

	N	Descriptive statistics about E.I.			
		HS	LS	M	SD
Class IX Students	100	29	15	23.33	2.66

From the above Table-3, it has been observed that the mean emotional intelligence of class IX students was found 23.33 with a standard deviation of 2.66. The highest and lowest scores attained by the students are 29 and 15 respectively.

Table - 4 :**Descriptive Statistics of Emotional Intelligence of boys and girls of Secondary School.**

		Descriptive Statistics of E.I. of boys and girls			
Gender	N	HS	LS	M	SD
Boys	50	28	17	23.06	2.97
Girls	50	29	15	23.7	2.27

From the above Table-4 is has been observed that the mean Emotional Intelligence of boys (N = 50) was found 23.06 with a standard deviation of 2.97, where highest score attained by them was 28 and lowest score was 17. On the other hand in case of girls (N = 50), the mean emotional intelligence was found 23.7 with a standard deviation of 2.27. The highest score and lowest scores attained by them are 29 and 15 respectively. Thus, it was also observed that both the highest score and lowest score of emotional intelligence were attained by the girls only.

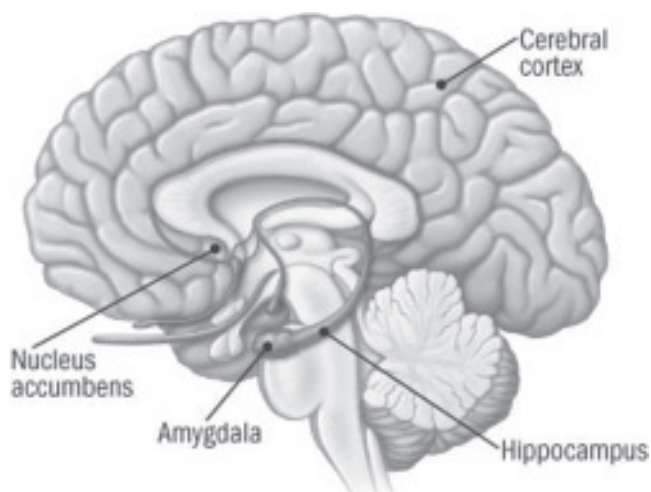
Conclusion :

A healthy Emotional Intelligence mind can help the individual to be calm and thus to increase the capability of absorption of information. The findings of the study show that very less number of students belong to high emotional level. Thus, curriculum experts should develop an affective instructional curriculum that incorporate emotional intelligence skills with the objective of enhancing personal and career success of students. Level of emotional

intelligence is not fixed hieratically nor does it develop only in adolescence. It can be developed lifetime, so the government. should pay special attention on building emotional intelligence in curriculum and it must be incorporated in different educational policies. Therefore, the next step to be taken is to find what are emotions that plays a role in academic success and how these emotions interact with academic success.

References :

- (1) Asthana, Bipin (2007). Measurement and Evaluation in Psychology and Education. Agra, Vinod Pustak Mandir.
- (2) Bharadwaz, D. & Hussain (2020). A Study on Emotional Intelligence of Secondary School Students with Special Reference to Kamrup (M) District of Assam. International Journal of Management (IJM), 11 (12); 1580-588.
- (3) Farooq, Amber (2003). Effect of Emotional Intelligence on Academic Performance. Ph.D. thesis. Institute of Clinical Psychology. University of Karachi.
- (4) Kundu, C. L. (1989). Personality Development. New Delhi, Sterling Publishers Pvt. Ltd.
- (5) Mangal, S.K. (2005). Advanced Educational Psychology. New Delhi, Prentice Hall of India Pvt. Ltd.
- (6) Mangal, S.K. (2005). Statistics in Psychology and Education. New Delhi, Prentice Hall of India Pvt. Ltd.
- (7) Prabha, M.R. (2015). Emotional Intelligence as a correlate of academic achievement among first year degree students in Pondicherry, India. International Journal of Current Research and Academic Review, 3(6), 259-263.
- (8) Singh, A. (2017). Emotional Intelligence and Academic Achievement among Students of Secondary Level. Aayshi International Interdisciplinary Research Journal, 4(11), 25-32.
- (9) Halami, F. & Alshamari (2020). Emotional Intelligence & Achievement in Higher Education. <https://www.emerald.com/insight/content/doi/10.1108/JARHE-11-2019-0028/full/html>.
- (10) Robers, A. Q et al (2023) E.I. and Academic Performance : A Systematic Review & Meta Analysis. <https://www.science direct.com/science/article/pii/S1871187123001244>.
- (11) www.education.com
- (12) www.villageinfo.com
- (13) www.shodhgang.inflibnet.ac.in
- (14) www.researchgate.net

Chemistry of addiction : How substances hijack the brain

Shruti Mahanta

B.Sc. 5th Semester

Department of Chemistry

Addiction is a complex brain disorder characterised by the compulsive use of substances despite harmful consequences. The chemistry of addiction revolves around how substances like drugs, alcohol and even certain behaviours can alter the brain's normal functioning, leading to dependency and compulsive behaviour.

At the core of addiction is the brain's reward system, which is primarily driven by the neurotransmitter dopamine. Normally, dopamine is released in response to pleasurable activities, reinforcing behaviour that are essential for survival, like eating or socializing. However, addictive substances can hijack this system by triggering an excessive release of dopamine or by interfering with its regulation.

For instance, drugs like cocaine block the reuptake of dopamine, causing it to build up in the brain's synapses, leading to intense feelings of euphoria. Over time, the brain adapts to these surges

in dopamine by reducing its natural production or the number of dopamine receptors, making it harder to experience pleasure from normal activities - a condition known as tolerance. This drives individual to consume more of the substance to achieve the same effects, creating a cycle of addiction.

Other substances, like opioids, mimic natural neurotransmitters, binding to receptors in the brain and producing effects that range from pain relief to intense pleasure. However, prolonged use can lead to physical dependence, where the brain's chemistry is so altered that normal function becomes impossible without the substance.

The changes in the brain chemistry associated with addiction can have long lasting effects, making recovery a challenging process that often requires medical intervention, behavioral therapy, and ongoing support. Understanding the chemistry of addiction is how individuals regain control over their lives.

The Future of Green Chemistry : Reducing Environmental Impact

Subhana Shara Hassan

B.Sc. 5th Semester

Department of Chemistry

Green chemistry aims to design chemical products and processes that reduce or eliminate the use and generation of hazardous substances. The future of green chemistry holds promise for significantly lowering environmental impact through several key developments :

1. Innovative Materials : The development of sustainable, biodegradable materials will reduce waste and pollution. Advances in polymers and nanomaterials are expected to offer more environmentally friendly alternatives to conventional plastics and chemicals.

2. Energy Efficiency : Green chemistry emphasizes processes that consume less energy. Future advancements may include more efficient catalytic processes and reactions that occur at ambient temperatures, minimizing energy use.

3. Renewable resources : The shift towards using renewable feedstocks, such as plant-based materials instead of fossil fuels, will decrease the carbon footprint of chemical processes and products.

4. Waste Reduction : Improved methods for waste prevention and recycling will minimize the generation of byproducts. Techniques like atom economy, which ensures that the maximum amount of material is used in the final product, will become more prevalent.

5. Non-Toxic Alternatives : Development of safer solvents and reagents will reduce the risk of harmful exposures and environmental contamination.

As these innovations advance, green chemistry will play a crucial role in promoting sustainability and reducing the environmental impact of industrial and consumer chemical products.

Chemistry in medicine from lab to life

Sehmin Afruza Ahmed

B.Sc. 5th Semester

Department of Chemistry

Chemistry plays a pivotal role in medicine bringing the gap between laboratory research and real-world health solution. It begins with the synthesis and development of pharmaceutical compounds, where chemists design and test molecules to target specific biological processes. In the lab these compounds undergo rigorous testing to ensure their efficiency and safety.

Once promising compounds are identified, they move into preclinical and clinical trials, which are complex stages involving testing on animals and humans to assess their effectiveness and potential side effects. Successful drugs then proceed to manufacturing, where precise chemical processes are essential for producing large quantities of the medication.

From vaccines and antibiotics to pain relievers and chemotherapy drugs, chemistry is integral at every stage from initial discovery and development to clinical application and quality control. This seamless

integration of chemistry into medicine not only drives innovation but also ensures that treatments are safe, effective and accessible to those in need.

Pharmaceutical drugs can be classified as :

I. ANTIPYRETICS

For example - Paracetamol

Structure

Paracetamol

Uses : It's used to relieve mild or moderate pain, such as headaches, toothache or sprains and reduce fevers caused by illnesses such as colds and flu.

II. ANALGESICS

For Eg : Ibuprofen

Structure

Ibuprofen

Uses : It's used to manage and treat inflammatory diseases, rheumatoid disorders, mild to moderate pain, fever, dysmenorrhea and osteoarthritis.

Ornamental fishes of Assam: A living jewel

Panchali Biswas

Laiwman Basumatary

B.Sc. 5th Semester, Department of Zoology

Ornamental fishes usually mean attractive colorful fishes of different characteristics or pattern. Ornamental fishes are famous worldwide due to their attractive body coloration. Carotenoids are the primary source of color in the skin of the ornamental fishes. Feed, background color, light, water quality are the major factors of body coloration of ornamental fishes. Improvement of the body coloration will increase the market value of aquarium fishes. Assam is blessed with abundance of ornamental fishes in nature and contributes the lion's share of total ichthyospecies in North Eastern region of India. However, there are vast unexplored potential for indigenous ornamental fishes in Assam. Scientific and systematic exploration of these potential will definitely ensure employment generation and will help to earn foreign exchange. Assam's diverse water bodies, including the mighty Brahmaputra River, its tributaries, and numerous wetlands,

ponds, and lakes, create a perfect habitat for a wide variety of freshwater fish species. The state's tropical and subtropical climate, coupled with its varied topography, supports an abundant and diverse aquatic life. This ecosystem is a haven for ornamental fishes, making Assam one of the prime regions for ornamental fishery in India.

Some of the indigenous ornamental fishes :

Fish that are native and can be located in a specific geographical area or ecosystem are referred to as indigenous fish species. Indigenous fish are typically well adapted to the local environmental conditions, including water temperature, pH levels, and available food sources. India is home to a diverse range of indigenous ornamental fish species, with over 195 varieties reported from the North-East region alone. Some of the important varieties include *Channa barca*, *Pethiagelius*, *Badis badis*, *Amblypharyngodon mola* etc.

1. *Channa barca* (Barca Snakehead)

Among the most prized ornamental fishes of Assam is the Barca Snakehead. This species, known for its striking appearance and aggressive behavior, is native to the Brahmaputra River basin. It is distinguished by its elongated body, vibrant coloration and unique patterns. The Barca Snakehead is a highly sought-after species among aquarists due to its rarity and exotic appeal.

2. *Pethiagelius* (Golden Barb)

The Golden Barb is a small, attractive fish species found in the slow-moving waters of Assam. It is known for its shimmering golden scales and peaceful nature, making it a popular choice for community aquariums. The species is easy to care for, making it a favorite among both beginner and experienced aquarists.

3. *Badis badis* (Badis)

Often referred to as the "Chameleon Fish," the Badis is a unique species native to Assam's freshwater ecosystems. It is known for its ability to change color, displaying various hues of blue, red and yellow depending on its mood and environment. The Badis is a small, territorial fish that adds a vibrant splash of color to any aquarium.

4. *Danio rerio* (Zebrafish)

Although the Zebrafish is found in various parts of India, it is abundant in Assam. It has horizontal stripes and shows active swimming behavior, the Zebrafish is a popular species in the ornamental fish trade. It is also widely used in scientific research due to its regenerative abilities and genetic similarities to humans.

5. *Amblypharyngodon mola* (Mola Carplet)

The Mola Carplet is a small, schooling fish native to the floodplains of Assam. It is recognized for its bright orange-red color and delicate appearance. The species is highly valued for its ornamental appeal and is often kept in planted aquariums where it can display its natural schooling behavior.

6. *Puntius sophore* (Pool Barb)

The Pool Barb, also known as the Spot-fin Barb, is another species found in Assam's water

bodies. It is characterized by its silver body with a distinctive black spot near the tail fin. The Pool Barb is a hardy species, making it an ideal choice for community tanks.

Importance of Ornamental Fisheries in Assam

The ornamental fish industry in Assam plays a significant role in the local economy. The state's unique fish species are in high demand in both domestic and international markets. The industry provides livelihood opportunities for many local communities, especially in rural areas where fishing is a traditional occupation. Moreover, the ornamental fish trade encourages the conservation of Assam's rich aquatic biodiversity. By promoting the breeding and sustainable collection of these species, the industry helps protect the natural habitats of these fishes, many of which are threatened by habitat destruction, pollution and overfishing.

Conservation Challenges and Efforts

Despite its potential, the ornamental fish industry in Assam faces several challenges. Habitat degradation due to deforestation, pollution and the construction of dams pose significant threats to the state's aquatic biodiversity. Overfishing, particularly of rare and endemic species, also threatens the survival of these ornamental fishes. To address these challenges, various conservation efforts have been initiated. The Assam government, in collaboration with local communities and NGOs, is working towards the sustainable management of aquatic resources. Initiatives such as community-based fishery management, habitat restoration and the promotion of captive breeding programs are being implemented to ensure the long-term survival of these ornamental species.

Assam's ornamental fishes are a testament to the state's rich natural heritage. Their vibrant colors and unique patterns not only add beauty to aquariums around the world but also highlight the ecological significance of the region's water bodies. As the ornamental fish industry continues to grow, it is crucial to balance economic development with conservation efforts to preserve Assam's aquatic biodiversity for future generations.

Another Woman's Victory Work: Tomb of Sand/Ret Samadhi

Nishita Deka

Ex-Student

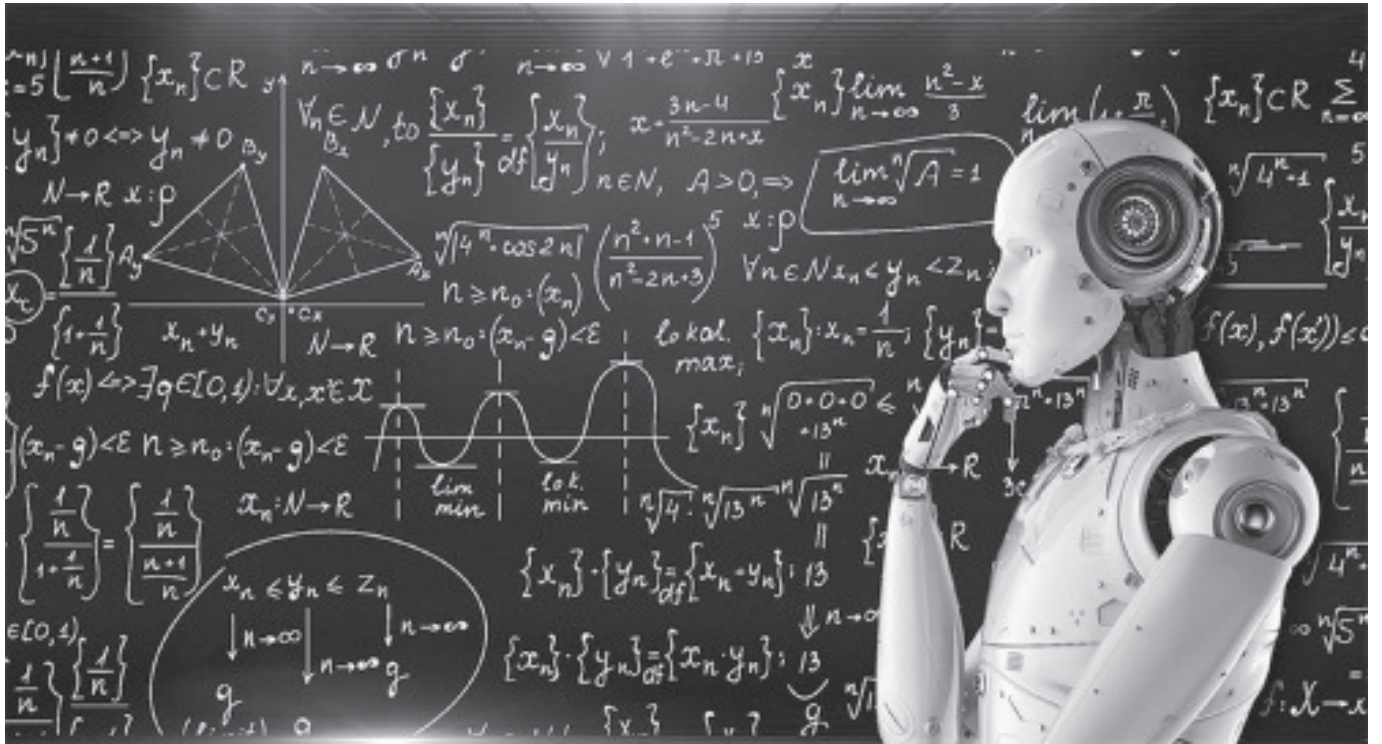
Marked in history, where a woman named Geetanjali Shree again proved wrong to the stereotypes of the buried generation. She composed the lines of her novel, Ret Samadhi in Hindi which was translated into English by US translator Daisy Rockwell in 2021. A 2018 Hindi language novel, which became the first translated novel from the Indian language won the International Booker Prize in 2022.

Through the translated 696 lines, the transformative journey of 80-year-old Ma has been traced. The story beholds a strong sense that strokes up one from the trauma of partition. Her journey highlighted what being void in life is. After the death of her husband, she was shattered, who decided to travel to Pakistan, confronting trauma that had remained unresolved since she was a teenager who survived the Partition riots. When she slipped into depression, she resided in the northern part of India. Her determination to fly in the face of convention - including striking up a friendship with a transgender person - confuses her bohemian

daughter, who is used to thinking of herself as the more modern of the two. To her family's consternation, Ma insists on travelling to Pakistan, simultaneously confronting the unresolved trauma of her teenage experiences of Partition, and re-evaluating what it means to be a mother, a daughter, a feminist.

With a core concept of delivering a person's darkest phase of life to the steps of conquering its sun, the novel has a vital point. The touch of realism and emotions leads the readers to engage in deep with the words. A woman with Hindi words compelled her work to be translated into different languages and transferred into different spheres of humans. An example of work that shows words are just symbols created by humans but through those words, the meaning and emotions it carries connect the world.

This legendary piece of work won the 2022 International Booker Prize and the 2022 Warwick Prize for Women in Translation in its English translation.

The Mathematics Behind Popular Trends

Nitesh Bothra

Department of Statistics

Trends—be they viral videos, fashion crazes, or groundbreaking technologies—don’t just emerge randomly. They follow patterns that can often be understood and predicted using mathematics. From algorithms that power social media feeds to statistical models of human behavior, mathematics is the silent architect behind the phenomena that capture global attention. Let’s dive into the fascinating world of how math drives trends.

1. Viral Trends and the Power of Networks

When something goes viral, it’s not just luck—it’s often the result of network theory and the mathematics of connectivity. Social media

platforms like Instagram, TikTok, and Twitter rely on algorithms to identify and amplify content likely to engage users.

- Mathematical Model of Virality:** Virality is often modeled using the **SIR (Susceptible, Infected, Recovered)** model, borrowed from epidemiology. In this model, content spreads when “infected” users (those who interact with a post) share it with “susceptible” users (their followers). The rate of sharing determines whether the content becomes viral or fades away.

- Influence of Algorithms:** Platforms use **graph theory** to analyze connections between

users. Key figures in these networks, known as “influencers,” act as hubs, dramatically increasing the likelihood of content spreading.

2. Predicting Trends with Statistics and Machine Learning

Modern businesses rely heavily on mathematics to forecast trends. From consumer behavior to fashion, companies use data analysis and machine learning to predict what will be popular next.

- **Google Trends and Data Analysis:** Tools like Google Trends track search queries, creating predictive models for what people are interested in. For instance, a spike in searches for certain products can indicate an emerging trend.

- **Sentiment Analysis:** Using natural language processing (a mathematical approach), companies analyze online reviews and social media posts to detect shifts in consumer preferences.

3. Music and Movies: The Math of Popularity

The entertainment industry uses mathematics to predict hits and optimize content delivery.

- **Music Recommendation Systems:** Platforms like Spotify and YouTube use **collaborative filtering** and **matrix factorization**—mathematical techniques that recommend songs based on your listening habits and those of similar users.

- **Box Office Predictions:** Studios use regression models to predict how much a movie will earn, based on variables like star power, release date, and genre.

4. Fads and Chaos Theory

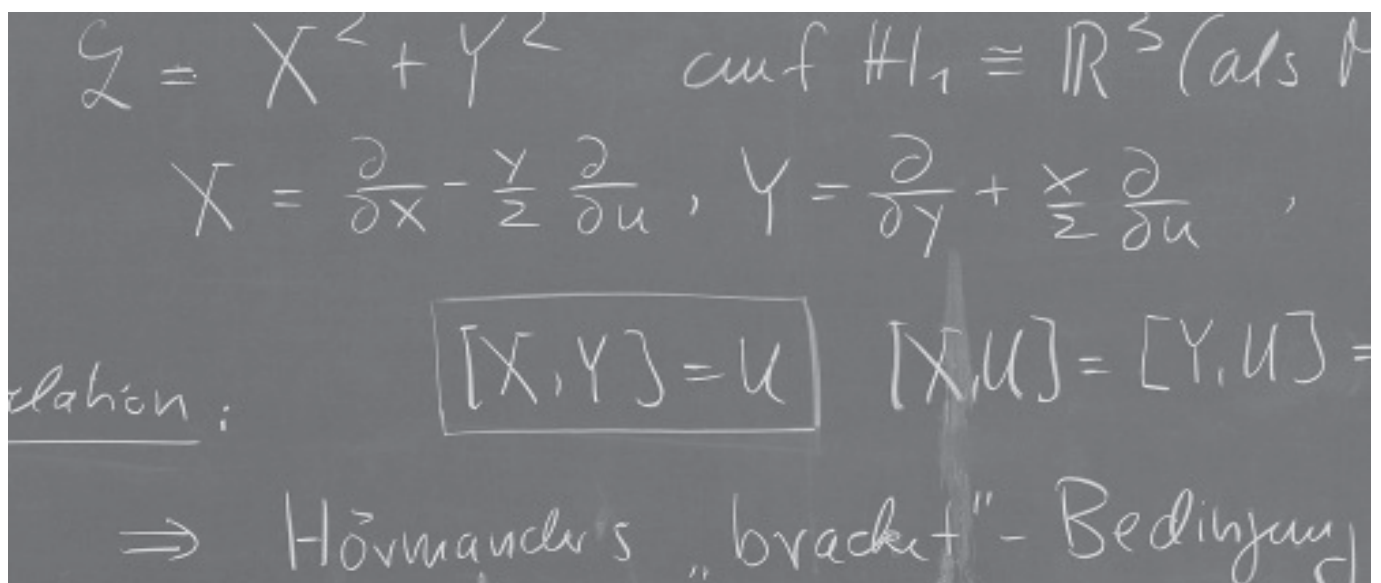
Not all trends are predictable; some emerge out of seemingly random events. This is where **chaos theory** comes into play. Small changes, like a celebrity posting a photo, can trigger a cascade of reactions, resulting in an unpredictable trend. This is popularly known as the **butterfly effect**, where minor events lead to significant consequences.

5. Mathematics and Social Change

Even societal trends, like activism movements or the spread of ideas, can be analyzed using mathematics. **Game theory** helps explain why people cooperate in movements, while **diffusion models** track the spread of innovations or ideologies.

Conclusion: The Hidden Equation of Trends :

Mathematics is the unseen force shaping the world’s trends, from viral videos to consumer preferences. As data becomes more accessible and algorithms grow more sophisticated, our ability to understand and predict trends will only improve. The next time you see a meme take over the internet or a song top the charts, remember—there’s probably a mathematical formula behind it!

My Chemical Friend

Movmita Borah

B.Sc. 5th Sem, Dept. of Chemistry

My Chemical friend
That by atoms is arranged,
You help me understand
How this planet has changes.
Talk to me about elements
And your periodic trend,
They are also my best friends
And I will love them to the super end.
Carbon dioxide in the air
Calcium in the bond,
We can find them everywhere
And even beneath.

Elements in Harmony

Mahjujah Tusneem

B.Sc. 5th Sem, Chemistry Dept.

Atoms collide, a spark ignites,
In the lab, where magic lights.
Molecules dance, reactions flow,
In chemistry's world, wonders grow.

From bonds that form to colors bright,
Science reveals its pure dilight.
In every mix, a story told,
The art of chemistry, a treasure to hold.

Facts on Chemistry

Moumita Borah

B.Sc. 5th Semester, Dept. of Chemistry

1. Air becomes liquid at -190°C .
2. The letter 'J' does not appear in the periodic table.
3. DNA does not catch fire.
4. The lighter was invented before the match by J. W. Dobereiner in 1816.
5. Dynamite contains peanuts as a part of its ingredient.
6. We cannot taste anything without saliva.
7. The chemical name for water (H_2O) is dihydrogen monoxide.
8. The world's largest molecule is a synthetic polymer called "Polyhexene" it has over 100 million atoms.
9. Lightning can create Ozone Gas.
10. One bucket full of water contains more atoms than there are buckets of water in the Atlantic Ocean.

संस्कृत
हिन्दी

दक्षिणपूर्वदेशाना रामकथा

सुश्री भाग्यश्री भागवती

संस्कृत विभागः

पञ्चमषान्मासिकः

रामायणम् अतीव प्राचीनं महाकाव्यम् अस्ति । एतत् महाकाव्यं न केवलं भारते अपितु अन्येषु देशेषु अपि लोकप्रियम् अस्ति । रामायणस्य कथा दक्षिणपूर्वे न्यूनातिन्यूनं १०० संस्करणेषु प्राप्ता अस्ति । यदा वयं रामायणस्य विषये चिन्तयामः तदा सीतायाः अपहरणं राम रावणयोः युद्धं च अस्माकं मनसि आगच्छति, परन्तु अन्येषु देशेषु रामायणस्य कथा भिन्नरूपेण वर्णना कुर्वन्ति इति दृश्यते । कम्बोडिया, इन्डोनेशिया, थाईलेण्ड च देशेषु रामकथा कथं प्रसारिता इति अधः उल्लेखिता अस्ति ।

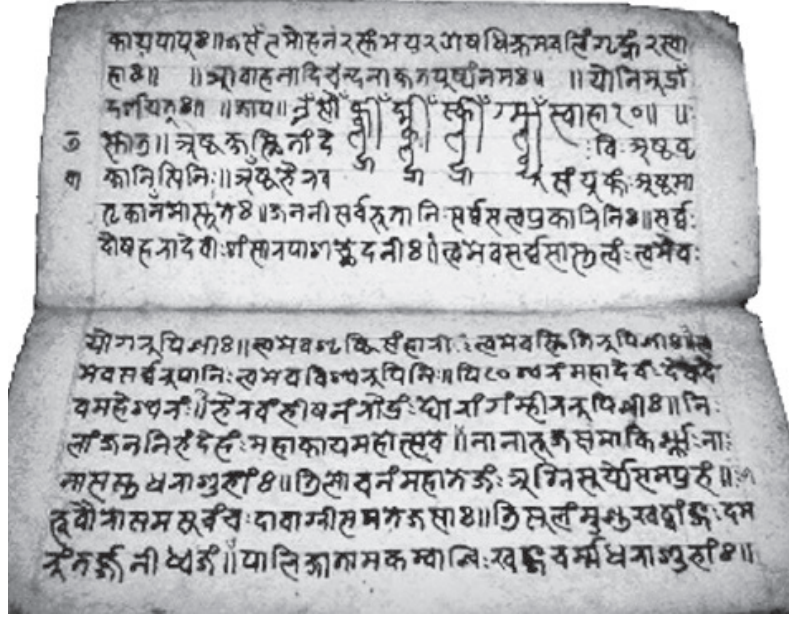
कम्बोडिया : कम्बोडिया देशे प्राप्तस्य रामायणस्य नाम अस्ति रिम्कारः (Reamker) । अस्मिन् रामायणे प्राप्तस्य रामस्य नाम फ्रेयरिम् (Phreah Ream), सीतायाः नाम निं सेदा इति । अत्र रावणस्य नाम रिप (Reap) इति । कम्बोडिया देशस्य रामायणे बौद्धधर्मस्य प्रभावः दृश्यते । कम्बोडियायाः रामायणः वास्तविकरामायणकथायाः किञ्चित् भिन्नः अस्ति यतोहि कम्बोडिया रामायणे अग्नि परीक्षां समुत्तीर्ण सीता भर्त्रा सह अयोद्धां न गतवती । अपितु सा स्वामीरामं प्रति क्रुद्धा वाल्मीकिमुनिना सह आश्रमं गता । कम्बोडिया देशे रामायणस्य आधारेण नृत्यं क्रियते, तस्य नाम लकाउइन अथवा लकोन नृत्यम् अस्ति ।

इन्डोनेशिया : इन्डोनेशिया मुस्लिमदेशः अस्ति तथापि रामकथा

तत्र लोकप्रियः अस्ति । इन्डोनेशिया देशस्य रामायणे ४१ अध्यायेषु रामस्य कथा वर्णिता अस्ति । इन्डोनेशिया देशस्य रामायणः काकाउइन रामायणः इति नाम्ना प्रसिद्धः अस्ति । इन्डोनेशिया देशस्य रामायणे योग्यकर्त शब्दः अयोध्यानगरस्य व्याख्यां करोति । अस्य रामायणग्रन्थस्य प्रथमाध्यायस्य नाम लहिर्य राहवन् इति (Lahirnya Rawana) इन्डोनेशिया देशस्य एकस्मिन् स्थाने कठपुतली नृत्यद्वारा रामायणस्य कथाः प्रदर्शिताः सन्ति । अस्य नृत्यस्य नाम वायाङ् कुलिट् अस्ति (Wayang Kulit) ।

थाईलेण्डः राम किन् (Ramakien) थाईलेण्डदेशस्य जातीय महाकाव्यम् अस्ति । थाईलेण्डदेशस्य सौ, खौनं नाटकानि अस्य पुस्तकस्य आधारेण निर्मिताः सन्ति । मूल रामायणस्य अपेक्षया इयं कथा काचित् भिन्ना अस्ति । अत्र सीता अहंकारी राज्ञः थप्टान् (थैष्टान्) थौत् इत्यस्य कन्याइति दर्शिता अस्ति । अयं राजा रावणः संस्कृत रामायणस्य राजा । राज्ञः रावणस्य भ्राता फिफेक् (फिफेक्) ज्योतिषशास्त्रस्य साहाय्येन सीतायाः कारणात् रावणस्य मृत्युः भविष्यति इति अवदत् । अत एव पिता थप्टानः सीतां जले मज्जितवान् चाणकः अर्थात् रामः सीतां तारितवान् । अथं चाणकः थाई रामायणे रामः अस्ति ।

रामचन्द्रस्य जन्मस्थले भारते रामायणकथा कियत् रूपं गृहीतवती इति वयं गणयितुं न शक्नुमः

भारतस्य सांस्कृतिक-आध्यात्मिकक्षेत्रेषु संस्कृतभाषायाः महत्त्वम्

अङ्कुरिमा देवी

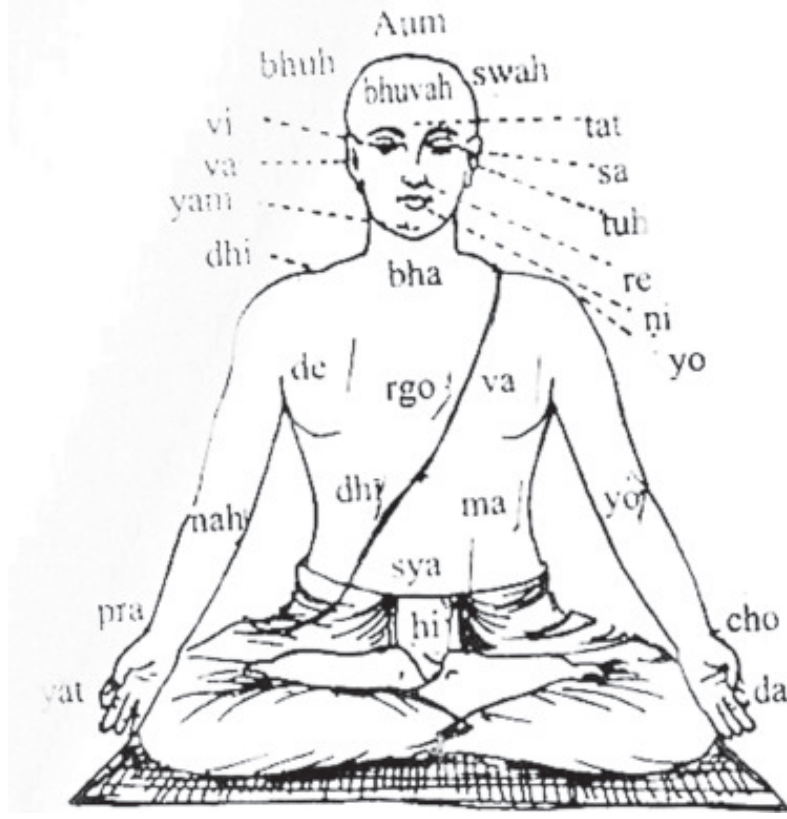
संस्कृतविभाग, पञ्चमषाण्मासिकः

संस्कृतं भारतस्य अनेकैः आधात्मिकअभ्यासैः सह सम्बद्धम् अस्ति, यथा मन्त्रपाठः, ध्यानं च। मन्त्राः एकाग्रतायाः ध्यानस्य च केन्द्रबिन्दवः सन्ति। मन्त्राः प्रायः संस्कृतभाषायां भवन्ति, यतः एषा भाषा पवित्रा इति मन्यते, उत एषा भाषा महती आध्यात्मिकशक्तिं च वहति। संस्कृतभाषायां ध्यानस्य अपि अभ्यासप्रक्रिया वर्णिता अस्ति, आध्यात्मिकजगति विशेषतः योगसूत्रादि दार्शनिकग्रन्थाः अतीव गुरुत्वम् आवहति, येषां रचना संस्कृतभाषया एव जायते। अतः यौगिकक्रियाणां तथा आध्यात्मिकसाधनानां सदाचाराय अस्या भाषायाः महती भूमिका आपतति। तत्र आध्यात्मिकमन्त्राणां सुष्ठु उच्चारणम् एको महान् अंगः वर्तते। संस्कृतस्य वर्णानां शुद्धोच्चारणेन 'Blood Pressure' इत्यादि रोगानपि जनाः निराकर्तुं शक्यन्ति, यतोहि वर्णानां सम्यक् उच्चारणेन जिह्वायाः समस्ततन्त्रिणां (nerve) सञ्चरणं भवति। अतः ध्वनिविज्ञानदिशा अपि संस्कृतस्य अन्यतमा भूमिका दृश्यन्ते।

संस्कृतं भारतीयसंस्कृतेः अन्यैः पक्षैः यथा कलया, सङ्गीतेन, नृत्येन च सम्बद्धम् अस्ति। वेदाः उपनिषद इत्यादयः संस्कृतस्य पवित्रग्रन्थाः पुराकालादेव अनेकान् भारतीयकलाकारान् प्रेरयन्तः सन्ति।

यथा, भारतीय-शास्त्रीय-सङ्गीतस्य निगदं प्रायः संस्कृतभाषायां विशेषतः सामवेदे ललितशास्त्रेषु वा ग्रथितं-वर्तते। तथैव भरतनाट्यम् कथक इत्यादीनि भारतीय-शास्त्रीय-नृत्यानि अपि भरतस्य नाट्यशास्त्रेण सह सुसम्बद्धम् अस्ति। न तु केवलं संगीतनृत्यादिषु संस्कृतस्य प्रभावः परिलक्ष्यते अपि तु समस्त (६४) कलाः सुस्पष्टतया कामसूत्रादि ग्रन्थेषु वर्णिताः सन्ति। अतः समस्तकलादिनां ज्ञानाय अपि संस्कृतम् आवश्यकम्। उत संस्कृतभाषा सर्वासां भारतीयभाषाणां जननीस्वरूपिणी। असमीयाभाषायाः प्रायशः 60% शब्दाः संस्कृतसमाः तस्माद् समुत्पन्नाश्च अतः भारतीयभाषा परिवारस्य अन्यासां भाषाणां सम्यक् ज्ञानाय संस्कृतस्य ज्ञानम् अत्यावश्यकम्।

इयं पवित्रभाषा अनेकैः आध्यात्मिकैः अभ्यासैः सह सम्बद्धा अस्ति, यथा मन्त्रपाठः ध्यानं च। संस्कृतं भारतीयसंस्कृतेः अन्यैः पक्षैः यथा कलाया, सङ्गीतेन, नृत्येन च सम्बद्धम् अस्ति। परन्तु अस्माकमेव दुर्भाग्यं यत् वयं स्वसंस्कृतिं रक्षणाय जिज्ञासायै वा संस्कृतं न पठामः, केवलम् अनुवादादिग्रन्थान् पठामः। संस्कृतेतरग्रन्थेषु विद्यमानाः दृष्टिकोणाः अस्माभिः स्वीकृता अत विभ्रन्तयः अपि जागरिताः।

योगस्य महत्त्वम्: एकम् अध्ययनम्

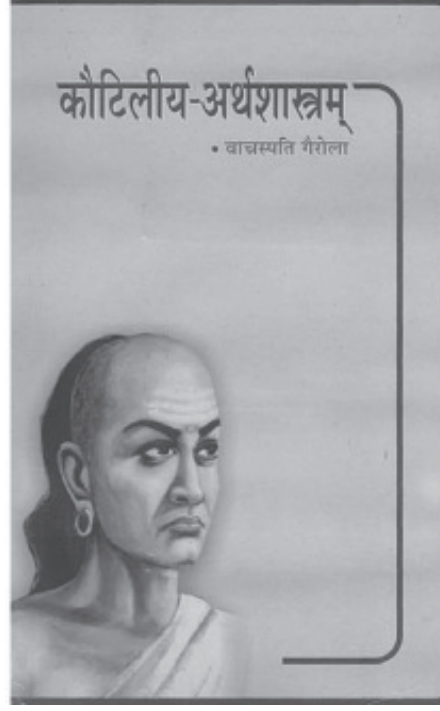
सुश्री दिक्षिता देवी

पञ्चमषान्मासिकः संस्कृतविभागः

योगीजनैः सम्प्रेषणस्य माध्यमरूपेण संस्कृतं प्रयुज्यते स्म, यतः बहुभ्यः सहस्रवर्षेभ्यः पूर्वं ते एनां भाषां भाषन्ते स्म । तदा योगी-जनाः अत्यन्तं सरलं जीवनं यापयन्ति स्म । ते प्रतिदिनस्य कोलाहलात् एकान्तं गतवन्तः । ते वनेषु, पर्वतशिखरेषु, गुहासु इत्यादिषु निवसन्ति स्म । ते निरन्तरं प्रकृत्या प्रेरिताः आसन् । अनेकानां योग-आसनानां नामानि पशूनां, कीटाणां पक्षिणां, पर्वतानां, नदी इत्यादीनां उल्लेखः संस्कृते एव सन्ति । बहुवारं एते मुद्राः ऋषिमुनिभिः, शिल्पिभिः कर्मचारिभिः च नामाङ्किताः योगमुदासु । संस्कृतभाषायां आसनानां नामानि अवगन्तुं वयं एतेषां योगिनां विचारप्रक्रियया जीवनेन च सम्बद्धुं शक्नुमः तेषां प्रेरणाः काः आसन् इति वयं अवगन्तुं शक्नुमः । केन ते पेरिताः जाताः । किं तेषां मनसि प्रभावितम् न जायते । अनेन क्रमेण अस्माभिः अभ्यासं समानैः तत्त्वैः सह योजयितुं शक्यते ।

एतेन अस्माभिः अस्य प्राचीन-अभ्यासेन सह आध्यात्मिकसम्बन्धस्य विकासाय साहाय्यं भविष्यति ।

योगस्य अतीव जटिलः इतिहासः अस्ति । अयं हिन्दुधर्मः, जैनधर्मः, बौद्धधर्मः इत्यादिभिः अनेकैः मतैः, तथैव अनेकैः संस्कृतिभिः च प्रभावितः अस्ति । अयं इतिहासः सहस्रवर्षप्राचीनः अस्ति, योगस्य प्रारम्भिकविवरणानि वेद इति नाम्ना प्रसिद्धासु प्राचीनहिन्दुग्रन्थेषु दृश्यन्ते । वस्तुतस्तु लोकजीवनसम्बद्धाः एव आसन् योगस्य आसनानि । अतिसम्प्रति योगस्य माहात्म्यं बहु आपतितं साम्प्रतिकजटिलपरिस्थितिकारणात् । योगस्य अनभ्यासादेव रोगाणां प्रादुर्भावः वर्धितः जातः अतः लोकाः रोगेण पीडिताः सन्ति । अतः सर्वे लोकाः स्वजीवनस्य समय-सारिण्यां योगाभ्यासम् अवश्यं स्थापनीयेत् ।

कौटिलीय अर्थशास्त्रम्

चयनिका बरठाकुर

प्रिया दास

तृतीयषान्मासिकः स्नातककक्ष

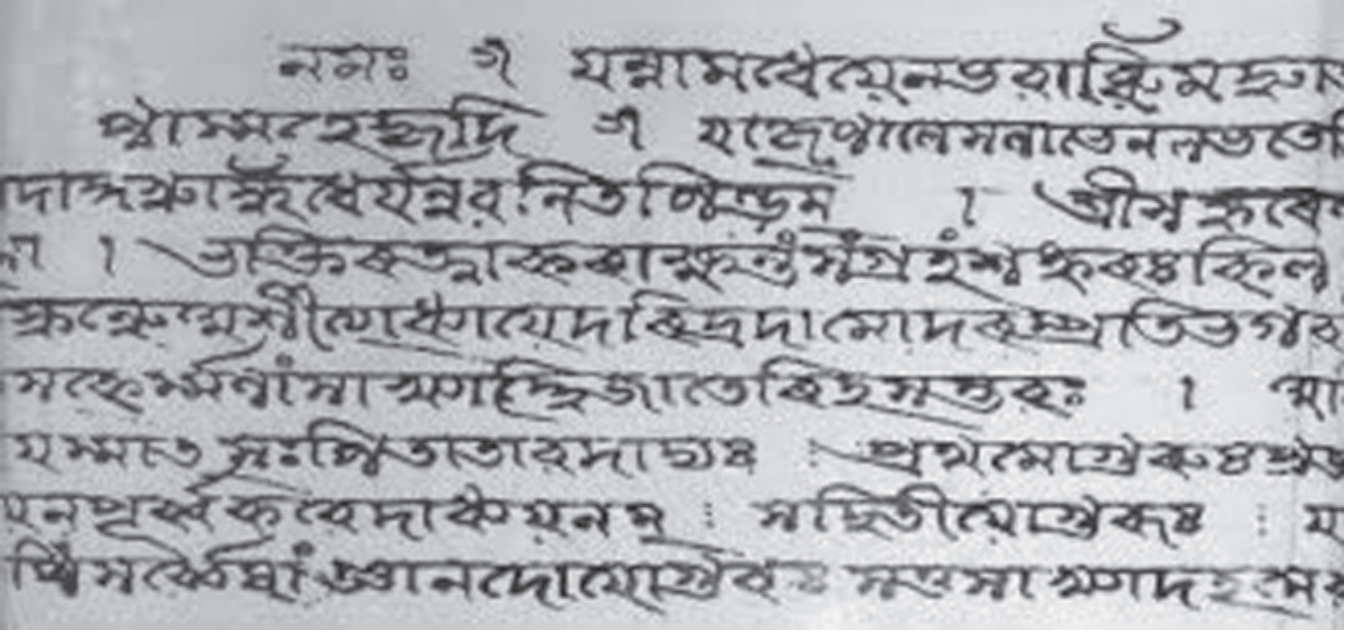
अर्थशास्त्रं कौटिल्यस्य विश्वप्रसिद्धः ग्रन्थः अस्ति यस्मिन् प्राचीनभारतीयराजनीतेः विस्तृताः प्रामाणिकाः च सूचनाः सन्ति। भारतीयराजनैतिकविज्ञानविषये अयं प्राचीनतमः प्रामाणिकतमः च ग्रन्थः अस्ति। आधुनिकराजनैतिकविज्ञानस्य प्राचीन नीतानां आर्थिकविमर्शानां प्राचीनानि बहूनि उदाहरणानि अत्र सन्ति। कौटिल्यस्य अर्थशास्त्रं पुराविदुषां संकलितानां विविधानां अर्थशास्त्राणां वा दण्डनीतानां वा सन्दर्भाः सन्ति, तेषां संकलनम् इति कथ्यते। विष्णुगुप्तः चाणक्यः कौटिल्यः वा मौर्यसम्राट्-चन्द्रगुप्तस्य मन्त्री सामान्यतया अर्थशास्त्रस्य लेखकः इति मन्यते, एतानि त्रीणि नामानि एकस्यैव व्यक्तेः सः एव अर्थशास्त्रं रचितवान् इति तथ्यं च बाणभट्टेन, दण्डीकमण्डकेन च समर्थितम्।

अर्थशास्त्रं कौटिल्येन विवक्षितं यत् अर्थः धनं वा मनुष्याणां निवसतां पृथिवीं वा भूमिं वा प्राप्तुं परिपालनं च साधनं वा ज्ञायते। दण्डस्य स्वरूपं, राज्ञ प्रजानां च सम्बन्धः इत्यादीनां

राजनैतिकविषयाणां सैद्धान्तिकविमर्सस्य अपेक्षया राज्य-शासनसम्बन्धिनां समस्यानां समाधानरूपेण व्यवहारिकज्ञानस्य प्रसारार्थं मुख्यतया एतत् पुस्तकं लिखितम् अस्ति।

अस्मिन् ग्रन्थे देशस्य प्रशासनिक-आर्थिक - आवश्यकानां विषये अस्ति। अयं ग्रन्थः सूत्रशैल्या लिखितः अस्ति, न स्य भाषा च किञ्चिदपि प्रौढम् अस्ति। शब्दानां प्रचुरतायां अर्थभेदः अतीव कठिनः भवति। पूर्वं महामहोपाध्याय गणपति शास्त्री, पंडित श्यामा शास्त्री, बम्बाई विश्वविद्यालयस्य प्राध्यक्ष अस्य द्वितीया अध्यायस्य तथा चतुर्थ अध्यायस्य अनुवादः शादगुण्यनामुः सप्तम-अध्यायस्य एकादश अध्यायस्य कृते कृतः अस्ति तथा चा डॉ डिम्बेश्वर शर्मा इत्यनेन आरम्भस्य द्वितीयस्य अध्यायस्य चतुर्थस्य अध्यायस्य अनुवादः कृतः अस्ति। सम्प्रति विभिन्नभाषासु अस्य ग्रन्थस्य अनुवादः समुपलब्धः।

अर्थशास्त्रं २५ अधिकरणेषु विभक्तम् अस्ति। एतेषु २५ अधिकरणेषु २५० अध्यायाः २८० अध्यायाः च सन्ति।

महापुरुष श्रीमन्तशंकरदेवस्य संस्कृतसहित्ये अवदानम्

श्रीतितिक्षा मधुकल्य

कक्षा - उच्चतरमाध्यमिक - प्रथमवर्षः

महापुरुषः श्रीमन्तशंकरदेवः एक सुप्रसिद्धः वैष्णवधर्मस्य गरु आसीत् । ईशवीय एकोनपञ्चाशदधिकचतुर्दशशततम-(१४४९) वर्षस्य आश्विनमासे असमप्रदेशस्य नवग्राम वरदोवा मण्डलस्य आलिपुखुरीग्रामे शंकरदेवस्य जन्म अभवत् । तस्य पितुर्नाम कुसुम्बर भुजा, मातुर्नाम च सत्यभामा । शैशवे एव तस्य माता-पितरौ दिवं गतौ । तयोर्मरणात् परं शंकरदेवस्य वृद्धमाता खेरसूती तं पालितवती । तदनन्तरं महेन्द्रकन्दलीमहेदयस्य विद्यालये शिक्षाग्रहणाय खेरसूती शंकरदेवस्य नामभर्तिकरणं करितवती । कानिचित् दिनानि तत्र यापयित्वा सः वर्णमालां ज्ञात्वा एव स्वकीयां प्रतिभां प्रदर्शयितुं समर्थोऽभवत् । अल्पे वयसि एव पुराणादिशास्त्राणि अधीत्य शंकरदेवः स्वकीयपाण्डित्यस्य परिचयं दत्तवान् ।

महापुरुषः शंकरदेव एकशरण हरि-नाम-धर्मस्य प्रवर्तकः आसीत् ।

धर्मगुरुः शंकरदेवः धर्मप्रचारार्थं कीर्तननामकं ग्रन्थं विरचितवान् । भागवतपुराणमपि अनुदितवान् । भागवतस्य आख्यानानि आश्रित्य अनेकग्रन्थान् च विरचितवान् । तेषु 'हरिचन्द्र-उपाख्यानम्', 'अजामिल-उपाख्यानम्', 'बलिच्छलनम्' इत्यादयः ग्रन्थाः उल्लेखनीयाः । संस्कृतभाषायां शंकरदेवेन भक्तिरत्नाकर नामक संग्रह-ग्रन्थः विरचितः तेन विरचितः अन्येषु, ग्रन्थेषु भक्तिप्रदीप-अनादिपातन गुणमालादयः उल्लेखनीयाः ।

धर्मप्रचारस्य माध्यमरूपेण तेन अनेकानि वरगीतानि अङ्गीयानाटकानि च रचितानि । अङ्गीयानाटकानां मध्ये 'रुक्मिणी-हरणम्', 'पारिजात-हरणम्', 'चिह्नयात्रा' इति एतानि प्रसिद्धानि सन्ति । अनेन प्रकारेण श्रीमन्तशंकरदेवः धर्मप्रचारम् अतिरिच्य साहित्यजगति अपि महदवदानं कृतवान् ।

महाकविः कालिदास :

जेचमिन बरदलै

उच्चतर माध्यमिक प्रथम वर्षः

भारतगौरवस्य कविकलगुरोः कालिदास्य नाम निखिले साहित्यसंसारे सुपरिचितम् अस्ति। अस्य महाकवेः कीर्तिराशिः देशदेशान्तरे प्रस्थिता। परन्तु कविकालिदासः कुत्र कं वंशं स्थलविशेषं समलंकृतवान् इति अस्मिन् विषये विसम्बादः अस्ति। अस्य महाकवेः विकासकालम् अधिकृत्य विदुषां वैमत्यं दृश्यते। तथापि एतत् निश्चितं यत् कालिदासः चन्द्रगुप्तस्य विक्रमादित्यस्य भूपतेः राजसभायां नवरत्नेषु अन्यतमः आसीत्। साम्प्रतिकैः कविभिः ईषवीय-पञ्चमशताब्दीतः सप्तम-शताब्दीपर्यन्तं कालिदासस्य समयः निश्चीयते।

कालिदासः रघुवंशम्, कुमारसम्भवम् चेति द्वे महाकाव्ये, ऋतुसंहारम्, मेघदूतम्, चेति द्वे खण्डकाव्ये, अभिज्ञानशाकुन्तलम्,

मालविका-अग्निमित्रम्, विक्रमोर्वशीयम् चेति त्रीणि नाटकानि विरचितवान्। श्रुतबोधः, नलोदयम्, शृगारतिलकम्, पुष्पवानविलासम् इति एतेऽपि ग्रन्थाः कालिदासस्य कृतयः इति मन्यन्ते केचित् मनीषिणः।

अभिज्ञान शाकुन्तलनाटकं न केवलं कालिदासीयसाहित्ये, अपि तु विश्वनाट्यसाहित्येऽपि श्रेष्ठं स्थानम् अधिकरोति।

एषु समग्रेषु एव काव्येषु तथा नाटकेषु नानारसानां सम्यक् प्रयोगः भवति, येन सहृदयानां हृदये अनाविल आनन्दो जायते।

एवं कालिदासः निरुपमकाव्यसम्पदा अनुपमया सप्रतिथया च समग्रे एव संस्कृतवाङ्मये अत्युत्कृष्टं स्थानं लभते। प्रकृतिसौन्दर्यवर्णने अयं सम्राट् एव अतः उच्चते 'न कालिदासाद् अपरः कविन्द्रः' इति।

भारत के स्वाधीनता संग्राम में असम का अवदान

लिकुमा साहा

पंचम षान्मासिक, हिन्दी विभाग

प्रस्तावना :

हमारे देश भारत के इतिहास में भारतीय स्वतंत्रता संग्राम एक अति महत्वपूर्ण घटना है। भारत के स्वतंत्रता संग्राम में जिस प्रकार भारत के अन्य राज्यों ने अपनी भागीदारी दी उसी प्रकार असम ने भी अपनी भागीदारी प्रदान की है। असम भारत का उत्तर-पूर्वी राज्य है। स्वतंत्रता की चाहत रखनेवाले असम के कई सेनानियों ने इंडियन नेशनल कांग्रेस के बड़े नेताओं के साथ काम करना शुरू किया था ताकि वे भारत की आजादी में योगदान दे सकें। असम (चाय) के लिए पुरे विश्व में विख्यात है, इसीलिए ब्रिटिश सरकार के द्वारा चाय की खेती करनेवाले किसानों को बहुत अधिक शोषण किया जाता था। यह वही संग्राम है जिसने आज से पचास वर्ष पूर्व १५ आगष्ट, १९४७ की अंग्रेजों की गुलामी से सम्पूर्ण भारतवर्ष को स्वतंत्रता दिलाई थी, इसमें असंख्य देशभक्तों ने स्वाधीनता के इस महासंग्राम में अपना योगदान दिया। भारत माँ के लाखों बेटे, बेटियों ने आजादी के यज्ञ में अपने को शहीद कर दिया था।

पहली महिला शहीद भोगेश्वरी फुकननी :

भोगेश्वरी फुकननी असम की पहली महिला शहीद है। उनका

जन्म १८८५ को असम के नगांव जिले में हुआ था। स्वतंत्रता संग्राम के समय असम में सबसे ज्यादा रक्तपात नगांव जिले में ही हुआ था। बचपन से ही देशभक्त का स्वभाव उनमें मौजूद था, स्वतंत्रता आंदोलन ने मुक्त विद्रोह का रूप धारण कर लिया था। ब्रिटिश सेना के बाधा का परवाह किये बिना उन्होंने अपना आंदोलन जारी रखा था। अपने दल का नेतृत्व करते हुए जब वे आगे बढ़ी तो पुलिस की गोली से उनके सहकर्मी कलाई कोच, हेम बरा शहीद हुए और अन्य लोग घायल हो गए। फिर जंगाल बलहु नामक स्थान पर पुल को नष्ट करने के लिए वे जुलूस बनाकर आगे बढ़ी। इस बार पुलिस की गोली में हेमराम पातर और गुणोथ बरतुले शहीद हुए, पर भोगेश्वरी ने जो ठान लिया था, वह करके ही दम लिया। जब सब लोग तिरंगा लेकर आगे बढ़ने लगे, भोगेश्वरी की सहेली रत्नमाला से पुलिस ने तिरंगा छीन लिया और वे जमीन पर गिर पड़ी, तिरंगे को पुलिस का कप्तान फिनिस शाहब अपमान कर फेंकने ही वाले थे कि तब भोगेश्वरी गरज उठीं। वे उस तिरंगे के डंडे से ही कप्तान के मुंह में आघात किया और उसने उनके माथे पर कई गोलियां दाग दी और वे शहीद हो गयी।

मणिराम देवान :

उनका जन्म १८०६ में हुआ। वे १८५७ की क्रांति से प्रभावित थे और इसलिए उन्होंने अपने जीवन का अधिकांश समय ब्रिटिश विरोधी आंदोलन में लगाया। उन्होंने भारतीय स्वाधीनता हेतु आयोजित असहयोग आंदोलन, सत्याग्रह आंदोलन और भारत छोड़ो आंदोलन तीनों में महत्वपूर्ण भूमिका निभाई हैं। १९४२ में उन्हें अंग्रेजों ने जेल में डाल दिया और बिना सही के पक्ष जाने उन्हें फांसी की सजा दी। ऐसे वीर को आज पूरा असम याद करता है और उनकी गाथा भारतवासी भी जानते हैं।

गोपीनाथ बोरदोलोई :

गोपीनाथ बोरदोलोई भारतीय स्वतंत्रता सेनानी और राजनीतिज्ञ थे। उनको भारत की आजादी के बाद असम का पहला मुख्यमंत्री बनने का सौभाग्य प्राप्त हुआ। वे गांधीजी की अहिंसावादी विचारधारा से अधिक प्रभावित थे। अपने लोगों और अपने राज्य के लिए उनके निष्ठा को देखते हुए उस समय के राज्यपाल जयराम दास दोलतराम ने उन्हें (लोकप्रिय) की उपाधि प्रदान किया। उनके गोयदान के लिए उन्हें भारत रत्न से सम्मानित किया गया है।

कनकलता बरुआ :

'बीरबाला' और 'शहीद' नाम से ख्यात कनकलता बरुआ का जन्म १९२४ में हुआ था। वह भारत के स्वतंत्रता सेनानी थी, वह उम्र की भले ही छोटी थी परंतु उनमें साहस का भण्डार था। १९४२ में भारत छोड़ो आंदोलन के दौरान राष्ट्रीय ध्वज के साथ जुलूस का नेतृत्व कर रही थी जिसे देखते हुए ब्रिटिश सेना ने उन पर गोलीबारी की और इस आंदोलन के दौरान वह शहीद हुए। उनके योगदान असमवासी एवं भारतवासी के हृदय में सदैव स्मरण तथा जीवित है और रहेगा।

कुशल कोंवर:

कुशल कोंवर जन्म २१ मार्च १९०५ में हुआ था। वह शाही परिवार से थे। जलियांवाला बाग की घटना का असर पूरे भारत में हुआ और इस घटना को देखते हुए असहयोग आंदोलन की शुरुआत हुई

जिसमें कुशल कोंवर ने आगभाग लिया था। इस आंदोलन का नेतृत्व सरूपथार क्षेत्र से किया और वहीं से कांग्रेस पार्टी के अध्यक्ष बने। उन्हें रेल की पटरी से स्त्रीपरी को हटाने के लिए दोषी माना गया और फांसी की सजा दी गई, वे देश के लिए शहीद हुए हैं।

गुणेश्वरी देवी :

गुणेश्वरी देवी भी भारतीय स्वतंत्रता संग्राम की एक सक्रिय सेनानी थी। असम के नगांव जिले में उनका जन्म हुआ था, वे घर पर बैठी नहीं रही और स्वाधीनता आंदोलन में कूद पड़ी, १९३० में राउंड टेबल कॉन्फ्रेंस के विरोध में देशभर में प्रतिवाद हुआ था, असम में भी हुआ था। नगांव शहर में दो तरफ से जुलूस निकाला गया था, उनमें से एक जुलूस का नेतृत्व गुणेश्वरी देवी ने किया। इस जुलूस में पुलिस का भी सामना करना पड़ा था। विभिन्न अत्याचार हुआ था। जेल में रहकर भिन्न भिन्न कठोर दण्ड के बाद भी वे रिहा होकर जोरों-शोरों से आंदोलन में कुद पड़ी थी। इसी तरह उन्होंने देश की आजादी की लड़ाई में अपना सहयोग दिया था।

चन्द्रप्रभा सैकियानी :

उनका जन्म १९०१ में असम के कामरूप जिले में हुआ था। उन्होंने गांधी जी के स्वदेशी आंदोलन में भाग लिया और प्रधानाध्यापिका के दायित्व से त्यागपत्र देकर एक महिला मोर्चा बनाया, अपना पूरा जीवन भारतमाता के चरणों में समर्पित कर दिया। उन्होंने 'स्वदेशी अपनाओ' नारे का घर-घर जाकर प्रचार किया और अंग्रेजी बस्तुओं को बहिष्कार की बात की है स्वाधीनता का मनमोहक दृश्य अपनी आँखों से देखी हैं।

निकर्ष :

इन महान व्यक्तियों के उदार सोच, विचार धारा और महानता का ही परिणाम है कि आज हम स्वाधीन भारत में जी पा रहे हैं। इन सभी महान व्यक्तियों का योगदान असमवासी के साथ भारतवासी के दिल में स्मरण रहेगा।

'सिक्का बदल गया' कहानी में भारत-पाक विभाजन का चित्रण

मिलि तिवारी

पंचम षान्मासिक, हिन्दी विभाग

भारत-पाक विभाजन भारत की ही नहीं अपितु विश्व इतिहास की त्रासदियों में एक है। यह एक राजनीतिक ध्वंस से अधिक एक मानसिक ध्वंस के रूप में हिन्दी कथा साहित्य में उभरा है और केवल हिन्दी साहित्य में ही नहीं बल्कि पंजाबी, उर्दू, सिंधी आदि भाषाओं के लेखकों ने भी इस विध्वंस को अपने साहित्य में जगह दी है। हिन्दी लेखकों ने विभाजन में टुटते नैतिक मूल्यों और मानवीय संवेदना के धरातल पर अपनी कहानियाँ लिखी हैं।

स्वयं कृष्णा सोबती ने सिर्फ विभाजन के संदर्भ को 'सिक्का बदल गया' में ही नहीं बल्कि अपनी अन्य कहानियों 'डरो मत मैं तुम्हारी रक्षा करूँगा' और 'मेरी माँ कहाँ' में भी अभिव्यक्ति दी है।

'सिक्का बदल गया', कृष्णा सोबती जी द्वारा लिखी गयी प्रसिद्ध कहानी है। 'सिक्का बदल गया' का प्रकाशन वर्ष 1948 है। लेखिका ने इस कहानी के माध्यम से भारत-पाक विभाजन के समय उभरनेवाली परिस्थितियों का बड़ा मार्मिक चित्रण किया है। पीढ़ियों से जो हिन्दु मुसलमान कभी आपस में बंधुत्व की भावना से रह रहे थे, अलग होने से विवश हो गए और उनके दिलों में परस्पर घृणा, हंसा व अविश्वास की भावना उत्पन्न हो गयी। उन्हें अपनी-अपनी जन्मभूमि को छोड़ने के लिए विवश होना पड़ा। 'सिक्का बदल गया' कहानी की मुख्य पात्र शाहनी है, जो कहानी के प्रारंभ से सुबह चनाब में नहाने जाती है। पिछले पचास वर्षों से शाहनी इस प्रकार सुबह चनाब के ठंडे पानी से नहाती है। पर उसे आज सब कुछ बदला लग रहा है। वह नहाकर शेरा के घर जाती है। शेरा को शाहनी ने बचपन से पाला है, पर वह आज शेरा का मनोभाव समझ नहीं पा रही। शेरा भी अन्दर ही अन्दर शाहनी की हत्या कर हवेली पर कब्जा करना चाहता है। लेकिन उसे शाहनी द्वारा किये गये उपकारों व स्नेह की याद आ जाती है।

शेरा शाहनी को घर तक छोड़ने जाता है। शाहनी वातावरण में फैले हुए गंभीरता को परखकर उदास हो जाती है। सारा दिन शाहनी उदास रहती है। कभी वह हवेली में बहु बन कर आई थी, आज अपना सारा अधिकार खो रही है। अचानक रसुली आकर शाहनी को ट्रक आने की सुचना देता है। वह समझ जाती है कि अब यह घर छोड़ने का समय आ गया है। बहुत सारे गाँव वाले उसे सांत्वना देने आये हैं। गाँववालों के विचित्र व्यवहार देखकर वह अस्थिर हो जाती है विवशता लिए हुए वह सबके प्रति ममता का भाव लिए हुए वह अनजानी राह की ओर अकेले चल पड़ती है।

लेखिका कृष्णा सोबती जी अपनी कलम द्वारा भारत विभाजन के दर्द को व्यक्त करने में सफल रही है। वही शाहनी जो शेरा को पुत्रवत मानती रही और उसे स्नेहपूर्वक सहायता करती रही, आज वही लोग धार्मिक आग में जलकर उसे अपने घर व गाँव छोड़ने को मजबूर कर रहे हैं। लोग उसकी धन सम्पत्ति लूटना चाहते हैं। थानेदार दाऊद खां शाहनी की हालत देखकर विचलित हो जाता है और अपराध भाव से भरकर कहता है कि शाहनी उन लोगों के बारे में गलत न सोचे। यदि वे लोग शाहनी के लिए कुछ करने की स्थिति में होते तो जरूर करते पर हालत के हाथ वे सब निराश है। राज बदल चुका है, सिक्का बदल चुका है।

कहानी के अंत में जब शाहनी कैंप पहुँचकर जमीन पर लेटती है तो सोचती है कि सचमुच ही राज बदल गया है पर सिक्का कैसे बदल सकता है। सिक्का तो मैं अपने गाँव, अपनी हवेली में ही छोड़ आई हूँ, शाहनी की आँखें फिर गीली हो जाती है। फसल से लदे गाँवों में खूनी संघर्ष जारी था। शायद इसे ही राज का बदलना या सिक्के का बदलना भी कहा जाता है।

अंधेर नगरी

भारतेन्दु हरिश्चंद्र

अँधेर नगरी नाटक: एक समीक्षा

पूर्णमा टेरेनपि

पंचम षान्मासिक, हिन्दी विभाग

आधुनिक हिंदी साहित्य के कवि भारतेन्दु हरिश्चंद्र का जन्म ९ सितम्बर १८५० में। उनका जन्मस्थान है बनारस। जब भारतेन्दु पाँच-छः वर्ष के थे तब उनके माता का देहांत हुआ तथा दस वर्ष में उनके पिता का देहांत हो गया था। भारतेन्दु ने पाँच-छः वर्ष से ही काव्य-रचना शुरू कर दिया था। उन्होंने 'कविवचन सुधा' (१८६८), 'हरिश्चंद्र मैगजीन' (१८७३) आदि पत्रिकाओं का सम्पादन किया था। भारतेन्दु द्वारा लिखा गया नाटकों के नाम- 'भारत-जननी', 'सत्य हरिश्चंद्र', 'भारत-दुर्दशा', 'नीलदेवी' आदि। 'अँधेर नगरी', 'वैदिकी हिंसा-हिंसा न भवति' आदि समस्त कृत प्रहसन हैं।

भारतेन्दु के नाटक 'अँधेर नगरी' एक सफल प्रहसन है और यह नाटक के रूप में भी प्रसिद्ध हैं। इस नाटक में कुल छः अंक हैं। इस नाटक में दिखाया गया है कि किस तरह एक राजा विवेकहीन और अज्ञानी होने के कारण प्रजाओं को भी कर्मों का फल भोगना पड़ा।

(क) विवेकहीन और निरंकुश व्यवस्था : इस नाटक में राजा 'चौपट' विवेकहीन और अज्ञानी थे। जिसके कारण पूरे प्रजाओं को भोगना पड़ता है। एक साधारण बकरी दीवार से दबकर मर गए थे। चौपट राजा ने न्याय दिलाने की बात करते हैं। कई लोगों को राजा दीवार से दबकर बकरी मरने के अपराध में फाँसी पर चढ़ाना चाहते थे। तो यहाँ देखा गया है कि राजा का शासन अच्छा एवं विवेकहीन है।

(ख) अव्यवस्था : 'अँधेर नगरी' नाटक में दिखाया गया

शासन अव्यवस्थित है। जहाँ पर राजा का विवेक नहीं है और वह मूर्ख है। प्रजा भी विवेकहीन और मूर्ख होने के कारण राजा का आदेश बिना विरोध किए पालन करते हैं।

(ग) शोषण और संवेदनहीनता : राजा मूर्ख था। जिसे सही गलत का पता नहीं था। उस बकरी का दीवार दबकर मर जाने पर राजा ने बहुत लोगों को सजा देने का निर्णय लिया। राजा एक संवेदनहीन व्यक्ति था।

(घ) अधिक लालच : गोबरधन दास लोभी व्यक्ति थे। गोबरधन दास को अँधेर नगरी में पहुँचकर टके सेर भाजी टके सेर खाजा सुनके बड़े आनंद मिले। उस नगर में कोतवाल को बकरी के दीवार से दबकर मरने के कारण फाँसी देना चाहता था, पर कोतवाल पतला था और फाँसी का फन्दा बड़ा था। राजा ने आदेश दिया कि उस नगर में जो भी मोटा आदमी मिले उसे ही फाँसी पर चढ़ा दे। गोबरधन दास मोटा था इसलिए राजा के प्यादा आकर गोबरधन दास को फाँसी देने के लिए ले जाते हैं। गोबरधन दास तब मन-मन में सोचा गुरुजी ठीक कहते हैं कि अधिक लोभ और लालच बुरी बात है। मुझे उनके बातों का पालन करना चाहिए था।

(ङ) जनता की अकर्मण्यता : अगर शासक मूर्ख, अहंकारी हो तो जनता या प्रजा का यह हक है कि वह इस बात का विरोध करें। लेकिन जनता इस बात का विरोध नहीं करते हैं। इस नाटक में भी यह देखा गया है कि प्रजा भी अकर्मण्य थे। जिसके कारण वे राजा का विरोध नहीं करते।

'आपका बंटी' उपन्यास में बाल मनोविज्ञान

नंदिनी वार्मा

पंचम षान्मासिक, हिन्दी बिभाग

'आपका बंटी' उपन्यास के रचयिता मन्नु भंडारी जी हिंदी साहित्य जगत की प्रसिद्ध लेखिका हैं। 1960 दशक की नयी कहानी आंदोलन में मन्नु भंडारी जी एक मुख्य महिला लेखिका रही। मन्नु भंडारी द्वारा रचित 'आपका बंटी' बाल मनोविज्ञान पर आधारित एक कालजयी उपन्यास है।

भारतीय बाल साहित्य लेखन परंपरा बीसवीं शताब्दी से प्रारम्भ हुई थी। जिसमें बच्चों के जीवन और मनोभावों को प्राथमिकता दी गई है। बच्चों का हृदय कल्पना, आशा, उत्साह, उमंग, विश्वास, जड़-जीव के प्रति प्रेम की भावनाओं से भरा रहता है। बच्चे अत्यंत संवेदनशील होते हैं। जिज्ञासा की भावना,

काल्पनिक दुनिया में विचरण करना बच्चों का सहज प्रवृत्ति है। जो (आपका बंटी) उपन्यास में बंटी के चरित्र में भी झलकता है। परंतु आधुनिकता के घेरे में और मानसिक तनाव के कारण बच्चों का बालपन, बचपना, निश्छल प्रेम और सरल संवेदनशील मन अब परिवर्तित होता जा रहा है। वर्तमान समाज में बाल विमर्श एक विशिष्ट मुद्दे की रूप में उपस्थित हुआ है। इसीलिए रचनाकारों ने बच्चों की मानसिकता को और उससे सम्बंधित विशिष्ट घटनाओं को अपने लेखनी में स्थान दिया है।

मन्नु भंडारी जी ने 'आपका बंटी' में एक बंटी को आधार बनाकर बंटी जैसे समाज की उन सभी बच्चों की मनोदशा का

वर्णन किया है। जो माता-पिता के अलगाव के बीच पिसता चला जाता है। उपन्यास में माता-पिता शकुन और अजय का सम्बंध विच्छेद और दूसरी वैवाहिक सम्बंध से रिश्तों का अचानक बदल जाना बंटी को अंदर से तोड़ देता है। बंटी के चरित्र में आम बच्चों की तरह बाल-सूलभ मनोवृत्ति दिखाई पड़ता है। जो पहले जादुई काल्पनिक दुनिया में ही खोया रहता था। बंटी बहुत ही नटखत, शरारती और कौतुहल प्रवृत्ति का था। उसमें बाल-सुलभ ईर्ष्या भी झलकती थी। बंटी का यह भोलापन, मासुमियत माता-पिता की आपसी रंजिशें, अलगाव और तलाक के चलते मुरझा जाता है और उसका बचपन इन

रिश्तों की उलझनों में कहीं खो जाता है। माता-पिता अपने व्यक्तिगत आकांक्षा और स्वार्थ के लिए अलग हो जाते हैं और नई जीवन की शुरुआत करते हैं पर इन सब के बीच अकेला रह जाता है तो केवल बंटी और बंटी जैसे समाज के अनेक बच्चे। बंटी आम बच्चों की ही भांति अपने माँ के ऊपर एकाधिकार की भावना रखता है जिससे बाद में शकुन की डॉ जोशी से शादी और बढ़ती नजदीकियाँ वह सहन नहीं कर पाता है और धीरे धीरे, आक्रोश और अकेलापन से घिर जाता है। सम्बंधों में आए परिवर्तन से बंटी अंतर्मुखी स्वभाव का हो जाता है और असमय ही समझदार होने की कौशिश करता है। गुस्से में बंटी घर के सामानों का तोड़-फोड़ करना उनके बाल-सुलभ प्रवृत्ति को ही दर्शाता है। मम्मी को तंग करना, बदले की भावना, डॉ जोशी और उनके बच्चों को अपना नहीं पाना उसके मन में पड़े गहरे चोट और नफरत का ही प्रतिक्रिया है। डॉ. जोशी के घर बंटी को बहुत उपेक्षित सा महसूस होता था। वह मम्मी के ऊपर अपना अधिकार समझता था। जब शकुन अमि और जोत के प्रति समान भावना रखने लगी तब बंटी को ऐसा महसूस होने लगा जैसे इन सब के बीच वो फालतु है, तीसरा बच्चा, फालतु बच्चा। शकुन बंटी के रवैया से परेशान होकर उसे अपने से दूर करने लगी। जिससे बंटी का मन वह आहत होता है और मम्मी से बदला लेने की भावना से अजय के पास चला जाता है। बंटी की परेशानियों को अजय भी समझने में असमर्थ रहा।

पिता भी उसके हरकतों को एबनार्मल मानकर उसे अपने से दूर होस्टल में भेज देता है। माता-पिता के रहते हुए भी अंत में बंटी उपेक्षित और अकेला रह जाता है।

उपन्यास के अंत में मन्नु भंडारी जी ने बंटी के मन में उत्पन्न कामुकता की भावना और बाद में अपराधबोध से घिर जाना इस विषय पर भी चर्चा किया है। लेखिका के अनुसार बंटी जैसे छोटे बच्चों में इस तरह का

भावना होना सामान्य नहीं है। शकुन और डॉ. जोशी के शारीरिक सम्बंध का बंटी पर गहरा असर पड़ता है। बंटी असहज महसूस करता है और धीरे धीरे बंटी इन सब के बीच उलझ जाता है।

बंटी के साथ घटित यह सम्पूर्ण घटना पाठक को अंदर से झकझोर देता है। मन्नु भंडारी जी ने आपसी सम्बंधों में उलझा हुआ बंटी का जो दर्द है, पिता से बिछड़ना फिर अपना घर, बगीचा, दोस्त, फूफी और अंत में माँ का भी पीछे छूट जाना और अकेला रह जाना उस पर कैसा प्रभाव पड़ा उसे अत्यंत सूक्ष्म रूप से उपन्यास में उजागर किया है। मन्नु भंडारी ने जब यह उपन्यास लिखा तब तलाक के उतने मामलों न होंगे जितना आज होता है। आज बात-बात पर रिश्ते टूट जाते हैं। लेकिन इन सबके बीच जिसकी जिंदगी सुनेपन से बीतती है वह बंटी यानि बंटी जैसे समाज के अनेक बच्चों। मन्नु जी ने बंटी के माध्यम से उन तमाम बच्चों की मनोदशा का अतुल्य वर्णन किया है। बच्चों की मनोभावना को मन्नु भंडारी जी के अतिरिक्त शायद ही कोई इतना विस्तार से चर्चा किया हो। मन्नु भंडारी जी की 'आपका बंटी' उपन्यास में बालमनोविज्ञान की सब कड़ी बंटी के चरित्र के माध्यम से उभरकर सामने आती है। उन्होंने बंटी के माध्यम से बच्चों की मानसिकता को अत्यंत प्रभावशाली ढंग से उपन्यास में प्रदर्शित किया है। यही कारण है कि इस उपन्यास को हिंदी साहित्य में मील का पत्थर माना जाता है।

इस बार मोहब्बत हो जायेगी क्या ?

पूजा शर्मा

हिन्दी विभाग, पंचम छमाही

अगर शुरु से शुरु करूँ
तो इस बार मोहब्बत हो जायेगी क्या ?
तुम्हारी पसंदीदा गाने सुनाऊँ
तो तुम मेरे हो पाओगे क्या ?
एक शाम चाय पर तुम्हें बुलाऊँ
तो गुलाबों से भरा गुलदस्ता ले आओगे क्या ?
कुछ बात कहना है तुमसे
थौड़ी देर रुक पाओगे क्या ?
अगर शुरु से शुरु करू तो
इस बार मोहब्बत हो जायेगी क्या ?
इस बार मोहब्बत हो जायेगी क्या ?
गर शुरु से शुरु करूँ तो.....
मुझे अपनी आदत बना पाओगे क्या ?
आवाज पसंद है तुम्हारी
अपना पसंदीदा गाना सुना पाओगे क्या ?
एक रोज ढलता सूरज देखना है
चार कदम मेरे साथ चल पाओगे क्या ?
अपनी ही बातों में उलझा पाओगे क्या ?
अपनी ही बातों में उलझी सी
कभी उन्हें समझकर सुलझा पाओगे क्या ?
अगर शुरु से शुरु करूँ तो
मुझे अपनी आदत बना पाओगे क्या ?
अगर शुरु से शुरु करूँ तो....
तुम रुक जाओगे क्या ?
आदत नहीं मुझे किसी के साथ रहने की

तुम बुरी आदतें बदल पाओगे क्या ?
गुस्से में तुम्हें कभी चले जाने बोल दूँ
तो तुम छोड़कर जाओगे क्या ?
रुठ जाती हूँ छोटी बातों पर
तुम हर बार मना पाओगे क्या ?
अगर शुरु से शुरु करूँ तो
तुम मुझे कहानियों वाला प्यार कर पाओगे क्या ?
मुझे रुठना है तुमसे
तुम मनाने आओगे क्या ?
मैं भागना चाहती हूँ खुद से
मुझे टूटते हुये आओगे क्या ?
कुछ सुलझा रही हूँ
थोड़ा इंतजार कर पाओगे क्या
अगर सम्भाल न पाऊँ खुद को मैं
तो मेरा साथ निभा पाओगे क्या ?
चलो मान लो
शुरु से शुरु कर लिया
तब भी हमारी अधूरी कहानी पूरी
कर पाओगे क्या ?
घाव जो दिल पे यूँ लगे है...
तुम मरहम लगा के उन्हें भर पाओगे क्या ?
अगर मैं पास आई तुम्हारे
तो हमारे दरार मिटा पाओगे क्या ?
हिम्मत करके अपना टूटा दिल सामने रख दूँ
तो फिर से इश्क करके मेरा टूटा
जोड़ पाओगे क्या ?
इस बार की मुलाकात एक नई शुरुआत होगी
एक बार फिर मुझे अलविदा कह पाओगे क्या ?

ছাত্ৰী একতা সভা, ২০২৩-২৪ ৰ
বিষয়ববীয়াসকলৰ প্ৰতিবেদন

সভাপতিৰ একাষাৰ

জয় জয়তে এই শুভক্ষণত মই সেইসকল ব্যক্তিলৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিব বিচাৰিছো যিসকল মহান ব্যক্তিৰ ত্যাগ আৰু পৰিশ্ৰমৰ ফলশ্ৰুতিত ১৯৫২ চনতে প্রতিষ্ঠা লাভ কৰা নগাঁও ছোৱালী কলেজে বৰ্তমান পর্যন্ত নাৰী শিক্ষাৰ এক প্ৰাণকেন্দ্ৰ হিচাপে স্বাক্ষৰ বহন কৰি আহিছে। লগতে কলেজখনৰ এই জয়যাত্ৰাৰ অংশীদাৰ মোৰ চিৰনমস্য অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়কে প্ৰমুখ্য কৰি কলেজখনৰ আন আন শিক্ষাগুৰুসকলে শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিলোঁ আৰু মোৰ সহপাঠী তথা ভনীসকলে মৰম যাচিলোঁ।

সকলোৰে বুকুত কিছুমান হেঁপাহ থাকে। মোৰো হেঁপাহ জাগিছিল কলেজখনৰ হকে সেৱা আগবঢ়োৱাৰ। কলেজখনত নামভৰ্তি কৰাৰে পৰা লাহে লাহে কলেজখনক গভীৰভাৱে ভাল পাবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলোঁ। হয়তো ইয়াৰ ফলশ্ৰুতিতেই হেঁপাহবোৰ বুকুত শিপাইছিল। নগাঁও চহৰ আৰু কলেজখন মোৰ বাবে একেবাৰে নতুন আছিল। মোৰ জন্মস্থান তিনিচুকীয়াৰ পৰা আহি চহৰখনৰ লগতে কলেজখনৰ লগত চিনাকি হ'বলৈ মোক অলপ সময় লাগিছিল। দিন বাগৰিল, সকলোৰে লগত এক ঘৰুৱা সম্পৰ্ক গঢ় ল'বলৈ ধৰিলে। মোৰ প্ৰাণত নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ উশাহ স্পন্দিত হ'বলৈ ধৰিলে।

সময়ৰ খোজেৰে আগবাঢ়ি কলেজখনত মই তৃতীয় বৰ্ষত ভৰি দিলো। ছাত্ৰী একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচন সমাগত হ'ল। বান্ধৱী তথা শুভাকাংক্ষীসকলৰ প্ৰস্তাৱ যে মই ছাত্ৰী একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত অৱতীৰ্ণ হ'ব লাগে। নিৰ্বাচনত অৱতীৰ্ণ হোৱাৰ মোৰ কোনো হাবিয়াস নাছিল যদিও তেওঁলোকৰ পৰামৰ্শ তথা আদৰ

বিশ্বাসৰ বাবে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াম বুলি মনতে ঠিৰাং কৰিলোঁ। সেয়ে মোৰ আপোন বিভাগ 'প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ'ৰ বিভাগীয় প্ৰধান ছাৰৰ অনুমতি লৈ ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰী একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত সভাপতি পদত প্ৰাৰ্থীত্ব আগবঢ়ালোঁ। সকলোৰে বিশ্বাস আৰু একান্ত প্ৰচেষ্টাত মই জয়লাভ কৰিলো আৰু কলেজৰ ছাত্ৰী একতা সভাৰ ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ সভাপতি পদৰ গুৰুদায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিলোঁ। এইচেগতে মই নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ বৃহত্তৰ ছাত্ৰী সমাজক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিব বিচাৰো, যিসকলে মোৰ ওপৰত একান্ত আশা তথা বিশ্বাস ৰাখি মোক এই গুৰুদায়িত্ব অৰ্পণ কৰিলে আৰু কলেজখনৰ হকে সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুবিধাকণ প্ৰদান কৰিলে।

২০২৩ বৰ্ষৰ অক্টোবৰৰ ৩১ তাৰিখে আমি কলেজৰ ছাত্ৰী একতা সভাই দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। সেই দিনাৰ পৰাই আমি ছাত্ৰী একতা সভাই নিষ্ঠা, সততা আৰু দায়িত্ববোধেৰে কাম কৰি যাম বুলি প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হৈছিলোঁ। অলেখ সপোন, হেঁপাহ আৰু কৰ্ম আঁচনি লৈ আগবাঢ়িব লৈছিলোঁ। নিৰ্বাচনী ভাষণত কোৱাৰ দৰেই প্ৰত্যেকগৰাকী ছাত্ৰীৰ লগত থিয় হৈ তেওঁলোকৰ অসুবিধাখিনি বুজি কলেজ কৰ্তৃপক্ষক জনোৱাৰ লগতে সভাপতি হিচাপে থকা দায়িত্বখিনি পালন কৰিবলৈ একান্ত প্ৰয়াস কৰিছিলোঁ। কলেজ সপ্তাহ সমাৰোহ, সৰস্বতী পূজা আদি বিভিন্ন অনুষ্ঠান নিখুদ তথা উলহ-মালহেৰে উদ্‌যাপন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ।

২০২৪ বৰ্ষৰ ৬ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ১০ ফেব্ৰুৱাৰীলৈ আমাৰ কলেজ সপ্তাহ সমাৰোহ অনুষ্ঠিত হৈছিল। কলেজৰ উপাধ্যক্ষ ড° মীৰা বৰুৱা বাইদেউৰ দ্বাৰা পতাকা উত্তোলনৰে আৰম্ভ কৰা কলেজ

সপ্তাহ বিভাগীয় সম্পাদিকা আৰু বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক তথা শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰীসকলৰ সহায়-সহযোগত সুকলমে সমাপ্তি ঘটে। উল্লেখনীয় যে, এই বৰ্ষতে ক্ৰিয়া সম্পাদিকাৰ প্ৰচেষ্টাত Power lifting প্ৰতিযোগিতা প্ৰথমবাৰৰ বাবে অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল।

আমাৰ কাৰ্যকালত অধ্যক্ষ মহোদয়ক দাবী জনাইছিলো যে ছাত্ৰী একতা সভাৰ এটা নিৰ্দিষ্ট কাৰ্যালয় লাগে আৰু সেই মৰ্মে ছাত্ৰী একতা সভাৰ এটা নিৰ্দিষ্ট কাৰ্যালয় প্ৰস্তুত কৰা হৈছিল। ছাত্ৰীসকলৰ বাবে কাৰ্যালয়ত First Aid Box ৰ লগতে চেনিটেৰী পেডছৰো ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল।

আমাৰ কাৰ্যকালত কলেজৰ যিকোনো সদস্যই যদি কিবা বিপদৰ সন্মুখীন হৈছিল তেন্তে আমি ছাত্ৰী একতা সভাই একত্ৰিতভাৱে সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিলোঁ। ছাত্ৰী সমাজৰ প্ৰতি হোৱা প্ৰতিটো অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে আমি একত্ৰিত হৈ মাত মাতিছিলোঁ।

কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই :

মোৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰথমৰপৰা শেষৰ পৰ্যায়লৈকে সঠিক দিশত দায়িত্বসমূহ সূচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰিবলৈ দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়া, সন্মানীয় শিক্ষকবৃন্দ, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, ছাত্ৰীসকল আৰু প্ৰাক্তন ছাত্ৰী একতা সভাৰ

বিষয়ববীয়াসকল লগতে সতীৰ্থ বিষয়ববীয়ালৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

ছাত্ৰী একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মোক প্ৰাৰ্থীত্ব আগবঢ়াবলৈ সাহস, উৎসাহ আৰু প্ৰেৰণা যোগোৱা মোৰ বিভাগীয় প্ৰধান শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু ডঃ সন্দীপ চৌধুৰী ছাৰ, নীৰজ বৰা ছাৰ, সংঘমিত্ৰা বুঢ়াগোহাঁই বাইদেউ, ধীৰাংঙ্গনা বৰা বাইদেউলৈ অশেষ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। আপোনালোকৰ সাহস আৰু উৎসাহৰ অবিহনো হয়তো মই এই দিশত আগবাঢ়ি যোৱাটো কঠিন হৈ পৰিলহেঁতেন।

আটাইতকৈ মৰম আৰু শ্ৰদ্ধাৰ যাৰ অবিহনে মোৰ জীৱন আধৰুৱা মোৰ পিতৃ-মাতৃৰ ওচৰত মই সদায়েই চিৰকৃতজ্ঞ।

সামৰণি :

সৰ্বশেষত আমাৰ কাৰ্যকালছোৱাত সেৱা আগবঢ়াই যাওঁতে অজানিতে ৰৈ যোৱা ভুল-ভ্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। এই প্ৰতিবেদনৰ দ্বাৰা সকলোলৈকে পুনৰ কৃতজ্ঞতা জনাই সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু নগাঁও ছোৱালী কলেজ।

জয়তু ছাত্ৰী একতা সভা।

ধন্যবাদেৰে
সুপ্ৰিয়া শৰ্মা

উপ-সভাপতিৰ একাষাৰ

জয় জয়তে মই ঐতিহ্যমণ্ডিত নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ ড কুলেন চন্দ্ৰ দাস দেৱ, উপাধ্যক্ষ মহোদয়াকে প্ৰমুখ্য কৰি পৰম শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু লগতে সমূহ ছাত্ৰী তথা মোৰ সতীৰ্থবৃন্দলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মেট্ৰিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ ২০২০ বৰ্ষৰ ১ আগষ্ট তাৰিখে নগাঁও ছোৱালী কলেজত প্ৰথমটো খোজ দিছিলোঁ। ইয়াৰ পৰাই মোৰ শৈক্ষিক জীৱনৰ এক নতুন যাত্ৰা আৰম্ভ হৈছিল। ২০২২ চনত এই কলেজৰ পৰাই মই উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'লোঁ। এই দুবছৰীয়া যাত্ৰা অতিক্ৰম কৰি মই কলেজৰ পৰিৱেশৰ প্ৰতি ইমানেই মোহিত হৈ পৰিলো যে অন্য কোনো কলেজৰ নাম মনতেই অনা নাছিল। সেয়েহে মই স্নাতক ডিগ্ৰীৰ নামভৰ্তিও এই কলেজতেই কৰিছিলোঁ।

নগাঁও জিলাৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত অন্যতম শিক্ষানুষ্ঠান নগাঁও ছোৱালী কলেজখনে সময়ে সময়ে শিকাই গৈছিল যে জীৱন এক সংগ্ৰাম। জীয়াই থকাৰ সংগ্ৰাম। দেশ আৰু জাতি সমাজৰ সুৰক্ষাৰ সংগ্ৰাম। জীৱন বাটত হাতে-হাতে ধৰি প্ৰগতিৰ জখলাত খোপে-খোপে আঙুৰাই যোৱাৰ সংগ্ৰাম। এই সংগ্ৰাম জনমৰ পৰা মৃত্যুলৈকে চলি থাকে — মুক্তি, সৃষ্টি আৰু প্ৰগতিৰ সন্ধানত। এই সংগ্ৰামত জয়ী হোৱাৰ একমাত্ৰ পথ হৈছে শিক্ষা। শিক্ষাই হ'ল জ্ঞানৰ প্ৰতীক। জ্ঞানে মানুহক সৎ কামত আগুত কৰে। শিক্ষা হৈছে পৰিৱেশৰ লগত খাপ খাব পৰাকৈ বিশেষ ক্ষমতা। শিক্ষা হৈছে এক অভিজ্ঞতা আহৰণ কৰা এক নতুন প্ৰক্ৰিয়া যাৰ সহায়ত ব্যক্তিৰ অন্তৰ্নিহিত মানসিক শক্তিসমূহৰ বিকাশ সাধন হৈ পৰে। শিক্ষাই ব্যক্তিক

সমাজত শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আৱেগিকভাৱে পুৰঠ হ'বলৈ শিকায়। ইয়াৰ উপৰিও এই কলেজখনে শিকাইছিল যে বিদ্যাৰ্থী সকলেই হৈছে দেশৰ ভৱিষ্যত। বিদ্যাৰ্থী সমাজৰ মানসিকতা, চিন্তা-চেতনা আৰু কৰ্মৰাজিয়ে অকল ব্যক্তিগত জীৱনকে প্ৰভাৱিত কৰে তেনে নহয়, সমগ্ৰ দেশৰ সামগ্ৰিক স্বৰূপ নিৰ্দ্ধাৰণ কৰে।

যদিও অধ্যয়নেই হৈছে মোৰ প্ৰধান কৰ্তব্য তথাপিও মই অধ্যয়নতেই সীমাবদ্ধ হৈ থকা নাছিলোঁ। পাঠ্যপুথি শিক্ষাৰ সমান্তৰালভাৱে অন্যান্য দিশবোৰত ব্যস্ত থাকি ভাল পাওঁ। পঢ়াৰ উপৰিও মই নৃত্য-গীতৰ প্ৰতি বেছি আগ্ৰহী আছিলো বাবেই মনতে ভাবি থৈছিলো যে ২০২৩-২৪ বৰ্ষ হ'বলগীয়া কলেজ নিৰ্বাচনত মই নিজকে সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা হিচাপে প্ৰাৰ্থীত্ব আগবঢ়াম। দুৰ্ভাগ্যবশতঃ মই সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰূপে প্ৰাৰ্থীত্ব আগবঢ়াব নোৱাৰিলোঁ। যদিও মোৰ সপোন পূৰ্ণ হ'ল। নিজকে সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰূপে নহৈ উপ-সভানেত্ৰী হিচাপে নিযুক্ত হ'লোঁ। কথা এষাৰ আছেই নহয় — ভগৱানে যি কৰে ভালৰ বাবেই কৰে আৰু যি হয় ভালৰ বাবেই হয়।

আজি মই নিজকে সৌভাগ্যৱান বুলি জ্ঞান কৰোঁ। এই কাৰণেই যে ঐতিহ্যমণ্ডিত নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ মই এগৰাকী ছাত্ৰী হোৱাৰ লগতে ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰী একতা সভাৰ আনুষ্ঠানিকভাৱে এটা বছৰ কলেজখনৰ উন্নয়নৰ বাবে দায়িত্ব গ্ৰহণৰ সুবিধা পালোঁ।

২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰী একতা সভাৰ উপ-সভানেত্ৰী হিচাপে ৩১ অক্টোবৰ তাৰিখে শপত গ্ৰহণৰ দিনাৰেপৰা এই দায়িত্ব

সুচাৰুৰূপে পালন কৰিবলৈ বদ্ধপৰিপক্ক হোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলোঁ।

শপত গ্ৰহণৰ দিনাৰেপৰা আৰম্ভ হৈছিল মোৰ জীৱনৰ এক নতুন যাত্ৰা, এক নতুন পথৰ আৰম্ভণিৰ লগতে এক নতুন আশাৰ ৰেঙনি।

যদিও ছাত্ৰী একতা সভাৰ উপ-সভানেত্ৰীৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট কাৰ্যনাথাকে তথাপিও কলেজখনত অনুষ্ঠিত হোৱা বিভিন্ন অনুষ্ঠান সমূহৰ লগতে ছাত্ৰী একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া সকলৰ বিভাগীয় কাৰ্যত নিষ্ঠা আৰু সততাৰে অনুষ্ঠানসমূহ সুকলমে চলাই নিয়াত মই সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলোঁ।

এবছৰীয়া কাৰ্যকালত ছাত্ৰী একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া হিচাপে কলেজখনৰ উন্নতিৰ স্বার্থত কি সেৱা আগবঢ়ালোঁ বা কিমান দূৰ সফল হ'লো সেয়া আপোনালোকৰ বিবেচনাৰ অধীন। তথাপিও মই ব্যক্তিগতভাৱে অনুভৱ কৰোঁ যে, সততা আৰু নিষ্ঠাৰে নিজৰ

দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰি এবছৰীয়া কাৰ্যকালত নিঃস্বার্থভাৱে কলেজৰ উন্নতি স্বার্থত বিভাগীয় কাৰ্যৰ লগতে কলেজৰ প্ৰতিটো কামতে আগভাগ লৈছিলোঁ।

উপ-সভানেত্ৰী হিচাপে দায়িত্ব পালন কৰি এটা কথা উপলব্ধি কৰিলোঁ যে আপোন কলেজখন প্ৰতিষ্ঠাকালৰে পৰা বৰ্তমানলৈকে ইতিমধ্যে বহুদূৰ আগুৱাই আহিছে আৰু বহুদূৰ যাবলৈ এতিয়াও বাকী আছে। আপোন কলেজখন যাতে আগলৈ কেৱল অসমতেই নহয়, বিশ্ব দৰবাৰত জাকত জিলিকাৰে উজ্বলি উঠক তাৰে কামনাৰে মই মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত হোৱা ভুল-ত্রুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি মোৰ এই উপ-সভানেত্ৰীৰ প্ৰতিবেদন ইমানতেই সামৰিছোঁ।

জয়তু নগাঁও ছোৱালী কলেজ।

জয়তু ছাত্ৰী একতা সভা।

সংগীতা শইকীয়া

উপ-সভানেত্ৰী, ছাত্ৰী একতা সভা

২০২৩-২৪ বৰ্ষ

Report of General Secretary

Introduction :

It is a great pleasure for me to present the report on the activities and achievement of Nowgong Girls' College Students Union during the academic session of 2023-2024.

First of all I would like to thank to the Almighty God for all his blessings and guidance throughout the academic session. I would like to express my deepest and most heart felt gratitude to our respected principal sir Dr. Kulen Ch. Das for his endless support, advice and Guidance throughout the year. Also I would like to state that to all the faculty incharge, Department of English (family), all the teachers incharge and to all my fellow NGCSU members are the best colleagues I have ever met and they have showered upon me with their valuable support.

Established in June 1962, Nowgong Girls' College has grown to be a beacon of education and empowerment for women in the region, Located at the heart of the Nagaon city in Assam . Founded by a group of dedicated visionaries, the college has continually strived to provide quality education and holistic development to its students. I express my heartfelt gratitude to the students for entrusting me

with the responsibility of being the General Secretary. This report aims to highlight the key achievements and events of the past activities.

Personal Journey and Vision :

My journey from a day scholar at MGM Higher Secondary School in Dimapur, Nagaland, to becoming the General Secretary of the Nowgong Girls' College Students' Union (NGCSU) has been an incredible experience. Growing up in Dimapur, I was surrounded by the rich cultural heritage of Nagaland, which deeply influenced my outlook on life. At MGM Higher Secondary School, I actively participated in various extracurricular activities, which helped me develop essential leadership skills. When I transitioned to Nowgong Girls' College for higher education, I continued to engage in campus activities and initiatives, always striving to make a positive impact. My dedication to student welfare and my proactive approach in addressing issues resonated with my peers, earning their trust and respect. Balancing academics, cultural engagements, and leadership roles was challenging, but it was all worth it when I was elected as the General Secretary of NGCSU. In this role, I am committed to advocating for student rights and inspiring my

fellow students to pursue their ambitions with determination. “Upon taking office, my vision was to foster a more inclusive and vibrant campus life, addressing student needs and enhancing our academic and extracurricular profile. This vision was grounded in a commitment to creating a supportive environment where every student could thrive.

Challenges and Strategic Responses :

Navigating the socio-political landscape has posed several challenges for the Students' Union. Issues such as resource allocation, student grievances, and infrastructural improvements required strategic planning and proactive initiatives. We implemented various programs to address these challenges, including open forums, regular meetings with college authorities, and collaborations with local organizations. These efforts were aimed at ensuring that student voices were heard and that their concerns were addressed effectively.

Major Events and Cultural Activities

This year, we successfully organized the Saraswati Puja, which brought together students and faculty in celebration of knowledge and culture. College week days. The Diamond Jubilee Year was marked with grandeur, highlighting our college's rich history and achievements. Notable cultural programs included the Bihu and Srimanta Shankar Dev Tithi, showcasing our cultural heritage. Additionally, our students excelled in inter-college competitions, particularly at the Youth Festival at the University of Guwahati.

Nowgong Girls College also celebrated several significant events for the first time, marking milestones in the institution's history.

1) The birth anniversary of Bodofa Upendra Nath Brahma was celebrated as Chaatra Divas, honoring the revered leader's contributions and fostering a sense of pride and identity among the students.

2) Ethnic Handloom Centre-A vibrant Handloom Exhibition showcased the rich ethnic handloom center products of various tribes, highlighting the cultural heritage and craftsmanship of the region. The college also hosted a 10-day Trade

Workshop, providing students with valuable insights and practical skills in various trades, fostering entrepreneurship and self-reliance.

3) Additionally, a Women Safety Awareness Program was organized, featuring the Superintendent of Police (SP) of Nagaon as the chief guest. This event emphasized the importance of safety and empowerment for women, equipping students with knowledge and resources to ensure their well-being. These celebrations not only enriched the college community but also underscored the institution's commitment to cultural preservation, skill development, and student welfare.

Leadership Transition and Continuity :

The transition of leadership from our respected Mr. Dr. Balian Kumar Bhuel to our respected Professor Dr. Kulen Chandra Das marked a new chapter for our college. Under Professor Das's guidance, we have continued to build on our previous successes, implementing new initiatives and furthering our college's mission. The seamless transition ensured that ongoing projects were not disrupted, and new initiatives could be launched smoothly.

Professor Das's leadership brought fresh perspectives and renewed energy to our college. His focus on academic excellence, research, and student development has been instrumental in driving our college forward. The introduction of new academic programs, enhancement of research facilities, and emphasis on holistic development have all contributed to a more dynamic and enriching learning environment.

Student-Centric Initiatives and Outcomes :

Fulfilling the promises made during the elections, we introduced several student-centric initiatives aimed at improving campus life. These included enhanced facilities, better access to resources, and increased support for student activities. Our efforts have resulted in greater student participation and success in various competitions, reflecting the vibrant spirit of our college community.

One of the key initiatives was the improvement of campus facilities. We undertook projects to upgrade classrooms, laboratories, and common ar-

to create a more conducive learning environment. Additionally, we enhanced library resources and introduced digital learning tools to support academic excellence. The establishment of new student clubs and societies provided platforms for students to explore their interests and talents, further enriching campus life.

Support for student activities was also a priority. We increased funding for student-led projects and events, encouraging creativity and innovation. The success of our students in various competitions, both academic and extracurricular, is a testament to the positive impact of these initiatives. Our college community's vibrant spirit is reflected in the enthusiasm and dedication of our students, who continually strive for excellence.

Personal Growth and Reflections

Serving as the General Secretary has been a transformative experience. It has provided me with invaluable lessons in leadership, teamwork, and the importance of holistic education. This role has not only enriched my academic journey but also prepared me for future challenges and opportunities.

Throughout my tenure, I have learned the significance of collaboration and effective communication. Leading a diverse group of students and working with college authorities required diplomacy, empathy, and strategic thinking. These experiences have not only shaped my leadership skills but also deepened my understanding of the complexities and rewards of serving a community.

Acknowledgements and Gratitude

I extend my sincere appreciation to the members of the NGCSU (Chhatra Ekta Sabha), college authorities, educators, and my fellow students. The collective efforts and unwavering support from all stakeholders have been instrumental in our achievements. I also apologize for any unintentional mistakes that may have occurred during my tenure.

The support and guidance from our college authorities and educators have been invaluable. Their commitment to student development and academic excellence has been a source of inspiration. I am also grateful to my fellow students for their trust and cooperation, which have been crucial in achieving our goals.

Conclusion and Future Outlook

Reflecting on our progress, I am optimistic about the future of Nowgong Girls' College. Our journey is ongoing, and I am confident that with continued dedication and collaboration, we will reach new heights. I express my deepest respect and gratitude to all who have contributed to our success and look forward to the future with hope and determination.

The foundations we have laid this year will undoubtedly support future growth and success. As we continue to strive for excellence, I am confident that Nowgong Girls' College will remain a beacon of education and empowerment, inspiring generations of students to achieve their full potential.

“Long Live Nowgong Girls' College”.

Neeha Basumatary

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদিকা প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই ঐতিহ্যমণ্ডিত নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ অধ্যক্ষ ড° কুলেন চন্দ্ৰ দাস, উপাধ্যক্ষ মহোদয়াক প্ৰমুখ্য কৰি পৰম পূজনীয় তথা শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু আৰু কলেজৰ সমূহ ছাত্ৰী তথা মোৰ সতীৰ্থবৃন্দলৈ কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মোৰ কলেজীয়া জীৱনটো আৰম্ভ হৈছিল বিভিন্ন ভাব তথা কল্পনাৰ আৱেষ্টনীত। মই নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ সদস্য হৈছিলো ৮-৮-২০২২ চনৰ স্নাতক মহলাৰ প্ৰথম ষাণ্মাসিকৰ হিন্দী শাখাৰ ছাত্ৰী হিচাপে। নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ দৰে এখন গৌৰৱোজ্জ্বল কলেজত শিক্ষাগ্ৰহণ কৰি জীৱন গঢ় দিবলৈ পোৱাটো যিমান সু-ভাগ্যৰ কথা তাতকৈ বহু বেছি সৌভাগ্যৰ কথা কলেজৰ হৈ কিবা কৰাটো।

নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ ছাত্ৰী একতা সভাৰ ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ বাবে ৬ অক্টোবৰ, ২০২৩ তাৰিখে হোৱা নিৰ্বাচনত সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদিকাৰ পদৰ প্ৰাৰ্থী হিচাপে নিৰ্বাচিত হওঁ। এই ক্ষণত নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ সমূহ ছাত্ৰীক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ যিসকলে মোক নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ সহঃ সাধাৰণ সম্পাদিকা হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰিলে। কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ দিনৰ পৰাই মোৰ দায়িত্বৰ লগতে ছাত্ৰী একতা সভাৰ সহঃ সাধাৰণ সম্পাদিকা হিচাপে যথেষ্টখিনি কৰণীয় আছিল। নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰী একতা সভাৰ সহঃ সাধাৰণ সম্পাদিকাৰ দৰে এক গুৰু দায়িত্ব লৈ অনুভৱ হৈছিল যে এই দায়িত্বভাৰ সুচাৰুৰূপে

পালন কৰাটো নিশ্চয় সহজ নহয়। কাৰ্যক্ৰমণিকা অনুযায়ী মই কলেজৰ বিভিন্ন ধৰণৰ কাম-কাজৰ লগত জড়িত থাকিব লগা হৈছিল কিয়নো সহঃ সাধাৰণ সম্পাদিকা হিচাপে কোনো নিৰ্দিষ্ট বিভাগৰ কাম-কাজত প্ৰত্যক্ষভাৱে জড়িত নহ'লেও সমন্বয়কৰ দায়িত্ব আচলতে গধুৰ দায়িত্ব আছিল। মোৰ এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত যিসমূহ অনুষ্ঠান পালন কৰা হৈছিল সকলোতে মই মোৰ চেপ্তাৰ এশ শতাংশই দিবলৈ মন কৰিছিলোঁ। গণৰাজ্য দিৱস, কলেজ সপ্তাহ, সৰস্বতী পূজা, বিশ্ব পৰিৱেশ দিৱস, নাৰী দিৱস আদি বিশেষ অনুষ্ঠানসমূহ উদ্‌যাপন কৰোতে মোৰ কাম-কাজত উৎসাহ আৰু প্ৰেৰণা যোগাই আহিছিল অধ্যক্ষ মহোদয় প্ৰমুখে শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰী বান্ধৱীসকলে।

বিগত কালছোৱাত কাৰ্যভাৰ চলাই নিয়াত ছাত্ৰী একতা সভাৰ সদস্যসকল, বান্ধৱীসকল তথা কলেজৰ অধ্যক্ষ আৰু অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলে আগবঢ়োৱা সহায়-সহযোগিতা, দিহা-পৰামৰ্শৰ বাবে মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ জ্ঞাত আৰু অজ্ঞাত ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি পুনঃ কলেজৰ উন্নতিৰ কামনা কৰি ইমানতেই প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু নগাঁও ছোৱালী কলেজ।

ধন্যবাদেৰে—

পূজা শৰ্মা

সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

কলংপাৰৰ জ্ঞানৰ পোহৰৰ কাৰেং ঐতিহ্যমণ্ডিত নগাঁও ছোৱালী কলেজক প্ৰণাম। মানৱ জীৱন বৈচিত্ৰ্যৰে ভৰা। এই বৈচিত্ৰ্যময় জীৱনৰ আটাইতকৈ উল্লেখনীয় সময়ছোৱা হ'ল কলেজীয়া জীৱন য'ত থাকে নতুনক আদৰাৰ তীব্ৰ হেঁপাহ লগত উচ্চ শিক্ষা লাভৰ মহৎ আকাংক্ষা।

নগাঁও ছোৱালী কলেজ ছাত্ৰী একতা সভাৰ ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ মই শ্ৰীবেদস্মৃতি বৰুৱাই সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা হিচাপে মনোনীত আছিলোঁ। ইয়াৰ লগতে সন্মানীয় অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা হিচাপে মই কেইবাটাও অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰথম কাৰ্যসূচী আছিল ড° ভূপেন হাজৰিকা দেৱৰ মৃত্যু তিথি উদ্‌যাপন। দ্বিতীয় কাৰ্যসূচী গণতন্ত্ৰ দিৱস। তৃতীয় কাৰ্যসূচী আছিল কলেজৰ যুৱ মহোৎসৱ। যিহেতু যুৱ মহোৎসৱত Miss NGC প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। গতিকে ছাত্ৰীসকলৰ সুবিধাৰ্থে এটা কৰ্মশালা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। চতুৰ্থ কাৰ্যসূচী আছিল সৰস্বতী পূজা। পঞ্চমটো কাৰ্যসূচী আছিল নাৰী দিৱস। নাৰী দিৱসত বিভিন্ন সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল।

কলেজৰ যুৱ মহোৎসৱত সাংস্কৃতিক বিভাগত কৃতিত্ব অৰ্জন কৰা ছাত্ৰীসকলৰ এখন তালিকা তলত দাঙি ধৰা হ'ল —

১) মুকাভিনয় :

প্ৰথম স্থান : ইংৰাজী বিভাগ

দ্বিতীয় স্থান : ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

তৃতীয় স্থান : NCC বিভাগ

২) মিমিক্ৰী :

প্ৰথম স্থান : চিমি চক্ৰৱৰ্তী

দ্বিতীয় স্থান : স্নেহা সিং

তৃতীয় স্থান : ৰীমা মেচ

৩) ব্যংগ নাটক :

প্ৰথম স্থান : অসমীয়া বিভাগ

দ্বিতীয় স্থান : ইংৰাজী বিভাগ

তৃতীয় স্থান : ভূগোল বিভাগ

৪) একাংকিকা নাটক :

প্ৰথম স্থান : ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

দ্বিতীয় স্থান : শিক্ষা বিভাগ

তৃতীয় স্থান : ইংৰাজী বিভাগ

বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা :

১) ঋতজা চক্ৰৱৰ্তী (ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

২) সন্দিতা শৰ্মা (ভূগোল বিভাগ)

যুৱ মহোৎসৱৰ বৰ্ষশ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰীৰ সন্মানেৰে পুৰস্কৃত হয় —

শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী : পৰিস্মীতা শৰ্মা

দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠা : আফচানা বেগম

তৃতীয় শ্ৰেষ্ঠা : ৰিতুৰ্ণণা বৰা

৫) একক নৃত্য প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম স্থান : স্নেহা শৰ্মা

দ্বিতীয় স্থান : সন্তোষী দেৱী

তৃতীয় স্থান : আস্থা বৰা

স্নিগ্ধা মহন্ত

৬) দলীয় নৃত্য :

প্রথম স্থান : ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

দ্বিতীয় স্থান : অসমীয়া বিভাগ

তৃতীয় স্থান : NCC বিভাগ

৭) সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰা :

প্রথম স্থান : শিক্ষা বিভাগ

দ্বিতীয় স্থান : ইংৰাজী বিভাগ

তৃতীয় স্থান : ভূগোল বিভাগ

অর্থনৈতিক বিভাগ

৮) পৰম্পৰাগত সাজপাৰ প্ৰতিযোগিতা :

প্রথম স্থান : ভূমিকা চক্ৰৱৰ্তী

দ্বিতীয় স্থান : জুৰি দেৱী

বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা : ৰীমা মেচ

মিচ নগাঁও ছোৱালী কলেজ : ৰোকচানা পাৰ্বিন

বহুতো তিতা-মিঠা অভিজ্ঞতাৰে ছাত্ৰী একতা সভাৰ সদস্য হিচাপে কলেজখনত কি কৰিলো কি নকৰিলো তাৰ হিচাপ হয়তো নাই। কিন্তু মোৰ বাবে ই সদায় স্মৃতিৰ পাতত সজীৱ হৈ থাকিব। শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ পৰা পোৱা জ্ঞান, মৰম-চেনেহ বন্ধুত্বই মোক বহু কথা শিকাইছে।

মোৰ কাৰ্যকালত কাৰ্য সম্পাদন কৰোতে বিভিন্ন ধৰণে সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তত্ত্বাৱধায়ক ড° মুদুলা কাশ্যপ মেম আৰু প্ৰাৰ্থনা হাজৰিকা মেমক আৰু বান্ধৱী সকললৈ কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জনালোঁ।

সদৌ শেষত অতীতৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে যিদৰে নগাঁও ছোৱালী কলেজে সমগ্ৰ অঞ্চলতে এক মধুৰ শৈক্ষিক পৰিৱেশ অক্ষুণ্ণ ৰাখিছে তেনেদৰে ভৱিষ্যতলৈ নিৰৱধি হৈ ৰওক তাৰে কামনাৰে —

জয়তু নগাঁও ছোৱালী কলেজ।

জয়তু ছাত্ৰী একতা সভা।

বেদস্মৃতি বৰুৱা

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

১৯৬২ চনৰ ১২ ছেপ্তেম্বৰত নগাঁও জিলাৰ মাজমজিয়াত কংলৰ পাৰত নাৰী শিক্ষাৰ জ্ঞান প্ৰহেলিকাৰ বৰভেটি নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ জন্ম হৈছিল আৰু এইখন কলেজৰ এগৰাকী মই ছাত্ৰী। কলেজখনৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ পৰমপূজ্য মহেশ চন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামীদেৱৰ লগতে যিসকল বৰণ্য ব্যক্তিৰ কষ্ট আৰু ত্যাগৰ ফলত কলেজখনে জন্ম লাভ কৰিছিল সেই প্ৰতিজন ব্যক্তিলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনাইছোঁ মোৰ এই লিখনীৰ জৰিয়তে। লগতে বৰ্তমানৰ নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ, অধ্যাপক, অধ্যাপিকা, কৰ্মচাৰীসকলৰ লগতে কলেজ পৰিয়াললৈ মোৰ ফালৰপৰা শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ।

২০২২ চনৰ স্নাতক শিক্ষা গ্ৰহণৰ উদ্দেশ্যে নগাঁও ছোৱালী কলেজত নামভৰ্তি কৰিছিলোঁ। আৰম্ভণিতে মনত হাজাৰটা চিন্তা, ভয় আহিছিল যদিও লাহে লাহে কলেজখনক নিজৰ হিচাপে আকোঁৱালি ল'ব পাৰিলোঁ। আৰু এটা দুটা দিন পাৰ কৰি ২ টা বছৰ এই কলেজখনত পাৰ কৰিলোঁ। কলেজখন বহু বহুৎ সেই গতিকে ভালদৰে চিনিবই পৰা নাছিলো ক'ত কি অনুষ্ঠান হৈ থাকে, কোনটো বিভাগ ক'ত আছে সকলোবোৰ মোৰ খেলিমেলি লাগি থাকে। মই মাথোঁ আমাৰ কলেজৰ এই যে দ্বিতীয় গেটটো আছে সেইফালে সোমায় চিখা নিজৰ Department লৈহে যাওঁ কলেজৰ ক্লাছ শেষ হোৱাৰ লগতে পুনৰ ঘৰমুৱা হওঁ। কিন্তু ভাবিলো যদি ইমান দূৰৰ পৰা কষ্ট কৰি কলেজখনত অকল স্নাতক ডিগ্ৰীটো লৈহে যাওঁ তেনেহ'লে নহ'ব আৰু ভাবিলো

মনতে যে কলেজৰ হকে অকণমান হ'লেও কাম কৰি যাওঁ এই বুলি ভাবি ল'লো যদিও মনত ভয়ৰ ভাব অধিক আছিল তথাপিও মই ২০২০-২৪ বৰ্ষৰ কলেজৰ ছাত্ৰী একতাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত অংশগ্ৰহণ কৰিলোঁ। মই সাহিত্য বিষয়টো অতিকৈ পচন্দ কৰো লিখা-মেলা লগতে কবিতা আবৃত্তি আদি এইবোৰ কৰ্মত মই বেছি আগ্ৰহী সেয়ে সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদিকাৰ পদটোৰ বাবে নিৰ্বাচন খেলিলোঁ আৰু জয়যুক্ত হ'লোঁ। আৰু সেই সময়ত মোক সহায় কৰা আমাৰ Department ৰ Senior বা আৰু মোৰ সতীৰ্থ কেইজনীমানে মোক সাহস দিছিল পাৰিবি বুলি। লগতে ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ সাধাৰণ সম্পাদিকা শ্ৰীপৰিস্মিতা শৰ্মা বা তেওঁকো মই এই ছেগতে ধন্যবাদ জনাইছোঁ। আৰু এনেদৰে পঢ়া-শুনাৰ মাজতে ২০২০-২৪ বৰ্ষৰ সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদিকালৈ পৰিণত হ'লোঁ এগৰাকী কলেজৰ ছাত্ৰীৰ পৰা আৰু কলেজৰ সাহিত্য বিভাগত সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধাকণ পালোঁ। দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰা পিছতেই নতুন কাম হিচাপে 'মহাবিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱ'ৰ সময় আহিল। মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহত সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদিকাৰূপে বিভিন্ন দায়িত্ব বহন কৰিলোঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ সমাৰোহত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। সেইবোৰ ক্ৰমে —

- ১) বিভাগীয় প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা প্ৰতিযোগিতা।
- ২) ৰম্য ৰচনা প্ৰতিযোগিতা।
- ৩) চুটি গল্প প্ৰতিযোগিতা।

- ৪) প্ৰবন্ধ প্ৰতিযোগিতা।
- ৫) ৰচনা প্ৰতিযোগিতা।
- ৬) স্ব-ৰচিতা কবিতা প্ৰতিযোগিতা।
- ৭) ফটো কবিতা প্ৰতিযোগিতা।
- ৮) বেটুপাত প্ৰতিযোগিতা।
- ৯) অনুগল্প প্ৰতিযোগিতা।
- ১০) খিতাতে বানান, কবিতা, গল্প লিখা প্ৰতিযোগিতা।
- ১১) আৰ্হিপাঠ প্ৰতিযোগিতা।

বিভিন্ন শিতানত আয়োজন কৰা প্ৰতিযোগিতাসমূহত অংশগ্ৰহণ কৰা প্ৰত্যেকগৰাকী ছাত্ৰীলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। এই প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ বাবে আমাৰ কলেজেৰে বিভিন্ন বিভাগৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলক বিচাৰক হিচাপে নিমন্ত্ৰণ কৰা হৈছিল। প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ বিচাৰক হিচাপে দুগৰাকী অন্য কলেজৰ অধ্যাপিকাক নিমন্ত্ৰণ কৰা হৈছিল। বিচাৰকৰ আসন শুৱনি কৰা প্ৰতিগৰাকী শিক্ষাশুৰুলৈ মোৰ ফালৰপৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। এই সুযোগতে প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা বিচাৰকদ্বয়কো আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ সমাৰোহত সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগে আয়োজন কৰা প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ ফলাফল এনেধৰণৰ —

১) প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা :

- 1st – Hindi Department (HUMARI KALAM)
CINEMA JAGAT MEIN STREE
- 2nd – English Department (Well-E)
Economics Department (Criptonomics)
- 3rd – Education Department (প্ৰতিধ্বনি)
Geography Department (ভৌগোলিকা)

২) খিতাতে হোৱা প্ৰতিযোগিতাসমূহ :

i) কবিতা (Poem)

অসমীয়া :

- 1st – Rosy Devi (Geography Dpt.)
- 2nd – Geeta Rajkhua (Assamese Dpt.)
- 3rd – Minakshi Hira (Pol. Science Dpt.)

ইংৰাজী :

- 1st – Nishita Deka (English Dpt.)
- 2nd – Sermili Engtipi (Geography Dpt.)
- 3rd – Pankhi Das (Philosophy Dpt.)

ii) আৰ্হিপাঠ (Proof Reading)

ইংৰাজী :

- 1st – Karabi Devi (Assamese Dpt.)

অসমীয়া :

- 1st – Karabi Devi (Assamese Dpt.)
- 2nd – Liza Kalita (Assamese Dpt.)
- 3rd – Monalisha Hazarika (Assamese Dpt.)

iii) অনুগল্প (Microfiction)

ইংৰাজী :

- 1st – Nishita Deka (English Dpt.)

অসমীয়া :

- 1st – Rosy Devi (Geography Dpt.)
- 2nd – Himadri Borah (Sanskrit Dpt.)
- 3rd – Geeta Rajkhua (Assamese Dpt.)
Nimisha Bora (Sanskrit Dpt.)

iv) বানান প্ৰতিযোগিতা (Spelling)

ইংৰাজী :

- 1st – Sneha Borkataki (Geography Dpt.)
- 2nd – Queenlata Das (Zoology Dpt.)
- 3rd – Shruti Mahanta (Chemistry Dpt.)

হিন্দী :

- 1st – Nishita Kashyap (Hindi Dpt.)
- 2nd – Karabi Bhuyan (Sanskrit Dpt.)
Arati Sharma (Hindi Dpt.)
- 3rd – Puja Sharma (Hindi Dpt.)

অসমীয়া :

- 1st – Liza Kalita (Assamese Dpt.)
- 2nd – Jubishmita Bora (Assamese Dpt.)
Ritoza Chakrawati (Pol. Science Dpt.)
- 3rd – Himadri Bora (Sanskrit Dpt.)

৩) কবিতা আবৃত্তি (Poem Recitation)

অসমীয়া :

- 1st – Lekhashree Saikia (English Dpt.)
- 2nd – Ritoza Chakrawati (Assamese Dpt.)
- 3rd – Karabi Devi (Assamese Dpt.)
Deepshikha Bora (Education Dpt.)

ইংৰাজী :

- 1st – Rukshana Parvin (English Dpt.)
- 2nd – Nishita Deka (English Dpt.)

Consolation

- Snigdha Mahanta (English Dpt.)
Lekhashree Saikia (English Dpt.)

हिन्दी :

- 1st – Puja Sharma (Hindi Dpt.)
2nd – Rashmi Rakshit (Hindi Dpt.)
3rd – Nikita Mondol (Pol. Science Dpt.)

৪) ফটো কবিতা (Photo Poetry)

অসমীয়া :

- 1st – Monalisha Hazarika (Assamese Dpt.)
2nd – Deepa Bora (History Dpt.)
3rd – Liza Kalita (Assamese Dpt.)

ইংৰাজী :

- 1st – Snigdha Mahanta (English Dpt.)
Sneha Borkataki (Geography Dpt.)
2nd – Nishita Deka (English Dpt.)
3rd – Rosy Devi (Geography Dpt.)

৫) বেটুপাত (Cover Page)

- 1st – Sahin Akhtar (Economics Dpt.)
2nd – Arpita Dev (Education Dpt.)
3rd – Rosy Devi (Geography Dpt.)

৬) কাৰ্টুন (Cartoon)

- 1st – Liza Kalita (Assamese Dpt.)
2nd – Sneha Borkotaki (Geography Dpt.)
3rd – Madhusmita Sharma (Pol.Science Dpt.)

৭) ৰচনা (Essay)

অসমীয়া :

- 1st – Sumi Bora (English Dpt.)

ইংৰাজী :

- 1st – Renu Kumari (Zoology Dpt.)
2nd – Ruksana Parveen (English Dpt.)
Himadri Saikia (Hindi Dpt.)
3rd – Moumita Borah (Chemistry Dpt.)

हिन्दी :

- 1st – Likuma Saha (Hindi Dpt.)

৮) স্ব-ৰচিত কবিতা (Self Composed Poem)

ইংৰাজী :

- 1st – Sneha Borkataki (Geography Dpt.)
2nd – Snigdha Mahanta (English Dpt.)
3rd – Pankhi Das (Philosophy Dpt.)

हिन्दी :

- 1st – Puja Sharma (Hindi Dpt.)
2nd – Snigdha Mahanta (English Dpt.)

অসমীয়া :

- 1st – Minakshi Hira (Pol. Science Dpt.)
2nd – Zubishmita Bora (Assamese Dpt.)
3rd – Porishmita Sharma (Pol. Science Dpt.)
Rosy Devi (Geography Dept.)

৯) প্ৰবন্ধ (Article)

ইংৰাজী :

- 1st – Sanjana Kumari (Maths Dpt.)
2nd – Nishita Deka (English Dpt.)
Sneha Borkataki (Geography Dpt.)
3rd – Snigdha Mahanta (English Dpt.)

অসমীয়া :

- 1st – Geeta Rajkhowa (Assamese Dpt.)
2nd – Nimisha Borah (Sanskrit Dpt.)
3rd – Rosy Devi (Geography Dpt.)

हिन्दी :

 (Conculusion) Puja Sharma (Hindi Dpt.)

১০) চুটিগল্প (Short Story)

অসমীয়া :

- 1st – Liza Kalita (Assamese Dpt.)
2nd – Riya Roy (Pol. Science Dpt.)
3rd – Monalisha Hazarika (Assamese Dpt.)

ইংৰাজী :

- 1st – Sneha Borkataki (Geography Dpt.)

১১) ৰম্যৰচনা (Humorous Writing)

- 1st – Liza Kalita (Assamese Dpt.)
2nd – Nimisha Borah (Sanskrit Dpt.)
3rd – Modhusmita Sharma (Pol. Science Dpt.)

নগাঁও ছোৱালী মহাবিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱৰ শ্ৰেষ্ঠা সাহিত্যিকৰ বাঁটা : স্নেহা বৰকটকী, ভূগোল বিভাগ। হৈ যোৱা এই কলেজ সপ্তাহ সমাৰোহত মোৰ আলোচনী বিভাগৰ তত্ত্বাৱধায়ক দুগৰাকী ক্ৰমে ড° মনোজ চুতীয়া ছাৰ আৰু প্ৰাচুৰ্য

বৰা ছাৰৰ সাহস আৰু সহায়ৰ বলত বহুখিনি প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। গতিকে এই সুযোগতে মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু দুগৰাকীক অৰ্থাৎ তত্ত্বাৱধায়ক দুজনক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদিকা হিচাপে এটি মোৰ বিশেষ দায়িত্ব আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী প্ৰকাশ কৰাটো। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লেখন দক্ষতা বিকশিত কৰাৰ প্ৰথমটো স্তৰ হৈছে মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন। আলোচনীত প্ৰতিফলিত হয় ছাত্ৰীসকলৰ গৰিমা, এটা বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ সফলতা। গতিকে মইও মোৰ তত্ত্বাৱধায়ক দুজনৰ লগতে সকলো শিক্ষাগুৰু মণ্ডলীৰ লগতে কৰ্মচাৰীবৃন্দ আৰু অধ্যাপক মহোদয়ৰ সহায় আৰু সু-দিহা পৰামৰ্শ আগত ৰাখি এখন সুন্দৰ আলোচনী মহাবিদ্যালয়খনক উপহাৰ দিবলৈ আমি যথেষ্ট কষ্ট কৰিলোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালত দিহা-পৰামৰ্শ দিয়া প্ৰতিজন অনুজ,

অগ্ৰজ আৰু বন্ধুবৰ্গলৈ এই প্ৰতিবেদনৰ যোগেদিয়ে মৰম, ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে ছাত্ৰী একতা সভাৰ প্ৰতিগৰাকী সদস্যলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ এই যাত্ৰাৰ সাৰথি হোৱাৰ বাবে।

সৰ্বশেষত অল্প অভিজ্ঞতা আৰু লোৱা দৃঢ় সংকল্পৰে আলোচনীখন মহাবিদ্যালয়, পাঠক সমাজৰ হাতত তুলি দিলোঁ। বহুতো নতুন অভিজ্ঞতা, স্মৃতি, পৰিপক্ক চিন্তাৰে নিজক উন্নত কৰাত সুবিধা পালোঁ। অজানিতে মোৰ পৰা হোৱা ভুলৰ ক্ষমা বিচাৰিলোঁ। এই যে মোৰ সম্পাদিকা পদৰ দিন শেষ হ'লে বিদ্যালয়ৰ কামত হাত আগ নবঢ়াম সেইটো নহয়, যেতিয়ালৈকে এই মহাবিদ্যালয়ত থাকিম সদায় নিজৰ বুলি মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কাম কৰি যাম।

শেষত, নগাঁও ছোৱালী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো ক্ষণ শুভ হওঁক লগতে সদায় জিলিকি বওঁক কলংপাৰৰ বাকৰিত স্থাপিত নাৰী শিক্ষাৰ জ্ঞানৰ প্ৰহেলিকাৰ বৰভেটি নগাঁও ছোৱালী কলেজ। মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু নগাঁও ছোৱালী কলেজ।

Long Live NGC.

তৃষ্ণা কোঁৰ

ক্রীড়া সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

জিলিকা লুইতৰ বৰঘৰ কলঙৰ বাকৰিত দেৱদাৰু সাক্ষী ঐতিহ্যমণ্ডিত নাৰী শিক্ষাৰ জ্ঞান প্ৰহেলিকাৰ বৰভেটি নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ মই এগৰাকী ছাত্ৰী।

মোৰ গুৰু বিষয় হৈছে ইংৰাজী। সৰুৰে পৰা খেল জগতৰ প্ৰতি মোৰ ৰুচি আছিল। এই কলেজখনত অহাৰ পিছতে এই খেল জগতৰ লগত জড়িত হৈ পৰিছিলোঁ, তাৰ পিছতে ৰাজ্যিক পৰ্যায়ত খেলিবলৈ সোণালী সুযোগ পাইছিলো আৰু ৰাজ্যিক পৰ্যায়ত খেলিবলৈ মোক নগাঁও ছোৱালী কলেজে আৰ্থিকভাৱে সাহায্য প্ৰদান কৰিছিল।

এই সময়তে ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰী একতা সভাৰ নিৰ্বাচনৰ প্ৰচাৰ আৰম্ভ হৈছিল। যিহেতু মই ক্ৰীড়া জগতৰ লগত জড়িত সেয়েহে মই নিজকে 'ক্রীড়া সম্পাদিকা' হিচাপে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াইছিলোঁ। সকলোৰে মৰম আৰু আশীৰ্বাদত মই এই পদত সৰ্বোচ্চ ভোটৰ সংখ্যাৰে জয়ী হ'লো। এই সুযোগত সকলোকে আকৌ এবাৰ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

এই সময়ছোৱাত (২২ৰ পৰা ২৪ ডিচেম্বৰত) ৰাজ্যিক পৰ্যায়ত অনুষ্ঠিত "2nd All Assam Inter Dist. Powerlifting Championship Equipped & Unequipped 2023" প্ৰতিযোগিতাত নগাঁও ছোৱালী কলেজে প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয় লগতে বিশ্ববিদ্যালয় অন্তৰ্গত "Inter College Powerlifting and Weightlifting Tournament" প্ৰতিযোগিতাত ক্ৰমান্বয়ে প্ৰথম, দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় স্থান লাভ

কৰিছিল (২২, ২৩ এপ্ৰিল)।

নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ কলেজ সপ্তাহ সমাৰোহত ক্ৰীড়া বিভাগত মই ১৭টা বিষয়ত প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ। সেইসমূহ হ'ল — কেৰম, দবা, টেবুল টেনিছ, বেডমিণ্টন, টাইকোৱানড', পাঞ্জা, পাৰাবলিফটিং, মাৰ্চপাচ, ১০০ মিটাৰ দৌৰ, ৪০০ মিটাৰ দৌৰ, ডিস্কচ থ্ৰ', জেভলিন থ্ৰ', চট-পুত', কাবাডী, ৰছী টনা, বাস্কেটবল, ক্ৰীকেট। সকলোবোৰ প্ৰতিযোগিতাতেই যথেষ্ট সংখ্যক ছাত্ৰীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল।

নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ যুৱ মহোৎসৱত ক্ৰীড়া বিভাগত পুৰস্কৃত হোৱা ছাত্ৰীসকলৰ নাম তলত উল্লেখ কৰা হ'ল —

১) কেৰম প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম স্থান : Tarali Khaklary

দ্বিতীয় স্থান : Khusbu Singh

২) দবা প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম স্থান : Pallabi Barman

দ্বিতীয় স্থান : Mamoni Chauhan

৩) টেবুল টেনিছ প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম স্থান : Puspa Bhujel

দ্বিতীয় স্থান : Bindia Basumatary

৪) বেডমিণ্টন প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম স্থান : Poli Bora

দ্বিতীয় স্থান : Sonita Pator

৫। টাইকোৱানড' প্ৰতিযোগিতা :

Category : 1

প্ৰথম স্থান : Bindia Basumatary

দ্বিতীয় স্থান : Madhusmita Sharma

Category : 2

প্ৰথম স্থান : Jayshree Bora

দ্বিতীয় স্থান : Jirmi Hansepi

Category : 3

প্ৰথম স্থান : Chinmoyee Koch

দ্বিতীয় স্থান : Bornali Teronpi

Category : 4

প্ৰথম স্থান : Nandita Buypi

দ্বিতীয় স্থান : Jirmili Inlungpi

Category : 5

প্ৰথম স্থান : Nikita Sharma

দ্বিতীয় স্থান : Manalisa Patar

Category : 6

প্ৰথম স্থান : Purnima Nath

দ্বিতীয় স্থান : Sonita Patar

৬। পাঞ্জা প্ৰতিযোগিতা :

Category : Under 52kg

প্ৰথম স্থান : Urmila Basumatary

দ্বিতীয় স্থান : Renu Kumary

Category : Under 57kg

প্ৰথম স্থান : Sneha Singh

দ্বিতীয় স্থান : Urmisa Teronpi

Category : Under 78kg

প্ৰথম স্থান : Bindia Basumatary

দ্বিতীয় স্থান : Shresta Dhar

Category : Above 78kg

প্ৰথম স্থান : Rajashree Dadhara

দ্বিতীয় স্থান : Alisha Sultana

Arm Wrestling Champion of the Champion:

Urmila Basumatary

৭। পাৰাবলিফটিং প্ৰতিযোগিতা :

Category : Under 45kg

প্ৰথম স্থান : Namashree Hazarika

দ্বিতীয় স্থান : Urmila Basumatary

Category : Below 55kg

প্ৰথম স্থান : Rima Mech

দ্বিতীয় স্থান : Santana Hazarika

Category : Below 50kg

প্ৰথম স্থান : Debasri Saikia

দ্বিতীয় স্থান : Sinu Bora

Category : Below 60kg

প্ৰথম স্থান : Disha Basumatary

দ্বিতীয় স্থান : Shonita Patar

Category : Above 65kg

প্ৰথম স্থান : Rashmi Baglary

দ্বিতীয় স্থান : Dimpri Saikia

Strong Women :

Namashree Hazarika

Haviest Lifter :

Rashmi Baglary

৮। মাৰ্চপাচ প্ৰতিযোগিতা :

দ্বিতীয় স্থান : ইংৰাজী বিভাগ আৰু ভূগোল বিভাগ

Best Commander :

Momi Bordoloi

৯। ১০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম স্থান : Tina Medhi

দ্বিতীয় স্থান : Dimpimoni Koch

তৃতীয় স্থান : Rengi Ronghangpi

১০। ৪০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম স্থান : Tina Medhi

Bindia Basumatary

Dimpimoni Koch

Lavita Bordoloi

দ্বিতীয় স্থান : Shonita Patar

Monalisa Patar

Phuleswari Narzary

Tanaya Maslai

তৃতীয় স্থান : Bhumika Rangpipi

Jura Daimary

Chinki Patar

Sarmishta Bora

১১। ডিস্কাচ থ্ৰ' প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম স্থান : Nayanika Baimary

- দ্বিতীয় স্থান : Bindia Basumatary
তৃতীয় স্থান : Konika Saikia
- ১২) জেভলিন থ'ৰ' প্রতিযোগিতা :
প্রথম স্থান : Bindia Basumatary
দ্বিতীয় স্থান : Baishnabi Khaklary
তৃতীয় স্থান : Dimpimoni Koch
- ১৩) চটপুট প্রতিযোগিতা :
প্রথম স্থান : Rima Mech
দ্বিতীয় স্থান : Bindia Basumatary
তৃতীয় স্থান : Konika Saikia
- ১৪) কাবাডী প্রতিযোগিতা :
প্রথম স্থান : NCC বিভাগ
দ্বিতীয় স্থান : NCC বিভাগ
- ১৫) বক্সী টনা প্রতিযোগিতা :
প্রথম স্থান : শিক্ষা বিভাগ
দ্বিতীয় স্থান : NCC বিভাগ

- ১৬) বান্ধেট বল প্রতিযোগিতা :
প্রথম স্থান : NCC বিভাগ
দ্বিতীয় স্থান : PDP Hostel
- ১৭) ক্রিকেট প্রতিযোগিতা :
প্রথম স্থান : NCC বিভাগ
দ্বিতীয় স্থান : NCC বিভাগ

২০২৩-২৪ বর্ষৰ 'যুৱ মহোৎসৱ'ত ক্ৰীড়া বিভাগত শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈৰ খিতাপ বিন্দিয়া বসুমতাৰীয়ে পাবলৈ সক্ষম হৈছিল।

মই মোৰ কলেজত অনুষ্ঠিত হোৱা বহুতো অনুষ্ঠান আৰু অন্যান্য খেল প্রতিযোগিতাসমূহৰ পৰা বহুতো নতুন নতুন অভিজ্ঞতা পাইছোঁ। এই অভিজ্ঞতাৰ পৰা মই মোৰ খেল জগতখনত আৰু এখোজ আগবাঢ়ি যাবৰ বাবে প্ৰেৰণাও পাইছোঁ।

শেষত ক্ৰীড়া সম্পাদিকা হিচাপে নিজকে প্রতিষ্ঠিত কৰাৰ পৰাটো মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালৰ সাৰ্থকতা বুলি অনুভৱ কৰোঁ। ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰখনত নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰিছোঁ।

জয়তু নগাঁও ছোৱালী কলেজ।

ডিম্পী শইকীয়া

সংগীত সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

মহাবিদ্যালয় এখনত পাঠ্যক্রমৰ বাহিৰেও ছাত্ৰীসকলৰ অস্তুৰ্নিহিত কিছুমান প্ৰতিভা থাকে। প্ৰত্যেকগৰাকী ছাত্ৰীৰ প্ৰতিভা বেলেগ বেলেগ। এই প্ৰতিভাসমূহৰ ভিতৰত নৃত্য, গীত, অভিনয়কে ধৰি কলমেৰে লিখা-মেলা কৰা আদিও অস্তুৰ্নিহিত হয়। আৰু এই লিখা-মেলাসমূহ বিকাশ কৰাৰ অন্য এক পথেই হ'ল মহাবিদ্যালয় আলোচনীখন।

নগাঁও ছোৱালী কলেজ ছাত্ৰী একতা সভা ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ মই শ্ৰীপ্ৰাস্তিকা বৰাই সংগীত সম্পাদিকা হিচাপে মনোনিত হওঁ। মোৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰথম কাৰ্যসূচী আছিল ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ মৃত্যু তিথি উদ্‌যাপন। দ্বিতীয় কাৰ্যসূচী আছিল গণতন্ত্ৰ দিৱস। তৃতীয়টো কাৰ্যসূচী আছিল কলেজৰ যুৱ মহোৎসৱ।

সংগীত সম্পাদিকা হিচাপে নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ ছাত্ৰীসমূহৰ সুপ্ত প্ৰতিভা বিকাশৰ বাবে সংগীতৰ এটা কৰ্মশালা অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ। ইয়াৰ লগতে সংগীতৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা পাতিবলৈ আয়োজন কৰিছিলোঁ। পঞ্চমটো কাৰ্যসূচী আছিল নাৰী দিৱস। নাৰী দিৱসত বিভিন্ন সংগীতৰ অনুষ্ঠানো অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল।

নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ যুৱ মহোৎসৱত সংগীত বিভাগৰ তৰফৰ পৰা অনুষ্ঠিত হোৱা প্ৰতিযোগিতাসমূহত স্থান লাভ কৰা ছাত্ৰীসকলৰ নামসমূহ তলত উল্লেখ কৰা হ'ল —

১) আধুনিক গীত :

প্ৰথম স্থান : সংযুক্ত দাস

২) ভূপেন্দ্ৰ সংগীত :

প্ৰথম স্থান : প্ৰাস্তিকা বৰা

দ্বিতীয় স্থান : জয়শ্ৰী বৰা

চাৰিকা শৰ্মা

তৃতীয় স্থান : সংযুক্ত দাস

৩) জ্যোতি সংগীত :

প্ৰথম স্থান : সংযুক্ত দাস

দ্বিতীয় স্থান : প্ৰাস্তিকা বৰা

লিজা বৰা

তৃতীয় স্থান : গংগা বৰা

৪) ৰাভা সংগীত :

প্ৰথম স্থান : সংযুক্ত দাস

দ্বিতীয় স্থান : গংগা বৰা

তৃতীয় স্থান : জ্যোতিস্মিতা চন্দন পাঠক

প্ৰাস্তিকা বৰা

৫) বনগীত :

প্ৰথম স্থান : প্ৰাস্তিকা বৰা

দ্বিতীয় স্থান : চাৰিকা শৰ্মা

তৃতীয় স্থান : জ্যোতিস্মিতা চন্দন পাঠক

৬) পাবতী প্ৰসাদ সংগীত :

প্ৰথম স্থান : সংযুক্তা দাস
দ্বিতীয় স্থান : নিজা বৰা
তৃতীয় স্থান : গংগা বৰা

৭) লোকগীত :

প্ৰথম স্থান : সংযুক্তা দাস
দ্বিতীয় স্থান : প্ৰান্তিকা বৰা
তৃতীয় স্থান : জ্যোতিস্মিতা চন্দন পাঠক

৮) জয়ন্ত হাজৰিকা গীত :

প্ৰথম স্থান : নিজা বৰা
দ্বিতীয় স্থান : জ্যোতিস্মিতা চন্দন পাঠক
তৃতীয় স্থান : জয়শ্ৰী বৰা

বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা : বৰেণ্য ফাংচপি

৯) বৰগীত :

প্ৰথম স্থান : সংযুক্তা দাস
দ্বিতীয় স্থান : জ্যোতিস্মিতা চন্দন পাঠক
তৃতীয় স্থান : প্ৰান্তিকা বৰা

১০) দিহানাম :

প্ৰথম স্থান : ইংৰাজী বিভাগ

দ্বিতীয় স্থান : ভূগোল বিভাগ

তৃতীয় স্থান : ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ
শিক্ষা বিভাগ

১১) সমবেত সংগীত :

প্ৰথম স্থান : ভূগোল বিভাগ

দ্বিতীয় স্থান : প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

তৃতীয় স্থান : সংস্কৃত বিভাগ

যুৱ মহোৎসৱৰ বৰ্ষশ্ৰেষ্ঠা গায়িকাৰ সন্মানেৰে পুৰস্কৃত হয়
সংযুক্তা দাস।

নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰী একতা
সভাৰ সংগীত সম্পাদিকা হিচাপে নিজকে মনোনীত হৈ মই
এটা বিশেষ পৰিচয় পালোঁ। ইয়াৰ লগতে শিক্ষক-
শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ পৰা বহু নজনা কথা শিকাৰ লগতে এক নতুন
অভিজ্ঞতাও লাভ কৰিলোঁ।

শেষত সাংস্কৃতিক দিশত নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ
উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।

জয়তু নগাঁও ছোৱালী কলেজ।

প্ৰান্তিকা বৰা

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই ঐতিহ্যমণ্ডিত নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ অধ্যক্ষ ড° কুলেন চন্দ্ৰ দাস ছাৰ আৰু উপাধ্যক্ষা মহোদয়াকে প্ৰমুখ্য কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰীসকলক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

১ আগষ্ট, ২০২২ চনত মোৰ কলেজীয়া জীৱন আৰম্ভ হয়। মোৰ গুৰু বিষয় হিন্দী। মহাবিদ্যালয়খন শিক্ষাৰ লগতে সৌন্দৰ্যৰ পৰাও জাকত-জিলিকা। কলেজৰ সন্মুখত কলং নদী লগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ চৌপাশে গছ-গছনি, ফুলেৰে ভৰা। ছাত্ৰীৰ লগতে সাধাৰণ জনতাকো মহাবিদ্যালয়খনৰ সৌন্দৰ্যই বাৰুকৈয়ে আকৰ্ষিত কৰিছে।

২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰী একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মই তৰ্ক আৰু আলোচনাচক্ৰ সম্পাদিকাৰ পদটিত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়ালোঁ। আৰু ৬ অক্টোবৰ ২০২৩ তাৰিখে 'তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ সম্পাদিকা' ৰূপে জয়যুক্ত হৈছিলোঁ। এই সময়খিনি মোৰ বাবে সুমধুৰ তথা চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব। ২০২৩ চনৰ ৩১ অক্টোবৰ তাৰিখে শপত গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। সেই দিনাৰে পৰা এই দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে পালন কৰিম বুলি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলোঁ।

নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ ২০২৪ বৰ্ষৰ 'যুৱ-মহোৎসৱ'ৰ অনুষ্ঠানটো একো বাধা বিঘিনি নোহোৱাকৈ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী একতা সভাৰ সদস্যসকলে নিয়াৰিকৈ অনুষ্ঠানসমূহ আগবঢ়াই নিছিল।

'তৰ্ক আৰু আলোচনা' বিভাগৰ অনুষ্ঠানসমূহত পুৰস্কৃত হোৱা ছাত্ৰীসকলৰ নাম তলত উল্লেখ কৰা হ'ল —

১) তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম স্থান : মধুস্মিতা শৰ্মা
দ্বিতীয় স্থান : বিতজা চক্ৰৱৰ্তী
তৃতীয় স্থান : ৰশ্মি বক্ষিত

২) কুইজ প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম স্থান : স্নেহা বৰকটকী, প্ৰিয়ান্কা শৰ্মা
দ্বিতীয় স্থান : পূৰ্ণিমা বেইপী, ৰ'জি দেৱী
তৃতীয় স্থান : নয়না বৰা, অনন্যা বিদ্যাভাৰতী,
শ্যামলিমা বৰা, চুমী বৰা (যুটীয়াভাৱে)

৩) চিত্ৰাংকন প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম স্থান : স্বাগতা বৰা
দ্বিতীয় স্থান : বিতজা চক্ৰৱৰ্তী
তৃতীয় স্থান : অপৰিতা দেৱ

৪) আকস্মিক বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম স্থান : পূজা শৰ্মা
দ্বিতীয় স্থান : মিলি তিৱাৰী

৫) বাতৰি পঢ়া প্ৰতিযোগিতা :

অসমীয়া বাতৰি পঢ়া পৰিবেশন
প্ৰথম স্থান : বিতজা চক্ৰৱৰ্তী

দ্বিতীয় স্থান : কবৰী দেৱী

তৃতীয় স্থান : ৰিমা মেছ

ইংৰাজী বাতৰি পঢ়া পৰিৱেশন

প্ৰথম স্থান : ৰুকচানা পাৰবিন

দ্বিতীয় স্থান : ৰাণিমা কাকতি

তৃতীয় স্থান : নিশিতা ডেকা

হিন্দী বাতৰি পঢ়া পৰিৱেশন

দ্বিতীয় স্থান - পূজা শৰ্মা

তৃতীয় স্থান - খুচবু সিং, আৰতী কুমাৰী শৰ্মা (যুটীয়াভাৱে)

মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন সময়ত সু-দিহা পৰামৰ্শ দিয়া
সন্মানীয় অধ্যক্ষ মহোদয়কে প্ৰমুখ্য কৰি সদায় ছাঁটোৰ দৰে লগ

দিয়া বিভাগীয় তত্ত্বাৱধায়ক শিক্ষক ড° পংকজ কলিতা আৰু
শিক্ষয়িত্ৰী ড° জিনামণি সান্দিল্য ছাৰ-বাইদেউ আৰু ছাত্ৰী একতা
সভাৰ সদস্যসকলক আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ আৰু
প্ৰতিটো সময়তে লগ দিয়া আলোচনী সম্পাদিকা তৃষ্ণা কৌৰক
মৰম যাচিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাৰ-বাইদেউসকলক প্ৰণাম আৰু
ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তেওঁলোকৰ জ্ঞানৰ পোহৰে আমাৰ
নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ ছাত্ৰীসকলৰ ভৱিষ্যতৰ বাট সোণালী
কৰি তোলাত সহায় কৰিছে। শেষত, আপোন মহাবিদ্যালয়খন
এনেদৰেই চিৰসেউজ হৈ ৰওক তাৰেই কামনাৰে প্ৰতিবেদনৰ
মুখনি মাৰিলোঁ। ধন্যবাদেৰে —

জয়তু নগাঁও ছোৱালী কলেজ

পূজা গগৈ

সমাজসেৱা সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

“আমি এই কলঙৰ পাৰতে
পোহৰৰ কাৰেং সজাওঁ
ফুলৰ হাঁহিৰে আমি
জ্যোতিৰ শিখাৰে ৰচা
আশাভৰা কাহিনী শুনাওঁ।”

পোনপ্ৰথমে মই ৬২ বছৰীয়া নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ প্ৰতিষ্ঠাপক মহেশ চন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামীদেৱক প্ৰণিপাত জনাইছোঁ। তেওঁৰ অদম্য সাহস আৰু জ্ঞান সাধনাৰ বাবে মধ্য অসমৰ নাৰী শিক্ষাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ নগাঁও ছোৱালী কলেজ ৰূপে জন্ম লাভ কৰে। লগতে ৬২ বছৰ ধৰি নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ লগত জড়িত সকলো ব্যক্তিক মই শতবাৰ প্ৰণিপাত জনাইছোঁ।

মই দৰং জিলাৰ দলগাঁৱৰ জীয়ৰী। দেউতাৰ কথামতেই মই নগাঁও ছোৱালী কলেজত স্নাতক ডিগ্ৰীৰ বাবে নামভৰ্তি কৰোঁ। সংস্কৃত বিষয়ক গুৰু বিষয় হিচাপে লৈ মই শিক্ষা জীৱনৰ আন এটি অধ্যায়ৰ পাতনি মেলে। পোনপ্ৰথম কলেজখন মোৰ বাবে একেবাৰেই অচিনাকী। লাহে লাহে কলেজখনৰ বিষয়ে জানিব চেষ্টা কৰিলোঁ। প্ৰথমে মই দৈনন্দিন পাঠদানৰ মাজতে সীমাবদ্ধ আছিলোঁ। কিছুদিন পাৰ হোৱা পিছত গম পালো যে কলেজত ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ এটা Unit আছে। মই বান্ধৱী এগৰাকীৰ পৰা জানিব পালো যে ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ দ্বাৰা সমাজ সেৱামূলক কামসমূহ কৰা হয়। এগৰাকী ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ স্বেচ্ছাসেৱক হিচাপে মই চাফাই অভিযান, Drugs Awareness,

HIV/AIDS Awareness আৰু ৭ দিনীয়া Special Camp ৰ অংশীদাৰ হ'বলৈ সুযোগ পাইছিলোঁ। এই কামসমূহৰ পৰাই মই বহু কথা জানিব পাৰিছিলোঁ। এনেদৰেই সৰু সৰু কাম কৰি কলেজৰ বাবে কিবা এটা কৰাৰ মনত উৎসাহ জন্মিছিল। সেইবাবে মই ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মই সমাজসেৱা সম্পাদিকা হিচাপে মনোনয়ন পত্ৰ দাখিল কৰিলোঁ। মোৰ সৌভাগ্য যে মহাবিদ্যালয় ৫৮৮ গৰাকী ছাত্ৰীয়ে মোক ভোট দি নিৰ্বাচিত কৰিলে। তেওঁলোক প্ৰত্যেকগৰাকীকে মই এই প্ৰতিবেদনখনৰ দ্বাৰাই ধন্যবাদ জনাইছোঁ। ইয়াৰ পৰা মোৰ এক নতুন যাত্ৰাৰ আৰম্ভ হ'ল। সমাজসেৱা সম্পাদিকা হিচাপে মই ছাত্ৰী একতা সভা আৰু প্ৰধান অধ্যক্ষৰ প্ৰথমখন সভাত প্ৰস্তাৱ দিছিলোঁ যে আমাৰ কলেজৰ প্ৰসাৰণাগৰসমূহ পৰিষ্কাৰ কৰি ৰখা কথাটো। সেই কথামতেই কলেজৰ প্ৰসাৰণাগৰসমূহ পৰিষ্কাৰ কৰি ৰখা হয়। কলেজৰ চৌহদ পৰিষ্কাৰ কৰি ৰাখিবৰ বাবে মই ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ সহযোগত বছৰৰ কলেজত চাফাই অভিযান কৰিছিলোঁ আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ সহযোগত বিশেষ দিন কিছুমানত গছপুলি ৰোপণ আৰু গছপুলি বিতৰণ কাৰ্যসূচী ৰূপায়ন কৰা হৈছিল।

মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ যুৱ-মহোৎসৱত সমাজসেৱা বিভাগৰ ফালৰ পৰা দুটাকৈ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সেই প্ৰতিযোগিতা আৰু তাৰ বিজয়ী বিভাগসমূহ তলত উল্লেখ কৰা হ'ল —

ক) বিভাগীয় পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতা প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম : শিক্ষা বিভাগ

দ্বিতীয় : প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

তৃতীয় : ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

খ) খিতাতে সজোৱা প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম : ভূগোল বিভাগ

দ্বিতীয় : সংস্কৃত বিভাগ

তৃতীয় : হিন্দী বিভাগ

২০২৪ চনৰ মাৰ্চ মাহৰ ২২ তাৰিখে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনি আৰু Assam AIDS Control Society ৰ সহযোগত আন্তঃ মহাবিদ্যালয় স্তৰত বাটৰ নাটকৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হয়। সেই অনুষ্ঠানত নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ অধ্যাপিকা ড° অমিয়া পাটৰ বাইদেউৰ তত্ত্বাৱধানত মোৰ লগতে আৰু ৫ গৰাকী স্বেচ্ছাসেৱকে বাটৰ নাট প্ৰতিযোগিতাটিত অংশগ্ৰহণ কৰে আৰু আমাৰ দলটোৱে বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা পাবলৈ সক্ষম হয়। নাটকৰ বিষয়বস্তু আছিল HIV/AIDS ৰোগ।

২০২৪ বৰ্ষৰ জুলাই মাহতে ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ ৭ দিনীয়া Special Camp অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ড° অমিয়া পাটৰ বাইদেউৰ তত্ত্বাৱধানত আৰু ২০ গৰাকী স্বেচ্ছাসেৱকৰ সহযোগত আমি ৭ দিনীয়া Special Camp টো ইটাপাৰা গাঁৱত অনুষ্ঠিত কৰোঁ। ইয়াৰ জৰিয়তে আমি গাঁওবাসীৰ অসুবিধা আৰু সমস্যাসমূহৰ লগত অৱগত হৈছিলোঁ। এই ৭ দিনত আমি বহু কথা শিকিলোঁ আৰু জানিলোঁ। এই ৭ দিনীয়া কেম্পটো মোৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ দ্বিতীয়টো কেম্প আছিল।

২০২৪ চনৰ ১৫ আগষ্টত নগাঁৱৰ নুৰুল আমিন ষ্টেডিয়ামত হোৱা জিলাভিত্তিক 'March Past' প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনি গোটৰ পৰা পোনপ্ৰথমবাৰৰ বাবে অংশগ্ৰহণ কৰা হয়। মই কলেজৰ অধ্যক্ষ ড° কুলেন চন্দ্ৰ দাস ছাৰ আৰু ড° অমিয়া পাটৰ বাইদেউৰ তত্ত্বাৱধানত এই শুভ আৰম্ভণি কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ।

নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ ছাত্ৰী হিচাপে মই গৌৰৱান্বিত। কলেজখনৰ জ্ঞান গৰিমা সদায় অটুট থাকক।

জয়তু নগাঁও ছোৱালী কলেজ।

চৰৈৱেতি চৰৈৱেতি।

দেৱশ্ৰী শইকীয়া

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

২০২২ বৰ্ষৰ ১ আগষ্ট তাৰিখে মই প্ৰথম খোজ দিছিলো নগাঁও ছোৱালী মহাবিদ্যালয়ত। ইয়াৰ পৰাই মোৰ কলেজীয়া শৈক্ষিক জীৱনৰ এক নতুন যাত্ৰাৰ আৰম্ভণি হৈছিল। আচলতে ক'ব গ'লে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী জীৱনৰ আটাইতকৈ মনোমোহা, হাঁহি-ৰসেৰে উপচি পৰা এক মধুৰ আশা-ভৰশাৰে পৰিপূৰ্ণ ভৰপূৰ সময়ছোৱাই হৈছে এই কলেজীয়া জীৱন। নগাঁও ছোৱালী মহাবিদ্যালয়খন হ'ল ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ এক দাপোণস্বৰূপ আৰু লগতে ইয়াত নিহিত হৈ আছে ছাত্ৰীশক্তি। এই মহাবিদ্যালয়খনৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ শিক্ষাগুৰুসকলে প্ৰতিটো খোজে প্ৰতি আমাক যি সাহস আৰু প্ৰেৰণা যোগায় সেই সাহস আৰু প্ৰেৰণাই আমাৰ মনত অলপো ভয়-ভাব নোহোৱাকৈ যিকোনো কাম কৰিবলৈ এক শক্তি দিয়ে।

এনেদৰে চাওঁতে চাওঁতে সময় আহি পৰিল নগাঁও ছোৱালী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনৰ। এই নিৰ্বাচনত মই ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ পদটোত নিজৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াইছিলোঁ ২০২৩ চনৰ ৬ অক্টোবৰ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা ছাত্ৰী একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত 'ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকা'ৰ পদটোত মই জয়যুক্ত হৈছিলোঁ। ৩১ অক্টোবৰ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা ছাত্ৰী একতা সভাৰ শপত গ্ৰহণ অনুষ্ঠানত মই শপত গ্ৰহণ লৈছিলো যে — “মোৰ ওপৰত থকা দায়িত্ব মই নিষ্ঠা সহকাৰে পালন কৰিম তথা এই পৱিত্ৰ শিক্ষানুষ্ঠানৰ ভাবামূৰ্তি উজ্জ্বল কৰিবলৈ বধ্যপৰিকৰ হম।” মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতিৰ হকে কাম কৰাৰ উদ্দেশ্য আগত ৰাখিয়েই আমি কাম কৰি আহিছোঁ।

ইয়াৰ পিছতেই আহিল 'কলেজ সপ্তাহ সমাৰোহ'। এই কলেজ সপ্তাহ সমাৰোহত ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ বিভাগৰ তৰফৰ পৰা পাতিবলগীয়া বিভিন্ন কাৰ্যৱলীৰ লগতে প্ৰতিযোগিতাসমূহ খুব ভালদৰে চলায় নিছিলোঁ। এই প্ৰতিযোগিতাসমূহ ভালদৰে চলায় নিয়াত মোৰ শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগতে আমাৰ ছাত্ৰী একতা সভাৰ সদস্যসকলেও যথেষ্টখিনি সহায় কৰিছিল। এনেদৰেই আমি ছাত্ৰী একতা সভাৰ সকলো সদস্যই মিলি এই কলেজ সপ্তাহ সমাৰোহৰ প্ৰতিটো অনুষ্ঠান ভালদৰে একো বাধা নোহোৱাকৈ চলায় নিছিলোঁ।

কলেজখনত সময়ে সময়ে অনুষ্ঠিত হৈ থকা প্ৰতিটো অনুষ্ঠানতে ছাত্ৰীসকলক অংশগ্ৰহণ কৰিবৰ কাৰণে আগবঢ়াই নিছোঁ। আৰু লগতে নিজৰ হাতত লোৱা দায়িত্বসমূহ নিষ্ঠাসহকাৰে পালন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি আহিছোঁ।

এনে নহয় যে মোৰ এই পদটি থকালৈকেহে মই এই মহাবিদ্যালয়খনৰ হকে কাম কৰিম, মোৰ এই পদটিৰ কাৰ্যকাল শেষ হোৱাৰ পিছতো আমি ছাত্ৰী একতা সভাৰ সকলোৱে মিলি যিদৰে মহাবিদ্যালয়খনৰ কাৰণে কাম কৰি আহিছোঁ ঠিক সেইদৰে আগলৈকো আমি এই কাম কৰি যাম।

সঁচাকৈ ক'ব গ'লে নগাঁও ছোৱালী কলেজৰ ছাত্ৰী একতা সভাৰ এগৰাকী সদস্যৰ লগতে এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী হিচাপে মই নিজকে গৌৰৱ অনুভৱ কৰোঁ।

শেষত, মই এই নগাঁও ছোৱালী মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতি কামনা কৰিছোঁ।

জয়তু নগাঁও ছোৱালী মহাবিদ্যালয়।

ৰিমলী কলিতা

“Fortune befriends the bold.” – Emily Dickinson

“Success is survival.” – Leonard Cohen

“There is little success where there is little laughter.” – Andrew Carnegie

“There is no substitute for victory.” – Douglas MacArthur

“They succeed, because they think they can.” – Virgil

“It takes 20 years to make an overnight success.” – Eddie Cantor

“Victory has a thousand fathers, but defeat is an orphan.” – John F. Kennedy

“If you have no critics you’ll likely have no success.” – Malcolm X

“Success is never accidental.” – Jack Dorsey

“Doubt kills more dreams than failure ever will.” – Suzy Kassem

“The best revenge is massive success.” – Frank Sinatra

“Men are born to succeed, not to fail.” – Henry David Thoreau

“Success is the child of audacity.” – Benjamin Disraeli

“Impatience never commanded success.” – Edwin H. Chapin

“If opportunity doesn’t knock, build a door.” – Milton Berle

“Success is a lousy teacher. It seduces smart people into thinking they can’t lose.” – Bill Gates

“Failure is success in progress.” – Albert Einstein

অধ্যক্ষৰ সৈতে অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকল

প্ৰথম শাৰী : বঞ্জনা বৰা, ড° বিশ্বজিৎ দাস, শবৎ হাজৰিকা, মৰমী গায়ন (উপাধ্যক্ষ), ড° কুলেন চন্দ্ৰ দাস (অধ্যক্ষ), ড° সঞ্চিতা বৰা, লীনা বৰা হাজৰী, ড° দিব্যজ্যোতি শইকীয়া, ড° জয়ন্তী সাহা, বঞ্জয় সাহা, ড° অমিয়া পাটৰ।

দ্বিতীয় শাৰী : পিকলি বুঢ়াগোহাঁই, ড° য়দুলা কাশ্যপ, ড° নাজনীন আখতাৰ, লোপামুদ্ৰা গোস্বামী, ড° মিতালী গোস্বামী, বশ্মি ডেকা, ড° নমিতা কলিতা, ড° শিখা ভাগৱতী, ড° গঙ্গোত্ৰী শইকীয়া, ড° মণিকা শইকীয়া।

তৃতীয় শাৰী : ড° নিতু কুমাৰী গুপ্তা, ড° জোনালী মুদৈ, ড° অঞ্জনা বেগম, প্ৰাৰ্থনা হাজৰিকা, ড° জিনামণি শাণ্ডিল্য, ড° নীতা বসুমতৰী, ড° নমিতা ওজা, ড° বেবী বিশ্বকৰ্মা, দীপামণি দলে, বজী ডেকা।
চতুৰ্থ শাৰী : ঋষিকেশ দত্ত, নিতেশ বগ্ৰা, ধীৰাক্ষনা বৰা, সংমিত্ৰা বুঢ়াগোহাঁই, প্ৰাৰ্থনা গগৈ, ড° বিপুল মালাকাৰ, ড° উদয় ভান ভগত, দীপক শৰ্মা, বিনোদ গোস্বামী, বঞ্জিত বৰুৱা, মুনীন বৰা, মহিবুল ইছলাম।

পঞ্চম শাৰী : বেছ' বেঞ্জামিন টেবণ, আশিষ শইকীয়া, ড° নীলোৎপল কলিতা, ড° স্বৰজিৎ ওজা, ড° মানসজ্যোতি ভূঞা, ড° প্ৰজ্ঞান কুমাৰ ভাগৱতী, প্ৰাচুৰ্য বৰা, ড° ভাগৰ ডেকা, দীপাক্ষৰ মহন, ড° সন্দীপ চৌধুৰী, ড° পঙ্কজ কলিতা, ড° নাৰায়ণ নায়ক, ড° বিভাস ডেকা।

অনুপস্থিত : কল্যাণ বৰা, ড° অমিত কুমাৰ ৰায়চৌধুৰী, ড° মনোজ কুমাৰ চুতীয়া, ড° হেমন্ত কলিতা, ড° ৰাখী ভট্টাচাৰ্য, অঞ্জুমণি শৰ্মা, হিমা দেবী, ড° মানসী বৰা, শংকৰজ্যোতি বৰা, নীৰজ বৰা।

অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষাৰ লগতে আভ্যন্তৰীণ মান নিৰূপণ কোষ সময়য়কৰ সৈতে কাৰ্যালয় পৰিয়াল

প্ৰথম শাৰী : তীৰ্থ ডিভীৰ, মৰমী গায়ন (উপাধ্যক্ষা), ড° সঞ্চিতা বৰা (সময়য়ক, অ মা নি কো), ড° কুলেন চন্দ্ৰ দাস (অধ্যক্ষ), দেবজিৎ বৰদলৈ, যুগলী শইকীয়া, সোণমণি দাস
দ্বিতীয় শাৰী : প্ৰশান্ত বৰা, মিতালী বৰা, মৌচুমী শইকীয়া, মাধুৰিমা দাস, জুবিল্যোতি বৰা, পপী বৰা, হেমন্ত নাথ, সুনীল কুমাৰ হীৰা, অঞ্জন ভূঞা
তৃতীয় শাৰী : মিলনজ্যোতি বৰা, প্ৰাচুৰ্য শইকীয়া, ৰাজকুমাৰ বৰদলৈ, কুকিল শইকীয়া, তৰুণ দাস, তৰুণ মান্তা, মৃদুল শইকীয়া, ভদ্ৰেশ্বৰ শইকীয়া, ৰূপচিং বে, সুবজ ডেকা, সুনীল মণ্ডল
অনুপস্থিত : অখিল দাস, বগীৰাম শইকীয়া, ৰামনৰেণ বয়, ৰাগু বৰা, মণিৰাম বৰা

সম্পাদনা সমিতি

প্রথম শাৰী : প্ৰাচ্য বৰা, মৰমী গায়ন (উপাধ্যক্ষ), ড° কুলেন চন্দ্ৰ দাস (অধ্যক্ষ), ড° সখিতা বৰা
দ্বিতীয় শাৰী : বিমলী কলিতা, তৃষা কোঁৰ, লোপামুদ্ৰা গোস্বামী, প্ৰাৰ্থনা গগৈ, বেছু বেঞ্জামিন টেবৰ্ণ, সংগীতা শইকীয়া
অনুপস্থিত : ড° মনোজ কুমাৰ চুতীয়া, প্ৰাৰ্থনা হাজৰিকা

অধ্যক্ষৰ সৈতে পুথিভঁৰাল পৰিয়াল

বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে : সুমিত্ৰা বয়, মৰমী গায়ন (উপাধ্যক্ষ), ড° কুলেন চন্দ্ৰ দাস (অধ্যক্ষ),
ড° কিশোৰ কুমাৰ শৰ্মা (গ্ৰন্থগাৰিক), দুৰ্লুমণি বৰদলৈ, সুবজ ডেকা।

ছাত্ৰী একতা সভা

প্ৰথম শাৰী : তৃষণ কোঁৱৰ, সংগীতা শইকীয়া, সুপ্ৰিয়া শৰ্মা, নেহা বসুমতাৰী, পূজা শৰ্মা, ডিম্পী শইকীয়া
দ্বিতীয় শাৰী : দেৱাশ্ৰী শইকীয়া, পূজা গগৈ, পূৰ্ণিমা নাথ, বিমলী কলিতা, বেদস্মৃতি শৰ্মা, প্ৰান্তিকা বৰা, নিকিতা বৰা, মঞ্জুশ্ৰী দেৱী

কলেজৰ গৌৰৱ

যুক্তিকা বায়ন

উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত
সৰ্বোচ্চ নম্বৰপ্ৰাপ্ত

'কুন্তলা হাজৰিকা সৌৰবণী প্রতিভা বঁটা' প্ৰাপক

পুপ্পা দাস

অৰ্থনীতি বিভাগ

'ভানু পদ্মাবতী প্রতিভা বঁটা'
প্ৰাপক

লিকুমা সাহা

হিন্দী বিভাগ

'মেঘনাথ পাল সৌৰবণী প্রতিভা বঁটা'
প্ৰাপক

মধুস্মিতা শৰ্মা

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ
'উদ্যমী বঁটা' প্ৰাপক

শ্যামলিমা বৰ্মন শ্ববনাম

উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত
সৰ্বোচ্চ নম্বৰপ্ৰাপ্ত

'ডাঃ ৰাজেন্দ্ৰ প্ৰসাদ জয়ছোৱাল
সৌৰবণী প্রতিভা বঁটা' প্ৰাপক

শ্ববনাম আজৰ্মী

প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

'বিভা গোস্বামী প্রতিভা বঁটা' প্ৰাপক
আৰু 'ডাঃ ৰাজেন্দ্ৰ প্ৰসাদ জয়ছোৱাল সৌৰবণী
প্রতিভা বঁটা (science)' প্ৰাপক

অৰ্পিতা দেৱ

শিক্ষা বিভাগ

'ডাঃ ৰাজেন্দ্ৰ প্ৰসাদ জয়ছোৱাল
সৌৰবণী প্রতিভা বঁটা (arts)'
প্ৰাপক আৰু

'মালতী বৰা সৌৰবণী
প্রতিভা বঁটা' প্ৰাপক

ৰশ্মি ৰাজখোৱা

'পুলিন চন্দ্ৰ পাটৰ সৌৰবণী প্রতিভা বঁটা' প্ৰাপক
অসমীয়া বিভাগ

অন্যান্যা বিদ্যা ভাৰতী

ইতিহাস বিভাগ

'বেণু মহন্ত প্রতিভা বঁটা' প্ৰাপক

হুনমিলি বেইপি

ৰাজনীতি বিজ্ঞান
বিভাগ

'পুলিন চন্দ্ৰ পাটৰ
সৌৰবণী সমাজসেৱা বঁটা'
প্ৰাপক

ৰুমোনা খাতুন

'ৰেখা দাসগুপ্তা প্রতিভা
বঁটা'
দৰ্শন বিভাগ

NCCৰ কেইটামান মুহূৰ্ত

NSSৰ কেইটামান মুহূৰ্ত

যোগাসন আৰু যুৱ মহোৎসৱৰ কেইটামান মুহূৰ্ত

Nagaon, Assam, India
9M3M+48W Pranab Baruah Sisu Udyaan, Nagaon, Assam 782001
Lat 26.353071°
Long 92.683807°
29/08/24 11:52 AM GMT +05:30

মহাবিদ্যালয়ৰ কেইটিমান বৰ্ণিল মুহূৰ্ত

